

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

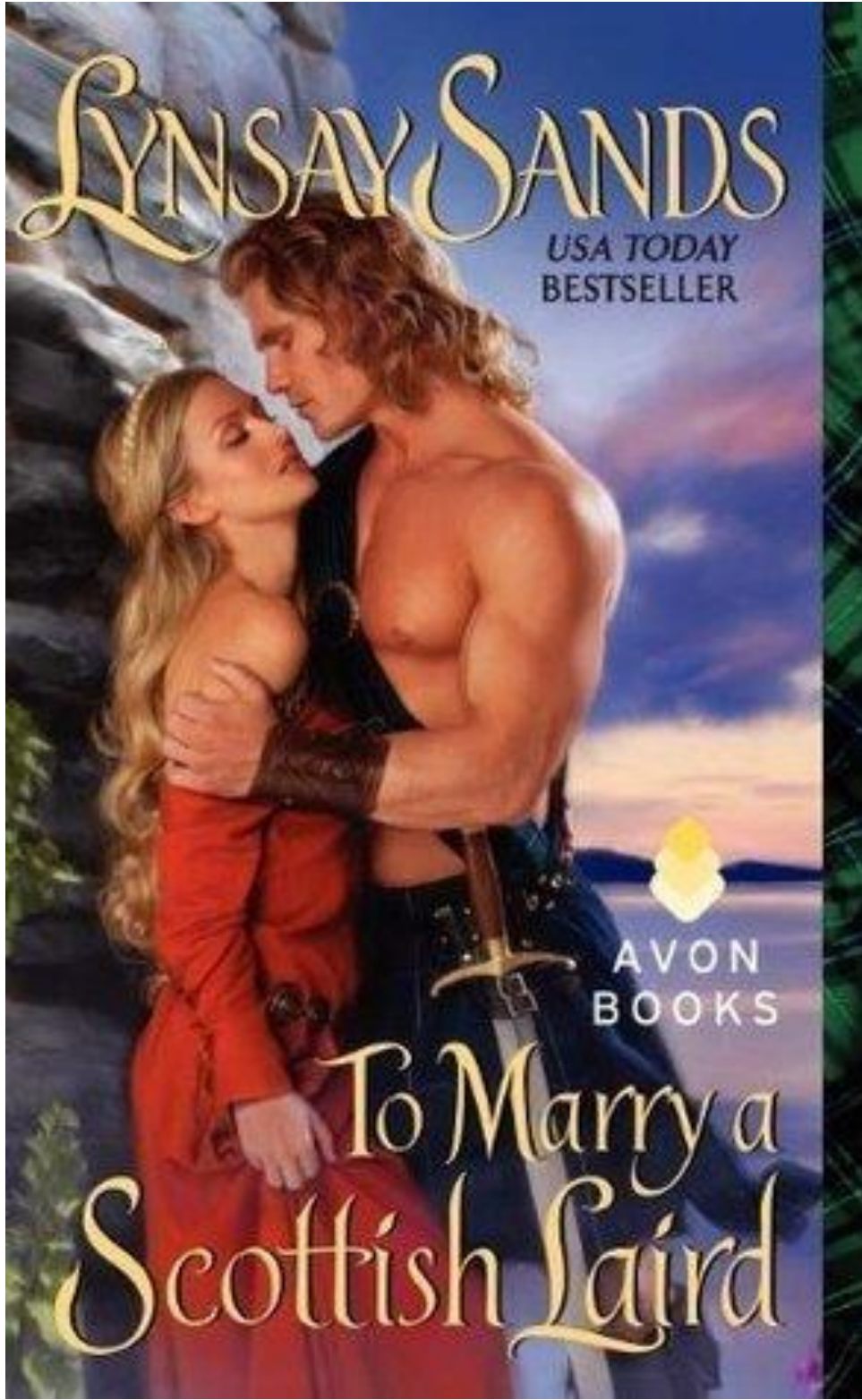
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lynsay Sands - Highland Brides #2 - To Marry a Scottish Laird

[Çeviri Kitaplar](https://www.rantey.org)

Bölüm 1

CAM, ÖNDEKİ İZDEKİ SORUNU daha görmeden DUYDU. Çılgınlık virajı dönerken içgüdüsel olarak atını yavaşlatmasına neden oldu ama genç bir çocuğun gömleğinin eteğinden tutulduğunu ve iri bir boğa adamı tarafından dövüldüğünü görünce Cam kılıcına uzandı ve atını hareket etmesi için mahmuzladı. Daha hızlı. Bir kalp atımı sonra çifte ulaşmıştı. Botlarının yere çarpma sesi saldırganın etrafına bakmasına neden oldu ve tam da Cam'in kılıcının koca ahmağın kafasına çarpmadan önce kabzasını gördü. Adam bir taş gibi düştü, ne yazık ki çocuğun üzerine düştü ve neredeyse baygın olan çocuğun acı dolu bir homurtu çıkarmasına yetecek kadar ağırlıkla yere indi. Campbell anlayışla yüzünü buruşturarak kötü adamı çocuğun üzerinden atmak için çizmeli ayağını kullandı. Adamın ağırlığı kaldırıldığı anda delikanlı şişmiş ve kararmış gözlerini açtı ve kararsızca gözlerini kıstı. "Güvendesin," dedi Cam ve ona elini uzatmak için eğildi. Ancak delikanlı bunu kabul etmek yerine ona baktı, şiş gözleri dehşetle hafifçe büyüdü. Cam içgüdüsel olarak doğrulmaya çalıştı ama beline aldığı darbe onu sendeletti. Çocuğu ezmekten kaçınmayı başardı ve birkaç adım sonra yeniden ayağa kalktı, ardından saldırganla yüzleşmek için hızla döndü. Saldırganlar olan Cam, şu anda karşı karşıya olduğu üç adamı fark ederek sert bir şekilde kendini düzeltti. Hepsinin yüzleri kirliydi ve yırtık pırtık kıyafetler giymişlerdi. Hiçbiri devirdiği adam kadar büyük değildi ama küçük de değildiler ve her birinin farklı bir silahı vardı. Soldaki kel adam bir sopa tutuyordu, sağdaki uzun siyah saçlı olan paslı eski bir kılıç tutuyordu ve ortadaki kızıl saçlı olan da şu anda kan damlayan bir bıçak tutuyordu. Cam, sıcak sıvının sırtından ve bacağından aşağı doğru akmaya başladığını hissettiğinde bile kanının olduğunu fark etti. Arkasından yumruk yememişti, bıçaklanmıştı. Ağzını sıkarak kılıcını kaldırdı, sol eliyle belinden küçük bir bıçak çıkardı ve kan kaybının onu zayıflatmasının fazla zaman alamayacağını bilerek ileri doğru yola çıktı. Bu olmadan önce adamlarla ilgilenmesi gerekiyordu, yoksa o ve çocuk, bir sonraki yolcu tarafından hiç şüphesiz burada, yol kenarında ölü bulunacaktı.

Cam önce bıçağını kanlı adama doğru fırlattı, göğsünde bir yuva bulduğunu görecektik kadar bekledi, sonra kılıcını sağdaki adama savurdu.

Yırtık pırtık kıyafetlerine ve kirli durumuna rağmen adam paslı eski kılıcını Cam'in beklediğinden daha iyi kullanıyordu. Ya da belki de zaten zayıflıyordu ve bu, üçüncü bir adam tarafından her an arkadan sopayla vurulabileceği endişesiyle birleştiğinde

yeteneklerini etkilemişti. Durum ne olursa olsun, sonunda Cam'in savaşçısını yere sermesi için yarım düzine kılıcını savurması gerekti.

Henüz kafasına ve sırtına yarım düzine darbe almamış olmasına şaşıran Cam, diğeri adamla yüzleşmek için hızla döndü ama onu yerde buldu. Çocuk elinde kızıl saçlı adamın kanlı kılıcıyla yanında duruyordu.

"Sana vuracaktı," dedi genç savunmacı bir tavırla, başını kaldırıp baktığında Cam'in ona baktığını görünce bıçağı düşürdü.

Delikanlıya teşekkür etmek için ağzını açan Cam öne doğru bir adım attı ama kendini aniden dizlerinin üzerinde bulduğunda ağzı kapandı. Kılıcı parmaklarının arasından kayarken şaşıklıkla aşağıya baktı ve şaşıkın gözlerini çocuğa çevirdi. Ancak bir an sonra kendini yerde dümdüz ve bilincini kaybetmiş halde buldu.

Joan İskoç'a hayretle baktı. Bir an görünüşte güçlü ve sağlıklı görünüyordu ve ona saldıranlarla savaşıyordu, bir sonraki an ise yüzüstü yoldaydı. Bıçağı tekrar almak için eğildi, kanı akıtmak için bıçağı hızla ölü adamın sırtına sildi, sonra bıçağı belindeki kemere taktı ve kurtarıcısının yanına gitmek için adamın üzerinden geçti. Bakışları hemen ekosesinin arkasındaki koyu lekeyi buldu. Kan olduğunu anlamak için dokunmasına gerek yoktu. Bıçaklandığını fark eden Joan, yaranın bu kadar ciddi olmasına şaşırdı. Kızıl saçlı adamın bıçağı kaldırmış halde ona arkadan yaklaştığını görmüş ve onu bıçakladığını düşünmüştü ama kurtarıcısı bu kadar becerikli bir şekilde mücadele ettiğinde bunun belki de sadece önemsiz bir yara olduğunu düşünmüştü. Ancak sırtındaki kan miktarı ve kalçasından aşağıya doğru ekosesinden süzülen kan, bunun oldukça kötü bir olay olduğunu gösteriyordu. Aslında şimdi onun dövüşmeyi başarmasına şaşırmıştı.

Joan iç çekerek topuklarının üzerine oturdu ve etrafına baktı. Adamlardan üçünün öldüğünden oldukça emindi. Ancak kurtarıcısı geldiğinde onu döven adam sadece bilinçsizdi. Bir an bu durumu düzeltmeyi düşündü ama Joan bir şifacıydı. Bilinci yerinde olmayan bir adamı öldürmek, hatta birkaç dakika önce onu dövmüş olsa bile,

inandığı her şeye aykırıydı.

Bakışları kurtarıcısına kaydı ve Joan yarayı görmek için ekosesini kaldırdı. İlk önce onun kılına göz dikti ama bu yaralı bir adamla ilk ilgilenişi değildi ve eğitimi devreye girerek adamın çıplak arkasını görmezden gelip dikkatini onun belinin alt kısmına çevirmesine olanak tanıdı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, pürüzlü yarayı fark ederek. Derin ve iğrenç görünüyordu. Bıçak tam içeri girip çıkmamıştı ama Ginger onu bükerek deride bir dilim yerine bir delik bırakmıştı. Joan küfrederek ayağa kalktı ve dişsiz dev ona saldırırken çantasını düşürdüğü yerden almak için koştu. Adam inleyip yanına geldiğinde içeriği karıştırıyordu.

Joan kasıldı, gözleri adama kaydı. Dişsiz uyanıyordu ve bu ihtiyacı olan son şeydi. Ağzını sıkarak, bakışları yakındaki büyük bir kayaya sabitlenene kadar çılgınca etrafına baktı. Onu yakalayıp Dişsiz'e döndü ve o da ayağa kalkıp büyük bir güçle

kafasına çarptı. Acıyla inleyerek yere çöktü ve hareketsiz kaldı.

Joan ona kısaca baktı, eğer kıpırdarsa ona tekrar vurmaya hazırđı. Çaresiz bir adamı öldürmek onun doğasına aykırı olabilirdi ama onu bayıltmakta kesinlikle hiçbir sorunu yoktu ve umarım bunun daha sonra büyük bir baş ağrısına neden olmasını sağlayacak kadar güç kullanırdı. Elbette Joan bir süre onun saldırısının acısını çekecekti. Zaten acı çekiyordu. Dişsiz çantasını vermeyi reddettiğinde öfkelenmiş ve öfkesini ondan çıkarmış, jambon büyüklüğündeki büyük yumruklarıyla yüzüne ve göğsüne vurmıştu. Sonuç olarak Joan'ın yüzünün sanki yanıyormuş ve her yeri acıyormuş gibi hissetti. Şu anda şiştiğinden ve morardığından hiç şüphesi yoktu. Ayrıca birkaç kaburga kemiğinin atladığından da oldukça emindi. Diz ökmek yerine ayakta duruyor olsaydı, Toothless'ın uyandığında kendisi kadar acı çekmesini sağlamak için birkaç kez tekme atardı. Ancak kurtarıcısıyla ilgilenmek zorundaydı, bu yüzden Joan taşı düşürdü ve ihtiyaç duyduğu eşyaları bulana kadar çantasını aramaya devam etti ve ardından İskoçların yanına geri döndü.

Acele etme ihtiyacına rağmen onu dikmeden önce yarayı iyice temizlemeye dikkat etti. Joan onu bandajlamayı bitirdiği anda Dişsiz'i tekrar kontrol etti. Adam hâlâ derin bir bilinç kaybı yaşıyormuş gibi görünüyordu. Bir süre daha öyle kalmasını sağlamak için kafasına güçlü bir darbe daha vermeyi düşündü ama sonra dikkatini İskoç'a çevirdi. Onu atına bindirmek ve ikisini de oradan, Dişsiz'den uzaklaştırmak iyi bir fikir gibi görünüyordu. Onu kaldırmaya çalıştı ama adam çok büyüktü. Elindekilerin envanterini çıkardıktan bir süre sonra Joan kurtarıcısının atına doğru ilerledi. Dağ çok güzeldi. Yalnızca soylular bu kadar güzel bir canavara sahip olabilir. At yaklaşırken mırıldandı ve cıvıldadı, yaklaşmasına izin verdiğinde burnunu okşadı ve sonra dizginleri yakalayıp onu sahibinin yanında durması için zorladı.

Joan daha sonra ölen saldırganların her birinin yanına gitti ve hızla kıyafetlerini çıkardı. Pek iyi durumda değillerdi; bazı yerlerde yıpranmış, bazı yerlerde yırtılmışlardı. Bu, onları şeritler halinde koparmasını ve hızla bir kumaş ipe bağlamasını kolaylaştırdı. Sadece kumaşın İskoç'un ağırlığını taşıyacağını umuyordu. O noktada Toothless yeniden hareketlenmeye başlamıştı, bu yüzden Joan bir an durup onun kafasına tekrar vurdu. Onun yine baygın olduğundan emin olduktan sonra derme çatma ipi İskoç'un göğsüne, kollarının altına bağladı. Onu almak için acele etmeden önce serbest ucunu bineğinin eyerine attı. Bacaklarını destekleyerek çekmeye başladı.

Adam ağırdı. Joan görevini yerine getirmek için kelimenin tam anlamıyla dizlerini bükmek, bir top gibi kıvrılmak ve tüm ağırlığını kumaş ipe vermek zorunda kaldı, ama sonunda kolları bir tarafta, bacakları diğerk tarafta sarkan İskoç'u atının üzerinden geçirmeyi başardı.

Rahatlayarak içini çeken Joan ipi bıraktı, sonra atın diğerk tarafına koştu, sarkan kumaşı yakalamak için karnının altına uzandı ve onu hızla İskoç'un ayak bileklerine bağladı. Onun düşmediğinden ve bunu tekrar yaşamak zorunda kalmadığından emin olmak için düşünebildiği tek yol buydu. Adam hareket edip canavarın karnının altına

asılabılır ama atın üzerinde kalacaktı. Ve umarım, arkasında olduğu için onun kaymasını önleyebilirdi. Joan aceleyle çantasına koştı, onu aldı, kapattı ve adamların kullandığı silahları topladı.

Canavarın sırtına binmek başlı başına bir zorluktu ama sonunda görevi başardı. Joan hemen bineğin dizginlerini eline aldı ama sonra durakladı. Sıcaktan terliydi, yüzü ve başı ağrıyordu, hatta şimdi biraz başı dönüyordu. Joan, bayılma ve canavardan düşme riskini almak yerine, kalp atışlarının yavaşlamasına ve kafasının toparlanmasına izin vermek için durakladı. Ancak tüm bu süre boyunca Dişsiz'i izledi, onun bir kabus canavarı gibi ortaya çıkıp onları tam kaçmanın eşiğinde durduracağından korkuyordu. Ancak o bunu yapmadı ve kadın topuklarını tekmeleyip atı hareket etmesi için zorladığında hala yolda hareketsiz yatıyordu. Joan, canavarda bir sorun olduğunu kabul edene kadar bunu üç kez denedi. . . ya da doğru yapmıyordu. Daha önce hiç ata binmemişti ve ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. İçini çekerek tekrar attan indi, öne doğru ilerledi ve dizginleri alıp onu yol boyunca ilerletti.

Nereye gidecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu noktayla aralarına biraz mesafe koymak iyi bir fikir gibi görünüyordu. Bir saat kadar yürür ve sonra duracak, güvenli bir yer, ikisi de iyileşene kadar dinlenebilecekleri ve Dişsiz'in uyandığında onları bulamayacağı bir yer bulmaya çalışırdı. Daha sonrasında . . . Joan, kendisi tekrar kendine bakabilecek kadar iyileşene kadar İskoç'un yanında kalmaya karar verdi. Hayatını kurtardığı için ona bu kadarını borçluydu.

CAM CEHENNEM GİBİ HİSSETTİ. BU ONUN İLK FARKINDALIĞIYDI. Sırtı ağrıyordu, ağzı toz kadar kuruydu ve

aniden fark etti ki çıplak kıcı havada yüzüstü yatıyordu. Ne oluyor be? Dönmek niyetiyle hareket etmeye

başladı ama bir el sırtına bastırarak onu durdurdu. "Kıpırdama."

Cam omzunun üzerinden ihtiyatla baktı ve yolda kurtardığı çocuğu tanıdığında nefesini verdi. Aslında morarmış suratından onun delikanlı olduğunu tahmin edecek kadar onu tanımıyordu. Zavallı çocuk gerçekten de çok zor durumda kalmıştı. Yüzü neredeyse deforme olmuştu, giydiği yün şapkanın altında o kadar şişmişti ki. Cam, çocuğun muhtemelen şu anda çektiği acı kadar, hatta daha fazla acı çektiğini tahmin edecekti. Cam anlayışla irkilerek döndü ve dümdüz yattı ama bu kez çocuğun sırtına yaptığı şeyden dolayı acı içindeydi.

"Ne yapıyorsun delikanlı?"

"Temiz bir bandaj takmadan önce yaranı tekrar temizliyorum." Cevap biraz geveleyerek geldi; şüphesiz çocuğun ağzının etrafındaki şişlikten kaynaklanıyordu.

"Şeytan gibi acıttığını biliyorum ama yapılması gerekiyor."

Cam karşılık olarak homurdandı ve yarasının üzerine sanki bölge ateşe verilmiş gibi hissettiren bir şey dökülürken çığlık atmamak için yumruğunu ağzına soktu.

Çocuk, "Nefes al," diye önerdi. "Nefesini tutuyorsun ve acının içinden daha kolay nefes alıyorsun."

Cam, tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı ve derin bir nefes daha çekti ve hemen serbest bıraktı. Garip bir şekilde yardımcı oldu. Acıyı tam olarak dindirmedi ama bir şekilde daha katlanılabilir hale getirdi. Yanan ızdırap, dırdırcı bir ağrıya dönüşene kadar derin nefes alıp verdi.

"Seni bağlamam için dik oturman gerekecek."

Cam yumruğunu ağzından çekti, dikkatlice ellerine ve dizlerine doğru eğildi, sonra da tamamen çıplak olduğu gerçeğini görmezden gelerek kalçalarının üzerine oturup kollarını kaldırdı. Çocuk yarasının üzerine rahatlatıcı bir şey sürdü, sonra beline bir bez sarmaya başladı, karnının çevresine uzanıp kumaş şeridini bir elinden diğerine geçirdi ve tekrar kendine sarmak için geri çekti. Kumaşın ucunu Cam'in yanındaki bağlamaya sokmadan önce üç geçiş yaptı.

"Tamamlamak."

Cam arkasına baktığında çocuğun ilaçlarını ve aletlerini kumaş bir çantaya koyduğunu gördü. Çocuk, "Giyinmelisin," diye önerdi, başını sallayarak onun yanından geçti. "Bugün hava soğuk."

Cam ileriye baktı ve onun gerçekten ekosesinin üzerinde yattığını fark etti. Onu yakalayıp hızla silkeledi, sonra yere koydu ve içine kıvrımlar katmaya başladı. Çalışırken bakışları yukarıya doğru kaydı. Güneş gökyüzünde yüksekteydi ve öğlen vaktine yaklaşıyordu. En son hatırladığı öğleden sonraydı. En azından neredeyse bir gündür baygın olduğu belliydi. Daha sonra çevresine baktı ve bölgeyi tanımadığını fark etti.

"Saldırının üzerinden ne kadar zaman geçti?" Cam kumaşı katlamayı bitirdiğinde sordu. Doğrulduğunda kemerini fark etti ve onu pilili kumaşın altına kaydırmak için yakaladı. Daha sonra üzerine yattı. Bundan önce Cam, ekosesini giymenin ne kadar fazla hareket gerektirdiğini hiç fark etmemişti ama pozisyonundaki her değişiklik sırtına bir ağrı saplanmasına neden olduğundan artık bunun farkındaydı. Yaranın üstüne yatmak en kötüsüydü.

Cam, çocuğun ona cevap vermediğini fark ettiğinde ekosenin bir tarafını vücudunun etrafına sarıyordu. Yukarıya baktığında delikanlının neredeyse dehşete varan bir hayranlıkla kasıklarına baktığını fark etti. Ağzında bir gülümseme oluşan Cam başını salladı. "Merak etme, sen sadece bir delikanlısın. Yerler zamanla büyüyecek." Oğlan gözlerini kırıştırdı. "Ne büyüyecek..." Bakışları anlayışla Cam'in kasıklarına inerken kelimeler boğazında öldü. Çocuk daha sonra kızardı ve arkasını dönerek çantasını yeniden toplama işine odaklandı.

Cam kıkırdayarak ekosesini giymeyi bitirdi ve sonra dikkatle ayağa kalktı. "Hayır" dedin. . . Saldırının üzerinden ne kadar zaman geçti?"

Çocuk çantasını kapatıp kravatını sıkarak, "Üç gündür baygınsın," diye cevap verdi. "Üç gün?" Cam inanmayarak sordu ve sonra kaşlarını çattı. "Ve bayılmadım."

Çocuk omuz silkerek, "Pekala, üç gündür uyuyorsun o halde" dedi. Bir süre sonra gönülsüzce ekledi: "Çoğu zaman ateşler içindeydin ve çıkıyordun. Bu sabah kırıldın." Cam yüzünü buruşturdu ve etrafına baktı. Nehrin kıyısındaki bir açıklıktaydılar.

Hiçbir yerde yol göremedi. "Neredeyiz?"

Çocuk sessizce, "Seni iyileşebileceğin güvenli bir yere götürmenin en iyisi olacağını düşündüm," dedi ve çantasıyla doğruldu. "Artık bunu yaptığina göre, sanırım atına binip yoluna devam edeceksin. . ." Delikanlı ona başıyla selam verdi. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Yaralandığın için üzgünüm. Güvenli seyahat." Çocuğun nehir kenarındaki küçük bir kayanın üzerine oturmasını izlerken Cam'in kaşları havaya kalktı. Delikanlı gerçekten de artık ayağa kalkmışken atına binip onu burada bırakacağını umuyordu. Her ne kadar ayakları üzerinde durmanın oldukça cömert bir yolu vardı. Ayakta olabilirdi ama altındaki bacakları titriyordu ve kendini son derece zayıf hissediyordu. Henüz seyahat edecek durumda değildi ve öyle olsa bile, üç gün boyunca onu sağlığına kavuşturmak için uğraştıktan sonra onu terk etmesi pek mümkün değildi.

Kılıcını ve bıçağını yerde gören Cam, hareket etti ve onu almak için eğildi; sırtına dikişler atılırken bağarmaktan

zar zor kurtuldu. Lanet etmek. Belki de son üç gündür uyuduğu için mutluydu. Eğer iyileşmenin dördüncü

gününde böyle hissettiyse, ilk üçünü kaçırdığı için üzgün değildi.

Yüzünü buruşturarak doğruldu ve kılıcını ve bıçağını kemerine soktu ve ardından çocuğun yanındaki bir kayanın üzerine yerleşti. Yavaş yavaş akan suya baktı ve boğazını temizledi. "Bana baktığın için teşekkür ederim."

"En azından bunu yapabilirdim" dedi delikanlı omuz silkerek. "Beni o hırsızlardan kurtarıırken yaralandın. . . ve bunun için sana teşekkür ediyorum."

Cam tek kaşını kaldırarak sessizce ona baktı. Oğlan bir İngiliz köylüsüydü ve fakir olduğu belliydi; kıyafetleri yıpranmış ve kirliydi, şapkası ise daha iyi durumda değildi. Sahip olduğu tek şey ilaç dolu bir çantaydı. "Neyi çalmaya çalışıyorlardı?" "Çantam," diye yanıtladı çocuk, ayaklarının arasına koyduğu çantanın üzerinde parmaklarını gezdirerek. "Bunun için mi seni dövdüler?" İnanamayarak sordu ve adamların çantayı alıp gidebilecekken neden bu kadar kısa boylu, zayıf bir çocuğa yumruk atarak zaman harcadıklarını merak etti.

"Hayır. Önce onlar zorlayana kadar çantayı bırakmadığım için beni dövüyorlardı, sonra da çantayı geri almak için onları kovalamaya devam ettim" diye itiraf etti çocuk.

"Bir torba ot için hayatını riske mi atacaksın?" Cam inanamayarak sordu.

"Onlar yabani ot değil. Yabani otlar hayatınızı kurtaramazdı. Bunlar şifalı bitkiler," dedi çocuk sertçe ve sonra içini çekti, kayanın yanında duran bir dalı aldı ve dalgın dalgın küçük dalları soymaya başladı. "Ayrıca, umurumda olan otlar değil, teslim etmekle görevlendirildiğim bir parşömendi."

"Bir parşömen mi?" Cam merakla sordu.

Çocuk başını salladı ve sopayla çantasının önündeki toprağı kazmaya başladı ve "Annem bunu ölüm döşeğinde teslim etmemi istedi" dedi.

"Ah," dedi Cam anlayışla. "Ölüm döşeğindeki bir isteği reddetmek zordur."

"Ya da başarısız ol," diye ekledi çocuk sertçe. "Parşömeni teslim etmem gerekiyor. Annem eğer bunu yapmazsam mezarında huzur içinde yatmayacağını söyledi."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Cam, çocuğa olan saygısı giderek artıyordu. Dayığı küçük bir ıvır zıvırı kurtarmak için değil, ölüm döşeğindeki bir isteği yerine getirmek için yemişti. Onuru vardı ve belli ki annesini seviyordu. Kadından bahsettiğinde çocuğun sesi birkaç oktav derinleşmişti. Bu düşünce Cam'in çocuğun hâlâ daha tiz bir sese sahip olduğunu fark etmesini sağladı; bu da onun ilk düşündüğünden daha da genç olduğu anlamına geliyordu.

Bakışları çantaya kaydı ve başını salladı. Hırsızlar parşömenle ya da çocuğun çantasındaki yabani otlarla ilgilenmezdi. Eğer vazgeçmiş olsaydı, muhtemelen onu alt üst ederler, içindekileri yere yayarlar ve sonra da - değerli hiçbir şey bulamayınca- onu yalnız bırakıp yollarına devam ederlerdi. Ancak çantayı vermeyi reddetmesi ve ardından onu geri alma konusundaki kararlılığı, şüphesiz onları küçük çantanın içinde bir kralın fidyesinin saklandığına ikna etmişti.

"Adın ne oğlum?"

"Joan...Joan-as," diye yanıtladı çocuk.

"Jonas mı?" Cam, çocuğun kekemeliği ya da başka bir konuşma engeli olup olmadığını merak ederek sordu. Belki de konuşmasını etkileyen şeyin sadece şişmiş yüzü olduğuna karar verdi.

"Evet. Jonas," diye mırıldandı çocuk başını eğerek.

"Eh, Jonas, ben Campbell Sinclair'im. Kameranızı bana verin arkadaşlar."

Jonas başını tekrar eğerek, "Sizinle Campbell Sinclair'le tanışmak büyük bir zevk," diye mırıldandı. Gülümseyerek, "Dediğim gibi arkadaşlarım bana Cam der ve hayatımı kurtardığın için sanırım seni de onların arasında sayacağım" dedi.

"Cam," diye mırıldandı Jonas, sonra boğazını temizleyerek şöyle dedi: "Bana Jo diyebilirsin. 'Arkadaşlarım bana böyle seslenir.'"

"O halde öyle," dedi Cam rahatlıkla.

Bir an ikisi de sessiz kaldı ve sonra Jo sordu, "Campbell bir klan adı değil mi?"

"Evet. 'Annemin klanıydı. Bu yüzden bana bir ilk olarak soyadını verdi'" diye

açıkladı. "Ah," Jonas başını salladı ve sonra sopasıyla yeniden kazmaya başladı.

Cam aniden, "Parşömeni göreyim," dedi. Jonas başını kaldırıp gözlerini kıstığında başını salladı ve "Kabul etmeyeceğim" dedi. Ona dokunmama bile gerek yok. Sadece görmek istiyorum."

Jonas tereddüt etti ama sonra sopayı bırakıp çantasını açtı. Kısa bir süre karıştırdıktan sonra küçük ama kalın bir parşömen çıkardı. Cam onu mühürleyen balmumunu görebiliyordu ama bu sadece bir damlaydı, muhtemelen üzerine damlayan mumdan kaynaklanıyordu. Ancak balmumunda bir asilzadenin mesajında olduğu gibi hiçbir işaret yoktu. Ama o zaman bir köylünün balmumuna bastıracağı tepeli bir aile yüzüğü olmazdı. Öte yandan parşömen de genellikle köylülerin sahip olduğu bir şey değildi. Cam sonunda, Parşömeni gömleğinin içine sok, dedi. " 'Dimi onu güvende tutacak ve

bir daha birisi çantayı çalmaya çalıştığında, onu saklamak için hayatını riske atmayacaksınız.'

Jonas'ın kaşları kalktı ama sonra başını salladı ve parşömeni gömleğinin üst kısmına doğru itti. Gevşek

malzemeye baskı yapıyordu ama aramadığınız sürece bunu fark edemezsiniz.

Memnun olan Cam başını salladı.

"Karnını ovuşturuyorsun. Ağrın mı var yoksa aç mısın?" Jonas aniden sordu.

Cam yüzünü buruşturarak, "Aç," diye itiraf etti. Midesinin tamamen boş olduğunu hissetti. Eğer bir parayı yutarsa, içi boş karnının içinde tıngırdadığını duyacaklarından emindi.

Jonas başını salladı ve ayağa kalktı. "Bir tavşan yakalayıp biraz böğürtlen toplayacağım." Cam ayağa kalkarken, "Yardım edebilirim" dedi.

Jonas, sert bir esintideki bir fidan gibi ayakları üzerinde sallandığını söyleyerek onu küçük düşürmedi. Yalnızca başını salladı. "Tek başıma daha hızlı olacağım. Üstelik bir sonraki süreçte kolayca yorulacaksınız. Beklerken dinlenmelisin."

Cam cevap bile veremeden delikanlı kaçmış ve ormanın içinde kaybolmuştu.

Çantasını da geride bırakmıştı. Cam bunun Jonas'ın ona güvendiği için olduğunu düşünmek isterdi ama gerçeğin, çocuğun daha önce sahip olduğu tek önemli şeyi şimdi taşıdığını biliyordu. Yine de yabani otlar işe yaramıştı ve tekrar işe yarayabilirdi, bu yüzden Cam çantayı almak için eğildi, ağzı hareketin neden olduğu acıya karşı sertleşti. Dikkatlice doğrularak onu kendi çantasının yanına koydu ve yavaşça yere inip yan yattı. Biraz dinlenmek iyi bir fikir gibi geldi.

JOAN kampa dönüp Cam'i uyurken bulduğunda şaşırmamıştı. Ertesi bir iki gün boyunca bunların çoğunu yapacağını bilecek kadar yaralı adam görmüştü. Belki daha uzun. Onun için sorun değildi. Son birkaç gündür ona göz kulak olduğundan pek uyumamıştı. Adamın ateşi varken uyumaya cesaret edememişti ve bunun yerine zamanını ekosesini nehrin soğuk suyuna batırıp sonra onu serinletmek için üzerine sererek geçirmişti. Ateşle savaşmanın bildiği tek yol buydu. Joan nehirden baygın adama doğru kaç kez ileri geri koştuğunu tahmin bile edemiyordu. O kadar sıcaklamıştı ki sanki kumaş dakikalar içinde ısınıp kurumuştu. Yapabildiği diğer tek şey, işe yarayacağını düşündüğü diğer tentürlerle birlikte söğüt kabuğu çayını boğazına damlatmaktı.

. . ve bekle. Artık ateşi düştüğü için Joan'un sürekli ona göz kulak olması gerekmiyordu. Bu onun da biraz dinlenebileceği anlamına geliyordu.

Ateşin yanına yerleşen Joan dikkatini tavşanı temizlemeye verdi. Bu, bu işi ilk kez yapmıyordu, dolayısıyla süreç uzun sürmedi. Bu tamamlandıktan sonra ateş yaktı ve ardından büyük bir dal bulup hayvanı oraya sapladı. Joan tencereyi ateşe verirken tencerenin işe yarayacağını düşünmekten kendini alamadı. Cam kavrulmuş et yerine çorbayla daha iyi iş çıkarırdı ve tavşanı yakalarken yabani soğan ve havuçla karşılaşmıştı. Ancak tenceresi yoktu, bu yüzden kavrulmuş tavşan ve bulduğu, büyük

yapraklara sarılmış ve sıcak kömürde kızartılmış sebzelerle yetinmek zorunda kalacaklardı.

Joan iç çekerek şapkasını çıkardı ve omuzlarına düşen uzun saçlarının arasından elini yorgun bir şekilde geçirdi. Bitkin ve kirliydi. İki hafta önce bu yolculuğa çıktığından beri banyo yapmamıştı ve her yeri kaşınıyordu. İki haftadır hâlâ İngiltere'den İskoçya'ya gidemediğini düşündü başını sallayarak. Doğru, hasta ya da yaralı bir yolcuya yardım etmek için durduğunda yolculukları bir iki kez kesintiye uğramıştı ama yine de şimdiye kadar bundan daha kuzeyde olmayı bekliyordu.

İçini çekerek şapkasını geriye kaydırıp ve Cam'e baktı. Bir İskoç'a göre gayet iyi bir adama benziyordu. Onu durdurup kötü bir durumdan kurtaracak kadar zahmete girmişti. Birçoğu bunu yapmazdı. Hatta daha sonra onunla ilgilendiği için ona teşekkür bile etmişti; bu onun soylulardan duymaya alışık olmadığı bir şeydi. Genelde soylular istediklerini izniniz olmadan alır ya da bir iyiliğe sanki hakları varmış gibi tepki verirlerdi. Ama ona teşekkür etmişti.

Dikkat edin, onun erkek olduğunu sanıyordu, diye hatırlattı Joan kendi kendine. Bunun bir fark yaratıp yaratmadığını bilmiyordu. Belki onun bir kadın olduğunu bilseydi yine de teşekkür ederdi. Asla bilemeyecekti çünkü onun bir kız olduğunu asla bilemeyecekti. Joan, ölüm döşeğindeki annesinden gelen bir isteği içeren bir mesajı iletmediğini söylediğinde doğruyu söylemişti. Annesinin isteğinin diğer kısmı, yolculuk için erkek çocuk gibi giyinmesi yönündeki ısrarıydı. Akıllıca bir fikirdi. Olan biten her şeyden sonra Joan, kendisi gibi seyahat etse yolculuğunda fazla ilerleyemeyeceğini düşünüyordu. Çocukken bile pek de onurlu olmayan niyetleri olan oldukça aşağılık karakterlerle karşılaşmıştı. Bazı kıl payı kaçışları olmuştu. Ama bu sonuncusu en kötüsüydü. Joan tekrar Cam'e baktı. Son birkaç gündür sık sık yaptığı bir şeydi bu. Bunu yapmamak imkansızdı; Yakışıklı yüzünün etrafına düşen sarı saçları ile yakışıklı bir adamdı. Aynı zamanda çok iyi inşa edilmişti. Adamın yedek kasları vardı. Peki ya arkası? Joan adamın kalçasının anısını aklından çıkarmaya çalışarak başını salladı. Sırtını kolladığı ilk birkaç seferde ona bakmaktan kaçınmayı başarmıştı ama baştan çıkarıcılık ya da belki de yorgunluk onu zayıflatmıştı ve son zamanlarda kendini, bir yandan onun sırtını kollarken bir yandan da arkasına bakmak için durup bulmuştu. yara . . . ve arkada gayet iyiydi. O kadar iyi ki, bir hanım karısı olup olmadığını merak etmeye başladı. Muhtemelen yaptı. . . ve eğer değilse, o zaman kesinlikle bir nişanlısı vardı. Böyle şeyler bir asilzadenin çocukluğunda düzenlenirdi.

Joan neden bunu merak etme zahmetine girdiğini bile bilmiyordu. Bir lord, bir köy kızıyla asla ilgilenmez, en azından oyun dışında hiçbir şey için. Ve Joan'ın kimsenin oynacağı olmaya niyeti yoktu. Doğrusunu söylemek

gerekirse o da kimsenin karısı olmak istediğini düşünmüyordu. Doğduğu andan itibaren annesi onu doğumlara

ve şifalara götürmüştü. Joan'ın ilk anısı ters giden bir doğumla ilgiliydi. Bulanık bir

kan ve ıgıltıdan başka bir Şey değildi ama bu yeterliydi. O zamandan beri, bir ocuk doğduğunda neler olduğuna dair birçok başka örnek görmüştü. Kadınların kanları siyaha dönecek kadar kötü bir Şekilde parçalandığını görmüştü. Kadınların, çocukları hâlâ vcutlarındayken öldüğünü görmüştü. Ayrıca iş doğuma geldiğinde bu iki u nokta arasındaki her Şeyi görmüştü ve bu, ocuk sahibi olma arzusunu korkutup ondan uzaklaştırmak için yeterliydi.

Hayır, ocuklar ona göre değildi. Joan Őıfa vermekten, ebelikten ve hastalara bakmaktan memnundu. Kendisini bir başkasına bağlamak ve ocuk doğurmak gibi bir arzusu yoktu. Adamın poposu ne kadar çekici olursa olsun.

Bölüm 2

"MMMM. "İyi." Joan yan taraftan Cam'e baktı ve sessizce başını salladı. Yaktığı küçük ateşin yanında tavşanı ve sebzeleri yerken küçük bir kütüğü paylaŐıyorlardı. zerinde çalışacak çok az Şeyi olduğu göz önüne alındığında, yemek Şaşırtıcı derecede iyi sonuçlanmıŐtı. Ya da belki de bu yemeğin tadı ona çok güzel gelmişti çünkü bu yolculuğa çıktığından beri et yememişti. Joan, tek başına seyahat ederken dikkatleri üzerine çekmek ya da ateşle uğraşmak için zaman harcamak istemediğinden, karŐılaŐtıęı meyveler ve yabani sebzelerle yetinmiŐti. Ayrıca yola çıktığında çantasına iki somun ekmek koymuştu ama sonuncusunu Cam'e göz kulak olurken bitirmişti.

Tabii o da bunun iyi olduğunu düşünüyordu. Ama bu üç gün içinde yediği ilk yiyecek parçasıydı. Bu onun fikrini renklendireceği kesindi.

"Peki Jo," dedi Cam aniden bir tavşan ısırığının etrafında. "Kaç yaŐındasın?"

"Yirmi," diye cevapladı Joan hiç düşünmeden ve İskoç kahkaha atınca Şaşkınlıkla baktı.

"zgnm oğlum ama göğsüme zar zor ulaŐıyorsun, yüzün tüysüz, sesin henüz deęiŐmedi ve henüz biraz kas geliŐtirmedin." Kafasını salladı. "Eğer on iki ya da on üç yıldan fazla gördüysen, atımı yerim."

Joan başını eğdi ve etini yemeye başladı ama akı biraz karıŐıktı. Bir an için erkek olması gerektiğini unutmuştu. Bu tehlikeli bir kaymaydı. Kadın olduğunu öğrenirse Cam'in ona zarar vereceğine inanmıyordu. Sonuçta o onun hayatını kurtarmıŐtı ve bunu da o onu kurtardıktan sonra yapmıştı. Yalnız seyahat eden bir kadına saldırarak türden biri olduğunu ima etmiyordu bu. Üstelik ondan isteyebileceği çok az Şey vardı. Hiç parası yoktu ve tavşanı yıkarken nehrin yüzeyinde gördüğü yüze bakılırsa berbat durumdaydı. Joan kendini pek tanıyamamıŐtı. Yüzü neredeyse her yerde Şişmişti. Gözlerinin çevresinde morluklar azalmaya baŐladıkça kenarları yeŐile dönmeye başlayan siyah halkalar vardı. st dudağı Şişmiş ve kesilmiŐti, ayrıca çenesinde de bir morluk daha vardı. Bir erkeği kendisine saldırmaya yöneltecek kadar çekici değildi. Yine de yolculuk sırasında bu kıyafeti giymesinin bir nedeni vardı. 'zgn olmaktansa güvende olmak daha iyiydi. Ayrıca Cam'in atını yemek zorunda

kalmasını istemiyordu.

Bu düşünce onu gülümsetti ve bu da çatlamış dudağının esnemesinden şikayet ederken yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"Mektubu İskoçya'da kime teslim edeceksiniz?" Cam aniden sordu.

Joan cevap verip vermemekte tereddüt etti. İskoçlar klan kavgalarıyla tanınıyordu.

Eğer MacKay'ler Sinclair'lerin düşmanı olsaydı, onun görevini tamamlamasını engellemeye çalışır mıydı? Bu olasılığa kaşlarını çatı.

"Bana söylemeyecek misin?" sessiz kaldığında şaşkınlıkla sordu. Joan omuz silkti.

"Senin için ne önemli olabilir?"

Buna cevap vermek yerine, "O halde bana annenden bahset" dedi. Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Neden?"

"Neden hayır?" dedi Cam omuz silkerek. "İkimiz de seyahat edecek durumda değiliz ve konuşmaktan daha iyi yapacak bir şeyimiz yok. "Ayrıca, ne tür bir kadının bir delikanlıyı böyle bir göreve sürükleyeceğini merak ediyorum." Genç bir çocuğun bu yolculuğu yaya olarak ve parasız olarak yapmaya çalışması gerçekten de büyük bir görev. Sana zor ve tehlikeli bir görev hazırladığını fark etmiş olmalı ama yine de bunu senden istedi." Joan başını tekrar eğdi. Kadın olması bu görevi Cam'in düşündüğünden daha tehlikeli hale getiriyordu ve annesi de bunun farkındaydı. Sürekli olarak endişelenmiş ve onu çok sayıda ve çeşitli tehlikeler konusunda uyarmıştı. Her türlü önlemi alması konusunda ısrar etmişti ve hâlâ bunu yapabilecek kadar sağlıklıyken bu meseleyi kendisi halletmediği için kendine kızmıştı. Sonunda Joan'dan özür dilemiş, onu sevdiğini ve Joan'ın bunu her zaman hatırlayıp onu affetmesini umduğunu söylemişti.

Jo şimdi bunu düşündü ve o zamanlar olduğu gibi taşıdığı parşömende ne olduğunu merak etti. Ayrıca MacKay'lerin kim olduğunu ve annesinin ne için affedilmeye ihtiyacı olduğunu düşünebileceğini de merak etti. "Annen İskoç muydu?" Cam aniden sordu.

Joan gözlerini kırıştırarak düşüncelerini uzaklaştırdı ve başını salladı. "İngilizce."

"Emin misin?" O sordu. "Belki de annesi İskoçtu ve..."

"Hayır," diye araya girdi Joan. "Sık sık büyükbabam ve büyükbabamdan bahsederdi. İkisi de İngilizdi. Kendisi çocukken ölen bir demirciydi, annesi de kendisi gibi şifacı ve ebeydi. Annemi akciğer şikayetinden ölene kadar

şifa konusunda eğitti. Tıpkı annemin hastalık onu ele geçirene kadar beni eğittiği gibi."

"Ah," diye mırıldandı Cam ve Joan soru sorarcasına ona baktığında şöyle dedi: "Şifa bilgisini nereden aldığını merak ediyordum."

Joan başını salladı. "Ben onun çırağıydım. Bana bildiği her şeyi öğretti." Cam, "O zamanlar yakındınız," diye mırıldandı.

"Evet," diye fısıldadı Joan ve hatırası onu bunaltırken ateşe baktı. Maggie Chartres iyi bir kadındı; akıllı, yetenekli ve sevgi dolu. O, Joan'ın isteyebileceği en iyi anneydi. . .

ve onu çok özlemişti. Onu kaybetmek dünyasının sonu gibi gelmişti. Joan doğduğunda büyükanne ve büyükbabası ölmüştü ve sahip olduğu tek aile annesiydi. Artık yalnızdı, ailesi yoktu, evi yoktu ve annesi için bu son görevi tamamlamaktan başka amacı yoktu.

"Baban bir MacKay olabilir mi?" Cam sordu.

Joan hafifçe gülümsedi ama başını salladı. "Öyle düşünmüyorum. En azından öyle olduğunu hiç söylemedi. Ben doğmadan önce öldü," diye açıkladı ve ekledi, "Bildiğim kadarıyla o basit bir İngiliz seyis çocuğuydu." Cam başını salladı. Bir an ikisi de sessiz kaldı ve sonra sordu: "Annenin mesajını ilettikten sonra planların neler?"

Joan, Cam'in onu görüp görmediğini merak ederek alaycı bir şekilde gülümsedi. Düşünceleri onunkilerle aynı çizgide ilerliyor gibiydi. İçini çekerek çaresizce omuz silkti ve şunu itiraf etti: "Hiçbir planım yok."

"Köyüne dönecek misin?" Cam sordu.

"Hayır," dedi boğuk bir sesle. "Büyüdüğüm ev aslında Augustinian Manastırı'na ait. Şifacı olarak gösterdiği beceriler karşılığında annemin burada yaşamasına izin verildi. Manastıra, manastıra ve köye hizmet etti. Artık öldüğüne göre. . ." Yorgun bir şekilde başını salladı ve o da onun için işini bitirdi.

"Seni evine geri götürdüler."

Başını salladı. "Annemin çalışmalarına köyde, manastırda ve manastırda devam etmeyi umuyordum." Joan sadece umut etmekle kalmamış, aynı zamanda Rahip Wendell'e görevi devralmasına izin vermesi için yalvarmıştı.

"Ama hayır mı dediler?" Cam sessizce önerdi.

Joan acı bir tavırla, "Onlara göre ben çok gencim ve daha fazla eğitime ihtiyacım var" dedi. "Onlara onun bana bildiği her şeyi öğrettiğini söyledim ama o sadece başını salladı ve Tanrı'nın benim için başka planları olduğunu ve annemin yerini alacak birini zaten ayarladığını söyledi. Yeni şifacı için kulübeye ihtiyacı olacağını. Ayrıca annem için yapmam gereken bir görev yok muydu?"

"Annenin mesajından mı bahsetti?" Cam şaşkınlıkla sordu.

"Evet. Annem hastalanınca her gün ziyaretime gelirdi. Onun yanında rahatlık buldu. Joan bu anı karşısında hafifçe gülümsedi. Sık sık kulübeye döndüğünde onları, girdiği anda sona eren ciddi bir sohbetin içinde bulurdu. Bu ona neredeyse sinsi görünmüştü. Bir keresinde bir görevden beklediğinden daha erken dönmüştü ve adamı parşömen üzerine yazarken bulmuştu. Ayrılmadan önce hızla kağıdı katlamış ve kolundan yukarı kaydırmıştı ama Joan bunun, gömleğinin içinde göbeğine yaslanan parşömen olduğundan şüpheleniyordu. Bir elini bilinçsizce gömleğinin kumaşındaki parşömene dokunmak için kaldırdı ve şunu itiraf etti: "Sanırım mesajını onun için yazdı. Annem sonunda yazamayacak kadar zayıftı."

"Annen yazmayı biliyor muydu?" Cam bu haber karşısında şaşkınlığını gizlemedi ve Joan bu sürprizin kendisini aşağılamaması gerektiğini düşündü. Soylu olmayan birinin okuma yazma bilmesi nadirdi.

"Evet, ben doğmadan önce çalıştığı manastırdaki rahibelerden biri tarafından eğitilmişti." "Sana öğretti mi?" merakla sordu.

Joan yalnızca başını salladı.

Cam ciddiyle, "Bu değerli bir beceri, evlat," dedi. "Bununla iyileştirme yetenekleriniz arasında, göreviniz bittikten sonra bir pozisyon bulmakta herhangi bir sorun yaşamazsınız."

Joan yorum yapmadı. Eğer düşündüğü gibi bir erkek olsaydı söyledikleri doğru olabilirdi. Ama öyle değildi ve bu işleri daha da zorlaştırırdı. Annesi, büyüdüğü köydeki manastırı yöneten başrahibenin takdirini kazandığı için yaptığıının en iyisini yapmıştı. Joan, hem Wellow Manastırı'ndaki başrahibin, hem de Augustinian manastırındaki keşişin sevgisini ve iltifatını aldığını düşünmüştü, ancak ikisi de onlara yaklaştığında onu nazikçe ama kesin bir şekilde reddetmişlerdi.

Cam düşünceli bir tavırla, "Belki de annenin bıraktığı bu mesaj senin için bir pozisyon ricasıdır," dedi. "İskoç olmayabilir ama bu onun İskoç tanıdıkları olmadığı anlamına gelmez. Belki de bu İskoç'un hayatını kurtardı ve minnettarlıklarının onları sana bir pozisyon teklif etmeye yönelteceğini umuyor."

Joan bu öneri karşısında kaşlarını çattı ama başını salladı. "Öyle düşünmüyorum. Böyle bir şeyden, hatta isminden bile hiç bahsetmedi. Aslında bunu daha önce hiç duymamıştım."

"Ne ismi?"

"Mac..." Joan aniden sözünü kesti ve ona kaşlarını çattı. Mesajın alıcısının adını vermesi için neredeyse onu kandırıyordu.

"Neden bana onların adını söylemek istemiyorsun?" Cam sordu.

Joan'ın kaşları soru karşısında değil, sorarkenki ifadesi karşısında kalktı. Neredeyse şüpheli görünüyordu.

"Onlar benim klanımın düşmanı mı?" diye sorduğunda nedenini anladı.

"Sinclair'lerin kimleri düşman saydığını bilmiyorum," dedi dürüstçe ve sonra itiraf etti, "Ama eğer bir düşman olsaydı, onu teslim etmemi engellemeye çalışır mıydın?"

"Hayır, tabii ki hayır" diye güvence verdi ve sonra sırtarak itiraf etti: "Ama ben de oraya gitmene yardım etmem."

Joan, kendine rağmen onun bu sözlerine gülümsediğini ve ardından yarık dudağı şikayet ederken yüzünü buruşturduğunu fark etti.

Cam, "Hadi şimdi, mesajın kime olduğunu söyle bana," diye ikna etti. "Sinclair'lerin pek düşmanı yok. Bu daha çok bir arkadaşdır ve o zaman hayatımı kurtarma nezaketinizin karşılığını verebilirim ve size oraya kadar eşlik edebilirim. . . ya da en azından yolumun bir kısmında, eğer yolumdan çok uzaktalarsa."

Joan sessizce ona baktı. Yardım isteyemeyecek kadar gururluydu ama yardım teklif edilse kabul etmeyecek kadar da gururlu değildi. Yalnız olmasaydı yolculuğunu kesinlikle daha az tehlikeli hale getirirdi. Kısa bir süre tartıştı, sonra nefesini üfledi ve sadece söyledi. "Laird ve Leydi MacKay."

Cam'in dudakları geniş bir sırtıyla aralandı ve Cam'in koluna vurmak için uzandı. "Şanslısın evlat. MacKay'ler Sinclair'lerin arkadaşlarıdır. İyi arkadaşlar." Başını salladı ve ekledi, "Daha da iyisi, onlar bizim komşularımız, bu yüzden eve dönerken seni orada görebiliyorum."

Joan yavaşça doğruldu. Kolundaki dostça vuruş onu neredeyse kütükten düşürüyordu. İyileşmekte olan dudağını fazla etkilemeyen küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Teşekkür ederim."

Bir dakika kadar sessizce yemeklerini yediler ve ardından Cam sordu: "Yani annenin yanında hiçbir aile yok mu?"

Joan başını salladı ve az önce bir ısırık aldığı eti yuttu. "Babam ben doğmadan önce öldü, büyükannem ve büyükbabam da ve benim hiç erkek veya kız kardeşim yoktu." Merakla ona baktı. "Sen?"

Az önce ısırıldığı soğanın etrafında, "Annem ve babam hâlâ hayatta, iki erkek kardeş, bir kız kardeş ve aklınıza gelmeyecek kadar çok teyze, amca ve kuzen var" dedi. Daha sonra yüzünü buruşturdu ve ekledi, "Ailem kulaklarımdan geliyor. Herkesin istediğinden veya ihtiyaç duyduğundan daha fazlası.

Joan bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. Bu kadar büyük bir aileye sahip olmayı çok isterdi. Ama sonra yalnızdı. "Akrabalarınla anlaşıyor musun?"

"Ah evet," diye güvence verdi ona. "Sadece benim klanım kan olmanın hayatıma her fırsatta müdahale edebilecekleri anlamına geldiğini düşünüyorum. 'Bu bazen bir erkeği delirtmek için yeterlidir.'

Joan aslında sahip olmadığı bir anlayışla başını salladı. Hiç böyle bir sorun yaşamamıştı.

Cam birdenbire, "Aslında birbirimizle tanışmamızın tek nedeni bu müdahale," dedi, dudaklarını büken alaycı bir gülümsemeyle.

"Bu nasıl?" Joan'a sordu.

"Ailem yeniden evlenmem gerektiğini düşünüyorum" diye ekledi sertçe. "Peki istemiyor musun?" Joan tahmin etti.

"Evet. Yani evet, haklısın ve hayır, istemiyorum," diye ekledi ve sonra yere oturup arkasına yaslanabilmek için kütüğün üzerinden ileri doğru kaydı. Gözleri önlerindeki alevlere odaklandı, içini çekti ve şöyle dedi: "Benden sonra ilk eşim. . ." Kafasını salladı. "Bunu tekrar yaşamak istemiyorum."

"İlk evliliğiniz çok mu kötüydü?" Joan anlamaya çalışarak sordu.

"Hayır," diye yanıtladı hemen. "Güzel ve akıllıydı, iyi bir kadındı ve evlilik o kadar da kötü değildi." Joan kaşlarını kaldırdı. "Peki neden tekrar evlenmek istemiyorsun?" Yüzünden tatminsizlik geçti ve adam ateşe o kadar uzun süre baktı ki kız onun cevap vermeyeceğini düşünmeye başladı ama sonra aniden cevap verdi. "Bir yıllık evliydik. İyi bir yıldır. İyi anlaştık ve güzel bir maç oldu. Ama biz evlendikten bir yıl bir gün sonra hamile kaldı ve doğuma başladı."

Joan, "Doğum sırasında öldü," diye tahminde bulundu, anlayarak içini hemen doldurdu. "Evet," diye mırıldandı Cam, ifadesi pişmanlık doluydu.

Joan sessizce başını salladı.

"O çok küçüktü ve bebek de büyüktü" dedi sertçe ve sonra ekledi: "Ebe çocuğun yana yattığını söyledi." "Ebe dönmeye çalıştı mı..."

"Evet," diye sözünü kesti. "Denedi, denedi ama işe yaramayacağını söyledi."

Joan yorum yapmadı. Ne söyleyebilirdi? Aynı şeyle kendisi de bir iki kez karşılaşmıştı. Genellikle bebeği hareket ettirebiliyordu ama bazen sanki bebek bir şeye yakalanmış gibiydi ve...

"Ölmesi üç gününü aldı," dedi Cam sertçe. "Üç gün boyunca tüm kale, bebeğimizi dünyaya itmek için savaşırken çılgınlığını dinledi. Üçüncü gün çılgınlıkları çok zayıftı. . . Onun ölmek üzere olduğunu biliyordum. Ailem beni dışarıda tutmaya çalıştı ama ben zorla odaya girdim. . ." Solgunlaştı, gözleri kapandı. "Çok fazla kan vardı."

Joan bir dakika bekledi ve sonra "Çocuk mu?" diye sordu.

"Onları birlikte gömdük" dedi ağır bir sesle. İkisi de ateşe bakıyorlardı ve sonra doğruldu ve kesin bir dille

konuştu. "Başka bir kadına bunu yaşatmayacağım."

Joan yorum yapmadı. O anladı. Böyle bir şeye tanık olmak. . . yani çocuk sahibi olmamaya karar vermesine neden olmuştu. İlk karısının yaşadığı gibi başka bir kadının da bunu yaşamasını izlemek istememesini anlayabiliyordu.

Yüzünü buruşturarak, "Ailem evlenmem ve onlara istedikleri mirasçıları vermem konusunda kararlı," diye ekledi. "Annem özellikle kararlıydı ve karlar eridiğinde Sinclair'i, beni baştan çıkarabileceğini düşündüğü evlenmemiş ya da dul herhangi bir kadınla doldurmaya başladı. Baharın sonuna doğru döndüğüm her yerde kadınlara takılıp kalıyordum. Kadın hayatımı ızdırap haline getiriyordu," dedi tiksintiyle ve başını salladı. "Sonunda dışarı çıkıp dinlenmek için savaşacak bir savaş bulmam gerekti ve tüm yaz boyunca oradaydım. İyi bir kılıç eline ihtiyacı olanlara bana hizmet sunuyorum. Bana kılıç ve benimle birlikte gelen birkaç kuzenim teklif ediyor. "Kuzenlerin şimdi nerede?" Joan'a sordu.

"Birlikte yola çıktık ama yemek için Nottingham'da durduk. Meyhanedeki hizmetçi oldukça küçük bir şeydi ve çok arkadaş canlısıydı," dedi sırtarak. "Kuzenlerime bensiz devam etmelerini, daha sonra ben de takip edeceğimi söyledim."

"Anlıyorum," dedi Joan ve kendi sesindeki onaylamamayı duyunca neredeyse irkildi. Ne de olsa onun bir erkek olması gerekiyordu ve genç bir oğlan muhtemelen onu onaylamamak yerine hevesle dinlerdi. Ama Cam onun kınamasına yalnızca kıkırdadı. "Ah, gel evlat. Eğer göğüslerini yüzünüze doğru oynatıp zıplamak için kucağınıza düşseydi siz de dururdunuz." Joan gülümsemeyi başardı ve sadece "Evet, o kadar arkadaş canlısı olması ve yolculuğunu yavaşlatması benim için bir şans, yoksa Toothless ve arkadaşlarıyla karşılaşmamdan sağ çıkamayabilirdim" dedi.

"Dişsiz?" Cam şaşkınlıkla sordu.

"Sen üzerimize geldiğinde beni döven iri adam," diye açıkladı.

"Ah." Cam başını salladı ve sonra omuz silkti. "Yüzünü görmedim. Ona arkadan

vurdum."

"Ah, evet," diye mırıldandı ve nehre doğru yürümek için ayağa kalktı, nehrin kenarında diz çökerek ellerini suya daldırdı ve ellerindeki tavşan etinin yağını temizledi. Bir kalp atımı sonra Cam de ona katıldığında, "Kardeşlerin senden küçük mü?" diye sordu.

Cam ona şaşkınlıkla baktı. "Evet. Nasıl anladın?"

Omuz silkti. "Eğer anne babanız daha büyük olsaydı, mirasçılar konusunda bu kadar endişelenmezlerdi. Ancak en büyüğü olarak araziye ve unvanı miras alırsınız. . . böylece mirasçı daha önemli hale gelir."

"Evet. Ya da bunu kardeşlerimden birine ve onların mirasçılarına bırakabilirim," diye işaret etti, sonra doğruldu ve ellerini sıkarak suyun en kötü kısmını uzaklaştırarak şikayet etti, "Yorgun olmam gerekmiyor ama yorgunum."

"İyileşiyorsun." dedi sessizce. "Bir sonraki süreçte kolayca yorulacaksınız." "Evet, o zaman uyusam iyi olur. Yarın şafak vakti yola çıkacağız."

Joan onayladığını mırıldandı ve onun ateşe doğru yürümesini izledi. Giderken ekosesini çözdü, onu bir battaniye gibi kendine sardı ve ardından ateşe dönük olarak yan yattı. Bu görüntü ona kendi ekosesinin olmasını diledi. Yaz sonuydu, gündüzleri sıcak ama geceleri serindi. Uyumak için ağır yünlü kumaşa kıvrılmak güzel olurdu. Doğruldu, ellerini sıktı ama sonra yüzünü buruşturdu. Artık elleri temiz olduğundan bileklerinden yukarısındaki derideki pislik daha belirgindi. . . ve yarın yeniden yola çıkacaklar ve patikadan daha fazla toz ve kir toplayacaklardı. Bakışları neredeyse özlemle suya kaydı. Hızlı bir dalış çok güzel olurdu. Gece havası o kadar serindi ki nehir suyu ellerini yıkadığı zamana kıyasla neredeyse sıcaktı. Eğer kıyıdan biraz yukarıya doğru hareket ederse ve hızlı olsaydı. . .

Joan omzunun üzerinden Cam'e baktı ve nehir kenarında sessizce ilerlemeye başladı. Cam huzursuzca kıpırdandı ve ateşe bakmak için gözlerini açtı. Yorgundu ama şimdi uzandığı için uyuyacak gibi görünmüyordu. Vücudu bitkin düşmüştü ama aklı Jonas'la yaptığı konuşmayı gözden geçiriyor gibiydi. Çocuktan hoşlanıyordu. Bu devasa görevi tek başına üstlenecek kadar akıllı, yetenekli ve cesurdu ve bu onun saygısını kazanmıştı. Cam, hak edilmediği sürece saygı göstermezdi ve çocuk da bunu hak etmişti.

Jonas aynı zamanda onur sahibi olduğunu da kanıtlamıştı. Delikanlı onu yolda bırakabilirdi. Kesinlikle çok daha az sorun olurdu. Ayrıca atını ve Cam'in paralı askerlik yaptığı yaz boyunca kazandığı ağır para çuvalını da çalmış olabilirdi. Ancak eyer ve çuval bineğinden çıkarılmışken, her ikisi de hırsız olabileceklerden saklanmak için bir çalı yığınının altına düzgünce yakın bir yere yerleştirilmişti. Cam'in eşyaları bulması için epeyce araştırma yapması gerekmişti. Aslında tesadüfen onlara rastladığında çocuğun birini satıp diğerini aldığından korkmaya başlamıştı. Bütün paralar hâlâ çuvalın içindeydi. Cam kontrol etmişti. Bunun gibi bir çuval dolusu para büyük bir cezbedici olsa gerek. Bu, çocuğun muhtemelen hayatı boyunca göreceğinden çok daha fazlasıydı ama delikanlı hırsız değildi. Aynı zamanda

yetenekli bir şifacıydı. Cam onun hala hayatta olmasından bunu anlayabilirdi. Daha önce dikkatli bir şekilde sırtını yoklamış ve yarasının büyüklüğünü fark etmişti. Bu artı çizmelerini giymeye çalıştığında bulduğu kurumuş kan miktarı

da ona bunu söylüyordu. Ekosesi temizdi ama çocuk çizmelerinin içini kontrol etmeyi düşünmemişti. Cam,

kuru kanı temizleyeceğini umarak onları yerinde tutmak için birkaç büyük kayayla birlikte nehre koymuştu. Bu anı Cam'in ayağa kalkmasına neden oldu. Sırtına vuran acıdan dolayı dişlerini gıcırdatarak nehre baktı, Jonas'ın artık nehrin kenarında olmadığını görünce kaşları kalktı. Çocuğun düşmüş olabileceği endişesi Cam'in aniden ayağa kalkmasına neden oldu. Ekosesini beline sarmıştı ve anında nehir kenarına vardı. Orada ondan hiçbir iz yoktu ama nehir onu nehrin aşağısına sürüklemiş olabilir. Akıntı güçlü değildi ama bir akıntı vardı.

Cam küfrederek nehri takip etmeye başladı ve çocuğun yüzen bedenini bulmak için yüzeyi taradı. İlerideki gölgelerdeki hareket onu yavaşlatıp daha iyi görmek için gözlerini kısıtığında belki altı metre kadar gitmişti. Jonas önde, suyun kenarında duruyordu. Soyunuyordu, belli ki banyo yapmak niyetindeydi.

Cam durakladı ve rahatladı; seslenmediğine memnundu. Çocuk belli ki bu görev için mahremiyet istiyordu, yoksa bu kadar aşağıya gelmezdi. Cam dönüp ona bu mahremiyeti vermek üzereyken çocuk şapkasını çıkarıp uzun saçlarının ortaya çıkmasına izin verdi. Bunun üzerine kaşları kalktı. Çoğu köylü, çalışırken dikkat çekmemesi için saçlarını kısa tutuyordu. Bu aynı zamanda onların durumunun da bir göstergesiydi. Jonas'ın sırtından aşağı, neredeyse göğüslerinin tepesine kadar uzanan saçları biraz şaşırtıcıydı. Ancak tek sürpriz bu değildi. Çocuk tuniğini başının üzerinden çıkardı ve göğsünün üst kısmına geniş bir şerit halinde sarılmış bandajları ortaya çıkardı.

Jonas ambalajı açmaya başladığında bu görüntü Cam'in yumruklarını sıkmasına neden oldu. Saldırıda çocuğun ne kadar kötü yaralandığını fark etmemişti. Görünüşe bakılırsa burada çok büyük bir yara almıştı ama yine de ona bakan kişi oydu...

Son bandajlar da düşüp oldukça cömert iki göğüs ortaya çıkınca Cam'in düşünceleri aniden yok oldu. İliklerine kadar şok olan Cam, gözlerinin ona söylediklerini kabul etmeye çalışırken bir aptal gibi ağzı açık bir şekilde orada durdu. Sevdiği ve saygı duyduğu hoş genç adam Jonas bir kızdı. Braie'lerini bırakıp suya giren güzel bir kız figürü de gördü. Öyle bir figürü vardı ki...

Lanet olsun!

Aniden dönen Cam geldiği yöne doğru sessizce yürüdü; daha önce yattığı noktaya ulaşana kadar durmadı, hatta yavaşlamadı. Ekoseyi omuzlarının etrafına çekerek uzandı, ekoseyi başını ve omuzlarını kapatacak şekilde çekti ve ardından gözlerini sıkıca kapattı. Bunu yaptığı anda göz kapaklarının arkasında Jonas'ın braillerini çıkarırken görüntüsü belirdi. Cam kendini düzeltti. Braie'lerini çıkarmıştı.

Sevgili Tanrım, Jonas bir Josephine'di. . . ya da belki bir Joanna ya da buna benzer bir

şey. Gerçek adının ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Veya kendisine anlatılan hikayeye ne kadar inanılacağı. Gerçekten iletilmesi gereken bir mesaj var mıydı? Bunun doğru olduğundan şüpheleniyordu. Parşömeni kendisi görmüştü. Ve delikanlı olsun ya da olmasın, hâlâ mesajı iletiyordu ama bunun ölüm döşeğindeki bir rica olup olmadığı kesin değildi.

Öte yandan Cam kendine, kadının altınlarını çalmadığını ya da onu yol kenarında ölüme terk etmediğini hatırlattı, bu yüzden onun sözüne güvenebileceğinden ve hikayenin çoğunluğunun gerçek olduğundan şüpheleniyordu. Aslında çocukken seyahat etmek onun için çok mantıklıydı. Kadın gibi giyinmiş olsaydı, onun soyulduğunu değil, tecavüze uğradığını görürdü. Kılık değiştirmenin sebebinin de bu olduğunu fark etti. Bir kızın tek başına seyahat etmesi güvenli değildi.

Bir kız, diye düşündü. Lanet etmek. Cam bir an hareketsiz kaldı ama sonra şoktan kurtulup bunun hiçbir fark yaratmadığına karar verdi. Onun hayatını kurtarmış ve hasta ve çaresizken ona bakmıştı. Yolculuğunun sonuna ulaşmak için onun yardımını hak ediyordu, üstelik artık Jonas'ın bir kız olduğunu bildiği için.

Cam, sırrına gelince, onunla bu konuda yüzleşmeyeceğine karar verdi. Kızı hâlâ seviyordu. Cesur bir maldı, akıllı ve yetenekliydi. Onu MacKay'e götürecek ve yolda erkek gibi davranmasına izin verecekti. Ama şimdi onun tüm o morarma ve şişlikler olmadan nasıl görüldüğünü merak ediyordu. İyileştiğinde onun takla atmaya değer olduğunu düşünür müydü?

Cam gözlerini kendine çevirdi. Onun saygısını çocukken kazanmıştı ve şimdi onun bir kadın olduğunu bildiğine göre en azından bu kadar saygı duyulması gerekiyordu. Durum böyle olunca neye benzediği pek önemli değildi. Onu sağ salim MacKay'e götürecek ve ardından onun sırrını bildiğini açıklamadan Sinclair'e doğru yola devam edecekti. Tabii ki kendisine söyleyecek kadar güvenmediği sürece, karar verdi.

Durum zihninde çözüldü, Cam daha rahat bir pozisyona geçti ve uyumayı denemek için gözlerini kapattı. . . ve yine o yakalanması zor durumu bulamadım. Artık Jonas'ın bir kız olduğunu bildiğinden, banyo yaparken nöbet tutması gerektiğini düşünüyordu. Kimsenin onu rahatsız etmemesini, zorluk yaşamamasını ve boğulmamasını sağlamak ve ardından sağ salim kamplarına geri dönmesini sağlamak.

Cam aniden, sırrının zor olacağını bildiğini açıklamadığını fark etti. Bilseydi, akşam yemeğini avlamak için tek başına ormana gitmesine izin vermezdi. Lanet olsun, şimdi bu konuda kendini suçlu hissediyordu. Bir erkek olarak akşam yemeğini kendisi bulmalıydı.

Ah evet, bu yolculuğu daha da zorlaştıracaktı.

Bir hışırtı sesi gözlerini açmasına ve başını çevirerek omzunun üzerinden nehre doğru bakmasına ve küçük bir

şeklin görüş alanına girdiğini görmesine neden oldu. Jonas'ın ya da adı her neyse, geri döndüğünü fark ederek

rahatladı. Ekosesinin sunduğu kozanın içinde rahatlayan Cam, uyuyor numarası

yapmak için gözlerini kapattı ve kızın ateşe yaklaşmasını dinledi. Biraz hışırta, hareket ve ardından sessizlik oldu.

Birkaç dakika sessizlik geçti ve ardından Cam etrafa bakmak için gözlerini açtı. Kendisini Jonas olarak tanıtan kadın kendisinininkinden pek de uzak olmayan bir yer seçip yan yatmış, ellerini kavuşturup yanağını yastığa koymuştu. Ancak gözleri açıktı ve onunla göz göze gelince başını salladı, "İyi uykular" diye mırıldandı ve sonra gözlerini kapattı.

Cam onun yüzüne kısaca baktı ama dayak yüzünden o kadar şekilsizleşmişti ki iyileştiğinde nasıl görüneceğini bilemiyordu. Ayrıca saçının ne renk olabileceğini de bilmiyordu. Önü aşağıya doğru çekilmiş, kaşlarını bile kapatan yünlü şapkasını giymişti. Uzun bir süre ona bakmaya devam etti, sadece alevlerin şişmiş yüzündeki ışık ve gölgeyi izlemesini izledi ve sonunda uykuya daldı.

Bölüm 3

“BANA KARDEŞLERİNİZİ ANLATIN.”

Cam bu soru karşısında kaşlarını kaldırdı. O sabah yola çıktıklarından beri çeşitli ve muhtelif şeyler, sevdikleri, sevmedikleri şeyler hakkında sohbet ediyorlardı, ancak bu, konuşmanın daha kişisel bir hal aldığı ilk seferdi. Cam omzunun üzerinden Jonas'ın atının arkasında olduğu yere kısa bir bakış attı. Jo, diye düzeltti zihninden. Artık onu Jonas olarak düşünmek doğru gelmiyordu. Onu çıplak gördükten sonra olmaz. Bu düşünce yüzünü buruşturmasına neden oldu. Onun ay ışığındaki çıplak görüntüsü onu neredeyse sabaha kadar uyanık tutmuştu. Birkaç dakika sonra kuşların cıvıltıları ve Jo'nun hareketlerinin birleşimi onu uyandırmıştı. Artık bitkin ve huysuzdu ve atın attığı her adımda sırtı ağrıyordu, bu yüzden bineği yavaş bir tırışta tutmuştu. O kadar yavaş hareket ediyorlardı ki yaya olsalar iyi olurdu ama en azından hareket ediyorlardı.

"Neden?" sonunda sordu.

"Çünkü merak ediyorum," dedi ve ön tarafının sırtına dayandığı yerde omuz silktiğini hissetti. "Ayrıca zaman geçecek."

Bunun doğru olduğunu düşünüyordu ve belki de bu onu kendi saçma düşüncelerinden uzaklaştırabilirdi. Bakışlarının sürekli olarak ellerinin olduğu yere düştüğünü fark etti. Gerçekten çok güzel elleri, uzun ince parmakları, solgun, izsiz bir cildi vardı. Bunları not etmiş olsaydı, onun kadın olduğunun farkına varınca bu kadar hazırlıksız yakalanmayabilirdi. Bunlar kesinlikle bir kadın elleriydi ve ağır işlerle onlara zarar vermemiş bir kadındı. Bir şifacı olduğundan, ortalama bir köylünün kuru, çalışmaktan pürüzlenmiş cildi ve nasırlı parmakları yoktu. Aslında elleri bir bayanın ellerine benzeyebilirdi.

"Onların isimleri ne?" Jo teşvik etti ve Cam bakışlarını tekrar onun ellerinden uzaklaştırmaya zorladı. "Aiden ve Douglas," diye yanıtladı, önündeki yola bakarak. "Peki ikisi de senden daha mı genç?"

“Evet. Douglas benden üç yaş küçük ve ikisinin en büyüğü.” “Ya Aiden?” diye sordu. “Douglas'tan yedi yaş daha genç. Aslında hâlâ bir delikanlı, ama on beş yaşında bir erkek olduğunu sanıyor,” diye mırıldandı Cam kuru bir sesle. “Ve tüm gençler gibi o da her şeyi bildiğini ve yenilmez olduğunu düşünüyor.”

“Elbette öyle,” dedi eğlenerek ve ardından sordu, “Kardeşleriniz diğer soyluların evlerinde eğitim görmeye gönderilmedi mi? Bunun soylular arasında yaygın olduğunu sanıyordum.”

“Evet, hepimiz öyleydik. Babam ısrar etti. Ama annem uzun süre uzakta olmamıza dayanamadı ve ben de iki yıl boyunca uzaktaydım, Douglas iki buçuk yıl, Aiden ise üç yıl boyunca uzaktaydı, diye mırıldandı Cam.

Jo, “Her çocukla işleri onun için daha kolay hale geldi” dedi.

“Evet,” diye mırıldandı Cam ve sonra sırtarak ekledi, “Ya da ben onun favorisiydim, Douglas onun ikinci favorisiydi ve Aiden da kurtulmaktan mutlu olduğu baş belasıydı.”

Jo, “Korkunçsun,” dedi gülerek, ellerinden biriyle onu orada tutarak hafifçe karnına vurdu.

Gülüştü kesinlikle bir çocuğa ait değildi. Yüksek ve çınlıyordu. Bu hoşuna gitti, diye düşündü Cam, tekrar karnının üzerine açılmış ellere bakarken. Biraz yukarıda, alçakta dinleniyorlardı.

“O halde Douglas'ın en sevdiğin kardeşin olduğunu düşünüyorum.” Jo düşüncelerini bölerek sordu. Cam omuz silkti. “Yaş olarak yakınız ama. ”

“Ancak?” durakladığında sordu.

“Çok az ortak noktamız var,” diye sessizce itiraf etti ve sonra açıkladı, “Douglas son derece ciddi ve her zaman suratsız, oysa ben öyle değilim.”

“Hımm,” diye mırıldandı, onun sırtına yaslanırken. “Genellikle bunun tersi olur. En büyük çocuk genellikle daha ciddidir, ortanca çocuk ise daha az ciddidir.”

Cam, “Evet, biz büyürken de böyleydi,” diye itiraf etti. “Ne oldu?” diye sordu. “Bu ne zaman değişti?”

Cam soruyu düşünürken düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. Bunu çözmek için hiçbir zaman kendini sıkıntıya sokmamıştı. Şimdi biliyordu ve sorusunun cevabını beğendiğinden emin değildi, ama kadın bir cevap

bekliyordu, bu yüzden derin bir iç çekerek şunu itiraf etti: “Karımın ölümünden sonra.”

“Ah,” diye mırıldandı.

“Ah?” diye sordu sertleşerek. “Ah ne?”

Onun tekrar sırtına doğru omuz silktiğini hissetti. “Trajedi çoğu zaman insanları değiştirir.”

Cam homurdandı ama hem onun sözlerinden hem de az önce edindiği farkındalıktan tatmin olmamıştı. Büyürken sorumluluklarını ve görevlerini her zaman ciddiye almıştı. Yapması gerektiği ona kazınmıştı ve bu yüzden her konuda görevini yerine

getirmiş, kendisinden beklenen her görevi yerine getirmişti. . . ta ki karısı Lacey ölene kadar.

Onun gibi Lacey de görevlerini ciddiye almış ve kendisinden beklenen her şeyi hatasız yapmıştı. İkisi de hâlâ kundaktayken evlilikleri ayarlanmıştı. Ebeveynleri bu evliliğin zamanı geldiğine karar verdiğinde, ikisi de bunu kabul etmiş ve tamamen yabancı olmalarına rağmen telaşlanmadan ve telaşlanmadan bu evliliği gerçekleştirmişlerdi. Lacey onu yatağına büyük bir görev bilinciyle, hevesle olmasa da sakın bir kabulle karşılamıştı. Hatta beklendiği gibi hızlı bir şekilde çocuk sahibi olmuş ve onu öldürdüğü güne kadar şikayet etmeden taşımıştı. İşte o zaman Cam görev prangalarından kurtulmaya başlamıştı.

“Annen baban nasıl biri?”

Cam bu soru karşısında düşüncelerini bir kenara attı ve nasıl yanıt vermesi gerektiğini düşündü. “Annem hepimizi seviyor ve endişeleniyor. O iyi bir kadın.”

"Ve senin baban?"

“Bana çok değer veriyor anne. Hepimiz öyle yapıyoruz,” diye yanıtladı Cam ve atını yoldan çıkarıp, ormanın içinden zar zor görülebilen bir patikaya yönlendirdi.

"Duruyor muyuz?" Jo sordu ve onun arkasında hareket ettiğini, etrafına bakarken göğsünün sırtına doğru kaydığını hissedebiliyordu.

“Evet. Birazdan hava kararacak ve yolun hemen dışında durmak için iyi bir yer buldum. Başka gezilerde de orada kamp kurdum.”

"Ah," dedi ve ona yaslanıp rahatladı, elleri belinin biraz altına kayd.

Cam bunun bilinçsiz bir hareket olduğunu biliyordu. Muhtemelen ellerinin biraz düştüğünün farkında değildi ve kesinlikle olmamaları gereken bir yerdeymiş gibi de değildi. Durumlarının neden bu kadar farkında olduğundan bile emin değildi. Kızdan hoşlanıyordu, onun erkek olduğunu düşündüğü zamanlarda da hoşlanmıştı ama ondan etkilenmiyordu. En azından öyle olduğunu düşünmüyordu. Doğru, güzel kokuyordu, gülüşü hoşuna gidiyordu ve onunla konuşmaktan hoşlanıyordu ama bütün bu morlukların altında nasıl görüldüğünü bile bilmiyordu, bu yüzden ona şehvet duyuyor olamazdı. Yapabilir miydi?

Ormandan çıkıp bir açıklığa çıktıklarında Jo, "Çok güzel," diye nefes aldı.

"Evet," diye onayladı Cam ama yaşadığı hayretten ziyade takdirle. Sonuçta daha önce de buradaydı. Ama gerçekten çok güzel bir yerdi. Sanki birisi buraya inşaat yapmayı planlamış gibi ağaçlar temizlenmişti.

Ağaçların yokluğunda, diz boyu otlar ve kır çiçekleriyle dolu bir tarla büyümüşü ve nehrin güneye doğru kıvrılmadan önce üzerinden aktığı güzel bir şelalenin yanındaydı.

Açıklığın ortasına ulaştıklarında Cam atını durdurdu, sonra acıyı görmezden gelerek biraz döndü ve elini ve kolunun alt kısmını Jo'ya uzattı. Tek bir kelime söylemesine gerek yoktu, kadın bir eliyle onun elini tuttu, diğeriyle de kolunu tuttu ve kendini attan yere sallarken tutundu.

"Teşekkür ederim," dedi başını sallayarak ve adam atından inerken suyun kenarına

doğru yürümek için döndü. Cam ayağa kalktıktan sonra başını bineğine yasladı ve bu hareketin sebep olduğu acının hafiflemesine izin vermek için bir süre bekledi. Daha sonra bineğini açıklığın kenarındaki bir ağaca götürdü ve dizginleri bir dala sabitledikten sonra kendisinin ve Jo'nun çantasını çıkardı. Onları bir kenara bırakıp canavarı eyerden çıkarmaya başladı ve dönüp açıklığın boş olduğunu görmeden önce onu yere serdi. Cam kaşlarını çattı ama sonra muhtemelen kişisel işleriyle ilgilenmek ve rahatlamak için تنها bir yer bulmaya gittiğini fark etti.

Uzun bir yolculuk olmuştu. Seyahat etmek zorunda kaldıkları hız nedeniyle fazla uzağa gidememiş olabilirler ama şafaktan bu ana kadar, neredeyse akşam karanlığına kadar at sürmüşlerdi. Ejderhayı da boşaltması gerekiyordu. Çantasını ve Jo'yu alıp geldikleri yoldan geri döndü. Sonuçta Jo'yla karşılaşp onun sırrını bozma riskini almak istemiyordu. Üstelik onu bir kez böyle görmek yeterliydi. Onu uyanık tutmak için onu bir kez daha çıplak görmeye ihtiyacı yoktu.

JOAN ÖNE EĞİLDİ, DERİN BİR NEFES ALDI ve yüzünü tekrar suya indirdi.

Günün tozunu atmak için suya dalmayı çok isterdi ama bunun için zaman yoktu.

Üstelik dışarısı hâlâ aydınlıktı. Olduğu kadın olarak görülmek ve tanınmak istemiyordu. Yine de su güzeldi ve şişmiş yüzünde rahatlatıcı bir his vardı, bu yüzden nefesini daha fazla tutamayınca başını kaldırdı, bir nefes daha aldı ve kafasını tekrar suya daldırdı. Joan, doğrulmadan ve topuklarının üzerine oturup suyun yüzünden ve boynundan aşağı akmasına izin vermeden önce bunu üç kez daha yaptı.

Güzel bir gün olmuştu, bu gezinin onun için şu ana kadarki en iyisiydi. Görünüşe göre Dişsiz ve çetesiyle karşılaşması her ne kadar acı verici olsa da onun için en iyisi olmuştu. Bu onun gün doğumundan gün batımına kadar endişeli ve gergin olmadığı ilk gündü. Yalnız seyahat ederken sürekli tetikte olması

gerekiyordu. Cam için durum böyle değildi. Bugün biraz rahatlayıp manzaranın ve sohbetin tadını

çıkarabilmişti. Bu kombinasyon yolculuğu çok daha keyifli hale getirmişti ve yavaş gitmelerine ve muhtemelen onun yürüyerek gidebileceğinden çok daha fazla ilerlememiş olmalarına rağmen en azından ayakları ve bacakları ağrıyordu. Ve Cam onu güvenli bir şekilde MacKay'e götüreceğine söz vermişti, böylece seyahatlerinin geri kalanı bu kadar kolay olacaktı. Sonuçta, Dişsiz ve çetesinin ona saldırdığı en kötü günler, sonunda oldukça şanslı bir şekilde sona ermişti.

Arkasındaki çalıların hışırtısı Joan'ın şaşkınlıkla ayağa kalkıp arkasını dönmesine neden oldu. Ani hareketi, görünüşe göre duyduğu sülünleri ürkütmüş olmalı, çünkü bir anda sülünlerden biri aniden yakındaki bir çalılıktan çıkıp en yakın ağacın dallarına doğru uçtu. Bu görüntü dudaklarında yavaş bir gülümsemenin oluşmasına neden oldu ve bu sefer acı çok azdı. Yüzü şişlik ve morarma nedeniyle hala şekilsizdi ama eskisinden biraz daha iyiydi. En azından nehir suyunda gördüğü dalgalı yansımada öyle görünüyordu.

Bu noktada bunun gerçekten önemli olmadığını düşündü. Sanki Cam'e ya da başka

bir şeye çekici görünmek istiyormuş gibi değildi. Sonuçta onun bir erkek olduğunu düşünüyordu. Üstelik uzun zaman önce ilişkilerin ve erkeklerin ona göre olmadığına karar vermişti. Onlara karışmak tehlikeliydi. Pek çok kadının yaptığı gibi doğum yatağında ölmeyi arzulamıyordu. Her biri çılgılık atmaya başlamıştı ya da bebeği dışarı itecek kadar uzun yaşarlarsa çılgılık atmaktan yorulmuştu. Hayır. Cam'den hoşlandığı doğrudu ve evet kesinlikle çok çekiciydi ama bu kadardı.

"Ve sen tam bir yalancısın," diye mırıldandı alçak sesle. Joan bu adamdan fazlasıyla etkilenmişti. Bütün gün at sırtında onun arkasında, kollarını ona dolamış, yüzünü sırtına bastırmış, onun odunsu kokusunu koklamış ve rüzgâr ona doğru savrulan yumuşak saçlarının yanağını okşamasının tadını çıkarmıştı.

Kesinlikle bu adama karşı bir çekiciliği vardı. Her şey, o üç gün boyunca onun sağlığına kavuşması için ona baktığında başlamıştı. Görünüşe göre bunu hatırlamasa da Cam tüm bu süre boyunca tutarsız davranmamıştı, en azından zaten bilinci kapalı değildi. Ateşi vardı ama o zaman bile konuşuyordu ve onu eğlenceli ve zeki bulmuştu. Bu fikir ancak ateşi düşüp uyandığında güçlenmişti. Dün gece ve bugünkü konuşmaları onun ona olan sevgisini ve ilgisini artırmıştı.

Joan bunun onun erkek olduğunu düşündüğü için şanslı olduğu anlamına geldiğini düşündü. En azından bu şekilde zaman geçirmek için oyun oynamakla ilgilenmezdi. Şu anda ne kadar çekici olmadığı göz önüne alındığında muhtemelen bunu yapmazdı. Yine de aralarındaki o küçük meselelerle ilgilenmeyecekti ve o da aptalca bir şey yapma isteğine kapılmayacaktı.

Bu düşünceleri kafasından uzaklaştırıp sülünlerin uçtuğu ağacın altına doğru ilerledi. Yaklaşık on beş metre yükseklikteki bir dalın üzerine tünemişti. Açık ateşte pişmenin tadının ne kadar güzel olacağını hayal ederek ona kısaca baktı. Bu düşünce midesinin guruldamasına neden oldu ve ona önceki gece tavşandan bu yana yemek yemediklerini hatırlattı. Joan karnını ovuşturdu ve sonra büyük bir taş bulmak için etrafına baktı.

Kendisine yakışan bir sapan bulup, braie'sinin bel kısmına diktiği küçük çantadan bir sapan çıkardı.

Joan'ın sapanla arası her zaman iyiydi. Annesinin iddia ettiği doğal bir yetenek. İlk atışta kuşun kafasına vurdu ve kuşun tünekte devrilip düşüşünü memnuniyetle izledi. Ancak lanet şey bulunduğu dalın altındaki dala konduğunda ve orada yattığında memnuniyeti aniden sona erdi.

Biraz zaman verilirse kuşun ağırlığının onu daldan düşürebileceğini umarak bekledi ama bu olmayınca Joan içini çekti ve tırmanmaya başlamak için ağaca doğru ilerledi. Daha önce hiç ağaca tırmanmadığı için bunun ne kadar kolay olduğuna şaşırdı. Kuşun üzerinden atlادığı dal onun göğüs hizasında olacak şekilde yukarıya tırmanması pek uzun sürmeyecekmiş gibi görünüyordu. O zaman Joan uzandı ama tabii ki ulaşamayacağı yerdeydi. Onun ulaşamayacağı kadar uzakta.

Joan konuyu tartıştı ve ardından kuşun bulunduğu dalın üzerinde durana kadar yukarıya tırmandı. Daha sonra rahatlayarak üzerine oturdu ve ellerini dala bastırıp

kollarını düzleştirdi. Bu hareket onu yeterince arkaya kaldırdı ve kalçası sağ bileğine çarpana kadar biraz yana sallanabildi, sonra kendini indirdi ve dal boyunca hareket edebileceği kadar hareket edene kadar hareketi tekrar tekrar gerçekleştirdi. kuşa ulaş. O gece Cam için yapacağı yemeği düşününce gülümseyen Joan, kuşu aldı ve kendisi ile üzerinde bulunduğu dalın üzerindeki ağaç gövdesi arasına yerleştirdi. Daha sonra geldiği yöne geri dönmeye başladı. Öldürdüğünü sandığı kuş aksini kanıtladığında ve aniden yanında kanat çırpıp ciyakladığında belki de yolun yarısındaydı. Şaşırان Joan irkildi, bir eli daldan kaydı ve sonra düştü. Ağlayarak düşüşünü durdurmak için bir şeye tutundu ve kafasını bir dala çarptığında tekrar bağırdı. Yere düşerken acı önce başına, sonra da tüm vücuduna yayıldı. Karanlık onu ele geçirince Joan inledi.

CAM açık alanda volta atıyor ve Jo'nun çığlığını duyduğunda bu kadar uzun süren şey yüzünden endişeleniyordu. Sesin geldiğini düşündüğü yöne doğru döndü ve ikinci çığlık duyulduğunda koşuyordu. Sorun onun nerede olduğuna dair hiçbir fikrinin olmamasıydı ve ikinci çığıktan sonra onu ona götürecek hiçbir şey yoktu. Cam birkaç kez adını haykırdı ama yanıt alamadı ve ardından çalılıkları ve nehir boyunca uzanan alanı aramak zorunda kaldı. Güneşin aşağıya doğru yolculuk ettiğinin ve hava kararmadan onu bulması gerektiğinin farkında olarak bunu hızlı ve sistemli bir şekilde yaptı.

Cam sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir şeyi arıyordu ve ilerideki bir ağacın altında bir bez demeti gibi

görünen şeyi görünce daha da kaygılanıyordu. Gözlerini kısarak yavaşça ona doğru ilerledi ama sonra onun

sırtüstü yatan Jo olduğunu fark ettiğinde koşmaya başladı.

"Jo?" dedi onun yanında dizlerinin üzerine çökerek. Kadın inleyip başını çevirdiğinde, daha önce hiç yaşamadığı bir rahatlama onun içini kapladı. Gözleri hâlâ kapalıydı ama en azından hayattaydı ve kıpırdanıyordu.

Cam eğilerek onu kollarına aldı ve doğruldu. Bu hareket gözlerini açtı ve sanki ışık onu rahatsız ediyormuş gibi tekrar inledi ve yüzünü buruşturdu.

"Ah, kafam," diye mırıldandı, yüzünü onun göğsüne yaslamak için dönerek. "Ne oldu?" diye sordu Cam, onu hızla nehir boyunca açıklığa doğru taşıyarak.

"Ağaçtan düştüm," diye itiraf etti iç çekerek, bir elini zayıfça kafatasının tabanına doğru kaldırdı. Kendi dokunuşuyla ürkerek elini geri çekti ve Cam parmaklarındaki kanı görünce küfretti.

"En başından beri ağaçta ne yapıyordun?" diye sordu.

"Bir sülün yakalamaya çalışıyorum," diye itiraf etti, sesi yorgun geliyordu. Jo, ona alaycı bir gülümsemeyle bakmak için gözlerini kırıştırarak açıkladı: "Sapanımla onu yere serdim. Öldüğünü sanıyordum ama onunla birlikte ağaçtan aşağı inmeye başladığımda uyandı ve beni ürküttü. Düştüm . . ." Omuz silkti ve yüzünü tekrar onun göğsüne çevirdi. "Üzgünüm, sanırım akşam yemeğinde umduğum gibi sülün

yemeyeceğiz."

"Bize akşam yemeği bulacağım. Başlangıçta bu işi bana bırakmalıydın."

"Hâlâ iyileşiyorsun," diye söze başladı ve sonra birdenbire kasılıp yüzünü ona çevirerek gözlerini açtı. "Lanet etmek. Beni yere indir. Beni taşımamalısın.

Dikişlerini açacaksın. İndir beni Cam."

"Dikişlerim iyi durumda," diye homurdandı, kollarını ona doladı ve sırtındaki acıyı görmezden geldi. "Fazla uzun sürmeyecek ama kıvranmayı bırakmayın."

Jo hemen hareketsiz kaldı ama inatçılığından dolayı ona dik dik baktı. Bu görüntü Cam'i gülümsetti. Yüzü şişmiş ve bu şekilde buruşmuşken çok tatlı görünüyordu. Bu ona küçük şeytani elflerin böyle görünmesi gerektiğini düşündürdü.

"Neye gülümsüyorsun?" diye homurdandı ve nerede olduklarını görmek için yüzünü çevirdi.

"Bilmek istemezsin evlat," kelimeyi okurken tökezledi ve ona kızım demekten kendini zar zor kurtardı. Bu konuda daha dikkatli olması gerektiğini düşündü ve açıklığa vardıklarında başını salladı.

Jo, onu nehir kenarına taşıyıp oradaki bir kayaya yaslanması için yere yatırdığında, "Sırtını göreyim," dedi. Cam, "Sorun değil," diye güvence verdi ve ikisinin de çantalarını bulmak için döndü. Onun çılgılığını duyduğunda yaşadığı panikle tüm lanet şeyleri unutmuştu. Onları attan indirdiği anda saklaması gerektiğini düşündü ve endişesini omuz silkerek uzaklaştırdı. Onu bulmuştu ve çantalar hala buradaydı, bu da bir şanstı çünkü onun ilaçlarına ihtiyaçları vardı.

Cam geri döndüğünde, "Bana ne yapmam gerektiğini söyle," diye emretti.

"Bana arkanı göstermelisin," dedi sertçe. "Dikişleri görmek ve hiçbirini almadığından emin olmak istiyorum." "İyiler," diye tekrarladı, çantasını ayaklarının dibine bıraktı ve dikkatini onunkini açmaya çevirdi.

"O halde göster bana," diye çıkıştı ve sonra sıkıntıyla çantasını kaptı. "Bana ver."

"Kanayorsun," dedi acımasızca ve çantayı hızla karıştırdı. Ne yazık ki, iyileşme hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bu yüzden sonunda sadece küçük bir parça keten çıkardı ve çuvalı ona verdi ve bezi buzlu akan suyun altına yapıştırmak için şelaleye doğru ilerledi. Geri döndüğünde Jo çantayı karıştırıp parça parça alıyordu. Cam onun ne yaptığını görmezden gelip yanına diz çöktü ve başına uzandı. "Bir bakayım."

"İyiyim," dedi sertçe, ondan geri çekildi ve sanki şapkasını çıkarmasını engellemek istermiş gibi bir elini şapkasına götürdü. İşte o zaman Cam, taktığı şapkanın altında uzun, muhteşem bir saç yelesinin saklı olduğunu hatırladı. Eğer onu kaldırmayı denerse, onun sırrı artık bir sır olmaktan çıkacaktı.

Küfür ederek topuklarının üzerine oturdu ve kaşlarını çatı. Sırrını sakladığını düşünmesine mi yoksa yaralanmasıyla ilgilenmesine mi izin vereceksiniz?

"Ben şifacıyım. Ben bununla ilgilenirken neden gidip bize akşam yemeği almıyorsun?"

Sözler bir soru gibi ifade edilmişti ama ses tonu kesinlikle bir emirdi. Cam onun görevden alındığını fark etti ve birkaç dakika önce onun bir sorun olmadığından emin

olmak için arkasını görmeyi talep ettiği göz önüne alındığında bunu eğlenceli buldu. Görünüşe göre dikişlerinin yırtılmamasını sağlamakla onu sırrını saklamak arasında bir seçim yapmak zorunda kalsa da sırrını saklamak kazanmıştı.

Jo, sanki sinir bozucu bir sinekmiş gibi onu uzaklaştırarak, "Devam et, buradan uzaklaş," dedi.

Cam tereddüt etti ama sonra başını salladı ve ayağa kalktı. Şimdilik sırrını saklamasına izin verecekti. Ama ona göz kulak olacaktı ve eğer ciddi bir hasar belirtisi gösterirse, gizli ya da sırsız, onunla bizzat ilgilenecekti. Adam emredildiği gibi açıklıktan dışarı çıkarken, "Ama geri döndüğünüzde o dikişleri görmek istiyorum," diye ekledi huysuzca.

Cam sadece homurdandı ve orman etrafını kapatarak görüş alanını kapatana kadar devam etti. Onun gittiğini duyduğundan emin olmak için çalıların arasında ilerlerken çok fazla ses çıkardı. Ama onun gittiğini düşünecek kadar ileri gittiğine karar verdikten sonra Cam durakladı ve sessizce geri döndü. Kafa yaraları kötü bir olaydı, en iyi ihtimalle tahmin edilemezdi ve akşam yemeğini korkutmak için harcayacağı süre boyunca onu yalnız

bırakmaya istekli olmadan önce onun iyi olduğundan emin olmaya kararlıydı.

Açıklığın kenarındaki bir ağaca ulaşan Cam, ağacın arkasında durdu ve Jo'ya bakmak için yana doğru eğildi. Görünüşe bakılırsa adamın gürültülü çıkışı ona güven vermişti çünkü zaten şapkasını çıkarmıştı. Dün gece güneş battığı ve her şey gölgede kaldığı için Cam rengi anlayamamıştı. Şimdi bunun ince eğrilmiş bir altın dalgası olduğunu gördü.

"Güzel," diye mırıldandı, kulağının hemen üstünde ve arkasında koyu kırmızı lekeyi fark edene kadar açık renge hayran kaldı. Kadın şelalede ıslattığı bezle üzerini örterken bile bu görüntü karşısında kaşlarını çatı.

Cam birkaç dakika boyunca temizlik yapmasını izledi ve ardından körü körüne parmaklarıyla bölgeyi araştırdı. İfadesindeki endişe hafiflediğinde ve sadece merhem sürdüğünde, saçını dikkatle şapkaya toplayıp kafasına geri getirdiğinde, adam rahatladı ve uzaklaştı. Cam yine de yaranın kötü olmadığını kendi gözleriyle görmek isterdi ama onun becerilerine güveniyordu. Üstelik kanı yalnızca bir kez temizlemişti ve merhemi uygulamadan önce bunu bir daha yapmak zorunda kalmamıştı. Bu kanamanın durduğunu gösteriyordu ki bu iyi bir şeydi.

Ormanların arasında sessizce dolaşırken etrafa göz atan Cam, kısaca yemek konusunda ne yapacaklarını tartıştı. Bir tavşan yakalayabilir, onu korkutup ağaçtan düşüren sülünleri avlayabilir, hatta balık bile yakalayabilirdi. . . ya da yakınlarda olduğunu bildiğı küçük köye gidip oradaki meyhaneden onlara yemek getirebilirdi. Meyhane küçük olmasına ve kalacak yer sunmamasına rağmen, seyahatlerinde bulduğı en güzel yiyeceklerden bazılarını sunuyordu. Aslında, orada yediğı son yemeğin düşüncesi bile ağzının sulanmasına neden olmuştu. . . ve bu onun kararını verdi. Bunun köyün meyhanesi olduğuna karar verdi ve ayaklarını o tarafa çevirdi.

Oraya yürüyerek dönmek çok uzun sürmeyecekti. Elbette atıyla daha hızlı olabilirdi ama açıklıktaiken bunu düşünmemiştir. Omuz silkerek adımlarını hızlandırdı ve meyhane sahibinin karısının o gün ne pişirdiğini merak ederek dikkatini dağıttı.

Bölüm 4

JO ÇAMAŞIRI YENİDEN SUYA ISLATTI ve kumaş teninden ısıncaya kadar yanağına bastırmak için kaldırdı. Daha sonra bezi tekrar nehir suyuna batırırken endişeyle etrafına baktı.

Cam'in konuşması uzun sürüyormuş gibi görünüyordu. Güneş neredeyse tamamen ufku altında ve gökyüzünü, kenarları koyu mora dönen turuncu bir parıltıyla tutuşturuyordu. Yakında gece çökecekti ve o henüz dönmemiştir.

Belki de av bulmakta zorlanıyordur, dedi kendi kendine, bezi sudan çıkarıp tekrar yanağına bastırdı. Beklerken yapacak daha iyi bir işi yoktu.

Cam'in bineği durduğu yerde kaydı ve Cam ona doğru baktı, yaratığın kulaklarının dikenli olduğunu fark ettiğinde hareketsiz kaldı. Hayvanın bir şeyler duyduğunu fark etti ve açıklığın etrafındaki ormanı taramaya başladı, kulakları birinin yaklaştığını gösteren herhangi bir sesi yakalamak için çabalıyordu. Yine de Cam aniden ağaçların arasından çıkıp açıklıktan ona doğru adım attığında şaşkınlığa uğradı.

"Endişelenmeye başlıyordum" diye itiraf etti.

"Gerek yok. Beklediğimden daha uzun sürdü," dedi Cam rahatlıkla, yanında taşıdığını fark etmediği çantayı düşürdü ve ardından ellerini hızla suda yıkamak için diz çöktü.

"Bu ne?" diye merakla sordu, çantadan cennet gibi kokular yayılırken ilgiyle çantaya baktı.

"Aç ve gör," diye önerdi, birbirlerine bakacak şekilde, bacak bacak üstüne atarak onun önüne oturmak için hareketlendi.

Jo tereddüt bile etmedi. Çantadan gelen kokular muhteşemdi.

Cam içerideki yiyeceğe bakarken, "İşte bu kadar uzun sürdü," dedi. "Oraya vardığımda meyhane sahibinin karısı hâlâ tavuğu pişiriyordu, ama bitmeden önce bunun yalnızca bir kez olacağına söz verdi. Görünüşe göre onun trice fikri benimkinden çok daha uzun," diye ekledi kuru bir sesle.

Jo, "Tavuk," neredeyse bu kelimeyi inliyordu ama sonra şaşkınlıkla ona baktı.

"Meyhane sahibinin karısı mı?" "Evet. Burada birçok kez durdum ve kısa bir yürüyüş mesafesinde her zaman lezzetli yemekler sunan bir tavernanın bulunduğu bir köy var. Yemeğimizi arayıp temizleyip pişirmek yerine, meyhanecinin karısından alıp geri getirmeyi düşündüm. Neyse ki müşterilere güveç ikram ederken kendisi ve kocası için kızarmış tavuk vardı ve ben onu beni satmaya ikna edebildim. Şanslıydım çünkü yahniyi buraya nasıl getireceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ben geri dönmeden önce hendeklerden sıırıslıklam olmuş olurdu."

"Evet," diye mırıldandı Jo, içindekileri incelerken yüzü adeta çantanın içine gömülmüştü; kızarmış tavuk, koyu ekmek, peynir ve iki olgun elma. Hepsi ilahi görünüyordu ve kokuyordu.

"Peki, ne bekliyorsun?" Cam aniden sordu. "Handan beri bu kokuyu alıyorum. Yiyeceği çıkar. Aç olmalısın. Aç kaldığımı biliyorum. Dün gecedan beri hiçbir şey yemedik."

Jo tereddüt etti ve ardından yiyecek çantasını bırakıp ilaç çantasına uzandı. Cam'in onu şaşkınlıkla izlediğinin farkındaydı ve hemen temiz, kuru bir çarşaf çıkarıp yere koydu. Ancak o zaman handaki yiyecekleri açmaya başladı. Çarşaf şeritleri genellikle bu şekilde kullanılmayabilirdi ama yiyecekleri yere koyup bütün gece pislik tükürmek istememişti. Ayrıca çamaşırlar daha sonra yıkanabilir.

"Başın nasıl?" Cam tavuktan bir baget koparıp ona verirken sordu.

"Biraz ağrıyor ama iyi" diye yanıtladı. Daha sonra sunulan eti aldı ve "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Cam'in kendisinin de bacağına kırmasını ve etten ilk ısırmasını almadan önce bacağı ağzına götürmesini bekledi. Ama bunu yaptığı anda gözleri küçük bir zevk iniltisiyle kapandı. Tavşanın iyi olduğunu düşünmüştü ama burası kesinlikle cennetti. Jo içini çekerek yutkundu ve gözlerini açtı, baget yeniden ağzına doğru yükseliyordu.

Yavaşça gidip tadını çıkarmak istiyordu ama yapabileceğini sanmıyordu. Bu muhtemelen hayatında tattığı en güzel şeydi. Gerçek şu ki, annesi iyi bir şifacı olmasına rağmen pek aşçı değildi ve Jo bildiği her şeyi annesinden öğrenmişti.

Kızartmak için bütün bir tavuğu paraları olsa bile, ki bu paraları olmazdı, o asla bu kadar nemli ve baharatlı bir kuş üretemezdi. Bunları denediğinde ekmek ve peynirin de aynı derecede lezzetli olduğunu gördü. Bu kadar güzel yemekler sunduğuna göre gerçekten de popüler bir han olmalı, diye karar verdi.

Ne kadar aç olsalar ve yemekler ne kadar güzel olsa da tavuğu ortadan kaldırmaları uzun sürmedi. Önce Joan'ın işi bitti ve Cam'in kuşun geri kalanını bitirmesini izlemek için arkasına yaslandı. Herhangi birini kurtarmanın anlamı yoktu, her şey kötüye giderdi. Ancak peynir ve ekmek için bu geçerli değildi, bu yüzden bir iki lokmadan sonra yalnızca tavuğa odaklanmaya karar verdiler ve ertesi gün öğlen at üzerinde yemek üzere peynir, ekmek ve elmaları yanlarına aldılar. .

"Eh," dedi Cam tavuğun son lokmasını yutarken. "Bu yürüyüşe ve beklemeye değdi."

"Evet," diye onayladı Jo hafif bir gülümsemeyle. "Teşekkür ederim."

Cam, Memnun oldum, dedi ve ayağa kalktığında tek kaşını kaldırdı. "Nereye gidiyorsun?"

"Tavuk yağını ellerimden temizlemek için ve . . . yani. . . başka meselelerle ilgilen," diye mırıldandı, bir çocuğun yılanı ya da buna benzer bir şeyi tükettiklerini söyleyeceğinin farkındaydı.

"Başın nasıl?" Tek başına iyileşebilecek misin?" Cam endişeyle sordu. "İyiyim," diye güvence verdi ona. "Başım artık neredeyse hiç ağrımıyor."

"Hımm," diye mırıldandı Cam, sonra omuz silkti ve "Yardıma ihtiyacın olursa bağır" dedi.

Jo sadece homurdandı ve açıklığın etrafındaki ormana doğru yola çıktı. Kendini rahatlatmak için yardıma neredeyse hiç ihtiyacı yoktu. Kafasındaki yara aslında o kadar da kötü değildi. Yumru büyüktü ama endişe verici derecede büyük değildi ve ağrı gerçekten de hafifliyordu. Kafasına aldığı darbe kadar, yere çarptığında rüzgarın onu bayılmasından da bayıldığından şüpheleniyordu. Aslında böyle bir sarsıntıyla toprağa düşene kadar bilincini kaybetmemişti.

Sol tarafındaki çalılıklardan gelen bir hışırtı Jo'nun yavaşlamasına ve o tarafa bakmasına neden oldu, ama ateşten uzaklık o kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremedi. Dün gece hava daha hafifti. Yukarıya baktığında bu gece ayın olmadığını fark etti. Yıldız da yok ve gece gökyüzünün onları engelleyen bulutlarla dolu olup olmadığını merak etti. Durum ne olursa olsun, bu onu kampa ve ateşe geri dönmeye heveslendirdi, bu yüzden Jo işini çabuk yaptı.

Cam geri döndüğünde ekosesini zaten bir battaniye gibi etrafına sarmıştı. Ateşin aydınlattığı ışığa adım atar atmaz uzandı ve ona "İyi uykular" dedi.

Jo da "İyi uykular," diye mırıldandı ve ateşin diğer tarafına uzandı. Döndüğünde dikişlerine bakmayı unuttuğunu fark ettiğinde tam gözlerini kapatıyordu. İçini çekerek hızla ayağa kalktı ve ateşin onun tarafına doğru ilerledi. Alevleri kapattığı ve üzerine gölge düşürdüğü anda Cam gözlerini açtı. Önünde durduğunda kaşlarını kaldırdı. "Dikişlerini kontrol etmem gerekiyor," dedi kararlı bir şekilde, adamın tekrar iyi olduğunu iddia edip onu reddetmeye çalışmasından korkuyordu.

Cam onu kısaca inceledi, sonra omuz silkti ve yüzüstü yuvarlandı.

Jo tereddüt etti ama sonra yanına diz çöktü ve ekoseyi yavaşça arkaya doğru çekti. Gömleğinin kaybolduğunu görünce gözleri hafifçe açıldı. Etrafa bakınca, kuruması için ateşin yanındaki toprağa saplanmış bir çubuğun üzerine örtüldüğü görüldü. Sırılsıklam ıslanmıştı. Ya yıkamıştı ya da...

Cam kendi kazasından keyif alarak, "Ellerimi yıkamak için suya girdim, kaydım ve suya daldım," dedi. "Neyse ki, burada en son durduğumda da benzer bir şey oldu, o yüzden bu sefer ekosemi çıkardım ve içeri adım atmazsam burada çıplak yatıyor olurdum."

Bu sözler aklına onun önünde bir ziyafet gibi uzanan çıplak vücudunun görüntüsünü getirdi. Omzunun üzerinden ona baktığında ve şunu eklediğinde hızla kaybolan görüntü: "Dikkat edin, şelaleden sonra nehrin dibi düz taştır ve yosunla kaplı ve

kaygandır. Eğer içeri girersen dikkatli ol, yoksa kıcına düşersin.”

Jo hızla başını salladı ve tekrar arkasını döndüğünde rahatlamış bir şekilde nefes almasını sağladı. Başını sallayarak dikkatini tekrar sırtına çevirdi. Gömleğine bakmak için durmadan önce kumaşı omuzlarını açığa çıkaracak kadar aşağı doğru çekmişti. Teni ateş ışığında altın renginde parlıyordu. Ekoseyi daha da aşağı çekti, sırtını açığa çıkardı ve alevlerin üzerinde nasıl dans eden gölgeler oluşturduğunu fark etti, kollarını başının altına katlayıp gevşerken dalgalanan kasları vurguladı. Cam güzel bir adamdı, bakışları açığa çıkardığı her şeyi silip süpürürken hafifçe içini çekerek kendi kendine itiraf etti. Elbette bunu daha önce de görmüştü ama o zamanlar kestiği güzel figürden çok hayatını kurtarmakla ilgileniyordu. Ancak şimdi o çıplak ete bakmaktan kendini alamıyordu.

“ 'Sorun değil, değil mi'?” dedi Cam aniden. "Sana öyle olduğunu söylemiştim."

Jo bu sözlerle irkildi, bakışları otomatik olarak belindeki yaraya kaydı. Hemen kaşlarını çattı. "Paketiniz gitmiş."

Cam omuzlarını silkip sırtındaki kasları neredeyse büyüleyici bir şekilde hareket ettirerek, "Onlar da ıslandılar," dedi. "Ateşin yanında gömleğimin altındalar."

Jo gömleğe bakmak için bakışlarını uzaklaştırdı. Büyük gömleğinin altındaki bandajları göremiyordu ama orada olduklarından hiç şüphesi yoktu. Yine de, sırf soğukkanlılığını yeniden kazanmak için ona kadar saymaya devam etti. Çıplak sırtını görmenin onu neden bu kadar etkilediğine dair hiçbir fikri yoktu. Çok güzeldi ve ellerini o altın tenin üzerinde gezdirmek gibi çılgınca bir istek duyuyordu. Bunun yerine ellerini birleştirdi, alt dudağını sertçe ısırды ve kararlı bir şekilde yarasına odaklanarak geri döndü.

Söylediği gibi iyiydi. Tamamen. Adamın sağlıklı bir bünyesi olmalıydı çünkü çabuk iyileşiyordu ve kendisini taşıırken herhangi bir yırtılma belirtisi göremiyordu. Yine de çantasını almak için yana eğildi ve merhemini almak için açtı. "Pişman olmaktansa güvende olmak daha iyi," dedi kendi kendine, onu yavaşça yaranın üzerine sürmeye başlarken. Bunun ona dokunma arzusuyla hiçbir ilgisi yoktu, tamamen iyileşmesiyle ilgiliydi.

Gerçekten mi.

Gözlerini kendine çeviren Jo, işini bitirdi, ekoseyi hızla omuzlarının üzerine çekti ve ayağa kalktı. "İyi?" Cam yanına yuvarlanarak sordu.

“Evet. 'İyileşiyor,' diye mırıldandı, ateşin çevresinden ilk yattığı yere doğru dönmek için dönerken. "İyi uyku." Cam bir kez daha ekosesinin içine kıvrılarak, "İyi uykular," diye yanıt verdi.

Jo içini çekerek yan tarafına uzandı ve gözlerini kapattı ama zihni o güne ait anlarla doluydu. Kollarını Cam'in beline dolamış, göğsünü sırtına bastırmış halde arabayı sürüyordu. Onu kampa geri taşıyordu, kolları ve göğsü onu ısıyla sarıyor, kendini küçük ve güvende hissetmesini sağlıyordu. Meyhaneden yanında getirdiği çuvalı açarken onun beklenti dolu gülümsemesi. Cam onun sırtına merhem sürerken önünde

yarı çıplak yatıyordu. . . Jo yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Ağzının içinden bir küfür mırıldanan Cam huzursuzca kıpırdandı ve sönmekte olan ateşin diğer tarafındaki kadına baktı. Ölü gibi uyuyordu. Ancak kendisi tamamen uyanıktı. Tekrar. Önceki gece çok zor uyumuştı ve artık bitkin olması gerekiyordu. . . öyleydi ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. Hala uyuyamadı. Bu Jo'nun hatasıydı.

Bugün şimdiye kadar küçük vücudunu atındaki bir sülük gibi sırtına yapıştırmıştı; elleri, kazara onu soyunurken görüp dişi olduğunu öğrendiğinde uyanan vücudunun sadece birkaç santim yukarısındaydı. Sonra gidip kendini bayıltmış, onu aptalca korkutmuş ve sıcak küçük bedeni onunkine yaslanmış halde onu kollarında taşımaya zorlamıştı. Ve sonra tüm yemek boyunca, sevgilisinin ilgisine karşılık veren bir kadın gibi inlemiş ve iç çekmişti. Orada bir erkek olması gerektiğini kesinlikle unutmuştu. Hiçbir delikanlı bir parça tavuğa bu şekilde tepki vermez.

Ancak en büyük direnç onun sırtına sürdüğü merhemdi. Bunu ilk kez yapmıyordu ve herhangi bir cinsel niyetle de yapmamıştı ama bu hiçbir şeyi değiştirmemişti. Vücudu sanki bir ön sevişmeymiş gibi tepki vermişti ve şimdi tamamen uyanıktı ve ağrıyordu ve o, kahrolası fikirli bir kadın olduğu için hiçbir şekilde etkilenmemişti. Burnuna soğuk bir sıvı damlası çarptı ve Cam gözlerini kırıştırıp tek parmağıyla sildi; alnına bir damla daha çarptığında bakışları otomatik olarak gökyüzüne doğru kaydı. Harika! Şimdi yağmur yağacaktı. Bilmesi gerekirdi. Köye gidip gelirken gökyüzünde bulutlar toplanıyordu ve karanlık geldiğinde, bulutların gelişine yardım ettiği zamanlarda olduğu gibi hızlı ve sert bir şekilde gelmişti.

Yüzüne iki damla daha çarptı ve Cam'in bakışları Jo'ya kaydı. Ekosesinin dışı yağlanmış olmasına ve su akıp gitmesine rağmen kuru kalması için tek yapması gereken onu başının üzerine çekmek olsa da, seyahat arkadaşının böyle bir koruması yoktu. Bulutlar açıldığında birkaç dakika içinde sıırıslam olacaktı. Bu sefer göz kapağına düşen bir damla daha onu harekete geçirdi ve Cam hızla ayağa kalktı ve ateşin çevresinden Jo'nun yanına doğru ilerlerken ekosesini yeniden düzenledi. Onu sarsarak uyandırmadı ya da adını söylemedi, Cam onun arkasında yan tarafına yattı ve ekosesini ikisini de örtecek şekilde attı, sonra elini kalçasına koydu. Bunun hayatında yaptığı en büyük hata olabileceğini anlaması bir kalp atımı kadar sürdü. Jo, yaptığı hareket karşısında dehşet içinde çığlık atarak uyanmadı. Anlayabildiği kadarıyla hiç uyanmadı ama uykulu bir şekilde mırıldandı ve ona daha da yaklaştı. Kadının bilinçsizce onun vücut ısını aradığından hiç şüphesi yoktu ama aynı zamanda son derece dikkat dağıtıcı bir şekilde poposunu kasıklarına doğru hareket ettiriyordu.

Cam dişlerini sıktı ve bunu görmezden gelmeye çalıştı, ama ekosenin içinde kozalanmış olmaları ve onu onun kokusuyla çevrelenmiş halde bırakmalarının hiçbir faydası olmadı. Jo'nun aniden uykulu bir şekilde mırıldanması onu rahatlattı ve ondan uzaklaşıp karnının üzerine yuvarlandı. En azından elinin artık kalçası yerine poposuna dayandığını fark edene kadar rahatlamıştı. Cam gözlerini kapadı ve yuvarlak yanağı parmaklarının altında sıkma isteğiyle mücadele ederken ona kadar

saydı, sonra dikkatlice elini kaldırdı. Onu kendi kalçasına yerleştirirken gecenin çok uzun olacağını kabul etti.

JO uykulu bir şekilde kıpırdandı ve ne kadar sıcak ve rahat olduğunu görünce gülümsedi. Seçtiği toprak parçası biraz engebeliydi ama dün gece uzandığında hatırladığından daha yumuşaktı. Ve bir değişiklik olarak, soğuk ve nemli zeminde uyumaktan dolayı üşüyerek ve biraz kasılarak uyanmak yerine, sıcaktı ve. Yavaşça yukarı aşağı hareket ettiğini fark etti, gözleri birdenbire açıldı. Karanlık etrafını sardı, kafasını karıştırdı ve Jo başını kaldırdı, bunu yaparken kafasına ve omuzlarına baskı

yapan bir şey hissetti. Sanki üzerinde bir tür malzeme varmış gibi düşündü, kafa karışıklığıyla düşündü ve bu tamamen aklını karıştırmıştı. Ayrıca hissettiği örtü aniden başından çekilip kendini aşağıya bakarken bulduğunda biraz paniğe kapılmaya başlamıştı. . . Birinin göğsü mü? Her nefeste yukarı aşağı hareket eden bir göğüs. Jo o sandığı da tanıdığını düşündü ve başını kaldırınca kendini Cam'in açık gözlerine bakarken buldu. Jo, göğsüne nasıl bir şeytan girdiğini sormak amacıyla ağzını açtı. Ve ateşin aynı tarafında yer almışlardı ama yüzündeki acıdan dolayı yüzünü buruşturduğunu fark ettiğinde, onun üzerinde yattığını fark ettiğinde endişeli bir "Sırtın" ifadesi ortaya çıktı.

Cam hemen tepki gösterdi, bir elini sırtına koydu, başını diğer eliyle yakaladı ve aniden yuvarlanarak yerde dümdüz yatıyordu ve kendisi de onun üzerindeydi. Dirseklerinin ağırlığını almasına izin vermek için hızla ellerini kaydırды ve kız da ondan kalkmayı bekledi ama bunun yerine başı aşağı indi ve ağzı onunkini kapattı. Jo bu hareket karşısında o kadar şaşkına dönmüştü ki bir an hareketsiz kaldı. Bu onun ilk öpülmesi değildi. Büyürken bir veya iki köylü çocuk bunu denemişti ama bu aktiviteden hiçbir zaman pek etkilenmemişti. Belki de bunun öpüşme yüzünden olduğunu düşündü şimdi, çünkü geçmişte aldığı öpücükler baştan savma ve ilgisiz görünüyordu ve her zaman elini ağzına silmek istemesine neden olmuştu. Bu öpücük öyle bir şey değildi. Cam'in ağzı onunkine sürtünürken sertti ve sonra alt dudağını ısırды, hızlı, baştan çıkarıcı bir çekişle ağzının şaşkınlıkla açılmasına neden oldu. Bunu yaptığı anda dili işgalci bir ordu gibi ağzına kayarak kaosa neden oldu ve vücudunun çeşitli noktalarında yangınlar başlattı.

Jo daha önce böyle bir şey yaşamamıştı ve o kadar bunalmıştı ki Cam'in onu öptüğünü fark etmesi biraz zaman aldı. O . . . Jo. . . onun erkek olduğunu düşündüğü kişi. Gözleri anında açıldı ve ağzını onunkinden ayırmaya çalışarak göğsüne bastırmaya başladı. Yukarıya doğru olan öpücüklerinden kaçmak işe yaramayınca sonunda kararlı bir şekilde başını yana çevirdi. İşe yaradı. En azından öpücüğünü bozdu. Ancak ağzını kaybeden Cam yanağından kulağına doğru öpücükler bırakmaya başladı.

"Cam, bu..." Bu neydi? Adam kulağını keşfetmeye başlamadan önce ne söyleyeceğini

hatırlamaya çalışarak, onu hiç beklenmedik bir etki yaratacak şekilde kemirip öptüğünü merak etti. Lanet olsun, hatırlamıyordu ama yaptığı şey oldukça şaşırtıcıydı. Daha önce hiç yaşamadığı zevk dalgaları halinde vücudunun aşağı yukarı heyecan ürpertileri gönderiyordu.

Eğer kilise bunu bilseydi hiç şüphesiz silahlanırlardı, diye düşündü. Bu kadar iyi hissettiren hiçbir şeye kilise tarafından göz yumulamazdı. Zevk verici olan her şeyi onaylamama eğilimindeydiler ve... Bu düşünce ona daha önce söylemek istediği şeyi hatırlattı, bu tür şeylere kilise tarafından kesinlikle göz yumulmazdı, sadece evli olmadıkları için değil, kendisi erkek olduğu için. . En azından onun bir erkek olduğunu düşünüyordu.

Elbette öyle değildi, ama ona göre adam bir oğlanı öpüyordu, bundan keyif aldığı için bu biraz üzücüydü ama onun bir erkek olduğunu biliyordu. Sonuçta onu çıplak görmüştü. Onun düşündüğü gibi bir erkek olmadığını öğrendiğinde ne kadar hayal kırıklığına uğradı?

Jo, Cam'in tuniğini sırtından yukarı kaldırdığını ve göğüslerini düz tutan ve kılık değiştirmesine yardımcı olan bağlamayla karşılaştığını fark ettiğinde bunu henüz düşünmemişti. Bunun neyle ilgili olduğunu ve aldığı dayak sırasında kaburgalarının kırılıp kırılmadığını sormasını bekliyordu ama bunun yerine sırtının derisinde soğuk çelik hissetti ve bağ aniden çözüldü. Bir kalp atımı sonra elleri onun ağrıyan göğüslerini kavramak ve örtmek için hareket etti, böylece onları sıkabilir ve okşayabilirdi.

O kadar da hayal kırıklığına uğramadığını düşündü, aniden onu sırt üstü yatırıp tuniğini kaldırırken sıcak ağzındaki bir meme ucunu alabilmek için vücudunu aşağı doğru kaydırırken başı dönüyordu.

Neden hayal kırıklığına uğramadı? Kafa karışıklığıyla merak etti. Ya da en azından şaşırdın mı? Peki bu neden bu kadar iyi hissettirdi?

Jo dudaklarıyla göğüs ucunu çekiştirirken inledi ve o anda vücudunda sıçrayan tüm heyecanı o bölgeye çekti. Bu heyecan ancak dizinin bacaklarının arasından yukarıya doğru kaydığını ve göğüslerinin arasından vücudunun merkezine baskı yaptığını hissettiğinde daha da arttı. Cam aniden başını kaldırıp "Joanne mi yoksa Josephine mi?" diye sorduğunda neredeyse hayal kırıklığıyla inleyecekti.

"Ne?" Ona boş boş baktı.

"Adın," diye açıkladı ciddiyetle. "Son iki gündür senin erkek olmadığını keşfettiğimden beri bu beni deli ediyor. Uygun olabileceğini düşünebildiğim her kadın ismi aklımdan geçti, Joan, Joella, Joanna, Jocelyn, Jo-" "Joan," diye sözünü kesti ve sordu, "Kız olduğumu biliyor muydun? Nasıl-?"

"O ilk gece seni banyo yapmaya hazırlanırken gördüm," diye açıkladı, ağırlığını yan tarafına vermek için vücudunu yukarı kaldırdı ve ellerini serbest bıraktı. "Saçını saldın, tuniğini çıkardın, sonra paketi açtın ve bütün o güzel lütuf etrafa saçıldı ve senin bir erkek çocuk olamayacağını anladım." Daha sonra başını eğerek, bir eli onu avuçlayıp okşamak için o "güzel lütuf"un bir kısmına yerleşmişken, adam onun

dudaklarını tuttu.

Joan bu kombinasyon karşısında inledi, göğsünü onun okşamasına daha sıkı bir şekilde itmek için sırtı içgüdüsel olarak kavisliydi. Bir inilti daha çıkardı ama bu kez adam öpüşmeyi kesip onu okşamayı bıraktığında itiraz amaçlıydı. Jo başka bir soru bekleyerek gönülsüzce gözlerini açtı, ama sonra gözlerini kırıştıırıp hızla kapattı ve kendini hafifçe kaldırdı; adam tuniğini göğüslerinin üzerinde toplandığı yerden yukarı çekip çıkarırken üst kolları içgüdüsel olarak başının üzerine çıktı. O sırada kollarını indirmeye başladı, içgüdücü

göğüslerini örtmek için uzanmasını sağladı ama Cam, elleri hareketi bitiremeden bileklerini yakaladı ve Cam

onu tekrar öperken onları başının her iki yanında yere bastırdı. Ağırlığını ona vermeyerek, dizini tekrar ona doğru iterek ve göğsündeki yaylı kılların onun hassas meme uçlarına değmesine izin vererek onun üzerinden geçti.

Jo nefesi kesildi ve onun altında kıvrandı, bacakları huzursuzca hareket edip dizine dolandı ve göğüs uçlarının onun etiyle temas etmesine izin vermek için eğilirken bile onu harekete geçmeye teşvik etti. Ayrıca ağzına girdiğinde dilini de emdi, orada tutmak istiyordu. Bunun yapılacak doğru şey olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve umursamadı, iyi hissettirdi. Ama bir eli göğsünden ayrılıp, adam onun ortasını kavrayana kadar göğüslerinin belinin altından aşağıya doğru koştığında neredeyse dilini ısırıyordu.

Dizi onu oraya doğru dürtüp heyecanını artırırken, eli onun çıplak tenine karşı şaşırtıcı derecede samimiydi ve Jo hareketsiz kaldı; şok, ateşle uğraştıkları konusunda onu uyarmak için kısa bir süreliğine netlik kazanmasını sağladığı için belirsizlik onu ele geçirdi. Zihninin bir kısmı ona, bebeklerin böyle yapıldığını ve doğum yatağında ölmeyi istemediğini hatırlattı. Ama sonra parmakları hareket etti, biri onun utanç verici derecede nemli teni boyunca ilerlemek için içeri girdi ve Jo'nun nefesi kesildi, okşama karşısında kalçaları sarsıldı ve zihni, seslenmeye çalıştığı uyarının izini kaybetti.

Jo, ona oraya dokunurken diğer elinin göğüslerini okşamayı bıraktığını ve öpüşmelerini kesip onu okşamayı bırakana kadar fark etmedi bile. Adam bacaklarının arasına diz çöktüğünde, kız braies'lerinin kalçalarından itildiğini ve dizlerinin yarısına kadar geldiğini fark etti. O bunu fark ederken adam bacaklarını ayak bileklerinden yakaladı, onları önüne kaldırdı ve deri pantolonu hızla çıkardı.

Jo onları bir kenara fırlattığında, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde arkalarından baktı ve belli belirsiz bir niyetle onları geri çekmek üzereydi ama sonra Cam bacaklarını tekrar onun iki yanına koydu. Dikkatini tam zamanında ona çevirdi ve yüzünün bacaklarının arasından kaybolduğunu gördü.

"Ne... ahhh!" dakikalar önce parmaklarının yapmakta olduğu işi ağzına bıraktığında bağırdı. Daha önce hiçbir erkeğin yaklaşmadığı bir bölümünü keşfederken dudakları, dili ve hatta dişleri devreye girdi ve Jo'nun işi hızla bozuldu. Duygular

hakim olurken ve tüm vücudu saldırı altında sallanırken, düşünme yeteneği onu tamamen terk etmiş gibiydi. Bir yanı, yüksek, gürültülü, anlamsız sesler çıkarırken ve adamın başına yapışırken başının zonkladığının, toprakta ileri geri yuvarlandığının belli belirsiz farkındaydı.

Cam eline hafifçe vurduğunda Jo onun saçını çektiğini fark etti ve onu incitmek istemeyerek hemen tutuşunu gevşetti ama onun yapabileceği bu kadardı. Adam yaptığı şeyle onu deli ediyordu. Ama sonra dili olamayacak kadar sert bir şeyin kendisine baskı yaptığını hissetti ve kafa karışıklığıyla aşağıya baktığında kafasının hâlâ orada gömülü olduğunu ve dudaklarının ve dilinin çalıştığını hâlâ hissedebiliyordu, ama şimdi... Ah, parmağı, belli belirsiz düşündü, bir parmağını çıldırtıcı derecede yavaş bir hızla ona doğru iterken kalçaları çaldığı melodinin altında dans ediyordu.

Kalçaları yükseldi, itildi ve onu zorlamaya çalıştı, ama o bunu kontrol etmeye kararlıydı ve tekrar içeri doğru kaymasına izin vermeden önce parmağını geri çekti. Dili ve dudakları çılgınca çalıştı, o kadar yüksek sesle inlemeye ve feryat etmeye başlayınca kadar onu çekiştirdi ki o da bunun farkına vardı. Jo o zaman dudağını ısırp kendini susturmaya çalıştı ama bu imkansızdı. Ona sahip çıkan ihtiyaçla çığlık atmak, haykırmak, yalvarmak, sırayla bu çılgınlığa bir son vermesi ve asla durmamasını talep etmek istiyordu. Ve sonra sanki içinde bir şey koptu, varlığından hiç haberdar olmadığı bir ip koptu ve onu koparınca o kadar güçlü bir zevk dalgası ortaya çıktı ki, kısa bir süreliğine yalpaladı ve altında sarsıldı. Cam, hâlâ sarsılırken yaptığı işi bıraktı, bacaklarının arasında doğruldu, uyluklarını kavradı ve kendini ona doğru sürdü.

Jo'nun memnuniyet dolu çığlıkları, onun bakire duvağına çarptığında acı dolu bir çığlığa dönüştü. Annesi ona bunun her kadın için farklı olduğunu, bazılarının bir çimdikten fazlasını hissetmediğini, bazılarının ise sanki kalın bir deri tabakasını yırtıyormuş gibi hissettiğini söylemişti. Jo için bu ikinci seçenektir. Kesinlikle bir çimdikten fazlasını hissetti. Aslında bunu birisinin onu bıçaklamasına benzetebilirdi. Böyle bir şey hiç başına gelmemişti ama eğer olsaydı böyle bir his olacağını hayal ediyordu.

Cam'in bağırduğunda hareket etmeyi bırakması onu çok rahatlattı. İkisi de bir an hareketsiz kaldılar ve sonra Jo kararsızca ona bakmak için gözlerini açmaya zorladı. Kısa bir süre geriye baktı ve sonra bir elini kalçasından ayırıp birleştikleri yerin tam üzerine, aralarına kaydırды. Adam onu yeniden okşamaya başladığında, neredeyse bıkkın bir ses çıkaracaktı; o acıdan sonra herhangi bir ilgi uyandıramayacağından emindi. Ama yeniden alevlenen arzusunun ilk kıpırtılarını hissettiğinde bunu henüz düşünmemişti.

Cam hâlâ hareket etmiyordu, kendisini bir kez daha sabırla uyandırmaya çalışırken tamamen ona gömülmüştü ve sonunda hareket etmeye başlayan da o oldu. Acı tam olmasa da neredeyse unutulmuş bir halde, onun okşamalarına doğru ilerlerken dizleri yükselerek ve topukları yere saplanarak adamın şaftına doğru kaymaya başladı, ona

daha önce vermiş olduğu o serbest bırakmayı ararken istemeden de olsa ona biniyordu.

Birkaç dakikalığına kendi kendine gitmesine izin verdi ama sonra Cam onu okşamayı bıraktı ve içeri dışarı, içeri dışarı itmeye başlarken hareketlerini kontrol etmek için kalçalarını kavradı. Jo ilk başta hayal kırıklığına uğradı, hatta biraz da hüsrana uğradı, ama sonra biraz yön değiştirip açığı değiştirdi, böylece vücudu onun göbeğine sürtündü ve Jo, onu tahrik etmek için bacaklarını kalçalarının etrafına kapattı. Bu kez aradığı

kurtuluşu bulduğunda ve haykırdığında, Cam da onunla birlikte bağırdı; elleri kadının kalçalarını sıktı ve tohumunu ona dökerken onu vücuduna doğru sımsıkı tuttu.

Bölüm 5

JOAN ateşte kızarttığı sülünleri kontrol ettikten sonra doğruldu ve Cam'in uyuyan yüzüne yaklaşık yüzüncü kez baktı. Adam hâlâ mışıl mışıl uyuyordu ve suyun kenarına ve arkasına doğru adım atmadan önce bu görüntü onda tedirginliğin titreşmesine neden oldu. Daha sonra tekrar yaptı. Jo onunla seviştiğinden beri bütün gün volta atmıştı.

Tamam, bütün gün geçmemişti, diye sessizce kabul etti. Her ikisi de serbest bırakılmayı haykırdıktan sonra Cam onun yanına yığılmıştı. Onun yanında yan yatmış, bir bacağını onunkinin üzerine, bir kolunu da göğsünün üzerine atmış ve anında uykuya dalmıştı. Aslında Jo da bir süre uyumuştı. Kendine engel olamamıştı. Yaptıklarının ardından vücudu titriyordu ve zayıflamıştı ve orada onunla birlikte uyuyakalmıştı. Ancak uzun süre uyuduğunu düşünmüyordu. Bir süre sonra uyandığında güneş hâlâ gökyüzünde yükseliyordu.

Jo kısa bir süre olduğu yerde kalmış, kulağının yanında Cam'in düzenli kalp atışlarını dinlemişti ama sonra kolunun ve bacağının altından çıkıp ayağa kalktı. Yaptığı ilk şey giyinmekti, hem de oldukça hızlı bir şekilde. Cam'in uyanıp onu çıplak görmesi ve zarafetten ziyade hızla hareket etmesi endişesi. Sonra onun yanına oturmuş, bu kadar

ahmak gibi davrandığı için kendini azarlamıştı. Adam onu çıplak, hatta çok yakından görmüştü ama yine de onu tekrar görme konusunda utangaç mı olacaktı? Bunu, onun yaptığı şeyi yapmasına izin verdiği için ya da onunla birlikte yaptığı için kendini azarlamakla takip etmişti, çünkü kendisinin de bu işin bir tarafı olmadığı söylenemezdi. Joan kendine çocuk sahibi olmak istemediğini, bir asilzadenin flörtü olmak istemediğini ve Cam için yapabileceği tek şeyin flört etmek olduğunu hatırlatmıştı. Elbette soylular halktan insanlarla evlenmezdi. Bu moral bozucu ders epey zaman almış ve moralinin bozulmasına neden olmuştu. Jo evliliği ve sonsuza kadar mutlu olmayı hayal etmeye bundan önce başlamamıştı. Yine de, soğuk ve katı gerçeği yutmak çoğu zaman zordu ve yaşadığı inanılmaz tutkudan sonra bu kadar aniden dünyaya indirilmek, ağaçtan düşmek gibiydi. Kötü bir çarpmayla yere inmişti. O zamanlar kendini ucuz ve hatta biraz kızgın hisseden Jo, orucunu açmak için yabani meyveler bulmaya gitmişti. Üzerindeki depresyona rağmen ya da belki de bu yüzden aniden acıktığını hissetmişti. Uyandığında aç olması ihtimaline karşı hem kendisine hem de Cam'e yetecek kadar yiyecek bulmuştu. Jo sülünleri kamplarına dönerken görmüştü. Sapanı bir kez daha işine yaramıştı ama bu sefer kuşu ağaca doğru kovalamak zorunda kalmamıştı. Vurduğunda hâlâ yerdeydi. Ama önceki gece olanlardan kaçınmak için, oraya vardığı anda büyük bir önlem olarak boynunu kırmıştı.

Kampa döndüğünde Cam hâlâ uyuyordu, bu yüzden Jo kuşu tüylerini yolup temizlemişti. Bitirdiğinde Cam hâlâ uyuyordu ve hiçbir hareketlenme belirtisi göstermemişti, bu yüzden başka bir ateş yakmış ve iki büyük Y şeklinde dalı kesip ateşin her iki yanına da yapıştırmıştı ve üçüncü bir düz dalı da şişlere saplamıştı. sülün ilk iki dalın üzerine uzanmaya başladı. O zamandan beri topladığı yemişleri bir yandan yürürken, bir yandan da sülünleri çevirirken yiyordu. Güneş artık zirvesini geçmişti ve aşağıya doğru yolculuğuna başlamıştı; böğürtlenler çoktan tükenmişti, sülün bitmişti, ateş sönüyordu ve Cam hâlâ uyuyordu.

Jo içini çekerek yeniden suyun kenarına doğru yürüdü, gözleri şelaleye kaydı. Çok güzeldi ve soyunmak ve altında yıkanmak fikri ona her baktığında onu baştan çıkarıyordu. Onu durduran tek şey Cam'in uyanıp onu göreceği korkusuydu. Ancak yakın zamanda bunun olacağına dair hiçbir işaret göstermiyordu, bu gerçekten biraz endişe vericiydi. Eğer ara sıra ondan gelen horlama olmasaydı, onun öldüğünden korkardı.

Jo'nun neden bu kadar uzun süre uyuduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama pek çok şey hakkında da hiçbir fikri yoktu. Mesela nasıl onunla birlikte ekosesinin altına girip göğsünde uyumuştular? Peki neden ona onun gibi davrandığı erkek değil de kız olduğunu bildiğini söylememişti? Eğer bunu bilseydi onun ilerlemelerine biraz daha hazırlıklı olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse öyle olmayabilirdi; Kendi yansımasını en son gördüğünde pek çekici değildi, dolayısıyla onun ona şehvet duyacağını hayal bile edemezdi.

Belki de dün gece yüzünü serin suya batırmak iyileşmesini hızlandırmıştır ve yeniden

kendine benzemiştir, diye düşündü aniden ve dalgalanan yüzeydeki yansımasına bakmak için suyun kenarında diz çöktü. Joan kendine bakarken kaşlarının çatılışını izledi. Şişlik biraz azalmış ve morluklar artık siyahtan çok yeşil ve sarı renkte görünse de, hâlâ cehennem gibi görünüyordu ve onu onunla yatmak istemeye iten şeyin ne olduğunu merak etmek zorundaydı.

Jo içini çekerek doğruldu ve ayağa kalktı. Cam'e bir kez daha baktığında onun hâlâ uyuduğunu gördü. Günün geri kalanında ve geceye kadar uyuyacağını düşünmeye başlamıştı. Düşünebildiği tek şey onun hala iyileşmekte olduğuydu. Belki de dün bu kadar uzun süre seyahat ederek abartmışlardı. Belki de onun iyileşmesi için fazladan bir gün beklemeleri ya da en azından yolculuklarını yarım güne falan indirmeleri gerekirdi. Jo uyandığında bu konuyu onunla konuşması gerektiğine karar verdi ve tekrar şelaleye baktı.

Daha önce hiç burası kadar güzel bir yer görmemişti ve dönüş yolculuğunda burada durmadığı sürece bir daha da görme ihtimali yoktu. O zaman bile bu noktayı kendi başına bulacağı şüpheliydi. Ne yazık ki Jo izleri nerede bıraktıklarına dikkat etmemişti. Yani eğer şimdi şelalede yıkanmasaydı muhtemelen bir daha bu şansı bulamayacaktı.

Omzunun üzerinden baktığında Cam'in hâlâ derin uykuda olduğunu fark etti ve ardından soyunmaya başladı.

Jo kendi kendine hızlı davranacağına söz verdi.

CAM GÜZEL GÜNEŞLİ BİR GÜNE GÖZLERİNİ AÇTI, gerindi, esnedi ve sırtındaki dikişler biraz çekilince yüzünü buruşturdu. Dün gece Jo'ya dokunurken de bunu bir iki kez yaptıklarını hatırladı ve bu düşünce onu yana doğru bakmasına neden oldu. Artık onun yanında uyumuyordu. . . Etrafına hızla göz atmak için doğrulduktan sonra, açıklıkta olmadığını fark etti.

Kaşlarını çatan Cam ayağa kalktı ve Jo'nun nereye gittiğine dair herhangi bir ipucu bulmak için etrafına bakarken ellerini uzun saçlarının arasından geçirdi ve saçlarını gözlerinden çekti. Taze kavrulmuş et kokusu dikkatini, ateşin soğuyan külleri üzerindeki sülünlere çekti. Bu onu biraz rahatlattı. Ancak o zaman Cam, bir an için kendisinin yaptıklarından dolayı üzülmüş olabileceğinden korktuğunu ve kendisi uyurken oradan ayrılıp tek başına yürüyerek yola çıktığını itiraf etti.

Cam birdenbire kendisini kuşatan suçluluk duygusuyla yüzünü buruşturdu. Onu zorlamadığını biliyordu ama o sabah oldukça saldırgan davranmıştı. Ayrıca onu yarı uykuda yakalamıştı ve kız erkek gibi davrandığı için şüphesiz onun ilerlemesine tamamen hazırlıksızdı. Üstelik tamamen deneyimsizdi. Bu, daha onun bakireliğini kırmadan önce bile çok geçmeden belli olmuştu. Aslında bu onu bir noktada neredeyse durduracaktı ama kadın o kadar lezzetli hissetmişti ve tadı o kadar lezzetliydi ki o kadar duyarlıydı ki kendini kontrol altına alamamıştı. Lanet olsun, diye

düşündü, Jo'nun bir şeyi vardı. onda çok fazla tutku var. Adam onu memnun ederken

inlemiş, kıvranmış, nefesi kesilmiş ve vahşi bir şey gibi bağırmişti ve tüm bunlar onun tatlı dudaklarından daha fazla çığlık ve yalvarış kopararak onu daha fazla memnun etme isteğine yol açmıştı. Bu anı Cam'i yeniden sertleştirmeye yetmişti ve Cam'in masumiyetinin bir başka kanıtı olan penisindeki kurumuş kanı görünce yüzünü buruşturarak aşağıya baktı.

Buna inanmak için kanı görmeye ihtiyacı yoktu, diye düşündü ve hızlı bir dalışın uygun olduğuna karar verdi ve sonra Jo'yu aramaya gitti. Konuşmaya ihtiyaçları vardı. Ne diyeceğini bilmiyordu ama en azından ona bir özür borçlu olduğundan oldukça emindi. Sadece onun masumiyetini almakla kalmamıştı, aynı zamanda geri çekilmeyi ya da onu çocuk sahibi olmaktan korumak için başka herhangi bir şey yapmayı da ihmal etmişti.

Son kısım endişe vericiydi. Jo'yu çok seviyordu. Aslında onu bu birkaç kısa günde tanıdıktan sonra, tanıdığı tüm kadınlardan, hatta bir yıl boyunca yaşadığı, uyuduğu ve birlikte olduğu karısından bile daha çok sevdi. Nedenini bilmiyordu. Belki de onun erkek olduğunu düşündüğü dönemde rahatlamış ve onunla bir arkadaş gibi konuştuğu içindi. Daha önce hiçbir kadınla bu kadar özgürce konuşmamıştı ama şimdi bile Jo'yla hemen hemen her şeyi konuşabileceğini hissediyordu.

Sebepten ne olursa olsun gerçek şuydu ki Cam ondan hoşlanıyordu ve onun çocuğuyla birlikte büyüdüğünü ve sonra onu vücudundan çıkarmaya çalışırken çığlıklar atarak ölmesini görmek istemiyordu. Onu yalnız bırakmalıydı ya da bunu başaramazsa domuz mesanesini kullanmalıydı. Karısının ölümünden beri yaptığı şey buydu. Bir domuzun mesanesini yanında taşıyordu ve ihtiyaç duyulduğunda tohumunun bir kadına dökülmesini önlemek için bunu sicim ile şaftının etrafına bağlıyordu.

Ne yazık ki mesanesi meyhanedeki fahişeye birlikteyken bir şekilde yırtılmıştı. Cam bunun nasıl gerçekleştiğinden emin değildi. Bunu sabah uyandığında fark etmişti. O sırada başı ağrıyordu ve bu keşiften pek memnun olmamıştı. Meyhane fahişesinin kollarında birden fazla gece geçirmeyi umuyordu ama mesane olmadan bunu riske atamazdı, bu yüzden ertesi gün kuzenlerine yetişmeyi umarak atına binip oradan ayrılmıştı. Bunun yerine Jo ve ona saldıranlarla karşılaşacaktı. Pişman değildi.

Açıkçası, bir Jo için her gün bir düzine çekici barmenden vazgeçerdi. Yani sonuçta mesane yırtılmasının biraz iyi şans olduğunu düşündü sırtarak. . . Bunu onunla kullanmak zorunda olmadığı gerçeği dışında, zihninin bir kısmı ona bunu hatırlatarak sırtıtışının hızla kaybolmasına neden oldu.

Cam içini çekerek düşüncelerini bir kenara itti ve temizlenmek için suya doğru yöneldi. Birinin zaten suyun içinde olduğunu fark ettiğinde neredeyse suyun kenarına gelmişti. Duraklayan Cam baktı. Jo şelalenin altında ona yarı dönük bir şekilde duruyordu. Gözleri kapalıydı, başı geriye doğru eğilmişti, su onu yakalayıp hareket ettirip omuzlarına ve vücuduna akıtırken saçları neredeyse canlı görünüyordu.

Gözleri tam ekranda kıvrımların üzerinde gezinirken, onun çok güzel olduğunu kabul etti. Meme uçlarının dik olduğunu, soğuk suyla sertleştiğini ve ellerinin suyun onu temizlemesine yardımcı olmak için vücudunun üzerinde kaydığını fark etti. Su

perileri o anda Jo'nun gözünde olduğundan daha güzel olamazlardı ve Cam durdu, bir anlığına sadece baktı ve göğüslerini avuçlayıp sanki onları üzerinden akan suya sunuyormuş gibi hafifçe kaldırmasını kıskançlıkla izledi. Daha sonra onları bırakıp orayı temizlemek için bir elini karnının üzerinden uyluklarının tepesine doğru kaydırduğında, Cam daha fazla dayanamadı ve şelaleye geçmek için aceleyle suya girdi.

Su soğuktu ama onun şevkini dindirmeye yetmiyordu. Üstelik vücudu hızla alışıyormuş gibi görünüyordu ve Cam şelaleye ulaşıp üzerinde durduğu düz çıkıntıda ona katılmak için kayalara tırmandığında oldukça rahatlamıştı. Gözleri kapalı ve yaklaşan suyun sesiyle birlikte Jo, uzanıp onun omzuna dokunduğunda tamamen şaşırdı. Su alırken, lıkırdamaya dönüşen ürkek bir çığlıkla gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra çok hızlı

döndü, tökezledi ve neredeyse çıkıntıdan düştüğü gölete düşüyordu.

Neyse ki Cam onun kolunu yakaladı ve yapamadan onu göğsüne doğru çekti. Daha sonra ikisini de küçük uçurumun duvarına yaklaştırdı ve sağanak yağmurdan uzaklaştırdı. Jo, mümkün olduğu anda gözlerini açtı ve onun o olduğunu fark ettiğinde biraz rahatlardı, ama tam olarak değil. Gözlerinde oluşan soruları görebiliyordu ve konuşmaları gerektiğini biliyordu ama ikisi de çıplaktı, kadın onun kollarındaydı, ereksiyonu karnına doğru bastırılmıştı ve sert meme uçları göğsüne doğru uzanıyordu ve tek yapmak istediği şey Cam onu öptü . Bu, o sabah başladığı arayış dolu öpücük değildi; sert, aç bir iddiaydı. Onu yutmak istiyordu ve öpücüğü, onun dudaklarını ayırdığı ve artık onun içinde olduğunu bildiği tutkuyu yağmalamak için dilini içeri soktuğu kadarını da söylüyordu. Jo onunla mücadele etmedi, aslında ilk başta tepki veremeyecek kadar şaşkın görünüyordu ve bu onun için yeterince iyi değildi. Cam onun ateşli olmasını istiyordu ve onu istediği kadar onu da istiyordu.

Onun nefes alışlarını ve inlemelerini kulaklarında duymak istiyordu, ona yapışmasını, tırnaklarının omuzlarına batmasını, vücudunun kavisli ve itici olmasını istiyordu. Onu uçurumun yüzüne doğru iterek bileklerini başının her iki yanındaki kayaya sabitledi ve bir dizini bacaklarının arasına kaydırarak, onu öpmeyi bırakıp ağzını bir göğsüne indirirken dizini karnına sürttü.

Jo, ağzı serbest kalır kalmaz bir şeyler söyledi ama etraflarında hızla akan suyun sesi yüzünden bunun ne olduğunu anlayamadı. Bir itiraz ya da rica olabilecek bir şeyi görmezden gelerek meme ucunu dişlerinin arasına aldı ve sonra dudaklarını onun etrafında kapattı, kadın ellerini serbest bırakmaya çalışmayı bırakıp okşamaya doğru eğilene kadar hevesle çizdi. Cam, o sırada bacaklarının arasından uzanıp onu okşayabilmesi için bileklerinden birini serbest bıraktı ve Cam onu itmek yerine serbest kalan eliyle hemen omzunu yakalayarak rahatlardı.

Okşamaya orada devam eden Cam, meme ucunu serbest bıraktı ve tekrar ağzına sahip olmak için doğruldu. Bu sefer o da onu o sabah gösterdiği tüm tutkuyla öptü, kendi

düştüğünde kadın su püskürterek dışarı çıkmadı.

Su artık ağırlığının bir kısmını alıyordu ve Jo kollarının arasında neredeyse yüzmeye başlamıştı, bu yüzden Cam kaslarının biraz güç kazanmasına izin vermek için kısa bir süre durakladı. Ağır olduğundan değil ama kendisi ne kadar zayıf olursa olsun onu sudan çıkarmaktan endişe ediyordu.

Durakladığında Jo soru sorarcasına başını ona kaldırdı ve Cam onu tekrar öpmek için başını eğmekten kendini alamadı. Bunun yalnızca dudakların şefkatli bir şekilde fırçalanması olduğunu düşünmüştü ama ağzı onunkine

dokunduğu anda içinde bir şeyler kıpırdamaya başladı ve kendini öpücüğünü derinleştirirken buldu. Jo da aynı

şekilde karşılık verdi ve bu, yeniden uyanan tutkunun, aralarındaki tam anlamıyla hayata geri dönmesine neden oldu.

Geri dönen tutku, gücünü de geri getirdi ve Cam onu öperken suyun içinden kıyıya doğru ilerlemeye başladı. Su çekilip onun tüm ağırlığını taşımasına izin verdiğinde, onu taşımakta hiçbir sorun yaşamamıştı ve bir çırpıda onu ekosesinin üzerine yatırıp üzerine iniyordu.

Jo onu kollarını açarak karşıladı, bir diziyle dürttüğünde bacakları iki yana açıldı ve Cam onun açık bacaklarının arasına yerleşti, hızla büyüyen ereksiyon onun sıcaklığına dayanıyordu. Onu tekrar öpmek niyetiyle başını eğmeye çalıştı ama meme ucunun ucunda titreyen bir su damlasını fark etti, yönünü değiştirdi ve onun yerine derin gül ucunu yaladı ve damlacığı diliyle yakaladı. Jo ürperdi ve bu alaycı okşama karşısında hafifçe içini çekti. Daha sonra başını elleri arasına alıp onu teşvik ettiğinde, memeye daha dikkatli bakmak için durdu, dikkatini diğer memeye de çevirebilmek için memeyi ağzından kayıp bırakmadan önce onu yutup emdi.

Kalçaları onunkilerin arasında sallanıyor, şaftı içeri girmeden ona sürüyordu ve Jo da karşılık olarak sırasıyla inliyor ve nefesi kesiliyordu. Sesler Cam'in kulaklarına tatlı bir müzik gibi geliyordu. Onun gülüşünü duymayı seviyordu ama bu sesleri daha çok seviyordu. Ruhunu besliyor gibiydiler, bu yüzden aniden omuzlarına baskı yapıp onu uzaklaştırdığında hayal kırıklığına uğradı.

Kaşlarını çatarak yaptığı işten vazgeçti ve geri çekildi, sonra da kız itmeye devam ederken topuklarının arasına oturdu.

"Ne-?" endişeyle başladı ama kadın önünde dizlerinin üzerine çöküp parmakları ve dudaklarıyla göğsünü keşfetmeye başlayınca durakladı. Ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi ve neredeyse ona nazıkçe bunun bir erkek üzerinde çok az etkisi olduğunu ve eğer onu memnun etmek istiyorsa dikkatini daha az yoğunlaştırması gerektiğini söylüyordu, ama ellerinin kendi kasları üzerinde dolaşmasından keyif alıyordu. göğüs, oraya buraya sıkıyor ve masaj yapıyor. Dudaklarını meme uçlarından birinin üzerine kapatıp diliyle ve dudaklarıyla okşamaya başladığında, içinde bir heyecan dizisinin gerildiğini hissederek oldukça şaşırdı.

Lanet olsun, bu benim de hoşuma gitti, diye fark etti Cam, gözleri kayarken. Daha sonra sertleşti, kadın meme ucunu bırakıp göğsünden aşağıya ve karnına doğru öpmeye başladığında gözleri fırladı. Elini onun saçlarından yakaladı ve tam erkekliğine ulaştığında onu durdurdu ve Jo, gözleri iri iri açılmış ve yaralı bir halde ona baktı ve şöyle dedi: "Ama senin bana yaptığın gibi ben de seni memnun etmek istiyorum."

Adam onun geniş, yalvaran gözlerine baktı, gövdesinden sadece birkaç santim ötedeki dolgun tatlı dudaklarına baktı ve sonra saçını bıraktı ve dudakları onun ereksiyonuna doğru hareket ederken gelecek olana karşı kendini çelikleştirmeye çalıştı. Suda yarı dimdikti, onu ekosesinin üzerinde öptüğünde ve okşadığında tamamen dikleşmişti ama şimdi o kadar büyüktü ki derisi neredeyse acı verecek kadar gerilmişti. Bu durum, onun sıcak etine geçici öpücükler vermeye başladığında daha da arttı. Kadının ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ve bunun hiçbir önemi yoktu. Ağzının onun üzerinde hareket etmesini izlemek o kadar erotikti ki, serbest bırakılmasını engellemekte zorlanıyordu. Bunu önlemek için bakışlarını kaydırmak zorunda kaldı ama gözleri kadının sırtından iki kıvrımına doğru kaydığında bunun pek bir faydası olmadı.

Joan deneysel olarak onu ağzına aldığında daha fazlasını kaldıramadı. Cam bir elini tekrar saçlarına götürdü ve diğer eliyle onu dikleştirmek için kolunun üst kısmından tuttu ve onu neredeyse cezalandırırcasına öptü. Kollarını omuzlarına dolayıp onu tutkuyla öptüğünde, o da bacaklarının arasına uzanmak ve onu yeniden okşamak için kolunu bıraktı, kendisi gibi onu kaynama noktasına getirmek için can atıyordu. Onu oraya varması uzun sürmedi, birkaç dakika içinde öpücüğü kesti ve ona binmek için hareket etti. Cam onun ereksiyona geçmesine yardım etti ve ardından her ikisini de memnun edecek bir ritimle kendini kaldırıp indirmesine yardımcı olmak için kalçalarını tuttu. Bu pozisyon göğüslerini yüzünün önüne koyuyordu ve o onu sürerken göğüslerinden birini ağızıyla yakalamaya ve bir eliyle diğerini okşamaya karşı koyamadı.

Joan'ın özgürleştiğini anlayan sevinç çılgınlığı Cam'i biraz şaşırttı ama onun aletinin etrafındaki kaslarının kasılması onu takip etmesine neden oldu, kendi bağırışı onunki bitmeden geldi.

Bölüm 6

JOAN, seyahat ettikleri yolu bulduğunda rahat bir nefes aldı. Yola çıktığında onu

kendi başına bulabileceğinden hiç emin değildi ama sonuçta bu o kadar da zor olmamıştı. Belli ki Cam şelaleyi bulan ilk kişi değildi ve çalıların arasında takip edilmesi gereken dar bir patika vardı.

Yoldan ayrılmadan önce gittikleri yöne doğru yola çıkarak daha hızlı hareket etmeye başladı, Cam uyanmadan mümkün olduğu kadar uzaklaşmak istiyordu. Jo bunun gerekli olduğundan bile emin değildi; uyandığında onun arkadaşlığından kurtulduğu için mutlu olabilirdi. Öte yandan, MacKay'lere kadar onunla yatmayı planlıyor ve bu fırsatı kaçırdığı için öfkeli de olabilir. O sadece bilmiyordu. Bunu neden ilk başta, ikinci veya üçüncü sırada yaptığını bile bilmiyordu. Yüzü hala korkunç bir haldeydi, kıyafetleri pek çekici değildi ve ona sorma şansı olmamıştı. Uyanır uyanmaz ilk iş onunla konuşmak istemişti ama sonra adam onu şelalenin altında korkutmuş ve sonra onu öpmeye başlamıştı. . .

Jo dudağını ısırarak bu anıları kararlı bir şekilde zihninden uzaklaştırdı; eğer bu konu hakkında çok fazla düşünürse geri dönüp kampa geri dönüp Cam'i dördüncü tur için uyandıracağından korkuyordu. Adam ekoseli

bir baştan çıkarıcıydı. . . ve onun dışında. Dürüst olmak gerekirse ona daha önce hiç yaşamadığı şeyleri

hissettirmişti. Var olduğunu hayal bile etmediği şeyler. Onu öptüğü anda onun bir asil, kendisinin ise halktan biri olduğunu unuttu. Onun için sadece bir oyun olduğunu, bunun bir günah olduğunu unutmuştu. İçinde derinlerde bir şeyler titremeye başladığında ve sonra inkar edilemeyecek bir açlığa dönüştüğünde, doğum yatağına dair uzun süredir devam eden korkularını bile unuttu. Adamın yanında tüm sağduyusunu kaybetmişti. Bu yüzden, son kez yaptıklarından sonra onu yanına yatırıp yanına yatırdığında, onun uykuya dalmasını beklemiş, sonra da kol kozasından çıkıp giyinmiş, çantasını toplamış ve kendi başına yola çıktı. Onun sunduğu ayartmaya karşı koyamadığı için, bu ayartmadan tamamen kaçınmak daha iyi görünüyordu.

Joan iç çekerek gökyüzüne baktı ve güneş batmadan önce ne kadar zamanının kaldığını ve seyahat etmeyi bırakması gerektiğini tahmin etmeye çalıştı. Cevap pek fazla değil, diye karar verdi tiksintiyle, güneşin çoktan ufka yaklaştığını fark ettiğinde. Tahmini bir saat, belki de daha azdı ve bu iyi bir şey olamazdı.

Muhtemelen Cam hava kararana kadar uyuyacaktı. En azından onun umudu buydu ve o zaman bu gece kesinlikle yola çıkmazdı, onun da bir başka umudu. Yine de, şansı yaver gitse ve her iki umut da gerçekleşse bile, gün doğarken ilk iş olarak kalkıp yola koyulacağına hiç şüphe yoktu. Aynı anda yola çıksalar bile o at sırtında, kadın ise yayaydı. Onu oldukça çabuk geçecekti.

Hızla hareket eden bir atın gök gürültüsünü duyduğunda Joan bunu henüz düşünmemişti. At değil, at, diye fark etti. Bir an için o kadar paniğe kapıldı ki, Cam olabileceğinin farkına vardı ve yolda yaklaşan avcılardan önce bir geyik gibi donup kaldı. Ama sonra beyni devreye girdi ve onu yolun kenarına ve orada bekleyen çalılara doğru koşturdu. Arkasına bakmadan onlara daldı, sonra çömeldi ve çalıların

onu gizleyebilmesi için kendini olabildiğince küçültmeye çalıştı. Yaklaşan at aniden yavaşlayıp çalıların diğer tarafında durduğunda başarısız olduğunu anladı.

"Joan mı?"

"Hayır," diye içgüdüsel olarak ağzından kaçırdı ve sonra kendini tekmeleyebilirdi. HAYIR? Yüce Tanrı aşkına, onun nesi vardı? Çenesini kapalı tutmalı ve onun devam edeceğini ummalıydı. Onu görmediğinden emin miydin? Ve eğer görmüş olsaydı, sadece bir anlığına görmüş olurdu ve onun o olduğundan emin olamazdı. En azından hayır diyene, sesini gizleme zahmetine bile girmeyene kadar.

"Çıkıyor musun? Yoksa çalıların arasında size katılmaya mı geleyim?" Cam sakince sordu.

Joan kısa bir süre gözlerini kapattı, sonra içini çekti ve ona kaşlarını çatmak için ayağa kalktı. "Burada olduğumu nasıl bildin?"

"Koşarak koştuğunu ve kendini çalıların arkasına attığını gördüm," diye yanıtladı sessizce. "Eh, elbette sadece bir anlık bakış yakaladın. Ben herhangi biri olabilirdim," dedi sinirle.

"Evet," diye izin verdi. "Ama arkanın çalıların arasından çıkması dışında ve o kalçayı her yerde, her koşulda tanırdım."

Kızardığının farkında olan Joan, adama kaşlarını çattı ve sonra çalılığın etrafından dönüp dimdik yola doğru yürüdü. Hemen önünden çıkıp arkasını döndü ve sanki o orada değilmiş gibi yürümeye başladı. Ama Cam yalnızca atını yanına çağırdı.

"Hadi. Kalk sana," diye emretti, elini ona doğru tutarak.

Joan eline bakmaktan fazlasını yapmayı reddederek başını salladı. "Hayır teşekkürler. Yürürken iyiyim." "Neden?" diye sordu ve kadın onun sadece neden atına binmediğini kastetmediğini biliyordu. Onun neden kaçtığını ve kendisini de geride bıraktığını bilmek istiyordu.

Joan dudağını ısırды ve sonra özür dilercesine ona baktı. "Dişsiz ve adamlarına yardımın için minnettarım. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." dedi ciddiyetle. "Ve hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Sözlerini kabul etmek için başını salladı ve sonra şöyle dedi: "Ama sanırım buradan sonra kendi başıma seyahat etmem en iyisi."

"Biliyorsun buna izin veremem Joan. Yalnız seyahat etmeniz güvenli değil."

"Seninle seyahat etmekten daha güvenli," dedi ve yüzünü buruşturdu. Suçlayıcı olmak istememişti. İçini çekerek durakladı ve başını kaldırıp ona baktı, adamın atını hemen durdurmasına hiç şaşırmadı. "Ben... bunu yapmamalıydık. . . neden yaptın-? Yani, şu anda pek çekici değilim ama sen..."

Duraklayarak ona çaresizce baktı. Joan bunun görüldüğü kadar zor olmasını beklemiyordu. O bir şifacıydı, bu da müşterileriyle çok kişisel bazı şeyleri tartışmak zorunda kaldığı anlamına geliyordu. Yıllarca süren eğitimin ardından artık bunu herhangi bir rahatsızlık veya utanç duymadan yapabiliyordu ama Cam'le seks yapmaları hakkında konuşmaya mı çalışıyordu? Şey, kekeliyor, kızarıyor ve debeleniyordu. . . o sabaha kadar bakire gibiydi. Sevgili Tanrım, diye düşündü

aniden. Masumiyetini ancak o sabah mı kaybetmişti? Peki o zamandan bu yana onu iki kez daha mı kaybetmişti?

Tamam, diye düşündü, masumiyetini yalnızca bir kez kaybetmişti ama adam onunla üç kez yatmıştı. Bir günde. Ve daha bitmedi bile, diye düşündü dehşetle ve sonra Cam aniden yana eğilip onu kollarının altından yakalayıp atının üstüne çektiğinde şaşkınlıktan nefesi kesildi.

Atını yeniden hareket etmeye teşvik ederken sabırla, "Her şeyden önce," dedi. "Haklısın. Yapmamalıyız. Senin

masum olduğunu anlayıp seni yalnız bırakmalıydım. Ayrıca seni çocuk sahibi olmaktan koruyacak bir şey çıkarmalı veya kullanmalıydım. Ama yine de hiç düşünmedim. Seni o kadar çok istedim ki düşünemedim," diye düzeltti ve sonra sert bir şekilde şöyle dedi: "Senin çekici olmadığınla ilgili bu saçmalığa gelince ve ben bunu neden. Peki," başını salladı. "Seni çok çekici bulduğum açık. Aslında o kadar çekici ki, beni senden uzak tutmak çok zor."

Jo başını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktığında ciddiyetle başını salladı ve ekledi: "Şu anda bile, göğüslerini avuçlayıp okşamaya yetecek kadar elimi kaldırma dürtüsüyle mücadele ediyorum."

Jo, göğüslerinin hemen altında beline koyduğu eline baktı. Tekrar onun yüzüne bakarak, "Şu anda bağlılar. Zaten hiçbir şey hissedemiyordun."

Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim. Direnmeme yardımcı oluyor," dedi, dudakları eğlenceyle seğiriyordu.

Jo onun sözlerine kaşlarını çatı ve sordu: "Ama beni nasıl çekici bulabilirsin? En iyi performansından çok uzaktayım. Yüzüm şişmiş ve morarmış, saçlarım şapkamın altına sıkıştırılmış ve kıyafetlerim pek de hoş değil."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" İnanamayarak sordu. "Kadın, arkanın ne kadar güzel olduğunu vurgulamaktan başka hiçbir işe yaramayan dar sütyenler giiyorsun. Saçını şu anda göremesem de aşağıda gördüm ve orada olduğunu anladım. Ve yüzün her geçen gün daha da güzelleşiyor."

"Evet ama. "

"Senden hoşlanıyorum Jo," diye sözünü kesti sessizce. "Seninle konuşmayı ve seninle seyahat etmeyi seviyorum. Zihninin düşünme şeklini seviyorum, gülmeni seviyorum ve seni bir insan olarak seviyorum. Çaresizce omuz silkti. "Bu bende senin daha çok güldüğünü duymak ve ne düşündüğünü öğrenmek istememi sağlıyor ve kıyafetlerini birer birer çıkarıp beni tekrar tekrar sıcak, ıslak vücuduna batırma isteği uyandırıyor."

Joan, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona baktı, sözleri kafasının içinde yankılanırken bilinçsizce dudaklarını yaladı, karnının aşağılarında keleklerin uçuşmasına neden olan görüntüler oluşturdu.

"Ama bunu yapmamam gerektiğini biliyorum," diye ekledi ciddiyetle, bir parmağını hafifçe dilinin bıraktığı iz üzerinde dudaklarının üzerinde gezdirmek için elini

kaldırdı. "Yolculuğun geri kalanında uslu durmaya çalışacağım ama benimle gelmeniz konusunda ısrar etmeliyim. Sen benim hayatımı kurtardın kızım ve benden korktuğun için yalnız seyahat ederek kendini riske atmaya izin vermeyeceğim. Joan başını çevirdiğinde iç çekerek, Senden korkmuyorum, diye itiraf etti.

"Kendimden korkuyorum. Sana karşı koyamayacak gibiyim ve direnmem gerektiğini de biliyorum. Günaha karşı direnmede tekrar başarısız olmaktansa, bu ayartmadan kaçınmak daha iyi görünüyordu."

"Eh, bu konuda hiç yardımcı olmadım. Ama bundan sonra ellerimi kendime tutmak için elimden geleni yapacağım. Anlaşmak?" O sordu.

Joan dönüp ona baktı, gülümsemeyi başardı ve başını salladı. "Güzel" dedi ve atını yoldan uzaklaştırdı.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" şaşkınlıkla sordu.

"Kampımıza geri dönelim. Gittiğini anlayınca atıma çıktım ve çantamı ya da sülünümü almayı düşünmeden aceleyle peşinden koştum.

Joan gözleri genişleyerek etrafına baktı ve onun onu önüne aldığı anda geldikleri yoldan geri döndüğünü nasıl gözden kaçırdığını merak etti. Belli ki dikkati dağılmıştı, diye düşündü Joan, o kadar da şaşırmamıştı. Adamın onun üzerinde güçlü bir etkisi vardı. pes edip kendi başına devam etmemenin aptallık olduğunu biliyordu ama görünüşe bakılırsa hayır deyip bineğinden inip çekip gidemedi.

Joan, bunun bir daha olmayacağını, artık konuştuklarına göre birbirlerine karşı duydukları çekime direneceklerini söyleyerek bunu mantıklı hale getirdi. Ama düşündüğü anda bile bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Eğer Cam onu öperse o da karşılık verirdi ve bunun bundan sonra nereye varacağı konusunda kafasında hiçbir şüphe yoktu. Eninde sonunda onu öpeceğini de biliyordu. Bu gece olmayabilir, hatta yarın bile olmayabilir ama eninde sonunda onu öpecek ve ikisi de yeniden kaybolacaktı. Bunların hepsini biliyordu ama kendine yalan söylemek daha kolaydı ve öyle yaptı.

"Sülün hâlâ burada."

Açıklığa doğru ilerlerken Jo etrafına baktı ve hala ateşin üzerinde olan sülün ile sönmüş ateşin yanında bulunan eyer çantasını fark etti, ancak o sadece başını salladı ve atı durdurduğunda attan kaydı. Yere düştüğünde ne yapacağını bilemeden orada öylece durdu. Kalıyorlar mıydı, yoksa sülün ve çantayı toplayıp yola mı çıkıyorlardı? Cam atından inip bineğinin eyerini çözmeye başlarken, "Bu gece yine burada kalacağız ve ilk ışıklarla yola çıkacağız," diye duyurdu.

Jo alaycı bir tavırla bunun cevabını verdi ama kendini Cam'e bakarken buldu. Onun peşinden gelmek için giyinirken gömleğine zahmet etmemişti. Aslında ekosesi düzgün bir şekilde takılmak yerine sadece beline sarılıydı. Göğsünü ve sırtını çıplak bırakıyordu ve o çalışırken sırtındaki kasların hareketini izlemeden duramıyordu. Adam gözler için bir ziyafetti.

Bakışları ekosenin altındaki çıplak bacaklarına düşerken, bu gerçekten de çok uzun

bir yolculuk olacak, diye düşündü acımasızca. Ona direnmesinin hiçbir yolu yoktu. Şansı varken teslim olabilir ve ondan keyif alabilir. Joan başka hiçbir erkeğin onu onun kadar heyecanlandırmayacağından oldukça emindi. Cam muhtemelen sahip olduğu tek sevgilisi, sayısız soğuk gecede onu sıcak tutacak güzel bir anı olacaktı. Olabildiğince çok anı biriktirebilir, diye düşündü.

Cam aniden, "Bana böyle bakmayı bırakırsan, istemediğin bir şeyin başına gelebilirsin kızım," diye uyardı ve elleri kalçalarında, ona baktığını ima eden bir tavırla ona baktı. sinirlendi.

Joan sessizce, "Belki de bir şeye başlamak istiyorumdur," dedi.

Cam kısa bir süre duraksadı ve ardından yüzünde şaşkınlık ifadesiyle başını eğdi. "Az önce uslu durmaya çalışacağımız konusunda anlaşmamış mıydık?"

"Evet," dedi ve sonra çaresizce omuz silkti. "Ama istemiyorum. Bu yüzden ayrılıyordum çünkü seninle olduğum sürece seni isteyeceğimi biliyordum. Ve bana öyle geliyor ki, en azından bir veya iki günden fazla bir süre için uslu durmayı başaramayacağız. O zaman teslim olacağız ama o iki günü boşa harcamış olacağız, o halde neden uğraşalım ki? Üstelik yumurtaları kırdıktan sonra tekrar kabuğa koyamazsınız."

"Yumurtalar?" boş bir şekilde sordu ve o da açıkladı.

"Masumiyetim gitti ve onu geri alamam. Kendimizi inkar etmemiz bunu değiştirmeyecek. Bu uzun bir yolculuk ve..."

Cam aralarındaki mesafeyi kapatıp onu kollarına çekene kadar bu kadar ileri gitti. Joan sadece bir tutam pişmanlık ve kendini suçlamayla isteyerek gitti. Yolculuğun sonunda bundan çok daha fazlasının olacağından emindi ama şimdilik vicdanı beklemekten memnundu.

"UYAN, KIZIM. İSKOÇYA'DAYIZ."

Joan gözlerini kırpıştırarak açtı ve ilk başta nerede olduğunu anlayamadan uykulu uykulu etrafına baktı. Ama sonra atının üzerinde Cam'in kucağında uyuduğunu fark etti. Anlayabildiği kadarıyla, belli ki uyuyakalmış ve yola çıktıktan kısa bir süre sonra yola çıkmıştı. En azından kampı dağıtıp yola çıktıktan sonra uzun süre uyanık kaldığını hatırlamıyordu. Joan buna pek şaşırmamıştı, Cam ona verdiği kurtuluşu bulmanın birkaç yolunu öğrettiği için gecenin çoğunu ayakta geçirmişlerdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, onun önünde doğrulurken. "Ne?" şaşkınlıkla sordu. Joan, "Senin üstünde uyuyakaldığım için," diye açıkladı. "Dün gecedan sonra sen de yorulmuş olmalısın."

Cam ona nazıkçe, "Dün bütün gün uyudum," diye hatırlattı. "İyiyim. Ve özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok. Dinlenmeye ihtiyacın var. Aslında seni uyandırdım çünkü hemen köşede öğle yemeğinde durabiliriz diye düşündüğüm bir han vardı."

"Ah," dedi Joan şaşkınlıkla ve gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor."

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm," dedi keyifle ve artık uyanık olduğuna göre

bineğine daha hızlı hareket etmesi için baskı yaptı.

Durdukları han, yol kenarında tek başına duran küçük, sevimli bir binaydı.

Yakınlarda bir köy ya da kasaba olmalıydı ama Joan'ın nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Etrafta başka bina göremiyordu. Cam atını bir seyis çocuğunun yanına bıraktı ve o da onları karşılamaya koştu, ardından Joan'ı içeri aldı. Kapı, sıra sıra sehpalı masaların ve kiralık yatak odaları olacağından emin olduğu üst kata çıkan bir merdivenin sıralandığı oldukça büyük, büyük bir odaya açılıyordu. Büyük oda ilk girdiklerinde boştu ve Cam, Joan'ı masa boyunca uzanan banklardan birine oturttuğunda odanın arka tarafındaki bir kapı açıldı ve geniş bir gülümsemeye sahip iri göbekli bir adam dışarı çıktı. onlara.

"İyi günler, iyi günler baylar, bu güzel günde size ne verebilirim?" dedi adam neşeyle onlara doğru koşarken. Cam, "Ben bira içiyorum," dedi.

"Peki ya delikanlı?" Adam tereddüt ettiğinde sordu ve söz konusu Joan'a baktı.

"Aynı," dedi kendi sesinden daha derin bir ses çıkarmaya çalışarak. Adam oğlan kelimesini kullanana kadar nasıl giyindiğini hatırlayamadı. Cam'in yanındayken bunu unutmayı başarması komikti.

"Peki siz de yiyecek bir şeyler ister misiniz?" adam sevinçle sordu. "Karım güzel bir tavuk yahnisi ve fasulye çorbası yaptı."

"Bu yeterli," dedi Cam, Joan başını salladığında. "İki Lütfen."

"İyi güzel" dedi adam ellerini ovuşturarak. "Oturun lordum, ben de karım Ken'in iki hendek hazırlamasına, sonra da içkileri getirmesine izin vereceğim."

Cam başını sallayarak masaya yerleşti. Adam işitme mesafesinin dışına çıkınca yarı fısıldadı: "Erkek gibi giyindiğini unutup duruyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, artık bir kız olduğunu bildiğime göre, ansızın olsun ya da olmasın, bunun tersine inandığıma şaşıyorum.

Joan bu iltifat karşısında hafifçe gülümsedi ve omuz silkti. "Annemin her zaman söylediği gibi, insanlar ne beklediklerini görürler. Braies giyen birini görseniz çoğu kişi beni otomatik olarak erkek çocuk sayar."

Evet, sanırım öyle, diye mırıldandı Cam ama yine de başını salladı; herkesin nasıl olup da onu bir kadın olarak hemen tanımadığını hâlâ anlamadığını ima ediyordu.

Ev sahibi içkileriyle geri döndü ve hemen ardından yiyeceklerini taşıyan kıvrımlı, küçük bir kadın geldi. Güveç

lezzetli ve doyurucuydu ve yemeğin ne kadar iyi olduğu hakkında yorum yaptıktan sonra, çoğunlukla dostça bir sessizlik içinde yiyorlardı, ta ki Joan şunu sorana kadar: "Sizce MacKay'e ulaşmamız ne kadar sürer?"

Cam bir an sessiz kaldı, sonra hafifçe omuz silkti. "Bir buçuk ya da iki hafta."

Cevabı kaşlarının kalkmasına neden oldu. Yürüyüşün bu kadar uzun süreceğini tahmin etmişti. At sırtındaydılar.

Cam, "İkimiz de onun arkasındayken, kendimi çok hızlı koşturmak istemiyorum," diye açıkladı ve sonra sırtıttı. "Taraflar, neden acele edelim ki? Acele edip eve

dönecek bir şeyim yok.” Durakladı ve sonra sordu: “Mesajın iletilmesinde bir acele var mı? Belli bir saatte orada olması mı gerekiyordu?”

"Hayır," diye itiraf etti Joan.

"İyi." Rahatladı ve gülümsedi. "O halde biraz zaman ayırıp yolculuğun tadını çıkaralım."

Joan başını salladı ve dikkatini tekrar yemeğine verdi ama onun yolculuktan pek çok açıdan keyif almak istediğini biliyordu. Kendisinin de bundan keyif alacağını biliyordu, bu yüzden umursamadı. Aslına bakılırsa, onunla bir buçuk, hatta belki iki hafta daha arkadaşlık edebileceğini bilmek onu oldukça memnun etmişti. "Mesajı ilettikten sonra ne yapmayı planladığınızı düşündün mü?" Cam aniden sordu ve Joan ona boş boş baktı. Bir süre durduktan sonra yavaşça başını salladı. "Hayır. Sanırım Grimsby'deki eve dön."

"Grimsby, evet, oradan geldiğini söylemiştin," diye mırıldandı Cam, bakışları yemeğine bakarken.

Joan yorum yapmadı. Daha önceki konuşmalarından birinde ona Grimsby'de doğup büyüdüğünü söylemişti. "Ama orada ailen yok, değil mi?" O sordu.

Hayır, diye itiraf etti. "Sahip olduğum tek aile annemdi."

Başını salladı, sonra derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Siz yetenekli bir şifacısınız. Bu değerli bir beceridir. Belki de Sinclair'e yerleşip orada çalışmayı düşünebilirsin." Joan durakladı ve ona bakmak için yavaşça başını kaldırdı ama adam tamamen gereksiz bir konsantrasyonla yemeğine bakıyordu. Öneriyi yaparken bakışlarından kaçınmak mı? Bu onun Sinclair'de kalmasını isteyip istemediği anlamına mı geliyordu? Teklifi sırf onun için üzüldüğü için mi yapıyordu? Veya bunu istemediği için.

. . bu her neyse, bitecek mi?

Joan buna hiçbir şey söylemedi. Aslında bu öneri onu oldukça şaşırtmıştı. Bunu beklemiyordu. Joan aralarındaki ilişkinin, her ne ise, bu yolculuğun ötesinde de devam edebileceğini düşünmemişti bile. Ve eğer öyleyse bunun iyi bir şey olduğundan emin değildi. Onun metresi olma arzusu yoktu, bu yüzden şu anda paylaştıkları şeyin bir geleceği yoktu.

Cam birdenbire, "Hemen döneceğim," dedi ve başını kaldırıp baktığında onun masadan kalktığını gördü. Joan başını salladı ve onun meyhane sahibine doğru yürümesini izledi. Duyamadığı bir sesle mırıldanmak için başını diğer adaminkine yaklaştırdığında merakı daha da arttı. Joan aslında onun ne dediğini duymak için kendini zorladı ama bu mesafeden bunu yapmak imkansızdı. Kendini rahatlamaya zorlayarak dikkatini yemeğinin son lokmasını bitirmeye çevirdi ve Cam geri döndüğünde son lokmayı yutuyordu.

"İşiniz bittiyse yola çıkmalıyız," dedi nazikçe.

Joan başını sallayarak ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi ama adam onu yönlendirmek için elini sırtına koyduğunda gergin bir şekilde etrafına baktı. Ancak meyhanenin sahibi ortalıkta görünmüyordu. Yavaşça rahatladı ve onun kendisini

dışarı çıkarmasına izin verdi.

"Burada bekle. Ben atı getireyim," diye mırıldandı Cam dışarı çıkarken.

Joan başını salladı ve avludan geçerek binanın yan tarafındaki ahırlara doğru gidişini izledi. Bu konuda hızlı davrandı, dışarı çıkarken zar zor içeri giriyormuş gibi görünüyordu ve bineğini yönetiyordu. Ancak daha birkaç adım atmadan meyhane sahibi elinde küçük bir çuvalla koşarak yanına geldi. Cam çuvalı alıp eyerine asmak için döndü. Daha sonra heybesine uzanıp bir şey aldı ve onu çevirip meyhane sahibine verdi. Adamın ışıltılı gülümsemesine bakılırsa, bunun muhtemelen madeni para olduğunu tahmin edecekti ve Cam'in adama başıyla selam vermesini izlerken, atına binip onu almaya devam ederken ne satın aldığını merak etti.

Joan onun uzattığı eli tuttu ve onu yukarı çektiğinde arkasındaki eyere yerleşti. Onu neden arkasına yerleştirdiğini sormadı. Zaten biliyordu. Meyhane sahibi izliyordu. Erkek olması gerekiyordu; kucağında kucaklaşarak uyumak, bir köylü çocuğunun bir toprak sahibiyle birlikte bineceği alışıldık bir yer değildi. Bu yüzden rahat bir pozisyona yerleşti ve kollarını onun beline doladı.

Cam kamp kuracakları bir yer bulana kadar öğleden sonraya kadar at sürdüler. Başka bir açıklık, ama bu sefer bırakın şelaleyi, yakınlarda bir nehir bile yok. Ama Cam ona bineğinden inmesine yardım ederken, bunun işe yarayacağını düşündü.

Cam atından inerken, "Ben akşam yemeği bulmaya gideceğim," dedi.

"Gerek yok," dedi hemen, eyerine astığı üç çantayı alıp yere koydu. "Ayrılmadan önce meyhaneciden biraz kızarmış koyun eti aldım. Bu akşam yemeğe hazırlanıyoruz."

Demek satın aldığı şey buydu, diye düşündü Joan gülümseyerek. Bir gece boyunca akşam yemeğini aramak zorunda kalmamak güzel olurdu. Üstelik koyun eti her gün tavşanı yenerdi. Bükülerek meyhane sahibinin Cam'e verdiğini gördüğü daha küçük çantayı aldı ve hemen içine bakmak için açtı; meyhane sahibinin yemeğe

ekmek ya da başka bir şey ekleyip eklemediğini merak etti. İlk gördüğü şey yemeğin üzerinde duran daha

küçük bir çuvaldı. Kaşları kalkarak onu da çıkardı ve açtı, sonra içindekileri eline döktü.

"Ne-?" şaşkınlıkla başladı, sonra Cam aniden orada bulunup eşyayı elinden alınca şaşkınlıkla başını kaldırdı. Eşyayı küçük çantasına geri koyarken, "Bunu görmemeniz gerekiyordu," dedi, utanç verici bir ses tonuyla. "Domuz bağırsağı mı?" diye sordu eğlenerek.

Cam, "Koyun bağırsağı," diye mırıldandı, sonra içini çekti ve şöyle dedi: "Biraz geç olduğunu biliyorum ama eğer seni zaten çocuk sahibi olmasaydık, o zaman bağırsağı bağışlamalı ve bunu engellemeliyim diye düşündüm..." Jo duraksadı. eliyle ağzını kapattı. Bir süre konuşmadı. Onun düşünceliliği onu etkiledi. En azından biraz önemseydiğini gösteriyordu. Gerçi adama karşı adil olmak gerekirse, neredeyse başından beri ona karşı son derece endişeliydi.

Teşekkür ederim, dedi sonunda elini ağzından çekerek. "Fakat buna gerek yok. Birlikte olduğumuz ilk günden beri her gün Şeytan'ın veba tohumlarını çiğniyorum. "Şeytan vebası mı?" Kafa karışıklığıyla sordu.

Joan, "Bazıları buna kuş yuvası ya da yabani havuç diyor," dedi ama hâlâ boş görünüyordu. Görünüşe göre tanıdığı hiç kimse daha önce tohumu kullanmamıştı ya da kullanıp kullanmadığını ona söylememişti. "Bir adamın tohumunun ekilmesini ve meyve vermesini engeller."

"Ah," diye mırıldandı kaşlarını kaldırarak. "Annen. . . ?"

Joan sessizce, "Bana öğrettiği pek çok şeyden biri," dedi ve yiyecek torbasını ona verip yanından geçip gitti. "Ateş için odun toplayacağım."

"Bekle," dedi Cam aniden, uzaklaşmadan kolunu yakaladı. Durup soru sorarcasına ona döndüğünde, onun kaşlarını çatıldığını gördü. "Tehlikeli değil, değil mi?" Kadınların böyle bir amaç için bir şeyler alıp zehirlenerek öldüğünü duydum..."

"Hayır. "Güvende," dedi güven verici bir tavırla. "Adını duyduğunuz kadınlar muhtemelen baldıran otu ya da buna benzer bir şey almışlar; bu, bebeği yerinden çıkaracak ama anneyi de öldürebilir. Şeytanın vebasısı işe yaramayacak."

"Ah . . . iyi." İçini çekerek nefesini verdi ve sonra yiyecek torbasını tekrar uzatarak şöyle dedi: "Bir bakın ve elimizde ne var görün. Ben odun getireceğim."

Joan otomatik olarak çantayı aldı ama sadece onun uzaklaşmasını izledi, konuşmanın neden ikisini de bu kadar ayılttığını merak etti.

Korku önceki gün Joan'ın tohumları çiğnemesine sebep olmuştu. Onu yalnız bırakıp yola çıkmaya hazırlanana kadar bunları düşünmemişti. Aslında o ana kadar yaptıklarının onu çocuk sahibi bırakabileceği gerçeğini bile düşünmemişti. Onun kaygıları daha çok ne olduğu ve neden olduğuyla ilgiliydi. Onun için sadece bir kolaylık olduğundan endişelenmeye ve endişelenmeye başlamıştı. Kendini birlikte bulduğu herhangi bir kadın onun dikkatini çekerdi. Ondan hoşlandığını iddia etmesine rağmen, yüzü şişmiş ve morarmış halde onu nasıl isteyebileceğini anlamadı. Ancak Joan ona dokunup onu öptüğünde bu endişeyi unutmuştu. Bunu yaptığında kendisinde yarattığı hislerden başka bir şey düşünemiyor gibiydi. Ancak daha sonra, kendisi uyanırken ve kendisi uyurken adama karşı koyamadığını itiraf etmişti. Tek dokunuşla kaybolmuştu. Bu yüzden tek başına seyahat etmek ve onun sunduğu ayartmadan tamamen kaçınmak daha iyiydi. İşte o zaman aklında başka düşünceler yüzeye çıkmayı başardı. . . artık denenmemiş olmaması gibi. Bu Joan'u o kadar da rahatsız etmemişti. Zaten hiçbir zaman evlenmeyi planlamamıştı, bu yüzden müstakbel kocasının onun saf olmayışından dolayı üzüleceğinden endişe etmemişti. Ancak o sırada hamile olma ihtimali de aklına gelmişti ve bu onu endişelendiriyordu. Aslında bu onu aptalca korkutmuştu ve Joan, içinde olduğunu bildiği yabani havuç tohumlarını bulmak için hemen ilaç çantasını karıştırdı.

Neyse ki onlardan bir sürü vardı, umarım yolculuğun geri kalanını idare etmeye yetecek kadardı çünkü onlara ihtiyacı olacağından oldukça emindi.

Bölüm 7

JOAN uykulu bir iç çekişle kameraya daha da yakınlaştı ve eli hemen sırtından aşağı kayarak ona tuniğinin kumaşı boyunca masaj yaptığında gülümsedi. Gülümsemesi silindi ve burnunu kırıştırdı, ama adam kozaya sarılmış ekoseyi omuzlarına kadar ittiğinde başları ve omuzları serin sabah havasına maruz kaldı.

Biraz ürpererek, "Hava soğuk," diye yakındı ve daha yakına girmeye çalıştı.

"Evet. Geceler giderek serinliyor. Yaz bitiyor," diye ekledi, pek memnun görünmüyordu.

Joan sesindeki şikayete gülümsedi ve felsefi bir tavırla "Her şeyin sonu gelir" derken omuz silkti. Cam hâlâ altında kaldığında, söz konusu olana bakmak için başını kaldırdı.

Cam ona baktı, ifadesi dehşete düşmüştü. "Sorun nedir?" diye sordu.

Tereddüt etti, başını salladı ve sonra aniden ağzından kaçırdı: "Mesajını ilettikten sonra benimle Sinclair'e gel." Şimdi hareketsiz kalma sırası Joan'daydı. Sessizce ona baktı, aklı birdenbire harekete geçti. İskoçya'da uğradıkları ilk meyhanede onun Sinclair'de şifacı olarak çalışma olasılığından bahsetmişti. Ama bu iki hafta

önceydi ve o zamandan beri bundan bahsetmemişti. . . şimdiye kadar. Ancak bu sefer onun çalışmasıyla ilgili hiçbir şey söylememişti.

"Bir şifacı olarak mı, yoksa metresin olarak mı?" sessizce sordu.

"Umurumda değil, sadece bunun bitmesini istemediğimi biliyorum," dedi sessizce, bir elinin parmaklarıyla onun yanağını okşayarak. "Sana ihtiyacım var Joan."

Sorusuna yanıt olarak ne söylemesini umduğunu merak ederek mutsuzca gözlerini indirdi. Onun metresi olarak Sinclair'e gelmesini isteyeceğini mi umuyordu?

Yetenekli bir şifacı olarak kime değer verilecek? Yoksa eş olarak mı?

Ancak sonuçta ne umduğu önemli değildi, diye düşündü Joan. Gerçek şu ki, son iki hafta hayatının en iyi haftasıydı. Geç yola çıkmışlar, erken durmuşlar, kaplumbağa hızıyla seyahat etmişler, her fırsatta sevişmişler, üç günde hızla tamamlanabilecek bir yolculuğu iki haftalık bir keyif cümbüşüne dönüştürmüşlerdi. Bu zevki getiren yalnızca sevişmeleri değildi; konuşmak, gülmek, banyo yapmak, yürümek ve hatta yemek yemek bu adam için zevkliydi. Joan'ın hayatında hiç bu kadar güldüğü ya da bu kadar sık gülümsediği bir zaman olmamıştı. Aslında yanakları, her gün yaptıkları kahkahalardan ve gülümsemelerden dolayı günün sonunda ağrıyordu. Bu adamla geçirilen bir hayattan daha muhteşem bir hayat hayal edemiyordu.

Ama ona sahip olamazdı. O sıradan bir insandı, kendisi ise bir asil. Umabileceği en iyi şey onun metresi olmak, hayatının kenarlarında var olmak, onun gelip kendisini ziyaret etmesini ve ona hayat vermesini beklemektir.

Joan bu varoluşta perişan olacaktı, hatta ondan bıkip ziyaret etmeyi bıraktığında daha

da perişan olacaktı. Sonra onu başka kadınlarla izlerken sonsuz acı çekecekti. Belki de eninde sonunda ebeveynlerinin baskısına boyun eğip yeniden evlenecek, çocukları ve torunları olacaktı. . . Hayır. Bunu yapamazdı. Kendini buna sokmazdı.

Küçük bir iç çekişle nefesini veren Joan, onun bakışlarıyla karşılaştı ve daha önce söylediği şeyi tekrarladı. "Her şeyin sonu gelir Cam."

"Bu değil" dedi hemen.

Joan tereddüt etti ama sonra kendini onun üzerinden itti. Ekosenin kendisine gömleği dışında hiçbir şey bırakmadığını fark edince, onu geri atmak niyetiyle ondan kurtuldu ama o çoktan ayağa kalkmıştı.

Kollarını yakalayıp onu kendine çekti ve yavaşça öptü. Daha sonra alnını onunkine dayadı ve fısıldadı: "Bu değil, Joan. Bunun bitmesini istemiyorum."

"Ama biliyorum," dedi sessizce ve adam sanki ona vurmuş gibi başını geriye attı.

Joan neredeyse özür diledi ve bitmesini gerçekten istemediğini, devam etmesini ve sonra bitmesini istemediğini açıkladı. Ancak o bunu yapamadan birinin boğazını temizleme sesi dikkatlerini dağıttı ve ikisi de başlarını sesin geldiği yöne çevirdi.

Joan dün gece durdukları küçük açıklığın kenarında duran adama boş boş baktı. Cam kadar uzun ve geniş, ama sarışın olduğu yerlerde koyu renk saçlı ve belki birkaç on yıl daha yaşlı olan adam, kısmen belirsiz bir karşılama, kısmen de rahatsızlık ifade eden bir ifadeyle onlara bakıyordu.

"Laird MacKay," dedi Cam, Joan'ı serbest bırakıp adama doğru dönerek. "Seni tekrar görmek büyük bir zevk." Görmek için bu kadar uzaklara gittiği adamın adını hatırlayan Joan'ın gözleri büyüdü. Bu, annesinin ondan mesaj iletmesini istediği MacKay'di.

"Ve bana da izin ver," dedi Ross MacKay, ancak Joan bu sözleri söylerken gözlerinin dans ederek onlardan uzaklaştığını fark etmeden duramadı.

Ancak Cam bunu fark etmemişti ve sordu: "Bu saatte ormanda dolaşarak ne yapıyorsun?"

Ross sessizce, "Duvardaki adamlar gece bir yangın gördüklerini bildirdiler," dedi.

"Bunun üzerine ben ve birkaç adam bu sabah ne olup bittiğini görmek için yola çıktık."

Joan, Cam'e sert bir bakış attı. Bir gün önce durmaları gerektiğine karar verdiğinde öğle vakti olmuştu. Onunla bir öğleden sonra ve bir akşam daha geçirmek istemiş olabileceğini fark etti, çünkü önceki gece yaktıkları küçük ateşin görülebilmesi için MacKay'e çok yakın olmaları gerekiyordu. Durmalarına gerek kalmayacak kadar yakındı. Ona bu kadar yakın olduklarını söylemediği ve yola devam etmediği için kızgın olması gerektiğini düşündü ama öyle değildi.

"Adamların ve atların nerede?" Cam sordu.

"Atları biraz geride bırakıp kampınızı yürüyerek aradık. Geldiğimiz konusunda hiçbir düşmanı uyarmak istemedim. Ama senin ve çocuğun burada olduğunu görünce atlarımızı getirmeleri için adamları geri gönderdim.

MacKay, Joan'a işaret ederken kesinlikle rahatsız görünüyordu. Ona erkek kılığına

girdiğini hatırlatan şey onun delikanlıya seslenmesiydi. Cam, uyumak için ekosesini çıkarmış ve artık yaramaz yerlerini zar zor kapatan bir gömlekten başka bir şey giymemişken, uyumadan önce soğuk geceyle savaşıma yardımcı olmak için kıyafetlerini giymişti, şapkası da dahil. saçlar altına tıkılmıştı. Artık adamın rahatsızlığını anlıyordu. Onları kucaklaşırken görmüştü ve erkekler arasındaki seks kilise tarafından ölümle cezalandırılan ölümcül bir günah sayılıyordu.

Joan şapkasını çıkardı ve sarı saçlarının omuzlarına ve sırtına dökülmesine izin verdi. Cam ancak o zaman şöyle dedi: "Ross, bu Joan. Bir haydut tarafından bıçaklandığımda hayatımı kurtardı ve iyileşene kadar benimle

ilgilendi. Sana ve hanımefendine bir mesaj iletmek için MacKay'e doğru yola çıktığını öğrendiğimde ona güvenli bir şekilde buraya kadar eşlik etmeyi teklif ettim.

"Ah, çok şükür buna," MacKay rahatlayarak nefes aldı, duruşu rahatladı. Başını sallayarak itiraf etti: "Ne yapacağımı düşünüyordum. Adamlarımdan birinin kendisini birkaç kez selamlamaktan kurtarmak için sizi rahibe ihbar edeceğini çok iyi biliyordum. Marys ve sonra. " Başını salladı ve elini uzatarak ileri doğru yürüdü. "Mesajı alıp ikinizi rahat bırakacağım. Varlığımı bildirdiğimde sanki bir şeyi bölüyormuşum gibi görünüyordu.

"Ah," Joan eline baktı ama parşömeni gömleğinin üzerinde durduğu yerden çıkarmadı. Bunun yerine özür dilercesine şöyle dedi: "Bu Lady MacKay'e hitap ediyor. Annem senin de okuyabileceğini söyledi ama önce Leydi MacKay'in okumasını sağlamam gerektiğini söyledi."

MacKay elini hâlâ uzatarak, "O zaman anlayacağınızı göreceğim," diye güvence verdi. Joan tereddüt etti ama sonra başını salladı. "Annem bunu Leydi MacKay'e kendim teslim etmem konusunda çok netti."

Onun reddi karşısında kaşlarını çatmaya başladı ama sonra kadının sözleri algılanır gibi olunca yüzünde bir şaşkınlık belirdi. "Annen mi?"

"Mesaj annesinden. Onu Joan'a verdiğinde ölüm döşegindeydi," diye açıkladı Cam ve ardından ciddi bir tavırla ekledi: "Bu bir ölüm döşegindeki rica ve ben Joan'ın annesinin mektuba ilişkin talimatlarını yerine getirip onu en kısa sürede karısına teslim etmek istediğinden eminim. kişi."

MacKay bunun üzerine kaşlarını çattı ve sonra dudaklarını büzerek sordu: "Annen kim, kızım?" Joan hemen, "Maggie Chartres," diye yanıtladı.

"Maggie Chartres mı?" Ross tekrarladı ve bu ismi tanımadığı belliydi.

Cam yardımsever bir tavırla, "O bir şifacıydı," dedi ama adam yalnızca başını salladı. Onun için hiçbir şey çağırıştırmıyordu.

Joan bunun işe yarayacağını umarak, "Grimsby'de," diye ekledi ama adam tekrar başını salladı ve sonra içini çekti.

"O halde bizimle kaleye geri dönsen ve istendiği gibi bunu Annabel ile bana birlikte teslim etsen iyi olur," dedi ciddiyetle, sonra Cam'e baktı ve alay etti, "Önce ekoseni

giymek isteyebilirsin, Campbell . Erkekler bu konuda dedikodu yapmaya başladığında, kadınlar sizi bulduğumuz yol yüzünden çoktan heyecanlanmaya başlamış olacaklar. Onları daha fazla heyecanlandırmak için gösteri yapmaya gerek yok.”

Cam bu alay karşısında kaşlarını çattı ve ekosesini alıp silkelemek için diz çöktü, sonra da pilelemeye başladı. Birkaç adam MacKay'ın atıyla açıklığa girdiğinde neredeyse işi bitmişti. Joan onların yüzlerindeki ifadeyi görünce kız olduğunu ortaya çıkardığına son derece memnun oldu. Belli ki onu ve Cam'i kucaklaşırken görmüşler ve yanlış sonuçlara varmışlardı. Onun kadın olduğunu öğrendiğinde tepkileri rahatlamadan şehvetli sırtışırlara kadar değışiyordu.

Kızardığının farkında olan Joan, şapkasını elleriyle sıkmaya başladı ve Cam'in çalışmasını izlemek için başını eğdi.

MacKay aniden, "Aval bakmayı bırakın ve Laird Sinclair giyinirken atını ona eyerleyin," diye havladı.

Joan bu sert emir üzerine irkildi, ama başını salladı ve açıklıktan geçerek Cam'in atın dizginlerini bir ağaca bağladığı yere doğru acele etmek için döndü ama yanından geçerken MacKay onun kolunu yakaladı ve kibarca şöyle derken onu durdurdu: "Erkeklerle konuşuyordum kızım."

"Ah," diye mırıldandı, ancak o zaman iki adamın lordlarının emirlerini yerine getirmek üzere atlarından indiklerini fark etti. Biri eyeri kapıp onu takmaya başlarken diğeri hem Cam'in hem de kendi çantasını alıp eyere asmayı bekliyordu.

MacKay aniden, "Grimsby'den Maggie Chartres," diye mırıldandı ve Joan ona umutla baktı. Annesinin bu güçlü toprak sahibini ve karısını nasıl tanıdığını kendisi de merak ediyordu, ancak yüzündeki ifadeden ismin hâlâ herhangi bir anıyı canlandırmadığını hemen anladı. Bakışlarıyla karşılaşan MacKay ona baktı ve sordu: "Görünüş olarak onu beğeniyor musun?"

Joan özür dilercesine, "Ben öyle düşünmüyorum," dedi.

"Emin misin?" diye sordu, onun özelliklerini inceleyerek. "Bana birini hatırlattın."

Kaşlarını çattı. "Aklımın bir köşesinde bir solucan gibi kıpırdıyor ama henüz üzerine parmak basamıyorum."

Joan kaşlarını çattı ama şöyle dedi: "Benim sarı saçlarım ve gri gözlerim yerine annemin koyu saçları ve yeşil gözleri vardı ve kimse birbirimize benzediğimizi söylememişti. Sanırım bakışlarımı babamdan almış olmalıyım."

"Hrrmph," diye mırıldandı MacKay ve yaklaşan Cam'e baktı.

"Yapalım mı?" Cam, Joan'ın kolunu sıkıca tutup onu MacKay'den uzaklaştırarak sordu.

Ross MacKay kıskançlık olarak yorumlanabilecek bir hareket karşısında kaşını kaldırdı ama başını salladı ve atına doğru döndü. "Hadi gidelim."

"Evet," diye mırıldandı Cam ve Joan'ı atına bindirmeye çalıştı. Oraya vardığında atına bindi ve onu yakalayıp önündeki canavarın üzerine kaldırmak için eğildi. Tüm zaman boyunca sessiz kaldı. Bu, sertliğiyle birleşince

ona kızgın olduğunu gösteriyordu. Bunun, bunun sona ermesini istediğini söylemesiyle ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Bunu söylerken ne demek istediğini açıklamak muhtemelen öfkesini tamamen yok etmese bile hafifletebilirdi ama o bunu yapmadı. Kızgın olması ona daha iyi geliyordu. İkisi için de daha kolay olurdu. Artık duygusal bir ayrılık olmayacaktı. Muhtemelen onu kale kapılarına bırakıp hemen eve giderdi. Aslında onu Ross'a teslim edip şimdiden gitmediğine şaşırmişti. Özellikle de MacKay kalesine ne kadar yakın kamp kurduklarını fark ettiğinde. Ormandan çıkıp kale duvarına kadar olan son küçük mesafeyi de kapsayan bir vadiye doğru atlarını sürmeden önce birkaç dakikadan fazla zaman geçmemiş gibi geldi ona.

MacKay savaşçılarının yaptığı sessiz bakışların son derece farkında olan Joan, bu kısa yolculuk için minnettardı. Onlarla karşılaşmadan önce değişme şansına sahip olmayı diledi. Artık değiştirebileceği bir elbisesi yoktu ama onların bakışları ona bunu dilemesini sağladı.

Her ne kadar Cam'in kızgın olması ayrılıklarını kolaylaştıracak olsa da Joan ona kızgın olmamasını ve onunla konuşabilmeyi diliyordu. Onun sevgilisi olurken, onun erkek olduğunu düşündüğü sırada arkadaş olmaya başlamışlardı ve birdenbire annesinin ona verdiği mesajda ne olabileceği konusunda çok tedirgin oldu. Bu, riskli yolculuğa rağmen Joan'ın bizzat iletmesi konusunda ısrar ettiği bir mesajdı. Bu konuyu onunla konuşmak için can atıyordu ama yapamadı. Bunu yapmak için önceki yorumunu açıklaması ve öfkesini hafifletmesi gerekiyordu ve eğer bunu yaptıysa... . . Joan yutkundu ve dizginlerdeki ellerine baktı. Eğer açıklarsa onun için ne kadar önemli hale geldiğini kesinlikle anlayacaktı. Onunla kalmanın ne kadar cazip olduğunu biliyordu ve bunu pekâlâ ona karşı kullanabilirdi. Bir öpücük, bir okşama ve birkaç tatlı sözden sonra tedbiri elden bırakmayıp onunla Sinclair'e gitmenin zor olacağını biliyordu. Bu onun zaten mücadele ettiği bir şeydi. Onu bundan alıkoyan tek şey gelecekte duyduğu korkuydu, tüm önlemlere rağmen çocuğunun karnına yerleşebileceğinden duyduğu korku. Ve onun ondan bıkıp yoluna devam edeceği kaçınılmaz günün korkusu.

Aniden aklına, soğukta ve karda, kollarında bir berjerle durduğu, Cam'in bir ahırın arkasında başka bir kadını öpüp okşadığını izlediği görüntüsü geldi. Joan bunu yaşamamanın onun kalbini kıracağını biliyordu. Hayır, diye kendine güvence verdi, çürüklüğün vücudun geri kalanına yayılmasını beklemek yerine, ilişkilerine enfeksiyon kapmış bir uzuv gibi davranıp onu hemen kesmek daha iyi olurdu. Her iki durumda da canını acıtacaktı ama bu şekilde en azından biraz gururunu ve belki de kalbinin bir parçasını kurtarabilirdi.

“Atını bırak. Adamlar onunla ilgilenecek,” dedi MacKay, kale merdivenlerinin önüne gelip atlarından inerken. Cam bu sözler üzerine başını sallamak için etrafına baktı. Daha sonra Joan'ı aşağı kaldırmak niyetiyle döndü ama Joan çoktan canavarın üzerinden tek başına kaymıştı.

Şimdi onun kendisine dokunmasına bile dayanamayacak mıydı? Ross'u kaleye giden merdivenlerden yukarı doğru takip ederken, ona eşlik etmek için koluna girmekten özenle kaçınırken acı bir şekilde merak etti. Artık onu buraya sağ salim getirmiş ve onunla işi bitmiş gibi görünüyordu. Bu, Cam'in, onunla yatmasına izin vermesinin, yolculuğu boyunca onun korunmasını güvence altına almanın bir yolu olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Elbette, onları daha fazla tanımak istemediğini açıkça belirtmişti.

Hayır, bu Joan. Bunun bitmesini istemiyorum. Ama ben yaparım.

Onun sözleri ve onun tepkisi, kaleye yaptıkları kısa yolculuk boyunca Cam'in kafasında defalarca yankılanmıştı. Hafızasında, onun ilgisini çekmek için yalvaran aşk hastası bir delikanlıya benziyordu. Ve kalpsiz bir harpy gibi ona tokat atıyor. En azından arkadaş olduklarını düşünmüştü ama bütün konuşmalarından, kahkahalarından ve tutkularından sonra kadın onu hiç düşünmeden açıkça reddetmişti.

Cam ağzını sıkıp onları merdivenlerden yukarı doğru takip etti. Atına binip yaralarını sarmak için evine gitmeyi çok istiyordu ama gururu buna izin vermiyordu. Mesajda ne olduğunu öğrenmek için burada kalacaktı ve belki de Leydi MacKay'in ikram edeceğini bildiği yemeğe katılacaktı. Sonra da sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi, kalbi kırılmıyormuş ve kızgın değilmiş gibi eve dönüyordu.

“Hayır! Jasper hayır! Durmak! Yapma. Ah! Ver şunu bana, seni iğrenç köpek!

Cam, Joan ve Ross'u kaleye doğru takip ederken merakla etrafına baktı, gözleri Leydi MacKay'i büyük salonun karşısında, köpekleri Jasper'ı ateşin yanındaki sandalyelerin etrafında kovalarken buldu. Gözleri hafifçe büyüdü ama sonra hayvanın ağzındaki kumaşı fark etti ve tam Jasper onları fark edip onlara doğru koştuğu anda sorunun farkına vardı.

Ross, ileri doğru atılan köpeği yakalamak için eğildi ama hayvan hızlıydı ve onun etrafından dönüp Cam'in kollarına doğru yöneldi.

"İşte," diye mırıldandı, bir yandan kıpırdayan hayvanı tutmaya çalışırken, bir yandan da gömleği andıran bir şeyi hayvanın ağzından yavaşça çekiyordu. Köpek kuyruğunu o kadar hızlı sallıyordu ki, vücudunun alt kısmı bir yılanınki gibi ileri geri sallanıyordu ve onu tutmak çok zordu.

Annabel aceleyle onlara doğru giderken, "Teşekkür ederim, Cam," dedi bıkkın bir iç çekişle. "Yemin ederim bu köpek benim ölümüm olacak."

Cam hafifçe gülümsedi ama bir eliyle köpeği okşamak için tek dizinin üzerinde durdu ve diğer eliyle gömleği Leydi MacKay'e uzattı. “Jasper ne zaman kıyafet çalmaya başladı? Peki canavarı neyle besliyorsunuz? Onu en

son gördüğümde yaşlı ve yorgun görünüyordu. Artık bir yavru köpek kadar hareketli.”

Annabel gömleği alırken, "O bir yavru köpek," dedi.

Ross, "Kışın sonunda İkinci Jasper'ı kaybettik" diye açıkladı. “Bu Üçüncü Jasper. Şu

anda yedi aylık civarında." Annabel sinirle, "Evet, Birinci Jasper'ın peynirden hoşlandığı kadar o da kıyafetleri çiğnemeyi seviyor," dedi.

Cam kaşlarını kaldırarak bakışlarını tekrar Jasper III'e çevirdi. Yavru köpek yedi aylıkken hala büyüyordu ama Jasper II'nin tamamen büyüdüğü kadar büyüktü.

Canavar çok büyük olacaktı.

Payton'ın gömleğini kurtardığınız için teşekkür ederim. Jasper onu alması gerektiğine karar verdiğinde ben bir yırtığı onarmayı yeni bitirmiştım, dedi Annabel alaycı bir tavırla, şimdi gömleğini kontrol ediyordu. "Neyse ki herhangi bir hasar vermiş gibi görünmüyor. . . bu zaman."

"Memnun oldum," dedi Cam, köpeğe son bir evcil hayvan verip onu doğrulturken.

Annabel, "Seni görmek çok güzel, Cam," dedi. "Annen nasıl?"

"Bildiğim kadarıyla iyi," dedi Cam yüzünü buruşturarak.

Annabel, "Ah, evet, bütün yaz uzaktaydın," diye hatırladı ve sonra gülümsedi. "Seni evde gördüğüne sevinecek." "Hiç şüphesiz" dedi sessizce.

Annabel başını salladı ve sonra merakla Joan'a baktı, saçlarının sırtından aşağıya doğru aktığını fark ettiğinde gözlerini kırptırdı. Cam, Leydi MacKay'ın ilk bakışta onun oğlan çocuğu olduğunu düşündüğünden şüphe duymadığını fark etti ve onu pek suçlayamazdı. Joan'ın saçları artık aşağı doğru inmiş olsa da, omuzlarının üzerinden geriye doğru itildiği hemen belli olmuyordu. Ayrıca onunla ilk karşılaştığında giydiği sütyeni ve tuniğini de giymişti. İlk bakışta herkes onun bir erkek olduğunu düşünebilirdi.

MacKay sessizce, "Karım, bu Joan," dedi. "Cam eve dönerken onunla karşılaştı ve buraya bir mesaj iletmek için geleceğini duyunca ona eşlik etmeyi teklif etti."

Annabel, "Ah, çok nazikti" dedi ve Joan'a gülümsedi. "Pekala, ikinize de hoş geldiniz. Seyahetinden sonra yorulmuş olmalısın. Gelin, siz de sehpalı masalara oturun, ben de hizmetçilerden birinden bize yiyecek ve içecek getirmesini isteyeceğim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Cam ve Leydi MacKay onları büyük salona geçirmek için döndüğünde Joan'ın kolunu tuttu ve onu Annabel'in peşinden götürdü. Ev sahibeleri sehpanın önünde kısa bir süre durdu, oturmalarını işaret etti ve ardından mutfak kapısına doğru hızla ilerledi.

Ross, Jasper'ın onun peşinden koşmasını izlerken başını salladı. "O kahrolası köpek onu her yerde takip ediyor," dedi tiksintiyle, sonra alaycı bir şekilde gülümsedi ve ekledi, "Peki, Annella'yı takip etmediğinde." "Anella mı?" Joan merakla sordu.

Ross, "Kızımız," diye açıkladı. "Ne olursa olsun onlardan biri. Annella, Kenna ve Payton adında iki kızımız ve bir oğlumuz var. Annella bizim en büyük kızımız ama erkek kardeşi Payton ondan üç yaş büyük."

"Ah, anlıyorum," diye mırıldandı Joan sehpaye otururken.

Ross hafif bir gülümsemeyle "Annella ve Annabel köpeği şımartıyor" diye ekledi.

"İkisi de ona her fırsatta ikramlar veriyor ama Annella onun yatağının ayakucunda uyumasına izin veriyor, bu yüzden eğer kendisi etraftaysa, o da onu takip ediyor. O

olmadığında beni eşimin yanından bırakmıyor.

"Ah," diye mırıldandı Joan anlayışla.

"Anella, Kenna ve Payton nerede?" Cam merakla sordu.

"Payton antrenman sahasında ve sanırım kız kardeşleri de elmaların toplanmaya hazır olup olmadığını görmek için mutfakların arkasındaki avluya gidiyorlardı. Cook'a elmalı turta yaptırmayı düşünüyorlar."

"Ah," dedi Cam hafif bir gülümsemeyle, Joan'ın yanına, Ross'la arasına oturacak şekilde banka oturdu. İşte o zaman, yolculuğun büyük bölümünde tuniğinin içinde sakladığı parşömenin şişkinliğini fark etti. Orada tutmasını önerdiğinden beri onu çıkardığı tek sefer tunik giymediği zamandı. O zamanlar güvende tutmak için onu beze sarmaya her zaman dikkat etmişlerdi. . . Eh, bir iki kez dikkatlerinin rahatsız edemeyecek kadar dağıldığını kabul etti ve bir an için tutkunun ikisini de bunalttığı o zamanların anıları içinde boğuldu.

En azından Cam o zamanlar her ikisinin de tutkuya kapıldığını düşünmüştü ama şimdi Joan'ın gerçekten bir şeyler hissedip hissetmediğini ya da onu memnun etmek ve yardımını kazanmak için zevk taklidi yapıp yapmadığını merak ediyordu. Cam için tutkuları tüketici ve bağımlılık yapıcıydı. Sadece bunun devam etmesini istemiyordu, aynı zamanda buna ihtiyacı varmış gibi, sanki onun yanında olmadan gerçekten hayatta olamayacakmış gibi hissediyordu. Görünüşe göre o aynı şekilde hissetmiyor, diye düşündü sertçe ve sonra mutfak kapısının gıcırdayarak açılma sesine baktı. Annabel, arkasında iki hizmetçiyle geri dönüyordu; biri bir sürahi ve maşrapalar taşıyordu, diğeri ise üzerinde hamur işleri olan bir tepsi taşıyordu. Annabel masaya ulaşıp kocasının yanındaki banka otururken, "İşte buradayız" dedi. Cam kadına gülümsedi. Leydi Annabel'i hayatının büyük bölümünde tanıyordu. En az kırk yaşındaydı ama iyi yaşlanmıştı. Yine de onunla çocukluğunda tanıştığından bu yana geçen yirmi yıl içinde yaşlanmıştı. Her zaman kıvrımlı olan vücudu biraz daha yuvarlaklaşmıştı, siyah saçları artık hafifçe griye dönmüştü ve güzel yüzünde gözlerinin ve ağzının etrafında gülme çizgilerinin izleri vardı. Buna rağmen onun güzel bir kadın olduğunu düşünüyordu ama sonra onun nazik ve şefkatli olduğunu biliyordu ve belki de bu onun algısını renklendiriyordu.

Bakışları Joan'ın yanına kaydı ve gözlerinin onun yüzünde dolaşmasına izin verdi. Yolculuk sırasında

iyileşmişti. Şişlik çoktan kaybolmuştu ve artık sadece hafif bir morarma izi kalmıştı. Geriye kalan, onun için Leydi Annabel kadar güzel bir kadındı. Onu gördüğünde Joan'ın gözleri o kadar şişmişti ki, yarıklar oluşmuştu. Artık büyük ve ardına kadar açıktılar, güzel bir mavi gri renk olduklarını ortaya koyuyorlardı. Burnundaki kesik iyileşmiş ama yaşla birlikte solacak küçük bir yara izi bırakmıştı ama bu küçüktü, kendisi için zar zor farkedilebiliyordu ve dudağındaki kesik de iyileşmiş ve benzer belirsiz bir çizgi bırakmıştı. Ağzı yine de güzeldi, biçimli ve yeterince dolgundu; eğer Cam bilmeseydi, hâlâ biraz şişmiş olduklarını düşünürdü.

Hizmetçiler yiyecek ve içecekleri önlerine koymayı bitirip mutfığa doğru yöneldiğinde Ross, "Öyleyse" dedi. "Joan'ın sana bir mesajı var."

"Benim için?" Leydi Annabel şaşkınlıkla sordu. "Bana kim mesaj gönderebilir?"

Ross, "Annesi," diye yanıtladı. "Maggie Chartres."

Annabel kaşlarını çattı ama sonra başını salladı ve "Bu ismi bilmiyorum" dedi.

Ross sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı ve sonra dönüp beklentiyle Joan'a baktı. "Mesaj?" Joan aniden, "Ah," diye mırıldandı ve ayağa kalktı.

"Bir sorun mu var?" Ross kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hayır, sadece. " Joan kızardı, eli gömleğinin içindeki parşömeni kavramak için kalktı. Daha sonra yüzünü

buruşturdu, başını salladı, bankın üzerinden atladı ve birkaç adım uzaklaştı.

Laird ve Leydi MacKay, Joan'a merakla bakarken, Cam sessizce, "Yolculuk sırasında onu güvende tutmak için onu üzerinde tuttu," diye açıkladı. "Yolda ona rastladığımda, haydutlar içinde mesaj bulunan çantasını çalmaya çalışıyorlardı, ben de ona çantayı tunikinin içine koymasını önerdim."

"Ah," diye mırıldandı Leydi Annabel anlayışla, kocası ise yalnızca başını sallayıp rahatlarken.

Sonra Cam tekrar Joan'a baktı ve onun parşömeni çıkardığını ama orada durup ona baktığını fark etti. Biraz tereddüt ettikten sonra ayağa kalktı ve ona katılmak için ilerledi. "Bir sorun mu var?"

Cam, Joan başını kaldırıp baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı, sanki onun orada olduğunu unutmuş gibiydi, diye düşündü Cam. Ama bir süre sonra başını salladı.

"Hayır. Ben sadece . . . annem "

Aniden gözlerine dolan yaşları gizlemek için başını eğdi ve Cam neredeyse kendi kendine iç geçirecekti. Şu anda kızgın ve incinmişti ama onu rahatlatmaya çalışmadan öylece durup onun acı çekmesini izleyemezdi. Ağzını sıkarak onu göğsüne doğru çekerek beceriksizce sırtını sıvazladı. "Sorun değil."

Joan, "Neden ağladığımı bilmiyorum," diye burnunu çekti.

"Bu mesajı annenin ölümünden beri taşıyorsun" diye belirtti. "Bu onunla son bağlantın. Elbette vazgeçtiğiniz için üzüleceksiniz."

"Evet," diye mırıldandı Joan, yüzündeki yaşları silmek için elini kaldırırken. Elbette haklıydı, bu annesiyle olan son bağıydı ve bundan vazgeçmek zorunda kalmanın acısını yaşıyordu. Ama bundan fazlasıydı. Annesinin ölümünden beri bu mesajı iletme onun tek amacıydı. Onu teslim ettikten sonra bu görev yerine getirilmiş olacaktı. Artık bir amacı olmayacaktı ve Joan'ın buradan ayrıldığında nereye gideceğine dair hiçbir fikri yoktu. Rahip Wendell, Grimsby'de kendisine ihtiyaç duyulmadığını açıkça belirtmişti. Gidecek bir evi yoktu. Onu kabul edecek bir ailesi yoktu. Hepsinden önemlisi, bu mesajı iletme gerçekten de Cam'le olan bağının sona ermesi anlamına geliyordu. Onu burada sağ salim göreceğine söz vermişti ve öyle de yaptı. Her an gidebilirdi. Aslında hâlâ gitmemiş olmasına şaşırılmıştı. Ama parşömeni teslim ettiğinde bu kesinlikle aralarındaki her şeyin sonu olacaktı.

Bütün bunların birleşimi onda oturup ağlama isteği uyandırdı. Bunun yerine Joan derin bir nefes aldı, yüzündeki gözyaşlarını tekrar sildi ve omuzlarını dikleştirdi. Yüzünü kaldırıp ciddi bir tavırla Cam'e doğru başını salladı. "Teşekkür ederim. Herşey için."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra aniden kapattı, sert bir şekilde başını salladı ve ona masaya giden yolu göstermesini işaret etti.

Joan, sert ifadesini yumuşatacak ve onu güldürmese bile en azından gülümsetecek bir şey söylemek istediğinden tereddüt etti. Ancak bunu başarabilecek tek şeyin onunla Sinclair'e gitmeyi kabul etmek olduğundan şüpheleniyordu ve bunu yapamazdı. Yapamadı, o yüzden içini çekerek başını salladı ve masaya doğru yürümek için döndü.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Annabel, Joan arkasında durup uzattığında parşömeni alırken.

Joan sadece başını salladı ve Laird MacKay'in yanındaki yerini almak için geri çekildi. Oturduğu anda Cam da yanına yerleşti. O sırada Leydi Annabel'in parşömeni açmasını izlemek için döndüğünü fark etti. Laird MacKay de karısını merakla izliyordu. Joan içkisini alıp bir yudum aldı. Mesajda ne olduğunu o da merak ediyordu ama öğrenmeyi beklemiyordu. Kendi annesi ona söylemeyi reddetmişti. Leydi Annabel neden istesin ki?

Leydi Annabel'in nefesi kesildiğinde Joan içkisini geri bırakıp kadına baktı. "Nedir?" Ross endişeyle kaşlarını çatarak sordu.

Maggie Chartres Bedfordshire'da bir şifacıydı. Köye ve Elstow Manastırı'na hizmet etti. Kız kardeşim Kate'i tanıyordu," diye mırıldandı Annabel, gözleri hâlâ parşömenin üzerinde yazılı olan kelimelerin üzerinde hızla geziniyordu.

"Hımm," diye mırıldandı Ross, bu haberden pek memnun görünmüyordu. Daha sonra neredeyse suçlarcasına

Joan'a döndü. Grimsby'den olduğunuzu söylemiştiniz. Bedfordshire ya da Elstow Manastırı'ndan hiç bahsetmedin."

Joan çaresizce, "Hayatım boyunca Grimsby'de yaşadık," dedi. "Ve annem Bedfordshire ya da Elstow Manastırı'ndan hiç bahsetmedi."

Ross kaşlarını çattı ama karısına dönüp baktığında karısı "Ah hayır" diye fısıldadı. "Ne hakkında?" diye sordu hemen ve her şeye hazır görünüyordu.

Hala okumaya devam eden Annabel, "Kate yirmi yıl önce öldü," diye fısıldadı.

Laird MacKay bu haber karşısında gerçekten de rahatlamış göründü ve şöyle dedi: "En azından onun buraya tekrar sorun çıkarmak için gelmesi konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak."

Joan içgüdüsel olarak geniş gözlerle Cam'e baktığında başını ona doğru eğdi ve mırıldandı: "Ross'la ilk evlendiklerinde onları soydu ve Leydi Annabel'i öldürmeye çalıştı."

Joan bu haber karşısında ağzı açık kaldı ama sonra tekrar nefesi kesildiğinde Leydi

Annabel'e sert bir bakış attı.

"Ne?" Laird MacKay sert bir şekilde sordu ve adam sanki karısından mesajı alıp kendi başına okuma dürtüsüyle mücadele ediyormuş gibi ellerini sıkıyordu.

Manastıra vardığında hamileydi. Grant'in çocuğu," dedi Annabel, okumaya devam ederek. "Doğum yatağında öldü."

Ross MacKay kasıldı ve sonra yavaşça dönüp yüzünde tuhaf bir ifadeyle Joan'a baktı. Bunun nedeninden emin olamayarak onun bakışları altında rahatsızca kıpırdandı. "Başrahibe o sırada anne ve babama haber vermek için mektup yazmıştı ama onlar da sahip oldukları tek kızlarının benim olduğumu söylediler. Kate onlar için ölmüştü ve çocuğunun yükünü sırtlarına yüklenmeyeceklerdi," diye devam etti Annabel, yüzünde öfke parlayarak sert bir şekilde.

Ross, "Piçler," diye nefes aldı, hâlâ Joan'a bakıyordu.

Leydi Annabel, anlatmaya devam ederken sesi dehşete düşmüş bir sesle, "Maggie, başrahibenin bana Kate'in ölümünü ve bebeğini anlatmak için yazmasını önerdi ama başrahibe bunu reddetti," dedi. "Kate'in götürülmesi için para ödediğimizi ve kızıyla pek ilgilenmeyeceğimizi söyledi. Ayrıca manastıra Kate'i alması için bir çeyiz verilmiş olmasına rağmen Kate'in çocuklarına karşı herhangi bir sorumluluk hissetmediğini ve onu büyütme niyeti olmadığını da söyledi.

Ross, "İhtiyar kaltak," diye mırıldandı, hâlâ Joan'a bakıyordu.

Annabel okurken, "Bu yüzden onu Maggie'ye götürmesi için verdi," diye devam etti. "Ve Maggie. . ."

Joan, bakışlarını Laird MacKay'in tuhaf bakışlarından ayırdı ve karısı durakladığında merakla ona baktı. Leydi MacKay bir süre okumaya devam etti, sonra parşömeni indirdi ve doğrudan ona bakmak için başını kaldırdı. "Ve Maggie bebeğe Joan adını verdi ve onu kendi çocuğu gibi büyüttü" diye tahminde bulunan kişi Laird MacKay'di.

8.Bölüm

"NE?" JOAN GERÇEKTEN BU ÖNERİYE GÜLDÜ; kısa, gergin bir kahkahaydı ama yine de güldü. Bu fikir çok saçmaydı. O, başını salladı. "Hayır. Ben Maggie Chartres'in kızıyım, bu Kate'in değil," diye güvence verdi ona. "Beni birinin aklına getirdiğini söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi?" Laird MacKay sessizce sordu. "Eh, karım manastıra gittiğinde Kate'in hamile olduğundan bahsettiği anda kimin olduğunu anladım. Sen annenin tıpatıp aynısısın."

Joan inkar edercesine başını salladı ve Annabel aniden arkasında belirince irkilerek başını kaldırdı. "Kocam haklı. Sen Kate'in aynadaki görüntüsüsün," dedi kadın ciddiyetle.

Hala başını sallayan Joan, başını bu kadar uzağa çevirmek zorunda kalmamak için ayağa kalktı ve kadından bir adım uzaklaştı. "Annem Maggie Chartres'ti. Beni o büyüttü."

"Evet, Maggie seni büyüttü ve kızı gibi sevdi ama sen benim kız kardeşimden doğdun," dedi Annabel sessizce. "Siz Kate'in kocası Grant ile olan kızısiniz. Yeğenim."

Hayır, diye ısrar etti Joan, sanki mesafe onun inkarını doğru kılacakmış gibi bir adım daha gerileyerek. "Bana söylledi."

Annabel yumuşak bir sesle, "Senin incindiğini görmek istemedi," dedi. "Annemle babam seni reddetmişti ve o da bizim de bunu yapmamızdan korkuyordu. Sana asla söylemeyi planlamadığını ama kendisinin ölmek üzere olduğunu ve bu dünyada yalnız kalacağını anlayınca seni bu mesajla bize göndermeye karar verdiğini söyleyerek mektubunu bitirdi. Eğer biz de ailemin hissettiği gibi hissediyorsak ve seni sahiplenmekle ilgilenmiyorsak, lütfen seni kendi yoluna göndermemizi, böylece istenmediğini asla bilmemeni istedi."

Joan ona boş boş baktı, zihni kendisine söylenenleri kabul etmekte zorlanıyordu. Annesi onun annesi değil miydi? Leydi MacKay'in kız kardeşi Kate'in çocuğu muydu? Görünüşe göre kendisinden önceki nazik kadını öldürmeye çalışan bir kadın. Joan aniden kale kapılarına doğru yöneldi. "Gitmeliyim. Mesajı ilettim ve şimdi sizi rahat bırakmalıyım."

"Hayır," diye itiraz etti Annabel, onun elini yakalayıp durdurdu. "Gidemezsin."

Joan arkasına döndü ve şaşkınlıkla ona baktı. "Neden? Eğer kız kardeşinin benim annem olduğu doğruysa

beni burada isteyemezsin. Cam seni öldürmeye çalıştığını söyledi."

Annabel bu haber karşısında kaşlarını çatarak Cam'e döndüğünde özür dilercesine yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Bunu söylediğimde onun kızı olduğunu bilmiyordum."

Annabel içini çekti ve sonra Joan'a dönüp ellerini nazikçe sıktı. "Bu çok uzun zaman önceydi Joan ve annen de. " kısa bir süre tereddüt etti ve sonra "kafası karışarak" bitirdi.

Ross homurdandı ama karısı ona dik dik bakıp onlara katılmak üzere hareket ettiğinde aniden ayağa kalktı. Annenin kafasının tam olarak karıştığını söyleyemem ama karım haklı, bu uzun zaman önceydi. Zaten bunun hiçbir önemi yok. Annenin davranışlarından seni sorumlu tutmuyoruz. Sen bizim yeğenimizsin. Aile ve buraya hoş geldiniz.

"Görmek." Annabel kocasına gülümsedi, Joan'a döndüğünde gülümsemesi de aynı derecede genişti. Ellerini sıkarak "Burada kalacaksın. Kuzenleriniz sizinle tanıştığımı çok memnun olacaklar ve. " Aniden duraksadı,

gözleri genişledi. "Ah hayatım. Onlar gelmeden önce senin yıkandığını ve üstünü değiştirdiğini görmemiz lazım. " Tekrar durup ağzını açarak kocasına döndü.

Ross, o bir şey söyleyemeden, "Hizmetçilere banyoyu getirmelerini söyleyeceğim," dedi.

"Teşekkür ederim kocam." Annabel onun yanağını öpmek için eğildi. Daha sonra

Joan'ın kolunu tutarak onu merdivenlere doğru yönlendirmeye başladı ve ekledi: "Boş odaya getirsinler. Joan bunu kendisine alabilir." Ross, "Onu artık Kenna'nın odasına koysan iyi olur," diye karşı çıktı. "Cam boş odada olacak."

"Ah." Annabel geri dönmek için duraksadı ve Joan da aynısını yaptı; bu habere yaşlı kadın kadar şaşırmıştı: "Özür dilerim, Cam. Kaldığını bilmiyordum."

Cam sessizce, "İlk geldiğimde ben de bunu fark etmemiştim," dedi.

"Ah, anlıyorum" dedi Leydi Annabel ama yüz ifadesi anlamadığını açıkça ortaya koyuyordu. Joan da öyle. Gerçekten onun şimdi gideceğini düşünmüştü ve bu beklediği son şeydi. Hayır, son şey bu değil, diye kabul etti. Bekleyebileceği son şey annesinin kendisi olmadığını ve MacKay'lerin yeğeni olduğunu öğrenmekti.

Aklı hala bu bilgiyle boğuşmakta olan Joan, Cam'in ne yapıp yapmadığına dair endişelerini şimdilik bir kenara bıraktı ve Leydi Annabel'in, kızı Annella ile hemen hemen aynı bedende olduğunu ve kızın elbiselerinden birini ödünç alabileceğini açıklamasını dinledi. ta ki onu kendine ait hale getirene kadar. Her ne kadar Cam gidene kadar boş odada uyuyamayacak olsa da o zaman oraya taşınabilirdi ve oda onun olacaktı.

Ailesi, pahalı elbiseleri, kendi odası. bir kızın başını döndürmeye yetiyordu, en azından köşesinde bir ateş

bulunan, köhne bir eski masa, iki sandalye ve kendisi ve annesi için paletler yerleştirebilecek alan bulunan tek bir odadan oluşan bir kulübede büyümüş bir kız için. geceleyin. Bildiği kadarıyla hayatta kalan son ailesi olan annesi öldüğünde artık evi olmayan bir kulübe. Birkaç dakika öncesine kadar Joan'un ailesi yoktu, sırtındaki elbiselerden ve çantasındaki şifalı bitkilerden başka hiçbir şeyi yoktu ve şimdi... .

Hayatında bu kadar hızlı meydana gelen değişimlerden bunalmış bir halde şaşkınlıkla başını salladı. Cam, Joan'ı Leydi Annabel'le birlikte üst kattaki odalardan birinde kaybolana kadar izledi, sonra yavaşça döndüğünde Ross'un onu izlediğini gördü.

"Neden kaldığını biliyor musun?" yaşlı adam sordu. "Evet," dedi Cam basitçe.

Laird MacKay başını eğdi ve ona ilgiyle baktı. "Onun benim yeğenim olduğunu bilmediğin için itiraz etmeyeceksin, dolayısıyla sonuçlarına katlanman gerekmez mi?"

"Hayır" diye yanıtladı ve omuz silkti. "Bunun pek önemi yok. O senin yeğenin. Onun masumiyetini aldım ve onunla evleneceğim.

Ross rahatladı ve sehpadaki masayı işaret etti. "Otur ve biranı iç. Şu anda buna ihtiyacın olduğuna hiç şüphem yok. Joan'a banyo siparişi vereceğim ve aşçıyı bir ziyafet hazırlaması ve sonra size katılması konusunda uyaracağım. Bugünkü açıklamalardan sonra ben de bir veya on bira içebilirim." Başını sallayarak arkasını döndü ve mırıldanarak mutfığa yöneldi: "Kate'in bir kızı vardı. Umarım onun gibisi yoktur."

Cam bu sözler karşısında irkildi, sonra yeniden sehpa masasına oturmak için harekete geçti. Ancak kupasını hemen almadı. Şu anda kendini biraz tuhaf hissediyordu ve öylece oturup dünyasının düzelmesini bekliyordu. Cam, Ross'un, Maggie Chartres'ın

Kate'in çocuğunu elinde tuttuğunu, ona Joan adını verdiğini ve onu kendi çocuğu gibi büyüttüğünü tahmin ettiği anda haklı olduğunu anlamıştı. O anda kızla evlenmek zorunda kalacağını da biliyordu. Söylediği gibi o, MacKay'in yeğeniydi. Onun masumiyetini almıştı. Yani onur onunla evlenmesini gerektiriyordu. Bu kadar basitti. O kadar basit olmayan şey onun bu konuda ne hissettiği idi.

Aslında Cam onun nasıl hissettiğinden hiç de emin değildi. Mutlu olması gerektiğini düşünüyordu. Joan'ı yanında tutmak istemişti ve evlenmek zorunda olmaları bunun gerçekleşmesini kesinlikle garantilemişti. Öte yandan, onunla birlikte Sinclair'e gelme isteğini reddetmişti ve sadece reddetmekle kalmamıştı, ama o, bitmek zorunda olan şeyin bitmesini istemediğini söylediğinde, şöyle cevap vermişti: "Ama Evet." Her ne kadar Cam bunu itiraf etmekten nefret etse de bu sözler gururunun incinmesinden daha fazlasını getirmişti. Ama artık evlenmeleri gerekiyordu.

Peki bu konuda ne hissedirdi? merak etti. Cam, Joan'ın amcasının onlar için yaptığı planların henüz farkına

varmadığından şüpheleniyordu. Öğrendiği her şeyden o kadar etkilenmiş görünüyordu ki, birisi ona söyleyene kadar evlenmelerinin bekleneceğinin aklına geleceğinden şüpheliydi. Bu onun nasıl tepki vereceğini merak etmesine neden oldu. Memnun olabileceğini kabul etti. Zengin bir adamdı ve çok güçlü bir İskoç lordunun varisiydi. Bundan sonra hayatı çok daha farklı olacaktı. Fakir bir köylü olmaktan zenginliğe, hizmetkarlara ve sonunda birkaç kaleye sahip olacaktı. . .

Evet, sunulan tüm bu şeylerle onun varlığına katlanmaya daha istekli olabilir. Ne yazık ki Cam, onun ona verebileceği zenginlik ve rahatlığı değil, onu istemesini istiyordu. Ancak artık ikisinin de seçeneği yoktu. Leydi Annabel geriye çekilip ona bakarken, "Aman Tanrım," diye nefes aldı.

Joan kararsızca ona baktı. Banyo yapmış, parfüm sürmüş, giyinmiş ve saçları kuru fırçalanıp son derece rahatsız edici bir şekilde başının üstüne sabitlenirken hareketsiz oturmuştu. Sadece hissettiğinden daha iyi görünmesini umuyordu çünkü işkence gibiydi ve her şey sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Leydi Annabel'in bırak saçlarını böyle yapmayı, bunca yaygaraya nasıl dayanabildiğini bilmiyordu.

Leydi Annabel yavaşça, "Annene çok benziyorsun," dedi.

Joan rahatsızca kıpırdandı. Leydi Annabel, kız kardeşi Kate'i kastetmişti, ancak kadının annesi olduğu konusunda ısrar etseler de, onun gözünde Joan her zaman Maggie Chartres'ın kızı olacaktı.

Annabel düşünceli bir tavırla, "Ama sanırım sen biraz daha sevimli olabilirsin," dedi. "Belki de sende onda olmayan doğal bir nezaket olduğu içindir."

Joan şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Kendisini hiçbir zaman sevimli bulmamıştı. Ama bunun dışında—"Beni buraya getirdiğinizden beri neredeyse tek kelime etmedim. Benim nazik olup olmadığımı nasıl bilebilirsin?" Annabel nazikçe, "Nazik gözlerin var canım," dedi ve sonra gülümsedi ve ekledi: "Ve Maggie'nin mektubu öyle olduğunu söylüyordu. Senin akıllı, nazik ve cesur olduğunu ve seninle çok gurur

duyduğunu söyledi.

Bu sözler üzerine Joan'ın gözleri yaşlarla bulanıklaştı ve o, ağlamamak için defalarca gözlerini kırptırarak arkasını döndü. Annesini her zaman sevmiş ve ona saygı duymuştu, bu yüzden karşılığında kadının da onu takdir ettiğini bilmek güzeldi.

"Ayrıca senin onun yolundan gittiğini ve tanıdığı en iyi şifacılarından biri olduğunu da söyledi. Şifacılar doğaları gereği nazik olma eğilimindedirler, en azından benim fikrime göre iyi olanlar," diye açıkladı Annabel ve sonra düşünceli bir tavırla şöyle dedi: "Bu bakımdan sen bana daha çok benziyorsun. Annenin bildiğim kadarıyla bu alanda herhangi bir becerisi yoktu."

"Ama sen yaparsın?" Joan şaşkınlıkla sordu.

Annabel gülümsedi ve başını salladı. "Elstow Manastırı'ndaki ahırlarda çalışıyordum. Rahibe Clara onlardan sorumluydu ve bana şifa hakkında bildiğim her şeyi öğretti. Çoğunlukla hayvanlarla çalışıyorduk ama diğer kız kardeşlerimizin rahatsızlıklarını da tedavi ediyorduk ve o bana bu alanda da çok şey öğretti." İfadesi düşünceli bir hal aldı ve mırıldandı: "Ama Rahibe Clara çok yaşlıydı. Ben ayrılırken başrahibe Maggie'yi ona yardım etmesi için getirmiş olmalı. . . ya da öldüğünde onun yerine geçmek için," dedi yumuşak bir sesle, sonra içini çekti ve sanki üzücü bir düşüncüyü ortadan kaldırmak istermiş gibi başını salladı.

Joan yalnızca başını salladı. Leydi Annabel banyo sırasında ve ardından gelen telaş sırasında sessiz kalırken pek çok şey hakkında gevezelik ediyordu. Bunlardan biri Elstow Manastırı'nda rahibe olmayı bekleyerek büyümüş olmasıydı. Ancak kader kararsız olabilirdi ve koşulları öyle değişmişti ki sonunda Laird MacKay ile evlenmiş ve onun yerine üç çocuk doğurmuştu.

"Gelin, aşağıya inmeliyiz ve..." Leydi Annabel durakladı ve kapı aniden açılınca şaşkınlıkla kapıya doğru döndü. İki genç kadın etekleri uçuşarak odaya daldı, ancak birkaç adım sonra Joan'ı fark ettiklerinde titreyerek durdular. Ona şaşkınlıkla baktıklarında rahatsızca kıpırdandı ve Annabel'e baktığında onun hafifçe gülümsediğini gördü.

"Kuyu?" Leydi Annabel eğlenerek söyledi. "Kuzenine selam vermeyecek misin?"

"Kuzen!" küçüğü ciyaklayarak kollarını Joan'a dolamak için ileri atıldı. "Babam bize bir kuzenimiz olduğunu söyledi ama biz buna inanamadık ve gelip sizi görmek zorunda kaldık. Daha önce hiç kuzenimiz olmamıştı, anlıyor musun? Annem, babam ve birbirimizden başka hiçbir ailemiz olmadı. Ah, Fingal Amca," diye ekledi, açıklarken ona bakmak için geri çekilerek, "Ainsley Amcalarımız ve Eoghann'ımız da vardı, ama ikisi de çok yaşlıydı ve ölmüşlerdi. Fingal Amca da yaşlı elbette ama hâlâ köyde demirci olarak çalışıyor ve annem bunun onu sağlıklı ve güçlü kıldığını söyledi."

Diğer kız ileriye doğru ilerlerken eğlenen bir öfkeyle, "Dur ve nefes al, Kenna, yoksa havasızlıktan bayılacaksın," dedi.

Kenna gözlerini devirdi, sonra Joan'a sırtıttı ve şöyle dedi: "Bunu her zaman söylüyor ama henüz hiç bayılmadım, bir kez bile."

"Ah, pekala bu iyi," dedi Joan zayıf bir sesle, bakışları ikisinin arasında gidip geliyordu. Koyu saçları ve pembe yanakları olan her iki kız da, hayatının farklı aşamalarındaki annelerinin versiyonlarıydı. On iki yaşındaki Kenna, Annabel ve Ross'un çocuklarının en küçüğüydü, Annella ise on altı yaşındaki ortanca çocuktur. Joan, Leydi

Annabel'in banyo sırasındaki mutlu sohbetlerinden öğrendiği bir şey daha vardı. Annella dikkatini çekerek, "Bu elbise sende bana olduğundan çok daha hoş görünüyor," dedi ve Joan başını salladı.

"Hayır. Eminim öyle değildir," dedi ciddiyetle. "Ama ödünç almama izin verdiğin için teşekkür ederim. En kısa sürede temizleyip iade edeceğim."

"Rica ederim ama onu geri vermeyeceksin. Gerçekten sana benden daha iyi görünüyor," diye güvence verdi Annella.

Teşekkür ederim, diye mırıldandı Joan bilinçli bir şekilde.

"Eh, sanırım merdivenlerin altına inmeliyiz." Annabel dedi ve ardından alaycı bir şekilde gülümseyerek ekledi: "Seni buraya yıkanmak ve üstünü değiştirmek için acele ettirdiğime göre, orucunu açma şansın hiç olmadı." Kenna heyecanla, Joan'ın elini yakalayarak, "Ah, o halde Cook'un hamur işlerini denemedin," dedi. "Onları denemelisin."

Annella kuru bir tavırla "Hayır, yapmamalısın" diye karşılık verdi ve "Korkunçlar." "Evet," diye onayladı Kenna, kız kardeşine dönerek, "İşte bu yüzden onları denemeli." Tekrar Joan'a dönerek ekledi: "İskoçya'da bizim aşçımızdan daha kötü bir pastacı olamaz." Babam öyle söylüyor ve her zaman haklıdır."

"Evet," diye onayladı Annella. "Ama en güzel yemekleri ve kekleri eski aşçımızdan daha iyi yapıyor."

Kenna içini çekerek, "Ama eski aşçımız çok güzel hamur işleri yapardı," dedi ve Joan'a dönerek "Hamur işlerini severim" dedi.

"Ben de öyle," diye itiraf etti Joan gülümseyerek.

"Oh hayır!" Kenna dehşetle söyledi. "O halde eski Aşçımızın ölmesi çok yazık. Düğününüz için güzel hamur işleri yapardı."

"Düğün?" Joan ve Annabel aynı anda sordular, her birinin sesi de diğeri kadar şaşkıncı. "Evet," dedi Kenna şaşkınlıkla. "Cam'e."

"KIZLARIN BİR ŞEY SÖYLEYECEĞİNİ DÜŞÜNÜYOR MUSUNUZ?" Cam aniden sordu. Elmalar toplanmak için olgunlaşmıştı. Kenna ve Annella iki sepet dolusu toplamışlardı ama bunları mutfakta Cook'a teslim ettiklerinde, hizmetkarların düğün ve hazırlayacakları ziyafet hakkında heyecanla konuştuklarına kulak misafiri olmuşlardı. Kızlar, Cam'in evlendiği Joan'ın kim olduğunu ve neden Sinclair'de değil de burada evlendiğini öğrenmek için mutfaklardan heyecanla fırlamışlardı. Ross onun kuzeni olduğunu açıklamıştı. Kızlar bir kuzenleri olduğunu öğrenince o kadar heyecanlanmışlardı ki diğer sorularını unutmuşlar ve Joan'la buluşmak için yukarıya koşmuşlardı.

"Ne hakkında?" Ross sordu. "Düğün?"

"Evet. Ona kendim söylemeyi tercih ederim, dedi Cam sessizce.

Ross ciddiyetle başını salladı, sonra yüzünü buruşturup ayağa kalktı. "O halde, onlar ona ne olduğunu söylemeden önce yukarı çıksak iyi olur."

Aniden ayağa kalkan Cam onu merdivenlere kadar takip etti ve onunla birlikte yukarı çıkmaya başladı. Cam, "Onunla yalnız konuşmak istiyorum" dediğinde neredeyse zirveye ulaşmışlardı.

Sahanlığa doğru ilerlerken Ross başını salladı. "Elbette." Eğer kızlar ona bunu söylemediyse, onları aşağıya göndereceğim ve..."

"Ne?"

O çığlık duyulduğunda Cam durdu ve Ross'a baktı.

MacKay yüzünü buruşturdu ve ardından özür dilercesine şöyle dedi: "Kızlarımın bir şey söylemiş olabileceğini düşünüyorum."

Cam bu sefer daha hızlı hareket ederek yeniden ilerlemeye başladı. "Onunla evlenmek mi?" Bir sonraki çığlık kapıya yaklaşırken geldi. "Hayır!"

Ross onun kolunu yakalayarak, Evet, kesinlikle bir şeyler söylediler, diye mırıldandı. Cam dönüp ona bakana kadar bekledi ve sonra şöyle dedi: "Sanırım ben yeğenimle konuşurken sen aşağıda beklesen iyi olur."

Cam ağzı sıkı bir şekilde hareketsiz duruyordu; Joan'ın dehşete düşmüş çığlığı kulaklarında yankılanıyormuş gibi görünüyordu.

"Campbell," dedi Ross kararlı bir şekilde.

Cam derin bir nefes aldı, başını kaldırdı, omuzlarını dikleştirdi ve sonra sessizce başını salladı, topuğunun üzerinde dönüp aşağıya doğru yöneldi. İyi haber şuydu ki, onunla kesinlikle zenginliği için evlenmeyecekti. Görünüşe göre bu bile onu baştan çıkarmak için yeterli bir cazibe değildi.

Annabel, onu sakinleştirmeye çalışırken yüzünde hafifçe kaşlarını çatarak, "Şimdi Joan, eminim kızların işi biraz karıştırmıştır," dedi.

"Hayır, Kenna haklı anne," dedi Annella sessizce. Babam Cam ve Joan'un evleneceklerini söyledi. Burada. Öğleden sonra. Biz konuşurken Cook bir ziyafet hazırlıyor."

Annabel kararlı bir tavırla, "Yanlış anlamış olmalısın Annella," dedi. "Cam'in ailesi olmadan ve bir haberci Sinclair'e ulaştığında evlenmesi pek mümkün değildi. . ." O, başını salladı. "Buraya zamanında gelmeleri

mümkün değil."

Kenna, "Cam ebeveynlerinin katılmasını istemediğini söyledi" dedi.

Joan, Annabel'in bu haber karşısında nasıl kaşlarını çattığını belli belirsiz fark etti ama dikkati kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki bunu umursamadı. Cam anne ve babasının düğünlerinde olmasını istemedi mi? Onunla evlendiğinden değil, diye kendine güvence verdi. Ama eğer evleneceklerse neden anne ve babasının da katılmasını istemesindi ki? Ondan utanıyor muydu? Bir köylü olarak yetiştirildiği için

mi?

Annabel, "Yanıldığınıza eminim," diye ısrar etti. Baban, en azından önce benimle konuşmadan kuzenini Campbell Sinclair'le evlendirmeyi kabul etmez. Ve tabii ki o da," diye ekledi Joan'a diplomatik bir gülümsemeyle.

"Ama dedi ki..."

"Annella, Kenna, lütfen aşağı inin."

Bu emir üzerine dört kadın da derin bir sesle kapıya doğru baktı. Joan, Ross MacKay'i artık açık olan kapıda görünce kaşlarını çattı. Kenna isteksizce hâlâ tutmakta olduğu elini bırakıp görev duygusuyla odadan çıkan kız kardeşini takip ederken bakışları kuzenlerine kaydı.

Annabel, Ross'un kızlarının arkasından kapıyı kapatmasını bekledi ve ardından endişeyle odanın karşı tarafına koştu. "Kocacığım, kızlar Cam ve Joan'ın evlenmesini ayarladığını söyledi."

"Evet," dedi MacKay ciddiyetle, kollarının üst kısmını sakinleştirici bir şekilde sıkarak. "Bu konuyu ilk önce seninle konuşmadığım için üzgünüm, karım. Ama pek bir fark yaratmazdı. Evlenmeleri gerekiyor. Adamlarla benim bu sabah onları bulduğumuzda gördüklerimizden sonra. . ." Kafasını salladı. "Onur onunla evlenmesini istedi."

Joan kızardığının farkında olarak yüzünü buruşturdu. Ama o şöyle itiraz etti: "Biz hiçbir şey yapmıyorduk. Konuşuyorduk."

Ross sert bir tavırla, "Cam çıplaktı ve sen de onun kollarındaydın," dedi.

"O değildi..." diye başladı ve sonra tartışmasının yönünü değiştirdi çünkü gömleği her zaman kalçasının tamamını kapatmıyordu ve kıcı çıplak olabilirdi. "Sadece konuşuyorduk."

"Ah?" Ross bariz bir inançsızlıkla sordu. Cam seninle evlenmenin onur gerektirdiğini kabul etti. Sen aksini mi söylüyorsun?"

Joan'ın ağzı gerildi. Onuru uğruna kabul etmişti. Pek gurur verici değil.

"Yani Annabel seni muayene etse hâlâ bakire olduğunu mu görecektir?" diye sordu sakince. Annabel, "Ross," diye itiraz etti.

"O artık bizim sorumluluğumuzda, karım. Onun geleceğini görmemiz lazım," dedi sessizce ve ardından şunu belirtti: "Şu anda bile hamile olabilir."

"Hayır, bunun olmamasını sağlamak için Şeytan'ın vebasını taşıyordum," dedi Joan hemen ve Annabel'in ifadesinden bunun söylenecek yanlış bir şey olduğunu anladı. Cam'e masumiyetini verdiğini itiraf etmiş sayılırdı. İçini çekerek başını salladı.

"Bunun sizinle hiçbir ilgisi yok. Annem hastalandığından beri kendi başıma idare ettim ve bunu yapmaya devam edebilirim. Onunla evlenmeyeceğim. Aslında bu," giydiği elbiseyi işaret etti, "bir hataydı. Kendi kıyafetlerime geri döneceğim ve seni rahat bırakacağım. Buraya hiç gelmediğimi ve sana o mesajı vermediğimi düşünebilirsin."

"Ah, Joan, hayır, yapamazsın!" Annabel hemen itiraz etti ve aceleyle yanına döndü.

Ross sertçe, "Karım haklı," dedi. "Bundan önce tek başına idare etmiş olabilirsin

kızım, ama bunun tek sebebi seni tanımamış olmamızdı. Şimdi yapıyoruz. Siz bizim yeğenimizsiniz ve bu nedenle bizim sorumluluğumuzdasınız.” Kısa bir süre duraksadı ve sonra ekledi: "Amcanız olarak size söylüyorum, hiçbir yere gidemezsiniz. Sen burada kalacaksın ve kararlaştırıldığı gibi Cam'le evleneceksin.”

Joan hemen, "Ama o beni istemiyor," diye itiraz etti.

"Hayır mı?" Ross kaşlarını kaldırarak sordu. "Yine de siz kadınlar merdivenden yukarı çıktığınızda sizinle evlenmesi gerektiğini söylemekte acele etti."

"Bunun nedeni senin ondan beklediğini bilmesiydi," diye savundu yorgun bir şekilde.

"Yeğeniniz olduğumu öğrenmeden önce benimle evlenmeye niyeti yoktu."

"Belki de hayır," dedi Ross omuz silkerek. "Ama sen benim yeğenimsin ve evleneceksin çünkü yapılacak en doğru şey bu."

MacKay topuğunun üzerinde döndü ve uzun adımlarla odadan çıktı, Joan'ı ona dik dik bakarken bıraktı. Teyzesi sessizce, "'Her şey düzelecek,' dedi, Joan'ın kolunu sakınleştirici bir şekilde ovuşturarak, bakışları kocasının çıktığı kapıya odaklanmıştı.

"Nasıl olabilir?" Joan perişan bir halde sordu ve sonra ağzından kaçırıldı: "Onunla evlenemem. Hayatımı korku içinde yaşamayacağım.”

Annabel şaşkınlıkla ona döndü. "Cam'den korkuyor musun?"

“Evet. Hayır. Bana vuracağından falan korktuğumu kastetmiyorum," diye ekledi Annabel kaşlarını çatığında hemen.

"O halde ne demek istiyorsun?" diye sordu teyzesi anlamaya çalışarak.

Joan açıklayacak sözcükleri bulmaya çalıştı ve sonunda itiraf etti: "Kocanız yanımıza geldiğinde, Cam az önce

aramızdaki şeyin bitmesini istemediğini söylemişti ve mesajınızı ilettikten sonra benden onunla Sinclair'e gitmemi istemişti. ve ben hayır dedim.

"Onunla Sinclair'e gitmek istemedin mi?" Annabel kaşlarını çatarak sordu. "Ah, evet, yaptım," diye temin etti Joan onu. "Gitmeyi çok istiyordum." Kafa karışıklığı yüzünü gölgeledi. "Peki o zaman..."

"Korktum," diye itiraf etti Joan mutsuz bir şekilde. "Ben hala. Hiç böyle hissetmemiştim. Onunla ne kadar çok olursam, onunla olmayı o kadar çok isterim. Ne yaparsak yapalım, Cam'le çok mutluyum. Yürümek, konuşmak, ateşin yanında sessizce oturmak ve. geri kalan her şey," diye tamamladı ve sonra içini çekti. “Hiç bu son iki

haftadaki kadar mutlu olmamıştım. Hiç,” diye sessizce itiraf etti ve sonra ekledi,

“Ama benden onunla gitmemi istediğinde. ” O, başını salladı. "Son iki haftadır benden kendisiyle gitmemi istediğinde ne kadar mutlu olsam da, tek düşünebildiğim, metresi olmaktan bıkip dikkatini bir başkasına çevirdiğinde ne kadar perişan olacağımdı."

Annabel nazikçe, "Onu seviyorsun," dedi. Belki, dedi Joan yorgun bir şekilde.

"Öyle yapıyorsun," diye güvence verdi Annabel ona. “Fakat artık korkmana gerek yok Joan. Sinclair'e metresi olarak değil, karısı olarak gitmeyeceksin. Seni bir başkası

için bir kenara atamaz.”

"Hayır," diye onayladı. "Ama bir daha asla evlenmek istemedi. Bunu bana kendisi söyledi. Şimdi de buna mecbur bırakılıyor." Joan umutsuzca başını salladı.

"Evlenmek zorunda kaldığımız için benden nefret edecek. Peki benden nefret ederken onunla evlenmenin ne kadar kötü olacağını düşünüyorsun?"

Annabel içini çekti ve ona sarılmak için onu kollarına çekti. Sırtını ovuşturarak şöyle dedi: "Şu anda öyle görünmediğini biliyorum ama hayatın bir yolu var."

Joan mutsuz bir şekilde, "Haklısın, öyle görünmüyor" dedi.

Annabel ciddiyetle, "Ross'la evleneceğim söylendiğinde ben de aynısını hissettim," dedi. "Bir eş olarak beni hayal kırıklığına uğratacağını düşündüm. Rahibe olmak için yetiştirilmiştim. Bir eş olarak hiçbir eğitimim yoktu. Bir kaleyi yönetmeyle ilgili ilk şeyi bilmiyordum ya da."

"Sevgili Tanrım," diye bağırdı Joan, korku onu sardığında kendini kurtararak. "Bunu düşünmedim!" "Ne?" Annabel şaşkınlıkla sordu.

"Benim de eğitimim yok ama sadece kale çalıştırmak için değil. Ben köyde büyüdüm. Bayan olmakla ilgili ilk şeyi bile bilmiyorum. Anne ve babasını düğünde istememesine şaşmamalı. Benden utanıyor ve onlar da dehşete düşecekler"

"Bunun doğru olmadığından eminim, Joan," diye sözünü kesti Annabel hemen ve sonra ekledi. "Ayrıca benden farklı olarak yalnız değilsin. Annemin beni terk ettiği gibi seni terk etmeyeceğim. Bilmen gereken her şeyi sana öğretebilirim. İyi olacak." Joan sessizce ona baktı. Her şeyin yoluna gireceğine inanmak istiyordu ama kendi deneyimine göre bu hayatta işler nadiren yolunda gidiyordu.

Bölüm 9

"BÜTÜN GECE BURADA OTURMAYI PLANLIYOR MUSUNUZ? Yoksa yeni gelininize yatakta mı eşlik edeceksiniz?"

Cam, Laird MacKay'in sorusu üzerine birasını düşünürken başını kaldırdı ve içini çekti. "Sanırım emekli olmam gerekiyor."

Ross kuru bir sesle, "Çok hevesli," dedi ve sonra başını salladı. "Siz ikiliyi anlamıyorum. Bu sabah ormanda olabildiğince rahat görünüyordunuz ve buraya gelirken kızla yattığınızı itiraf ettiniz. Ama şimdi ikiniz de birbirinizle evlenmenin alınabilecek en kötü ceza olduğunu düşünüyorsunuz."

"Bunu bir ceza olarak gören ben değilim," dedi Cam kuru bir sesle, maşrapasını masanın üzerinde çevirirken. "Fark etmemiş olabilirsin, bu öğleden sonra tören sırasında kesime giden bir kuzuya benziyordu."

"Evet, öyle yaptı," diye onayladı Ross. "Ama sonra sanki bir cenazedeymişsin gibi sert görünüyordun, o yüzden belki de o sadece buna tepki gösteriyordu."

Cam yorgun bir şekilde başını salladı. "Beni koca olarak istemiyor."

"Hımm." Ross kendi birasından bir yudum aldı ve sonra başını salladı. "Bu onun senin hakkında söylediği şeyin aynısı."

"Ne?" şaşkınlıkla ona döndü.

"Evet." Ross başını salladı. "Onu istemediğini ve sadece şerefi için onunla evleneceğini söyledi."

Cam bu haber karşısında kaşlarını çattı. "O zaman o bir aptal. Lanet olsun, siz açık alanda bizimle karşılaştığınızda, mesajını ilettikten sonra ondan benimle Sinclair'e gelmesini istemiştin. ve o da bunu istemediğini söyledi."

Ross bunu düşündü ve sonra sordu, "Ondan Sinclair'e ne olarak gitmesini istiyordun?" "Ne demek istiyorsun?" Cam kaşlarını çatarak sordu.

"Peki, onunla evlenmeyi mi planlıyordun? Onu Sinclair'de çalışmaya davet ettin mi? Yoksa onun metresi olarak

gitmesini mi önerdin?"

"BEN . . ." Cam durakladı. Evliliği bile düşünmemişti. Bir daha asla evlenmeyeceğini o kadar sık söylemişti ki, bu artık gerçek olmuştu, gerçi gerçekte istemediği şey, doğum yatağında bir eşin riske atılmasıydı. Ama ona göre bu, bütün kadınların çocuk istemesi nedeniyle asla bir eşe sahip olamamak anlamına geliyordu. Joan hariç. Doğum yatağından korkuyordu ve kendisi gibi riske girmek istemiyordu ve bundan kaçınacak bilgiye sahipti. Gerçekte bu bakımdan kendisi için mükemmel bir eş olabilirdi ama yine de evliliği düşünmemişti.

Sonuçta o sıradan bir insandı ve o da bir asıldı ve bu gerçekleşmedi. En azından sık sık değil.

Ross birdenbire, "Annabel kızın seni sevdiğini düşünüyor," diyerek Cam'in düşüncelerine etkili bir şekilde son verdi.

Ona keskin bir bakış attı. "O yapar? Neden?"

Ross omuz silkti. "Neden böyle düşündüğünü söylemedi, sadece düşündüğünü söyledi."

Cam bakışlarını tekrar maşrapasına çevirdi, aklı hızla karışıyordu. Onu seviyor muydu? Bu... Düşüncelerini durdurdu ve Ross'a baktı. "Eğer Leydi Annabel haklıysa Joan neden benimle Sinclair'e gelmeyi reddetti?" "Gurur?" Ross önerdi ve sonra yüzünü buruşturup omuz silkti. "Kadınları kim anlayabilir? Yirmi yıldan fazla bir süredir bir kadınla evliyim ve iki tane daha büyüttüm, hepsini çok seviyorum ama çoğu zaman yaptıklarını neden yaptıklarını hala anlamıyorum. Birasından bir yudum aldı ve ekledi: "Aslında onların bile yaptıklarının çoğunu neden yaptıklarını bildiklerini sanmıyorum. Onlar çok duygusal yaratıklardır ve genellikle, onları açıklayana kadar kararlarında çok az mantık var gibi görünür ve daha sonra bu, genellikle onların yumuşak kalpli olmalarına indirgenir. En azından bende ve Annabel'de öyle."

"Kadınlar," Cam hafif bir tiksintiyle içini çekti.

"Evet, bunlar bir sınav olabilir," diye kabul etti Ross ve sonra gülümsedi ve ekledi, "ama aynı zamanda cennet de olabilirler ve İngiltere ve İskoçya'daki tüm altınlar için

ne Annabel'den ne de kızlarımızdan vazgeçemem." Cam bunun mutlak gerçek olduğunu bilerek hafifçe gülümsedi. Ross MacKay karısını ve çocuklarını çok seviyordu. Ve onlar da onu sevdiler. Şanslı bir adamdı. Cam, ilk karısı öldüğünde buna sahip olma umudunu kaybetmişti ama eğer Joan onu seviyorsa...

"Sinclair'e gitmek istemediğini söylemesi konusunda endişelenmemeni öneririm," dedi Ross sessizce. "Gerçek şu ki, artık evlisiniz. O gidecek ve bundan sonra aranızda ne olacağı ikinize kalmış." Cam yalnızca başını sallayıp birasına bakmaya devam ettiğinde Ross ekledi: "Ancak şunu belirtmeliyim ki, onunla yatmak yerine burada oyalanmak, şüphesiz onun onu istemediğine dair inancını güçlendiriyor."

Bu öneri üzerine Cam'in başı hızla kalktı. Adam haklıydı elbette. Ayakta kararlı bir şekilde, "Ben yukarı çıkıyorum" dedi.

"İyi. O zaman karım onu rahatlatmayı bırakıp aşağı iner," dedi Ross kuru bir sesle ve ardından Cam bankın üzerinden geçerken kolunu yakaladı. "Bir an."

"Ne?" Cam kaşlarını çatarak sordu. Artık yukarı çıkmaya karar verdiği için gecikme biraz can sıkıcıydı. "İlk kez birlikte olduğunuzda onun masum olduğuna ikna oldunuz mu?" Ross gözleri kısılarak sordu.

Cam sertleşti. "Evet. Bunu sana onunla evlenmem konusunda ilk konuştuğumuzda söylemiştim. Kızlık peçesi hâlâ üzerindeydi."

Ross başını salladı. "Fakat çarşafın kanıtlanması meselesi var." Omuzları gevşeyen Cam başını salladı. "Kanıt olduğunu göreceğim." "Güzel," dedi Ross kolunu bırakarak. "O halde sabah görüşürüz."

Cam başını salladı ve masadan ayrılmak için döndü ama Ross ve Annabel'in oğlu Payton'a çarpmamak için aniden durdu. On dokuz yaşındaki adam arkasında birkaç adamla birlikte yüzünde geniş bir sırıtışla duruyordu. Genç adam, "Artık seni gelinine götürmemizin zamanı geldi," diye duyurdu.

Cam ona boş boş baktı, sonra yardım istemek için Ross'a baktı.

MacKay eğlenerek, "Eh, bu aşağılama olmadan kaçmana izin verecektim," dedi.

Ayağa kalkarak ekledi: "Ama ne oluyor? Ben buna katlanmak zorundaydım, öyleyse neden sen de olmasın?"

Adamlar aniden ona doğru yaklaşırken Cam, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

"ONLARI BU KADAR UZATTIRAN NE?" Annella sinirle sordu.

"O gelmiyor. Cam beni istemiyor, dedi Joan mutsuz bir şekilde, kuzeninin odada volta atmasını izlerken. Tamamen çıplak olmasaydı onunla birlikte yürüyor olurdu. Yatak töreninde onun soyunup yatırılmasının ve ardından Cam'in de aynı şekilde yatırılmasının gerekli olduğunu iddia ederek onun bir vardiyada uyumasına bile izin vermemişlerdi. Soyluların bu kadar barbar olduğunu kim bilebilirdi? Joan düşündü. Hayatında hiç çıplak uyumamıştı. . . Cam onunla yattıktan sonra birkaç kez uykuya daldığı durumlar dışında. Ondan önce bunu düşünmezdi bile. Annesiyle paylaştığı kulübe, yangın söndüğünde geceleri çok soğuktu; eğer çıplak uyusaydı donarak ölecekti. Uygunsuzdu.

"Elbette seni istiyor," dedi Kenna şaşkınlıkla, aceleyle yatağa oturup ellerini tuttu.

“Neden güzelsin, akıllısın ve hoşsun. Seni nasıl istemez?”

Joan kızın sözlerine hafifçe gülümsedi ve şunu belirtti: “Yeterince güzelim ama güzel değilim ve benim akıllı ya da iyi olduğumu nasıl bilebilirsin? Benimle daha bugün tanıştın.”

"Evet ama sen benim kuzenimsin," diye belirtti Kenna.

“Yani iyi ve akıllı mı olmalıyım?” diye sordu eğlenerek. "Evet," dedi Kenna basitçe. Joan gülümsedi ama sonra içini çekerek başını salladı.

Leydi Annabel birdenbire, "Kenna, canım," dedi. “Hizmetçilerden Joan ve Cam için şarap, peynir ve ekmek getirmelerini istemeyi unuttum. Yapabildin mi-?”

Kenna, "Ben hallederim, anne," diyerek sözünü kesti ve yataktan fırladı.

Kapı en küçük çocuğunun arkasından kapanırken Annabel şefkatle, "O çok iyi bir kız," dedi. "Evet," diye mırıldandı Joan.

Annabel, Annella'ya gülümseyerek, "İki kızım da öyle," diye ekledi. On altı yaşındaki çocuk da ona gülümsedi ve yatağa doğru ilerleyerek Kenna'nın az önce oturduğu yere oturdu.

"Cam'in seni istemediğine gerçekten inanmıyorsun, değil mi?" Annella kaşlarını çatarak sordu ve Joan'ın soğuk elini her iki sıcak elinin arasına sürttü. "Kenna haklı, çok güzelsin ve gerçekten de akıllı ve hoş görünüyorsun." Joan yüzünü buruşturdu.

“İyi ya da akıllı olmamın pek önemi yok. Ben köyde büyümüş biri olarak, bırakın kalesini yönetmeyi, hanımefendi olmanın ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. . . Eminim onu ailesinin önünde utandıracağımdan korkuyordur. . . ve muhtemelen yapacağım. “

Köyde mi büyüdünüz?” Annella şaşkınlıkla sordu.

Joan gözlerini kırptırdı, kızın bunu bilmemesine şaşırdı ama sonra Annella ile Kenna'nın bildiği tek şeyin onun kuzeni olduğu ve Cam ile evleneceği olduğunu fark etti.

"Evet canım," dedi Annabel, Joan sessiz kaldığında. “Kate Teyzeniz, kız kardeşim, Joan'ı doğururken öldü. Şans eseri, köyün şifacısı olan ebe, onu kendi çocuğu gibi yetiştiren, nazik ve sevgi dolu bir kadındı.”

"Bir İngiliz köyünde mi?" Annella dehşetle sordu.

Joan kızı hangisinin daha çok dehşete düşürdüğünü anlayamadı; onun bir köyde mi yoksa bir İngiliz köyünde büyümüş olması mı?

"Evet, Grimsby'de," dedi Annabel sakince.

"Ama neden buraya gönderilmedi?" Annella kaşlarını çatarak annesine baktı. "Onu siz ve babam büyütmediniz."

"Evet," diye onayladı Annabel. “Ama bugüne kadar onun varlığından bile haberimiz yoktu.” "Onun nasıl olduğunu bilmezsin..."

"Şimdi değil, Annella," diye sözünü kesti Annabel sessizce. "Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Kız tereddüt etti, açıkçası onun cevaplarını merak ediyordu ama sonra aniden Joan'a

dönüp ona sarıldı. "Üzgünüm."

"Ne için?" Joan şaşkınlıkla sordu, elleri otomatik olarak ona sarılmak için kalktı.

"Bir köyde yabancılarla birlikte büyümemiş olmalısınız. Burada bizimle birlikte olmalıydın. Biz sizin aileniz." Joan, artık daha duygulu bir şekilde ona sarılırken, "Kendini kötü hissetmeni gerektirecek bir şey yok," dedi. "Annem iyi bir kadındı. Beni sevdi ve bana çok şey öğretti ve biz çoğu kişiden daha iyisini yaptık. Nadiren yiyeceksiz kalıyorduk ve genellikle ateş için odunumuz vardı. Şanslıydım," diye güvence verdi ona ama bir nedenden ötürü verdiği güvenceler Annella'yı üzmüş görünüyordu. Bunu ifadesinden görebiliyordu ve elini sıkın tutuşundan da bunu anlayabiliyordu.

Annella aniden, "Sana nasıl hanımefendi olunacağını öğreteceğiz," dedi ve sonra annesine baktı. "Yapacağız, yapmayacak mıyız?"

Annabel, kızıyla gurur duyarak gülümseyerek, "Evet, elbette," dedi.

Annella başını sallayarak geri döndü, "Sana dans etmeyi, müzik çalmayı ve tüm bunları öğreteceğim; annem de sana kale yönetmeyi falan öğretebilir. Ben de bu konuda yardımcı olabilirim ama o bu konuda daha iyi ve..." "Geliyorlar!" Kenna ciyaklayarak elinde bir tepsî yiyecek ve içeceklerle odaya daldı. Masayı yerleştirmek için ateşin yanındaki masaya koştu ve ekledi: "Ben merdivenlere ulaştığımda adamlar Cam'i omuzlarına alıp onu buraya taşıyorlardı."

Annabel, kızlarını kapıya doğru yönlendirirken, "O halde siz ikiniz gidin," dedi.

Joan kızların odadan çıkışını izlerken kaşlarını çattı. Teyzesi kapıyı arkalarından kapatıp geri döndüğü anda dehşetle sordu: "Kendi başına gelmeyecek mi? Adamların onu yukarıya sürükleyecek kadar isteksiz miydi? Annabel sakinleştirici bir tavırla, "Bu yatağın bir parçası," diye sözünü kesti. "Kadınlar gelini yukarı çıkarır ve yatağını yatırır, sonra erkekler damadı yukarı taşır, soyunur ve yanınıza yatırır."

"Yani buraya bir grup adam gelecek ve...?" Kapı aniden açılıp bir düzine MacKay askeri, avladıkları bir yaban domuzu gibi Cam'i başının üstünde taşıyarak odaya doluştuğunda sözleri öldü. Belli ki düğünü iyi kutlamışlardı ve içki konusunda daha da kötü durumdaydılar. Onu yere indirmeye başladıklarında neredeyse Cam'i düşürüyorlardı ve sonra kıyafetlerini yırtarken bir iki kez istemeden de olsa ona zarar verdiklerinden şüphelendi. . . ve bu ancak onları koparmak olarak tanımlanabilirdi. Teyzesi ve kuzenlerinin ona yaptığı kadar sakin ve dikkatli bir şekilde onu soymadıkları kesin.

Joan her şeyi dehşete benzer bir duyguyla izledi. Belki korunaklı bir şekilde yetiştirilmişti ya da belki bu bir

İskoç geleneği idi. İngiltere'de hiç bir düğüne katılmamıştı, halk arasında bile olsa, bu yüzden bunun

İngiltere'de de olmadığından emin olamazdı, ama tüm bunlar ona son derece barbarca görünüyordu.

Neyse ki hızlıydı ve Cam hızla soyunup yatağın yanına uzandı. Adamlar daha sonra

dışarı çıkmaya başladılar; koridorda ilerledikçe onlara odaya giren kahkahalar ve müstehcen şakalar siliniyordu.

"Eh, Tanrıya şükür bu da bitti."

Joan bu yorum üzerine Ross MacKay'e baktı ve ancak o zaman onun erkeklerin arasında olduğunu ve oradan ayrılmadığını, kolunu Annabel'in beline dolayarak yanında durduğunu fark etti. Adam -amcası, diye kendine hatırlattı- onu neşelendirmesi gerektiğinden şüphelendiği göz kırptı. Annabel'in güven verici gülümsemesi onu rahatlatmadığı gibi, bu da onu rahatlatmadı ama kendini gülümsemeye zorladı ve çift odadan çıkıp kapıyı arkalarından sessizce kapattı. O ve Cam yalnızdılar.

Joan yavaş yavaş nefes verdi ve bakışlarını onu örten kürklere ve çarşaflara kaydırды, neredeyse Cam'e bakıp orada öfke görmekten korkuyordu. Bir süre sonra sessizliğe daha fazla dayanamadı. Aslında Cam'in ona baktığını hissedebiliyordu ve buna da dayanamıyordu.

"Eğer açsan, ateşin yanındaki masada şarap ve peynir var," diye ağzından kaçırdı, sessizliği bozmak için çaresizce.

"Açım," diye itiraf etti Cam. "Şarap ya da peynir yemeyin."

Joan kararsızca ona baktı. Kızgın görünmüyordu. "O zaman neyi tercih ederdin?"

"Sen."

"Beni istiyorsun?" diye ciyakladı.

"Evet, seni aptal kadın," dedi Cam. Sabırsızlıkla dilini şaklatarak yatakta onun yanına oturdu. "Son iki haftadır kendimi senden uzak tutamadım Joan. Şimdi neden farklı olsun?"

"Ben...amcamın seni benimle evlendirdiği için kızgın değil misin?" Joan kararsızca sordu.

"Hayır," diye ciddiyetle onu temin etti, çarşafları ve kürkleri omuzlarını ve göğüslerini açığa çıkaracak şekilde aşağı doğru çekti. Uzanıp yuvarlak bir küreyi avuçladı ve başparmağının meme ucu üzerinde hafifçe ileri geri hareket etmesine izin verirken biraz dikkati dağılmış gibi görünen boğuk bir sesle şöyle dedi: "Ayrıca, bana hiçbir şey yaptırmadı. Seninle evlenmekle ilgili ilk şeyi söyleyen bendim.

"Ama sırf onun yeğeni olduğumu öğrendiğin için," diye belirtti Joan ve birdenbire dudaklarını oynamakta olduğu meme ucunun üzerine kapatmak için eğilirken nefesi kesildi. Dili emdi, az önce başparmağını sallamaya devam ediyordu ve Joan'ın elleri kendiliğinden kalktı, biri omzunu kavradı, diğeri ise bedeni tepki verirken onu harekete geçirmek için başının arkasını kavradı. okşamak.

Emzirdiği meme ucunu bırakan Cam başını kaldırdı.

"Ne önemi var?" aşağıya bakıp hırladı ve ikisinin de çarşaflarını ve kürklerini tamamen silkti. Bakışlarını kaldırıp, eli vücudundan aşağı kayarken onun yüzünü izledi.

"Evlilerdi." Cam hırladı ve kısa bir süreliğine kalçasını kavrayıp sıktı. Daha sonra elini uyluklarının arasına kaydırarak onları ayırmaya zorladı ve sonunda merkezini

buldu.

"Sen benim karımsın," diye nefes aldı ve konuşurken sıcak nefesi dudaklarına değecek şekilde başını eğdi. Parmakları kadının sıcak, ıslak teninin üzerinde bir kez, sonra bir kez daha gezindi ve ardından, onda uyandırdığı hazzın merkezde görüldüğü noktayı daire içine almak için durdu.

Joan inledi ve huzursuzca kıpırdandı, vücudu onun ona verebileceğini bildiği rahatlamaya doğru gerilmeye başladı. Kadın onun saçını ve omzunu çekiştiriyor, onu bir öpmek için aşağıya indirmeye çalışıyordu ama o, "Ve ben de senin kocanım" diye fısıldarken ağzı baştan çıkarıcı bir şekilde ulaşamayacağı yerde kaldı.

"Evet," diye soludu, kalçaları onun dokunuşuyla hareket edip dönüyordu.

Cam biraz daha baskı uygulayarak, "Sinclair'e geleceksin," diye devam etti ve Joan başını çevirmeye başladı. Onu delirtiyordu; sanki onun ağzı gibi serbest bırakılması ulaşamayacağı bir yerdeydi ve eğer yapsaydı... .

tırnaklarını omzuna batırmayı bıraktı ve onun yerine asasına uzandı, asasının sıcak ve sert olduğunu görünce rahatladı.

Cam onun dokunuşuyla gerildi ve sonra aniden onu okşamayı bıraktı ve onun üzerinden geçerek bacaklarının arasına yerleşti.

Joan, zevkten inlese de arabayı ona doğru sürerken rahatlayarak inledi. Tamamen içeri girdiğinde durakladı ve onu sıcak, ıslak ve zorlu bir öpücükle öptü. Sonra bunu bıraktı ve hareket etmeye başlarken başını kaldırdı, tekrar kadının içinden kısmen dışarı çekildi.

"Tanrım," diye homurdandı, tekrar onun içine gömülürken. "Kendini çok iyi hissediyorsun ve şimdi Sinclair'e geliyorsun ve ben her gece bu zevkte boğulabilirim."

O sırada Cam ciddi bir şekilde hareket etmeye başladı, vücudu onununkine çarpıyordu.

Joan onu tuttu, elleriyle omuzlarını kavradı ve ikisini de serbest bırakmaya doğru sürükledi, ama birlikte oldukları ilk zamandan bu yana ilk defa, yaptıklarıyla tam olarak meşgul değildi. Beyninin küçük bir kısmı ayrı kaldı ve günleri merak etti.

Sadece yatmak için iyi bir eşe sahip olmaktan ne kadar memnun olacak?

Bu düşünce kafasının içinde dönüp duruyordu, ta ki Cam aniden nefesi kesilene kadar: "Endişelenmeyi bırak." Şaşırان Joan, tekrar ağzını talep ederken yüzüne odaklandı. Dilini kalçalarıyla aynı ritimde itti ama aynı

zamanda onu tekrar okşamak için aralarına uzandı ve Joan'ın endişeleri saldırı altında geri çekildi. Tutkusu

hızla yeniden alevlendi ve ikisinin de zevklerini haykırmaları çok uzun sürmedi.

Daha sonra Cam kendi tarafına geçerken çarşafı ve kürkleri kaldırdı. Daha sonra Joan'ı belinden yakaladı ve o da kendi tarafına döndüğünde onu kendine doğru çekti.

Bir kalp atışı sonra kulağından hafif bir horlama sesi geldi ve Joan uyuyakaldığını fark etti. Kıskançlık onun içinden geçti. Kendisi de birdenbire tamamen uyandı, aklını her türlü endişe dolduruyordu. Çoğu, Cam'in karısı olmak konusunda ne kadar cahil

ve hazırlıksız olduğunu fark ettiğinde ne kadar rahatsız olacağından bahsediyordu. Ama aynı zamanda onun söylediklerinden de endişeleniyordu. Sinclair'e gelmesinden mutlu görünüyordu çünkü onunla yatmaya devam edebilirdi ama tek sebep bu muydu? Onda onu memnun eden başka hiçbir şey yok muydu? Eğer öyle olmasaydı, ondan sıkıldığında hayatı nasıl olurdu? Onun karısı olmak ve onun başka biriyle yatmasını izlemek, onun yoluna devam etmesini izleyen terkedilmiş bir metres olmaktan daha iyi değildi. Aslında birdenbire, eş olmanın daha kötü olduğunu düşündü. Bir metres olarak kolayca uzaklaşıp kendini gönül yarasından kurtarabilirdi. Karısı olarak bunu yapamazdı. Buna katlanmasının bekleneneğinden emindi ve Joan bunu yapabileceğinden hiç de emin değildi.

"Tek seferde bir sorun," diye mırıldandı alçak sesle. Annabel ve Annella ona hanımefendi bir eş olmayı öğreteceklerdi. Joan kararlılıkla yarın başlayacağına ve Sinclair'e gitmeden önce öğrenebileceği her şeyi öğreneceğine karar verdi. Bu düşünce, MacKay'den ayrılmalarına ne kadar zaman kaldığını merak etmesine neden oldu. Kimse söylememişti ama en azından birkaç gün kalacaklarından emindi. Sonuçta ailesiyle yeni tanışmıştı, onların var olduğunu yeni öğrenmişti. Evet, Sinclair'e gitmeden önce kesinlikle birkaç gün ya da belki bir hafta kalacaklardı, Joan sonunda uykuya dalarken kendi kendine güvence verdi.

"BUGÜN?" JOAN alarmla bağırdı, gözleri kocaman açılmış halde teyzesine bakıyordu.

"Biliyorum. Ben de daha fazla zaman olmasını umuyordum," dedi teyzesi Annabel, masanın üzerinde duran elini okşayarak sakinleştirici bir tavırla. "Fakat Cam ailesinin onun için endişeleneceğinden endişe ediyor. Başlangıçta kuzenleriyle birlikte seyahat ettiğini söylüyor."

Joan kaşlarını çatarak, "Onları önden gönderdi," diye hatırladı. Ayrıca onun bunu bir meyhane fahişesi yüzünden yaptığını söylediğini ve bir anlık kıskançlık hissettiğini de hatırlıyordu ki bu çok saçmaydı. Henüz tanışmamışlardı bile.

"Eh," diye devam etti teyzesi, "sanırım onlara iki gün sonra geleceğini söylemişti.

Ama buraya yolculuğunuzun beklenenden çok daha uzun sürdüğünü söyledi?"

Joan dudağını ısırды ve başını salladı. "Beni yoldaki o haydutlardan kurtarıırken yaralandı. Sonrasında üç gün uyudu ve buraya gelmemiz iki hafta sürdü."

"İki hafta?" Annabel şaşkınlıkla sordu.

"Evet. Çok hızlı seyahat etmedik," diye mırıldandı rahatsızca.

Annabel anlayışla başını salladı. "Elbette. Böyle bir yaranın iyileşmesi sırasında hiç şüphesiz yavaşlaması gerekiyordu."

"Hımm," diye mırıldandı Joan, bakışlarından kaçınarak. Onları yavaşlatan aslında iyileşme ihtiyacı değildi. Sonuçta adam uyanır uyanmaz hızla iyileşti. Aslında ilk birkaç günden sonra ona yağmur gibi görünmüştü. Kesinlikle herhangi bir sorunu varmış gibi görünmüyordu. . . yani. . . kuvvetli aktivite.

"Eh, Cam şu anda beklenenden iki hafta geç geldi. Ailesinin endişeleneceğinden ve bir arama ekibi göndermelerinden korkuyor. Seni hemen eve götürüp herkese

güvence vermenin daha iyi olacağını düşündü." "Ama..."

"Anne!" Kenna'nın ılığı Joan'ın sözünü kesti ve genç kız siyah saçları uçuşarak ve yanakları renklenmiş bir halde koşarak yaklaşırken etrafına bakmasını sağladı. "Cook az önce bana Joan ve Cam'in yolculuğı için yemek hazırladığını söyledi."

Annabel sabırla, "Evet canım, ben istedim," dedi. "Sinclair'e yarım günlük bir yolculuk var ve yolda pikniğı uğramak isteyebileceklerini düşündüm."

Kenna başını salladı ve Joan'a döndü, "Ama gidemezsin." Buraya yeni geldin. Ken ye ulaşmak istiyoruz." Annabel nazikçe, "Bu Joan'ın değil, Cam'in kararıydı," dedi.

Annella masaya vararak, "Eh, fikrini değiştirebilir," dedi. "Ona nasıl hanımefendi olunacağını göstermemiz gerekiyor. Söz verdik."

Annabel mutsuz bir şekilde, "Biliyorum," dedi. "Ama bu konuda ne yapabiliriz? Cam artık onun kocası ve o da buna karar verdi..."

"O halde ben de onunla gitmeliyim," diye sert bir şekilde sözünü kesti Annella ve annesi itiraz edecekmiş gibi görüldüğünde kararlı bir şekilde ekledi: "Babam her zaman şunu söylerdi: Verilen söz, tutulması gereken bir sözdür ve biz de onun bir hanımefendi olmayı öğrenmesine yardım edeceğimize söz verdik."

Annabel gözlerini kırıpştırdı ve ardından dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi.

"Evet, öyle söylüyor değil mi?"

"Öyle yapıyor," dedi Annella, şimdi sırtarak.

"Ah, ben de söz veriyorum. Ben de söz veriyorum," dedi Kenna hemen. "Yardım edebilirim. Lütfen anne, ben de

gidebilir miyim?"

"Evet, yapabilirsin," dedi Annabel omzunu okşayarak. "Hepimiz gideceğiz. Böylece Joan'ı daha iyi tanıyabilir ve sözümüzü tutabiliriz."

Joan hepsinin gülümsemesini iri gözlerle izledi, sonra Annella uyardı, "Biz ayrılırken babam köpük köpük olacak."

"O zaman o da gelebilir" dedi hafifçe ve ayağı kalktı. "Gelin kızlar. Çabuk toplanmalıyız, yoksa Cam bizi geride bırakır."

Annella başını sallayarak döndü ve Joan'a hızlıca sarıldı ve ona "Çabuk olacağız" diye güvence verdi. Annesinin ve ablasının peşinden koşmadan önce ona sarılan Kenna, "Biz olmadan gitmesine izin vermeyin," diye ekledi.

Joan, telaşla uzaklaşan üçlünün ardından baktı, tüm bunlardan biraz sersemlemiş hissediyordu. Halktan ziyade bir hanımefendi, evli ve ona yardım etmek için MacKay'in gazabını göze almaya hazır bir teyzesi ve kuzenleri vardı. . . Joan onu çok iyi tanımasa da, amcasının öfkesinin, acı çekmekten ve hatta görülmekten daha iyi duyulabileceğinden şüpheleniyordu.

Joan başını sallayarak masaya döndü ve elma şarabı kadehini aldı. Aile sahibi olmak böyle bir şey miydi yani? Bu düşünce kendisini anında suçlu hissetmesine neden oldu. Maggie Chartres yirmi yıldır onun ailesiydi, hatta tek ailesiydi. Ve onun adına ölümüne savaşıacak harika bir kadın olduğundan emindi ama onunla hayat her zaman

sakin ve huzurlu geçmişti. İyileşen acil bir durumda bile annesi soğukkanlılığını korumuştı. Teyzesi ve kuzenlerinin onun adına düzenlemek üzere oldukları isyanlar kadar çılgınca ıgıllıklar, kasırgalar ya da mini isyanlar hiç olmamıştı. Bu farklıydı. Artık hayatı pek çok açıdan farklıydı.

Mesela dün gece hayatında ilk kez yerdeki bir şilte ya da soğuk nemli toprak yerine bir yatakta uyumuştı. . . ve cennet gibiydi. Aynı zamanda ilk kez gerçek bir yatak odasında uyuyordu. Kulübenin şiltesine yer olan bir köşesi değıl, aslında sadece uyumak için yaratılmış bir oda, başka bir şey değıl. İlk kez gecenin bir yarısında uyanıp birini, özellikle de Cam gibi yakışıklı, erkeksi, çıplak bir adamı yataktan kaldırıp piknik yapmak için yerdeki kürk yığınınına doğıru taşıyordu. şarap, peynir ve ekmek beklemişti. Ve kesinlikle ilk kez bir erkeğin onuru uğruna kendine zarar vermesine tanık oluyordu.

Bakışları koridorun üst korkuluğundan sarkan kanlı çarşafa kaydı. Dün gece Kenna'nın onlara getirdiğı yiyecek ve şarabı bitirdikten sonra Cam elini kesmiş ve "masumiyetinin kanıtı" olarak kanı çarşafın üzerine damlatmıştı. Daha sonra yangın sönmeden önce onunla kürklerin üzerinde sevişmişti. Daha sonra onu yatağına taşımış ve orada onunla yeniden sevişmişti.

Görünüşe göre gecenin büyük bir kısmını zevk arayarak geçirmişlerdi, bu yüzden sabah kapıları alındığında sadece inlemiş ve tekrar çarşafın ve kürklerin arasına girmeye çalışmıştı. Teyzesi, amcası ve MacKay rahibinin kanlı çarşafı alabilmesi için Cam onu yataktan kaldırmıştı. Joan o kadar bitkin düşmüştü ki, gittikleri anda hemen uykuya dalmıştı ve Cam onu tekrar arşafınla kürklerin arasına yatırdı.

Bir süre sonra uyandığında onun gittiğini ve olması gereken yerde yatağın soğuk olduğunu görmüştü. Joan ayağı kalkmış, giyinmiş ve aşağı indiğinde sehpa kedisini bekleyen tek Leydi Annabel'i görmüştü. Cam'in nerede olduğunu sormuştu ve teyzesi onun ahırlarda atını eyerlediğini söylemişti. Daha sonra ona bugün ayrılmaları gerektiğine karar verdiğini söylemişti. Bu haber karşısında Joan'ın kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi olmuştu. Ayrılmadan önce hem yeni teyzesini, amcasını ve çocuklarını tanımak hem de kadınların nasıl davrandığına dair en azından birkaç gerekli dersi öğrenmek için zamanı olduğunu düşünmüştü.

Ama yapmadı. Bugün Sinclair'e gidiyorlardı. . . ve Cam'in ailesiyle tanışacaktı. Bu düşünce göz korkutucuydu. Onu o anda paniğe kapılmaktan alıkoyan tek şey teyzesi ve kuzenlerinin yanında olmasıydı. Umuyordu.

Bölüm 10

"ŞİMDİ SİNCLAIR'DEN NE KADAR UZAĞIZ?"

Cam, Kenna'nın bu sorusu üzerine içini çekti. O sabah MacKay'den yola çıktıklarından beri bunu en az yirmi kez sormuştu. Ayrıca yol boyunca durmadan gevezelik etmişti. Kız onu çıldırtıyordu.

Peki nasıl oldu da bu yolculuğı MacKay kadınları ve bir grup askerle birlikte

üstlenmişti? Atında sadece o ve Joan olması gerekiyordu. Eve rahat bir yolculuk yapmayı, yeni geliniyle öpüşmeyi, belki de ödülünün tadını çıkarmak için ellerini elbisesinin içine sokmayı planlamıştı. Hatta belki de at sürerken kucağında inleyip sızlanmasını sağlamak için eteğinden birini gevşetiyordu. Bu düşünceyi garip bir şekilde heyecan verici bulmuştu ama daha önce böyle bir şeyi at üzerinde denemeyi hiç istememişti. Eğer Joan çok heyecanlanırsa ve o da ona bu şekilde dokunduğunda genellikle yaptığı gibi kıvranmaya başlarsa, bunların canavarın sırtından sıçradığını görme olasılığı daha yüksekti.

Ama sonunda bunun bir önemi kalmamıştı, çünkü Cam bineğine eyer sürmeye gittiğinde Ross MacKay ona pek çok hediyenin ilkinin, Joan için bir atı sunmaya gelmişti. Onunla birlikte yolculuk yapmasına gerek kalmayacaktı. Cam hemen fantezisini eve dönerken olduğunu bildiği küçük güzel bir vadide durmalarını önerecek şekilde ayarlamıştı. Leydi Annabel'in aşçısına yaptıracığına söz verdiği yiyecek ve içecekleri ona yedirecek ve sonra da leydi karısını ormanda ırzına geçirecekti. Belki de yolculuklarına devam etmeden önce onu iki kez ırzına geçirmiştir, diye düşünmüştü, iki hafta boyunca tekrarlanan cinsel kaçamaklardan sonra hâlâ

kadına doyamamış olmasına hayret ederek. Hatta onu giderek daha çok istiyordu. Bu son fantezi, o ve Ross kaleye dönüp Leydi Annabel ve kızlarının yolculukta kendisi ve Joan'a katılmayı planladıklarını öğrendiğinde boşa çıkmıştı. Joan'ı tanımak istediklerini iddia ediyorlardı ve bu konuda oldukça kararlıydılar, ancak Ross ayrılmalarını protesto etmeye başladığında Leydi Annabel onu bir kenara çekmiş ve sonunda MacKay'i isteksiz hale getiren bir şey hakkında hararetli ve uzun uzadıya fısıldamıştı. Cam'in kocasını etkilemek için hangi argümanı kullandığına dair hiçbir fikri yoktu ama söz sözcüğünü birkaç kez duymuştu ve her seferinde MacKay'in kaşlarını çatıldığını ve onaylayana kadar biraz daha çöktüğünü görmüştü. .

Ross daha sonra Cam'i yanına çağırması ve kibarca karısı ve kızlarının Joan'ı ziyaret edip onu tanıyabilmeleri için eve kadar onlara eşlik edip edemeyeceklerini sormuştu. Yolculuk boyunca onları korumak için adamlar gönderecek ve Cam dilediği zaman onları kendisi toplayacaktı.

Ne söyleyebilirdi? Elbette kabul etmiş ve sonra kadınların gevezelik ettiği yarım günlük bir yolculuk yapmaya razı olmuştu, onların gelinini baştan çıkarma umutlarını mahvettikleri gerçeğinden tamamen habersizdi.

Öğleden kısa bir süre sonra Sinclair'e ulaşacakları güvencesiyle kendini teselli etmişti ve sonra MacKay kadınlarını annesinin yanına ziyarete bırakabilirken, Joan'ı kaleden çok da uzak olmayan bir şelaleyi göstermek için sürükleyerek uzaklaştırmıştı. onu baştan çıkar.

Cam, kadınların eşyalarını toplamasını beklerken sehpadaki masalara oturmuş, bir maşrapa bira içiyor ve şelalenin yanında Joan'a yapmak istediği her şeyi düşünüyordu.

Ancak en sonunda paketlemeye çok fazla zaman ayırdıklarını fark etmişti. Hizmetkarlar sandıkları merdivenlerden aşağıya taşımaya başladığında nedenini anlamıştı. Leydi Annabel sandıklardan bazılarında kendisi ve Joan için düğün hediyelerinin bulunduğunu açıklayana kadar, ziyaret etmek yerine taşınıyorlarmış gibi görünüyordu. Çarşaf falan, demişti mutlu bir şekilde gülümseyerek. Joan sakinleştirici bir tavırla, "Eminim ki artık pek fazla uzağa gitmemiştir," dedi ve Cam'in Kenna'nın sorusuna cevap vermediğini fark etmesini sağladı. "Haklı, bu tepenin hemen arkasında," dedi Cam şimdi, bakışları önünde atının üzerinde duran kadına kaydı. Joan elbette ata binemezdi. Onun aklına gelmeyen bir şey. Veya tabii ki MacKay'e. Bu yüzden onu kendisinden önce atına bindirmek zorunda kalmıştı. Kız onun önünde ilk kez hareket edene kadar, küçük kıcı kıyafetlerin arasından kasıklarına sürtünceye kadar hiç aldırış etmemişti. Bunu bilerek yapmadığını biliyordu ama kadın onu öldürüyordu. Ne zaman hareket etse, ona sürtünüyor, ekosesinin altındaki canavarı uyandırıyor ve onu sertleştiriyordu; ona öyle geliyordu ki, ekosesinin altındaki canavar nihayet sönmeye başladığında, kadın bir kez daha hareket ederek onu baştan aşağı karıştırıyordu. Tekrar. "İşte burada," dedi Leydi Annabel neşeyle, Cam'in dikkatini karısının arkasından ve ağrıyan ereksiyonundan uzaklaştırıp tepenin zirvesine ulaştıkları ve şimdi Sinclair Kalesi'ne bakıyor oldukları gerçeğine çekti. "Çok güzel değil mi Joan?" Kenna heyecanla sordu. "Bunun şimdiye kadarki en güzel kale olduğunu düşünmüştüm."

Cam bu açıklama karşısında yüzünü buruşturdu. Sadece bir kadın Sinclair'e güzel ve güzel diyebilir. On beş fit kalınlığında, yirmi beş fit yüksekliğinde bir dış duvarı olan ve önünde fazla yaklaşmayı engellemek için keskinleştirilmiş ahşap direklerle doldurulmuş geniş ve kuru bir hendeğe sahip olan, kahrolası bir tahkimat şaheseriydi. İçeride dış avlu vardı, kaleden başka bir hendekle ayrılmıştı, burası suyla doluydu. Daha sonra ilk iç avluyu koruyan kapı evi ve kuleler, ardından da kale geldi. Elbette kalenin arkasında ikinci bir iç avlu daha vardı.

Sinclair büyüktü ve iyi tasarlanmış bir kaleydi ama onun için pek güzel değildi. "Evet, çok güzel," diye onayladı Joan dehşete düşmüş bir fısıltıyla. Cam merakla aşağıya baktı ve sesinin neden üzgün görüldüğünü merak etti. Ne yazık ki tek görebildiği başının tepesiydi, bu yüzden onu yanlış duymadığından emin olamıyordu.

"Ama sizce de büyük değil mi?" zayıf bir şekilde ekledi. Hayır, yanlış duymamıştı. Sesinde kesinlikle dehşet vardı.

Tepenin yamacından aşağı inerlerken Kenna, "Evet, büyük ve güzel," diye onayladı. "Bir sorun mu var?" Cam kulağının dibinde mırıldandı.

Joan hemen onun önünde doğruldu ve başını salladı. "Hayır. Tabii ki değil. Sinclair çok hoş."

Açıklama karşısında irkildi ama şimdilik konuyu bir kenara bırakıp yamaçtan aşağı inen patikada ilerlemeye odaklandı.

Dış duvardaki köprüde at sırtında yarım düzine savaşçının belirmesi Cam'i şaşırtmadı. O da bu kadarını bekliyordu. Grupları tepenin zirvesine çıktıklarında kolayca görülebilecek kadar büyüktü. Omzunun üzerinden arkalarındaki arabalara ve askerlere bakarken, muhtemelen bundan çok önce, diye düşündü. Biniciler dost mu düşman mı olduklarını görmek için dışarı gönderilecekti. Sürücüler ilerlemeye başlamadan önce dış duvarın önündeki ağaçların temizlendiği 20 metrelik alanı geçene kadar beklediler. Cam umursamadan ilerlemeye devam etti. İki taraf birbirine ulaşana kadar yavaşlamamak. "Erkek kardeş." Küçük kardeşi Douglas, önünde dizginleri çekerken onu ciddiyetle selamladı. "Sonunda eve gitmeye karar verdin. . . ve misafir getirdin," diye ekledi, Cam'in kucağında oturan Joan'a gözlerini kısarak.

İfadesinde kısa bir süre merak belirdi ve ardından dikkati partinin diğer üyelerine döndü. Bakışları Leydi

Annabel'e sabitlendiğinde kaşları kalktı ve yüzü saygıyla doldu. Douglas eyerinde yarım selam vererek mırıldandı: "Leydi MacKay."

"İyi günler Douglas," diye onu bir gülümsemeyle selamladı.

"Laird MacKay de burada mı?" diye sordu, bakışları onlara eşlik eden askerlerin üzerinde gezinerek. "Hayır. Hemen gelemedi ama bir hafta içinde bizi almaya gelecek," diye yanıtladı Annabel.

"Bir hafta?" Douglas şaşkınlıkla sordu, kısılmış gözleri derinlerinde gizlenen hoşnutsuzluk olduğundan şüphelendiği şeyle Cam'e kayd.

"Onlar benim davetli misafirlerim" dedi basitçe ve tamamen dürüst değildi.

Kayınvalidelerini kendisiyle birlikte eve gelmeleri için tam olarak davet etmemişti, ancak bunu yapmayı düşünmesi gerektiğini düşünüyordu. Ne de olsa Joan'la yeni tanışmışlardı ve şüphesiz onunla tanışmak isteyeceklerdi. Ve muhtemelen o da bunu isterdi. Bunu kendisinin düşünmesi ve ayarlaması gerekirdi. Ayrıca MacKay'den ailesini yakında geleceği ve odaların hazırlanabilmesi için yanında arkadaş getireceği konusunda uyarmak için önden bir haberci göndermesini istemeyi de düşünmeliydi. Ama olan bitene rağmen Cam bunu düşünmemişti bile.

Douglas, "Annemi daha fazla misafire hazırlanması konusunda uyaracağım," diye homurdandı.

"Daha fazla?" Cam sordu ama kardeşi çoktan atını çevirmiş ve diğer Sinclair savaşçılarıyla birlikte harekete geçmişti. Şimdi kaşlarını çatan Cam, Tanrı'dan annesinin içeri girdiği anda üzerine hücum etmeyi bekleyen kadınlarla dolu bir şatonun olmamasını umarak atını tekrar ileri sürdü. Yüce Tanrım, onları bütün yaz orada tutmuş olamaz değil mi?

Annesini onun kadar tanıyor muydu? Evet, olabilirdi, diye düşündü Cam içini çekerek.

Joan, Sinclair'in çok büyük olduğunu ve her yöne hareket eden insanlarla tıka basa dolu olduğunu, asma köprüden dış avluya geçerken etrafa aval aval baktığını fark etti.

Afallayan tek kişi o değildi. Avludaki herkes yanlarından geçerken durup onlara bakıyor gibiydi ve bütün gözler Cam'in kucağındaki ona odaklanmış gibiydi. En azından onlar geçene kadar meraklı bakışları Leydi Annabel'i, kızlarını ve onları takip eden MacKay askerleri ve arabalarını fark etmiş gibiydi.

Bütün o dik dik bakan bakışların altında rahatsız olan Joan, i hendeği geçen kpriye ulaştığında ve kapı kulübesinin altından geçtiğinde rahatladı. En azından onlar i avluya çıkana ve bu alanda da neredeyse aynı sayıda insanın olduğunu fark edene kadar, bunların hepsi dış avludakileri taklit edip durup onlara aval aval bakıyordu.

Cam kulağının dibinde, "eneni kaldır," diye mırıldandı. "Siz artık Leydi Sinclair'siniz. Bunlar sizin insanlarınıız." Joan çenesini kaldırdı ve sakın görünmeye çalıştı ama tek istediği Cam'in ekosesinin içine girip postunu giymek olduğunda bu zordu. Özellikle de kalenin dışına taşan ve merdivenlerde toplanan insanları fark ettiğinde. Bakışları hemen st basamaklarda oturan iyi giyimli bir ifte takıldı.

Adamın tuzlu ve karabiber rengi saçları vardı, yanında uzun boylu, uzun boyunlu, yaklaşık Annabel yaşlarında, sarı saçlarına gri serpiştirilmiş bir kadın vardı.

"Ailen?" diye sordu. "Evet."

Joan başını salladı ve bakışlarının merdivenlerde çoğu kadın olan diğer insanlara kaymasına izin verdi. Aralarında birkaç yaşlı kadın da vardı ama çoğu Joan'ın yaşında ya da daha gençti ve her biri güzeldi. Cam sadece bir kız kardeşi olduğunu söylemişti ve Joan onun merdivenlerdeki insanlar arasında olduğunu tahmin etmişti ama geri kalanların kuzeni olmadığından şüpheleniyordu. En azından hepsi değil, diye düşündü ve Cam'in, onlardan biriyle evlenmeyi umarak annesinin şatoyu bekar kadınlarla doldurduğunu söylediğini hatırladı.

Cam, atını merdivenlerin dibinde durdurup atından inerken, Joan derin bir hayal kırıklığına uğramak üzere olduğunu düşündü, sonra da onu kaldırmak için uzandı. Daha sonra önce Leydi Annabel'e, sonra da kızlarının her birine yardım etmek için döndüğünde, Joan tekrar kayınvalidesinin ifadesiz yüzüne baktı.

Evet, hayal kırıklığına uğrayacaktır, diye düşündü Joan yeniden, daha sert bir tavırla. Nasıl olmasın? Merdivenlerdeki güzel kadınlardan herhangi biri şüphesiz Cam'e ondan daha iyi bir eş olurdu. Hiç şüphe yok ki hepsi, bir kadını soylu bir lord için iyi bir eş yapan şey ne ise o konuda eğitilmişlerdi. Elbette onların görgü kuralları ve bu tür konularda ustalıkları zaten vardı ama o yoktu.

Annabel yere düştüğünde, "Cesaret," diye fısıldadı. O da kolunu beline doladı ve ona kısa bir süreliğine sarıldı. Joan, destekleyici jestini takdir ederek teyzesine gülümsemeyi başardı.

"İyi olacak. Leydi Sinclair çok hoş," diye cesaret verici bir şekilde fısıldadı Annella, diğer yanında belirip elini tuttu. "Senden hoşlanacak."

"Gidelim mi hanımlar?" Cam, Kenna'yı bineğinden indirmeyi bitirip onlara katılmaya yönlendirirken mırıldandı. Joan'ın yanında kendisine yer olmadığını fark ettiğinde bir an kaşlarını çattı, sonra rahatladı, hafifçe omuz silkti ve onları topluca merdivenlerden yukarı yönlendirdi.

"Annabel," dedi Leydi Sinclair, onları selamlamak için birkaç adım aşağı inerken. Daha önce ifadesiz olan yüzü, onu kesinlikle güzel ve çok daha yaklaşılabılır kılan bir selamlama gülümsemesine dönüştü. "Ne güzel bir

sürpriz."

"Seni tekrar görmek çok güzel, Bearnas." Annabel genişçe gülümsedi ve kolunu Joan'ın belinden çekip Leydi Sinclair'in uzattığı ellerini tuttu ve ardından onu selamlayarak kucakladı.

Bearnas Sinclair, "Ve ben, sen," diye temin etti onu ve sonra birbirlerinden uzaklaşırlarken Cam'e baktı ve ekledi, "Özellikle de oğlumu sağ salim eve getirdiğinden beri. Yolda haydutlar tarafından kuşatıldığından korkmaya başlamıştım."

"Öyleydim," dedi Cam, annesine sarılmak için ayağa kalkarken, Annabel de Laird Sinclair'i kucaklayarak selamlamak için yan tarafa doğru ilerledi. Joan, Sinclair'lerle MacKay'lerin yakın arkadaş gibi görüldüğünü düşündü.

"Ne?" Leydi Sinclair telaşla oğlunun yanından çekildi. "İyi misin?"

"Evet, Joan sayesinde," diye güvence verdi Cam ona ve sonra dönüp elini ona uzatarak ekledi, "O benim hayatımı kurtardı. İki kere. Önce bana saldıranlardan birini etkisiz hale getirdim, sonra da baygın ve savunmasız yataarken beni izlediler. Beni onardı, yoksa şimdi burada duramazdım."

Joan elini tutarken gergin bir gülümsemeyle onun yanına çıktı.

Leydi Sinclair ciddiyetle, "O halde seninle tanışmak büyük bir zevk, canım," dedi, ona baktı. "Joan, öyle mi?" "Evet anne," dedi Cam. "Bu Laird ve Leydi MacKay'in yeğeni Leydi Joan Sinclair."

"Yeğen?" Leydi Sinclair tekrarladı ve şaşkınlıkla Leydi Annabel'e döndü. "Senin olduğunu bilmiyordum..." Aniden durdu ve sonra yavaşça Joan ile Cam'e döndü, kafa karışıklığı gözlerine bulanmıştı. "Joan Sinclair mi?"

"Evet. Dün MacKay'de evlendik. O benim karım," diye açıkladı Cam. Herkesin donmuş gibi görüldüğü bir anlık sessizlik geçti, sonra merdivenlerdeki kadınlardan biri garip bir boğulma sesi çıkardı ve görünüşe göre bayıldı. En azından sarışın düştü ve merdivenlerden aşağı yuvarlanmaya başladı. Neyse ki, kardeşi Aiden'ın Cam'in daha genç bir versiyonu olduğunu tahmin eden Joan, yana doğru hareket ettiğini ve ayak bileklerinin üzerine yuvarlanıp durduğunu tahmin etti.

Genç adam talihsiz kadını kucaklamak için eğilirken Leydi Sinclair iç çekerek, "Teşekkür ederim oğlum," dedi. "Lütfen Leydi Murine'i içeri alın."

Joan kadına yardım etmeye hazır bir şekilde içgüdüsel olarak onlara doğru ilerlemeye başladı ama teyzesi onun kolunu yakalayıp başını salladı. "Onunla ben ilgileneceğim."

Başını sallayan Joan gönülsüzce rahatladı ve olduğu yerde kaldı ama bunu yapmak için sahip olduğu tüm içgüdüleriyle savaşmak zorundaydı.

Cam, ağabeyinin, Annabel'in peşinde olduğu kadını kaleye taşımasını izlerken,

"Şimdiye kadar muhtemel gelinleri eve göndermiş olduğunuzu sanıyordum," dedi kuru bir sesle. "Ne de olsa bütün yaz uzaktaydım." "Evet, ben de yaptım," diye itiraf etti Leydi Sinclair, kale kapıları kapanırken içini çekerek.

Douglas, Joan'ın bakışlarını kendisine doğru çekerek, "Sonra Roderick ve Bryson sizin eve doğru yola çıktığınızı ve birkaç gün içinde varacağınızı haber vermek üzere geri döndüğünde, onları tekrar davet etti," dedi. Adam Cam'in iddia ettiği kadar acımasızdı. Kendisi de annesi ve iki erkek kardeşi gibi açık tenli değil, babası gibi koyu renk saçlıydı. Daha sonra kuru bir tavırla ekledi: "Bu arada, bu iki hafta önceydi."

"Boş ver Douglas. Cam zaten haydutlar tarafından kuşatıldığını ve bakıma ihtiyacı olduğunu söylemişti," diye uyardı Laird Sinclair, sonunda konuşarak. Daha sonra dikkatini Joan'a çevirerek aşağı indi ve onu kucaklayarak ekledi, "Beni kurtardığın için teşekkür ederim oğlum, kızım. Ve aileye hoş geldin."

Teşekkür ederim, diye mırıldandı Joan, onu bırakıp geri adım attığında gerçek bir gülümsemeyi başardı. Laird Sinclair karısına kısaca baktı ve onun ifadesini algılamak için dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Tekrar Joan'a dönerek ekledi, "Karımın da seni hoş karşıladığını biliyorum, şu anda konuşamayacak kadar şaşkın durumda. Çocuğun bir daha evlenmeyeceğini düşünmeye başlamıştık. Onu o kutsal duruma geri döndürmek için özel bir şey olmalısın."

Joan kızardı ve utançla başını eğdi. Adamın evliliğin ardındaki koşulları bilseydi daha az hoş karşılanacağından şüpheleniyordu, ancak bunların ne olduğunu ona söylemeye niyeti yoktu.

Laird Sinclair, Joan'ın kolunu tutarak onu içeri buyur ederken, "Pekala, gelin, bunu içeri taşıyalım ve başkası düşmeden bu merdivenlerden inelim," dedi.

Joan isteyerek gitti ama giderken omzunun üzerinden baktı. Kenna ve Annella hemen arkasındaydı ve Cam da onların arkasındaydı; bir kolunda annesi, diğer kolunda da annesine çok benzeyen daha genç bir sarışın vardı. Joan, kız kardeşi Aileen'in olduğunu tahmin etti. Kadınların geri kalanı sessizce, yüzlerindeki mutsuz ifadeyi takip etti. Onları suçlayamazdı. Cam yakışıklı, akıllı ve nazikti. Bunun onu halihazırda nişanlı ya da evli olmayan çoğu erkekten çok daha üstün bir konuma getirdiğini tahmin ediyordu.

Joan yüzünü tekrar öne çevirdi ama Leydi Sinclair'in bu kadar çok genç ve güzel kadını nerede bulduğunu merak etmeden duramadı. Düğünler soylu çocukların henüz kundaklarındayken ya da en azından henüz küçükken yapılıyordu. Evlenebilmek için bu kadınların ya dul ya da hala bekar olması gerekiyordu çünkü nişanlılarının kendileriyle evlenmeden ölmesine neden olacak kadar şanssızlardı. Sinclair'e onlardan önce ulaşabilecek kadar yakın ve bu kadar çok genç ve güzel kadının bulunacağını düşünmezdi.

Joan, oyalanmaları sayesinde buraya gelmelerinin iki haftadan fazla sürdüğünü hatırladı. Bu sürenin

habercilerin gönderilmesine ve kadınların İngiltere kadar uzaklara seyahat etmesine yetecek kadar uzun olduğunu düşünüyordu.

"Yani sen Annabel ve Ross'un yeğenisin?"

Büyük salonu geçip sehpa masalarına doğru ilerlerken Joan, Laird Sinclair'e baktı ve bu soruyu başıyla onayladı.

"Aksanınız İngilizce, kızım. Orada mı büyüdünüz?" diye sordu Sinclair. "Evet," diye yanıtladı Joan.

"Eh, korkma," dedi Sinclair, onun kolundaki elini okşayarak. "Bunu sana karşı kullanmayacağız." "Ah," dedi Joan şaşkınlıkla ve sonra kararsız bir şekilde ekledi: "Teşekkür ederim?"

Başını sallayarak onu masaya götürdü ve oturduğunu gördü, sonra yanına yerleşti ve bakışları kızına gelinceye kadar etrafına baktı. "Aileen, git hizmetçilere herkese bira ve bal likörü getirmelerini söyle ve akşam yemeğine misafirimiz olduğu konusunda onları uyar."

"Evet baba," diye mırıldandı Cam'ın kız kardeşi ve babasının emrini yerine getirmek üzere oradan uzaklaştı. "Bu yüzden." Laird Sinclair, Joan'a döndü. "Bana yolculuğunu anlat. Beni kurtardın mı oğlum?"

Joan dürüstçe, "Ah, aslında ilk önce beni kurtardı" dedi.

Cam, bakışlarını annesini babasının diğer yanında oturduğu yere çevirerek, "Seyahat partisi bir haydut çetesi tarafından kuşatılmıştı," dedi.

Seyahat partisi mi? Joan düşündü ve ona boş boş baktı.

"Ben geldiğimde, Joan tek başına dört kişiyle yüzleşiyordu," diye ekledi, onun yanındaki boş alana yerleşmek için hareket ederek babasıyla kendisi arasında sıkıştı. Kuzenleri Kenna ve Annella ona yer bırakmıştı ve Douglas, Annella'nın uzak tarafına yerleşmişti.

"Askerlerini öldürdüler, öyle mi?" diye sordu Sinclair, pek şaşırmış gibi görünmüyordu. Başını sallayarak "İngilizler" diye mırıldandı.

"Sen müdahale ettin mi oğlum?" diye sordu annesi, kızı dönüp yanına yerleştiğinde.

Cam başını salladı. "Evet. Böyle cesur bir kızı dört büyük adam tarafından dövülmeye ve saldırıya uğramaya zor bırakırdım. Üçünü öldürdüm ama bunu yaparken sırtımdan bıçaklandım. Dördüncünün işimi bitireceğinden emindim ama Joan diğer adamlardan birinden bıçak alıp onu bıçakladı."

Laird Sinclair omzunu okşayarak, "Zeki kız," diye iltifat etti. Joan zorla gülümsedi ve devam ederken Cam'e baktı.

"Yaramdan dolayı yere düştüm. Üç gün uyudum. Bütün bu süre boyunca beni dikti, ilgilendi ve korudu. Sonra uyandığımda sağlığıma kavuştuğumu gördü. Eğer bunu yapmamış olsaydı, eminim orada, tek başıma, yolun kenarında ölürdüm." Döndü ve Joan'a gülümsedi, eli masanın üzerindeki elini onunkini kapatmak için hareket ettirdi ve devam etmeden önce sıktı: "MacKay'e gideceğini öğrendiğimde ona bana eşlik etmemi teklif ettim." "Ve yolda aşık oldun ve MacKay'e vardığında onunla evlendin."

Joan bu sözleri içini çekerken gözlerini kırıştırdı ve kız kardeşine baktı. Genç kadın ona gülümsedi, oturduğu yerden fırladı ve ona arkadan sarılmak için koştu. "Hoşgeldin kızkardeş. Senin de ailemizde olduğu için şanslıyız."

Teşekkür ederim, diye mırıldandı Joan otomatik olarak elini kaldırıp boynuna dolanan kolu okşadı ama bakışları Cam'in üzerindeydi.

Cam eğlenerek, "Kız kardeşim Aileen," dedi.

Kenna şimdi, "Çok romantik," diyerek Joan'ın bakışlarını Cam'in diğer tarafında kuzeninin ve kız kardeşinin oturduğu yere çevirdi. "Şu ana kadar bunu bize kimsenin söylemediğine inanamıyorum."

"Evet," diye onayladı Annella, sonra alaycı bir şekilde gülümsedi ve ekledi: "Gerçi biz kimseye bu şansı vermedik. Bir kuzenimiz olduğunu öğrendiğimizde o kadar mutluyduk ki, babam eve ulaşmadan onu bulmak için aceleyle yola koyulduk, sonra düğün şölenini ayarlama telaşı yaşandı, sonra da düğünün kendisi. . ." Annella omuz silkti. "Geldiklerinden beri her şey biraz aceleye geldi."

"Neden her şey bu kadar aceleye geldi?"

Joan kasıldı ve konuşan kadına baktı; Cam'in olası gelinleri olduğunu tahmin ettiği kadınlardan biri. Uzun siyah saçları, ince ama güzel yüzü ve koyu kırmızı elbisesindeki derin dekoltesiyle müstakbel gelinlerin en uzunuydu. Joan, dul bir kadının, denenmemiş bir kadının bu kadar çok ete maruz kalmayacağından emin olduğunu tahmin etti.

Herkesin dikkatini çeken kadın nazikçe omuz silkti. "Laird ve Leydi Sinclair'e katılma şansı bile verilmedi. Onların çağırılması için bir gün bekleyebilir miydiniz? Ya da düğünü burada yapabilirdin. Sonuçta Leydi MacKay ve kızları buraya sizinle birlikte geldiler. O zaman kimse düğünü kaçırmazdı."

Kenna, "Babam bunu kaçırmış olmalı," diye araya girdi.

Kızın yorumunu görmezden gelen koyu saçlı kadın, kaşlarını kaldırdı ve sordu: "Eğer Leydi Joan'ın seyahat grubu haydutlar tarafından öldürüldüyse, ikiniz yalnız mı seyahat ettiniz? geri kalanı yolda mı? Refakatçisi olacak bir hizmetçi olmadan mı?"

İmayı gözden kaçırmak imkansızdı. Düğün, Joan'ın itibarını kurtarmak için gerekliydi ve elbette haklıydı, diye

düşündü Joan mutsuz bir şekilde başını eğerek.

"Bu kadar çabuk evlenmemiz benim suçum," dedi Cam sert bir tavırla, eli Joan'ın sırtına gidip sakinleştirici bir şekilde ovuşturarak. "Eve dönüp herkese iyi olduğuma dair güvence vermek için sabırsızlanıyordum ama Joan'ı karım olarak getirmek istedim. "Ayrıca, bu benim ikinci düğünüm, bu yüzden bu kadar yaygara koparmak için bir neden göremiyorum."

"Evet ama yolun geri kalanında onunla yalnız mı seyahat ettin?" Siyah saçlı kadın ısrarla tekrarladı; görünüşe bakılırsa bu evliliğin koşullar nedeniyle zorlandığını kabul etmeye kararlıydı.

"Finola!" Leydi Sinclair tersledi ve Joan siyah saçlı kaltağın adının bu olduğunu

tahmin etti çünkü isteksizce bakışlarını Cam'in annesine çevirdi, tek kaşı soru sorar gibi kalkmıştı. Leydi Sinclair bir dakika boyunca Finola'ya dik dik baktıktan sonra şöyle dedi: "Koşulların onları nasıl seyahat etmeye zorladığı önemli değil." Artık evliler ve her ne kadar düğünde orada olmayı istesem de oğlumun evlenmek istediği birini bulduğuna sevindim. Yüce Tanrım, bu görevde fena halde başarısız olduğumu, onu baştan çıkarmak için açıkça yanlış kadınları seçtiğimi biliyor."

Finola'nın gözleri hakaret olarak yorumlanabilecek bir şey karşısında kısıldı ve sonra soğuk bir şekilde gülümsedi ve Joan'a dönerek sordu: "Evlenmeye nasıl müsait oldun? Yoksa öyle miydin? Bir yerlerde hayal kırıklığına uğrayacak bir nişanlı var mı?"

"Hayır," dedi Joan sessizce. "Ben..."

"Henüz yeğenim için bir nişan ayarlama şansımız olmamıştı," diye duyurdu Annabel, arkasında Aiden'la masaya yaklaşarak. Joan ona baktı, yüzündeki öfkeyi fark etti ve aşağı inerken konuşmanın büyük bir kısmını duyduğunu varsayabildi.

Laird Sinclair kesin bir tavırla, "Bu benim oğlumun iyi talihiydi," dedi ve sonra ayağa kalkıp şunu ekledi: "Şimdi, yeni konuklarımızın buradaki uzun yolculuktan sonra dinlenmek için emekli olmak isteyeceklerinden şüpheleniyorum ve karımın da biraz parası olduğunu biliyorum. gönderilecek mesajlar. Bunu söylerken Leydi Sinclair'e anlamlı bir bakış attı ve o da sert bir ifadeyle başını salladı. "Bu arada oğullarımla biraz konuşacaktım, o yüzden. " Kaşlarını beklentiyle kaldırdı ve kadınların hepsi ayağa kalktı. Aiden hemen annesinin olduğu yere yerleşti.

Kadınları masadan uzaklaştırırken Joan'dan teyzesine ve kuzenlerine gülümseyen Leydi Sinclair, "Mesajlarıma başlamadan önce size odalarınızı göstereceğim," dedi. Daha sonra bakışları diğer kadınlara kaydı ve ardından kızına yönelerek şunu önerdi: "Aileen, belki diğer kadınları dinlenmeleri için güneşe götürebilirsin?"

"Evet anne," dedi Cam'in kız kardeşi rahatlıkla ve merdivenlere doğru yöneldi.

Kadınların çoğu gülümsedi, başını salladı ve peşinden koştu. Ancak Finola, diğerlerini çok daha sakın bir hızla takip etmeden önce, Joan'a küçümsemek için durdu.

Leydi Sinclair kadının arkasından kaşlarını çattı, sonra içini çekti ve Joan'a, teyzesine ve kuzenlerine dönerken zorla gülümsedi. "Şu anda tüm odalar dolu. "

Merdivenlerden yukarı kaybolan kadınlara doğru belli belirsiz el

salladı. "Neyse, Cam'in odası temizlenip dinlenmen için müsait ve umarım ben de sana en kısa zamanda müsait odalar sağlayabilirim."

Annabel, büyük salonda yürümeye başlarken kolunu diğer kadının kolundan geçirerek, "Sorun değil," diye güvence verdi ona. "Beklenmedik bir şekilde geldik, bu yüzden mevcut olandan memnun olacağız." Merdivenlerden yukarı çıkarken Leydi Sinclair, "Çok şükür Annabel," diye mırıldandı. "Ve oğlumun evlenmeye istekli olduğu bir yeğenine sahip olduğun için çok mutlusun. Onun bir daha evleneceği günü asla göremeyeceğimi düşünmeye başlıyordum."

Annabel, "O tamamen benim kız kardeşimdi," diye güvence verdi ona. "Bizi Joan'la kutsayan oydu." Leydi Sinclair gülerek, "Evet, o zaman onu korusun," dedi.

"Partinizin haydutlar tarafından kuşatılması korkutucu muydu?" Kenna aniden sordu, iki yaşlı kadını takip ederken kolunu Joan'ın koluna doladı.

Annella, "Elbette öyleydi," diye yanıtladı gözlerini devirerek. Kendi kolunu Joan'ın serbest koluna soktu ve ekledi: "Dördüncü adamı öldürmek cesurcaydı." Bunu yapabileceğinden emin değilim."

"Evet, çok cesurcaydı," diye onayladı Kenna. "Ve Cam'in seni kurtarmak için gelmesi ne kadar da şanslı." Joan sadece onaylayarak başını salladı. Ortaya çıktığı için kesinlikle şanslıydı. Joan, eğer bunu yapmasaydı Dişsiz'in onu öldüresiye döveceğinden şüpheleniyordu.

Leydi Sinclair bir süre sonra onları Cam'in odasına götürürken, "İşte buradayız," dedi. "Dediğim gibi, eğer şanslıysak, Cam artık müsait olmadığı için kızlardan en azından bir ya da ikisi ertesi gün ayrılırlar. Geri kalanlardan kurtulmak hafta sonuna kadar sürebilir ama en azından yakında gitmiş olacaklar." Kapıda durmuştu ve şimdi yanından odaya giren Joan'a gülümsedi ve şunu ekledi: "Bunu yaptığın için hepimiz sonsuza kadar minnettar olacağız."

"Arkadaşıktan hoşlanmıyor musun Bearnas?" Annabel eğlenerek sordu.

Leydi Sinclair bu öneriye homurdandı. "Eskiden yarım düzine kadar kız çocuğu sahibi olmanın güzel olacağını düşünürdüm, ama bu gözlerimi biraz açtı. Dişilerin sürülerde bu kadar korkunç olabilmesi şaşırtıcı. Çoğunun durumu iyi, ama birkaçı." İğrenerek başını salladı. "Tartışmak, birbirimize hakaret etmek ve elbiseleri keserek ve benzeri şeyler yaparak bir başkasını sabote etmeye çalışmak."

Annabel kaşını kaldırdı. "Finola mı?"

"Sen gelene kadar hayır derdim. Aileen, Finola'nın kızlardan birine hakaret ettiğini duyduğunu ve görüldüğü kadar iyi olmadığını söyledi ama o sırada ona inanmadım. Kadın geldiğinden beri çok tatlı davranıyor, her zaman bana yardım etmeyi teklif ediyor ve güzel, sakın elbiseler giyiyor. Daha sonra Douglas, Campbell'ın konuklarla birlikte geldiği ve kadınların telaş içinde olduğu haberiyle geri döndü. Herkes tazelenmek için odalarına koştu. Finola giydiği elbiseyle aşağı indiğinde gözlerim neredeyse yerinden çıkacaktı. Ve sonra masadaki davranışı. . ." Leydi Sinclair başını salladı. "Diğer kızların gerçekte nasıl olduğunu merak etmemi sağlıyor."

Leydi Annabel anlayışlı bir tavırla, "Hımm," diye mırıldandı ve Leydi Sinclair içini çekip omuz silkti.

"Kendime mesajlar yazıp ailelere göndermeye başlamalıyım. Kızlarını almak için binicilik ekiplerini ne kadar çabuk gönderirlerse, o kadar çabuk gitmiş olacaklar." Kapıya dönerek şunu ekledi: "Hizmetçilere size yiyecek, içecek ve yıkanmanız için su getirmelerini söyleyeceğim."

"BU YÜZDEN? SÖYLE BANA."

Cam, babasının sözleri üzerine kaşlarını kaldırdı ve ardından hizmetkarlar herkes için

istenen içecekleri alıp mutfaktan dışarı fırlarken etrafına baktı.

Laird Sinclair, "Bir sürahi bira ve dört maşrapayı buraya bırakın," diye emretti.

"Gerisi Cam'in odasına ve güneş enerjisine gidiyor."

Hizmetçilerin merdivenlerden yukarı çıkmasını bekledi, sonra dönüp üç oğlunu inceledi ve bakışlarını Cam'e çevirdi. "Bu seferki gerçek, evlat. Ve bunların hepsi neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz için. Kız kim?" Cam hafifçe arkasına yaslanıp bir bira içti, yuttu ve omuz silkti. "Söylediklerimin çoğu gerçektir. Joan, Laird ve Leydi Annabel'in yeğenidir."

Douglas hemen, "İmkansız," dedi. "Ne Laird MacKay'in ne de karısının kardeşleri yoktu."

Cam'in babası sessizce, "Leydi Annabel yaptı," dedi. "Hatırladığım kadarıyla adı Kate'di ve bir zamanlar o ikisinin başına büyük dert açmıştı."

"Ne tür bir sorun?" Aiden sordu.

"Kız ilk başta MacKay'le evlenmek üzere anlaşmıştı ama o kaçtı ve bir başkasıyla evlendi. Ailesi ona onun yerine Annabel'i sundu," diye anlattı Artair Sinclair.

Douglas, "Bana beladan ziyade iyi şans gibi geliyor" yorumunu yaptı. "Laird ve Leydi MacKay birlikte çok mutlular."

"Evet, başından beri öyleydiler" diye mırıldandı babaları. "Fakat daha sonra kız kardeş Kate gözyaşları içinde kapılarına geldi ve seçiminden pişman olduğunu falan iddia etti. Hepsi öküzdü," diye ekledi kuru bir sesle. "Sadece pastasını ve pastasını da istedi. Evlendiği İskoç seyis çocuğunu ve MacKay parasını da istiyordu.

Ağlayarak MacKay Kalesi'ne girdi ve kız kardeşinin iyi niyetini gösterdi, sonra o ve adamı parayı çaldı ve Leydi Annabel'i de kaçırdı."

"Ne oldu?" Aiden hayranlıkla sordu.

"MacKay onlara yetişti. Annabel'i ve parayı geri aldı ama kocası çatışmada öldürüldü ve Kate ceza için bir İngiliz manastırına gönderildi.

Douglas, "Bu bana pek de ceza gibi gelmiyor," diye mırıldandı.

"Hayır?" Artair Sinclair eğlenerek sordu. "Geçen hafta ya da daha uzun bir süre boyunca burada, Sinclair'de bir kadın geçişi yaşadık. Nasıl beğendin mi?"

Douglas yüzünü buruşturdu. "Cehennem gibiydi."

"Evet, yüzlercesiyle birlikte yaşadığınızı hayal edin, atınıza atlayıp bir dakikalığına bile gidemezsiniz."

"Ah, evet, bu bir ceza, tamam," diye nefes aldı Aiden, bu düşünce karşısında açıkça dehşete düşmüştü. Cam onu suçlayamazdı. Annesinin kaleyi kadınlarla doldurduğu ilk sefer cehennem gibiydi. Bu yüzden paralı asker olarak iş bulmaya gitmişti.

Kadınlarla dolu bir kaleden daha iyi bir savaş.

"Peki bu Kate, Joan'ın annesi mi?" Douglas kaşlarını çatarak sordu.

Cam başını salladı. "Evet. Manastıra gittiğinde Joan'ı taşıyordu. Onu doğururken öldü." "Onu kim büyüttü?" babası hemen sordu.

Cam tereddüt etti ama sonra yapacak bir şey olmadığına karar verdi ve şunu itiraf etti:

"Başrahibe, Joan'ı ondan kurtulması için ebeye verdi. Kadın hem şifacı hem de

ebeydi ve onu kendi çocuğu gibi yetiştirdi, bildiği her şeyi ona öğretti.”

"Ve artık kız büyüdüğüne göre zengin akrabalarını mı aramaya gitti?" Douglas alaycı bir şekilde önerdi. Cam başını salladı. “Kadın ona gerçekte kim olduğunu asla söylemedi. Onunla tanıştığımda Joan'ın MacKay'lerle akraba olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Düne kadar bunu bilmiyordu.”

"O halde onunla karşılaştığınızda neden MacKay'e gidiyordu?" Aiden sordu.

Cam içini çekti ve hemen ölüm döşegindeki isteği ve mühürlü parşömeni anlattı.

Ayrıca Joan'la nasıl karşılaştığını ve onunla seyahate çıktığının gerçek versiyonunu da anlattı. Biraz düzenlenmiş gerçek versiyon. Son iki haftadır azgın bir boğa gibi davranması onları hiç ilgilendirmiyordu. Bitirdiğinde, babasının açıklamasını

bekleyerek maşrapasına baktı.

Cam, adamın bir hırsız ve katil olabilecek bir adamın kızıyla evlendiği için öfkeyle ayağa kalkacağını ve evliliğinin iptalini talep edeceğini yarı yarıya bekliyordu. Bu da kutsal bir tartışma anlamına geliyordu çünkü bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

Babası en sonunda, "Yani o yarı İskoç," dedi ve Cam şaşkınlıkla hızla ona baktı.

"Evet, sanırım öyle," dedi yavaşça.

Aiden, "Ve o, köydeki bir şifacı tarafından büyütüldü, o Kate kadını değil, annesi gibi şımarık ve açgözlü olmayacak" diye belirtti.

"O şımarık değil," diye temin etti Cam onu. “Aslında o zeki, komik ve yetenekli bir şifacı. Çok çalışmaktan korkmuyor.”

Douglas gönülsüzce, "O da çok cesur, annesinin mesajını iletme için tek başına yola çıkıyor," diye karar verdi. "Aptal ama cesur."

"Evet," diye onayladı Cam. Aptalcaydı; cesur ama aptalca. Ölebilirdi. Eğer onun ve ona saldıranların başına bu olay gelmemiş olsaydı ölürdü.

Aiden, "Yolculuk boyunca erkek çocuk gibi giyinmesi akıllıcaydı," yorumunu yaptı ve sonra sırtarak ekledi, "Keşke onu erkek çocuk gibi giyinmiş görebilseydim."

Bu yorum Douglas'ın Cam'e inanamayarak dönmesine neden oldu. “Kızı bir delikanlıyla nasıl karıştıırırsın? Braies'te bile ilk görüşte onun bir kadın olduğunu anlamıştım. Göğüsleri...”

"Göğüsleri bağlıydı," diye homurdandı Cam, ağabeyinin Joan'ın göğüslerinden bahsetmesinden bile hoşlanmadı, bırakın onun cömert kıvrımlarını dikkate aldığını biliyordu.

Douglas, "Ah," dedi ama sonra omuz silkti. “Yine de onun yüzü var. Güzel bir yüzü var. Bir çocuğunki gibisi yok." Cam sabırsızlıkla, "Onlarla karşılaştığımda haydutun ona uyguladığı dayak yüzünden yüzü şişmiş ve morarmıştı," dedi. "Şakağında, kulağının yanında hâlâ küçük bir morarma var."

Douglas, "Evet, bunu fark ettim," diye mırıldandı ve sonra başını salladı. “Saldırının üzerinden ne kadar zaman geçti? Roderick ve Bryson iki haftadan fazladır evdeler.”

"İki hafta dört gün," dedi Cam, hızlıca iki haftalık yolculuğu, baygın kaldığı üç günü ve bugünü ekledi. Douglas, "İki hafta dört gün," diye mırıldandı ve başını salladı. "Bu

kadar zaman geçmesine rağmen hala morarmaya devam ettiğine göre çok fazla dayak yemiş olmalı."

"Evet. Kötüydü," dedi Cam. "Yüzü, Comyn'in onu karısıyla yakaladığı sırada onunla işi bittikten sonra Bryson'inkine çok benziyordu."

"Ah, bu kötü," dedi Aiden yüzünü buruşturarak. "Çok acı çekiyor olmalı."

"Evet," diye onayladı Cam ve sonra hayretle baktı, "Ama bir kez bile şikayet etmedi."

"Peki," dedi babası aniden ve ayağa kalktı. Maşrapasını kaldırıp önüne doğru tuttu.

"Cam'in yeni karısı Leydi Joan Sinclair'e."

Kardeşleri hemen ayağa kalktığında Cam rahat bir nefes aldı. Babası ve erkek kardeşleri Joan'ı ve düğünü kabul ediyorlardı. O zaman her şey yoluna girecek, diye düşündü ve maşrapasını kaldırmak için ayağa kalktı. Hep birlikte, "Joan'a," dediler. Hepsi içti, sonra tekrar yerlerine otururken babası onun sırtına tokat attı ve şöyle dedi: "Tebrikler oğlum. Kendine iyi bir kadın bulmuşsun gibi görünüyor. Senin için mutluyum."

Cam başını salladı ve kendi kendine gülümsedi. Bir daha evlenmeyi asla beklemiyordu ama artık evlenmeyi umursamıyordu. İyi bir kadın bulmuştu. Yataktan gerçekten keyif aldığı biriydi. . . Birasının son yudumunu yudumlayıp maşrapayı masaya vurarak, ailesinin kabulünü kutlamak için hemen yatmanın tadını çıkaracağına karar verdi.

Ayağa kalktı ve bankın üzerinden geçerek şöyle dedi: "Sanırım dinlenmek için eşime katılacağım. Uzun bir yolculuktu."

Babası eğlenerek, "Leydi Annabel ve kızlarıyla da yatağınızda size yer olacağından şüpheliyim," dedi. Cam masadan uzaklaşmaya çalıştı ama orada durup geri döndü.

"Ne?"

"Kadınları üst kata çıkarmadan önce anneni dinlemiyor muydun?" Artair Sinclair kaşlarını çatarak sordu. Cam yavaşça başını salladı. Hayır, annesini dinlemiyordu, babasıyla yapacağı konuşmanın endişesini yaşıyordu.

Babası, "Sizi baştan çıkarmak için buraya getirdiği tüm o kahrolası kadınlar, tüm boş odaları dolduruyor," diye açıkladı. "Böylece Leydi Annabel'i ve kızlarını Joan'la birlikte sizin odanıza koydu."

"Hayır," Cam, karısıyla biraz hovardalık yapmak için yeni ortaya çıkan planları hızlı bir şekilde sona erdiğinde dehşetle nefes aldı.

"Evet," dedi babası ciddi bir tavırla. "Korkarım bu kızlardan bazılarını evlerine götürene kadar odanızda kalacaklar."

Cam dehşetle ona baktı ve sonra sordu: "Ama nerede uyuyacağım?"

"Merak etme kardeşim. Kışlada yeterince yer var, dedi Douglas yumuşak bir sesle.

"Evet," diye onayladı Aiden ve açıkladı, "Annem sizin için buraya getirdiği kadınlara odalarımızı verdiğinden beri

burada uyuyoruz."

Cam, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Artair Sinclair, "Merak etme evlat," dedi. "Eminim annen çok geçmeden kadınları dışarı çıkaracaktır. En fazla bir hafta."

"Bir hafta?" Cam dehşetle tekrarladı.

"Eh, bu kadar çok hanım varken aileleri ve askerleri için de burada kalacak yeterli yer yoktu, bu yüzden kızların burada annenin bakımına bırakılmasına ve refakatçi olarak sadece onun ve hizmetçilerinin görevlendirilmesine karar verildi." Laird Sinclair açıkladı. "Bu durumda, gitmelerini söyleyin, her aileye bir haberci gönderilmeli, sonra aileleri asker gönderip kızları alıp evlerine götürsünler."

"Lanet olsun," diye nefes aldı Cam.

"İşte oğlum, bir içki daha iç." Babası boş maşrapasına taze bira döktü ve eğlenerek ekledi: "Bir tane kullanabilirsin gibi görünüyor."

Bölüm 11

JOAN UYKUyla SIRT ÜZERİNE DÖNDÜ, şiltesinden aşağı yuvarlanıp soğuk, sert ahşap zemine düştüğünde gözleri kırpışarak açıldı. Bir an nerede olduğundan emin olamadı. Tepedeki tavan, büyüdüğü kulübenin saman tavanı ya da yolculuğu sırasında olduğu gibi ağaç dalları değildi.

Oturarak odaya baktı ve sonra alaycı bir gülümsemeyle rahatladı. Burası Cam'in Sinclair Kalesi'ndeki odasıydı. Teyzesi ve kuzenleriyle birlikte kalabalık yatakta yatmak yerine yerdeki şilte uyuyuştu.

Akrabalarının üçü de hizmetçiden şilte istediğinde buna karşı çıkmış, bunu düşüneceğinden dehşete düşmüşlerdi ama o yine de yerde şilte üzerinde uyumayı tercih edeceğine dair güvence vermişti. Sonuçta bunun alışık olduğu bir şey olduğunu belirtmişti. Üstelik yatak büyük olmasına rağmen içinde dördü olduğu için biraz kalabalıktı. Sonunda pes etmelerinin tek nedeninin bu olduğundan şüpheleniyordu çünkü hareket edecek yer bırakmadan birbirlerine yaslanmışlardı. Sadece üçünün içinde olmanın daha rahat olduğundan emindi. Her ne kadar yatağın sunduğu konforun tadını çıkaramadığı için pişman olsa da, elbette ki şilte üzerinde daha rahattı.

Gece boyunca kendisini sıcak tutan kürkleri üzerinden atan Joan hızla ayağa kalktı ve yatağa baktı, yatağın boş olduğunu görünce kaşları kalktı. Görünüşe göre teyzesi ve kuzenleri o günü karşılamak için çoktan kalkmışlardı. Bir an onu neden uyandırmadıklarını merak etti ama sonra buna minnettar oldu. Dün gece Cam'in onu odaya geri getirdiğinde saatin geç olduğunu hatırladı, bu anı karşısında dudaklarında bir gülümseme kıvrılmıştı.

Sinclair'deki ilk günü iyi geçmişti. Ailesiyle tanışmak korktuğu kadar kötü olmamıştı. En azından dehşet içinde çılgılık atıp onu dışarı atmamışlardı. Joan, Leydi Sinclair onları odada yalnız bıraktıktan sonra teyzesiyle yaptığı konuşmayı hatırlayarak, özellikle de annesinin yaptıklarını düşününce bu iyi oldu, diye düşündü. Kuzenleri dinlenmek için uzanincaya kadar beklemiş ama sonra soğuk şöminenin yanında oturduğu Annabel'in yanına gitmiş ve ona annesinden bahsetmesini istemişti. Teyzesi

nazik davranmıştı ama kısacası annesi, teyzesini ve amcasını soymaya çalışan ve Annabel Teyze'yi onu öldürmek amacıyla kaçırarak kışkırtan bir inektir.

Annabel, kız kardeşinin onu gerçekten öldüreceğini düşünmediğine dair ona güvence vermişti ama Joan da öldüreceğinden aynı derecede emindi. Gerçek annesinin sesi berbat bir kadına benziyordu ve bu da onu yetiştiren kişinin Maggie Chartres olduğu için daha da minnettar olmasını sağlıyordu. Sadece bunu ona söyleyebilmeyi diliyordu. Annesiyle konuşmak istediği birçok şey vardı ama bu mümkün değildi. İçini çeken Joan, biraz düzen vermek için parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve ardından en kötü kırışıklıkları gidermek için eteklerini fırçaladı. Bunun pek bir faydası olmadı ve giyecek başka bir elbisesi olmasını diliyordu ama şu anda elindeki tek kıyafet buydu. Joan'ın değiştirdiği iki elbisesi vardı. Erkek çocuk kılığında görevine çıktığında bunları çantasına koymuştu ama ilkinin Cam'i onardığında bandaj için kesmişti. Cam o gün şelalenin yanında kestikten sonra göğüslerinin etrafındaki bağın yerine geçmek için ikincisini de kesmişti. Şu anda giydiği elbise dışında artık hiçbir elbisesi yoktu ve bu aslında Annella'nınkiydi. Kızın kalabileceğini söylemesine rağmen.

Joan eteğindeki çim lekelerini fark ettiğinde bunun iyi bir şey olduğuna karar verdi. Görünüşe göre Cam başka bir elbisenin mahvolmasına neden olmuş, diye düşündü ama çok da üzülmemişti. Yıkımına ortak olmuşken nasıl olabilirdi? Konuşmalarının ardından Joan ve Annabel de biraz dinlenmek için uzanmışlardı; o sırada Joan yatağın hepsinin rahatça uyuyabileceği kadar büyük olmadığını keşfetti. Aslında bir hizmetçi gelip onlara akşam yemeğinin hazır olduğunu ve herkesin büyük salonda toplandığını bildirdiğinde rahatlamıştı. İşte o zaman Joan kendisi için bir palet getirilmesini istemişti. Hizmetçi, o gece emekli olduğunda orada bir tane olacağına dair güvence vermişti. Teyzesi ve kuzenleri onunla kısa süreliğine de olsa tartışmışlardı. Onların da rahat uyumadıklarını tahmin etti.

Aşağıya indiklerinde Cam onu bir gülümsemeyle karşılamış ve yanına oturmasını sağlamıştı. Daha sonra hizmetçilerin getirdiği tepsilerden hem kendisine hem de ona servis yapmıştı. Yemek çok canlı geçmişti; Sinclair'lerin kaçırdığı düğünün kutlamasıydı. Diğerleri gülerken ve sohbet ederken Joan sessizdi, utangaçlık ve kararsızlıktan dilini tutuyordu. Yine de diğerleriyle birlikte dinlemekten ve gülmekten keyif alıyordu ve sanki

çok geçmeden herkes emekliye ayrılacakmış gibi görünüyordu.

Cam herkesin önünde ona iyi geceler öpücüğü verdiğinde Joan kızarmıştı. Daha sonra ona da sarıldı ve bu onu hazırlıksız yakaladı. Onu öperken onu kollarında tutmasına alışkın olmasına rağmen, genellikle ona sadece sarılmazdı. Herkes uyuduktan sonra aşağıda onunla buluşmak için kulağına fısıldadığında neden bunu yaptığını anladı. Başını sallayarak onun kollarından kaymış ve görev bilinciyle teyzesi ve kuzenlerinin peşinden odasına gitmişti. Ama tüm yol boyunca endişelenmiş, onun onu neden görmek istediğini merak etmişti.

Şilte söz verildiği gibi bekliyordu ve diğerleri emekli olduğunda Joan uzanmış ama uyumamıştı. Uyuduklarını düşünüp büyük salondan gelen sesler kesilene kadar beklemiş ve sonra sessizce odadan ayrılmıştı. Cam merdivenlerin dibinde onu bekliyordu. Elini yakalayıp onu sessizce mutfakların kapısına, hâlâ sıcak olan odadan geçirip arkasındaki sebze ve meyve ağaçlarının yetiştiği avluya çıkarmıştı.

Ay ışığında ağaçların olduğu avlunun arka tarafına doğru ilerlediler ve sonra onu öpmek için dönmüştü. Ancak adam elbisesinin üst kısmını çekiştirip göğüslerini serbest bırakmak için aşağıya doğru çekmeye başladığında, onu neden buraya getirdiğini anladı. Onun kucaklaşmasında rahatlayarak onu daha hevesli bir şekilde öpmüştü.

Odaya geri dönüp şiltedeki kürklerin altına girdiğinde neredeyse şafak sökmüştü, bu da hiç şüphesiz bu kadar geç uyumasının nedeniydi. Ama teyzesi ve kuzenlerinin onu neden uyandırmadığını hâlâ anlayamıyordu.

Bu endişeyi bir kenara bırakan Joan merdivenlerden aşağı indi. Büyük salonda hizmetçiler vardı ama o başka kimseyi görmüyordu ve sehpa masalarında da kimse oturmamıştı. Biraz içini çekerek herkesin orucunu bozup gittiğini tahmin edecek kadar geç olduğunu tahmin etti. Kısa bir süre Leydi Annabel ile kuzenlerini aramaya karar verdi ama midesinin guruldaması onun yerine mutfığa gitmesine neden oldu. Joan içeri girip bir meyveyi çimdikleyip dışarı çıkmayı bekliyordu ama bu olmadı. Mutfığa gelişi, orada devam eden işlerin aniden sona ermesine neden oldu; tüm hizmetçiler kimin girdiğini görmek için etrafa bakındı ve sonra yaptıkları işi bırakıp ona baktılar.

Joan kararsızca, "Orucumu açmak için biraz meyve falan getirmeyi düşündüm," dedi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Gerek yok hanımefendi. Aşçı olduğunu tahmin ettiği bir adam, Jinny onu senin için getirecek, dedi. Daha sonra hemen ileri doğru koşan küçük, solgun kadına bakmak için döndü.

"Evet hanımefendi. Lütfen gidip masaya oturun. Orucunuzu açmanız için size yiyecek ve içecek getireceğim." Joan, "Ah, ama kimseyi rahatsız etmek istemedim" diye itiraz etti. "Kendim getirebilirim. Sonuçta geç uyuyan benim ve..."

"Sorun değil leydim," dedi Jinny, onu kapıya doğru iterken gülümseyerek. "Hiç sorun değil. Dua edin, gidin oturun, ben de hemen çıkacağım."

Joan hafifçe iç geçirerek pes etti ve kadının onu odadan dışarı çıkarmasına izin verdi. Kendisine beklenilmesine alışkın değildi ve bundan hiç de memnun değildi. Ama mutfaktaki herkes ona sanki iki kafası varmış gibi bakmıştı. Görünüşe göre bayanlar kendilerine bu şekilde hizmet etmiyorlardı.

Jinny'nin izlediğinin farkında olarak sehpalara doğru ilerledi. Mutfak kapısının kapandığını duymadan önce onlara giden yolu yaralamıştı. Görünüşe göre kadın görevine başlamadan önce geri dönmeyeceğinden emin olmak istemişti.

Joan beklemek için masaya yerleşti, bakışları büyük salonda geziniyordu. Büyük bir odaydı ve renkli duvar süsleri ve yerdeki temiz, taze sazlar ile bakımlıydı. Gördüğü

kadarıyla Sinclair Kalesi devasa, müreffeh ve bakımlıydı. Leydi Sinclair hizmetkarlarını, Laird Sinclair'ın savaşçılarını yönettiğini düşündüğü kadar verimli bir şekilde yönetiyordu.

Mutfak kapısının açılma sesi dikkatini dağıttı ve kız elinde bir tepsiyle dışarı fırladığında Joan Jinny'ye gülümsedi. Hizmetçi ilk önce odanın sonundaki, diğerlerinden biraz daha yüksekte bulunan masaya yöneldi, ancak Joan'ın alt taraftaki masalardan birinde oturduğunu fark ettiğinde yön değiştirdi.

Kadın onun yanında durarak, "İşte buradasınız leydim," diye mırıldandı. "Hamur işleri taze. Cook siz mutfığa girmeden önce onları çıkardı. Bu elma şarabı da sezonun ilk partisinden ve sana da bir elma getirdim. Umarım iyidir."

Joan, "Çok hoş," diye mırıldandı. "Teşekkür ederim."

Hizmetçi, "Memnun oldum leydim," diye reverans yaptı, sonra dönüp hızla uzaklaşıp mutfaklara doğru gözden kayboldu.

Joan yemeye başladı. Yemeğinin belki yarısını bitirmişti ki kötü bir kahkaha onu durdurdu ve etrafına bakınıp Leydi Finola'nın merdivenlerden yaklaştığını gördü.

Kadın acımasız bir eğlenceyle, "Seni evine, ailesinin yanına getirecek cesareti gösterdiğine inanamıyorum," dedi ve Joan ona boş boş baktığında şöyle dedi: "Bir hırsızın ve katilin kızı olman yeterince kötü değil. ama şu alçak masalarda oturan halinize bakın, elbiseniz ve yüzünüz kirli, saçlarınız darmadağın."

Finola alaycı bir tavırla elini masanın üzerine koyarak ona doğru eğilirken tısladı:

"Bana sözlerimi not edin, şehvetini giderdikten sonra evliliğinizi feshedecek ve olması gerektiği gibi sizi bir kenara atacak." Doğrularak burnunun aşağısına baktı ve soğuk bir tavırla ekledi: "Siz buraya ait değilsiniz." Hayır hanımefendi. Tek

yapacağınız Sinclair'ın adını utandırmak olacak."

Finola'nın arkasında ve yanında bir hareket gözüne çarptı ve Joan, tam kadın söylerken teyzesinin merdivenlerden yaklaştığını fark etti, "Ama Leydi Sinclair daha dün bana Campbell'ın Joan ile evlendiği için minnettar olduğunu söyledi, seninle değil, Leydi Finola. Yani görünüşe göre o senin fikrini paylaşmıyor." Joan dudağını ısırды ve Finola'yı ihtiyatla izledi. Kadın, Leydi Annabel'in ağzından çıkan ilk kelimeyle yüzünü göremediği için dönmüştü ama kadın son derece hareketsizdi, elleri yumruk haline gelmişti. Joan bir an Annabel'e saldıracağını sandı ama sonunda tek kelime etmeden merdivenlerden yukarı çıktı.

Annabel onun gidişini izlerken, "İğrenç kaltak," diye mırıldandı.

"Olabilir," diye mırıldandı Joan ve ardından içini çekerek ekledi: "Ama o haklı."

"Ne?" Teyzesi dönüp endişeyle ona baktı. "Hayır Joan, öyle değil."

"Ben bir hırsız ve katilin kızıyım."

Annabel hemen, "Hayır, katil değil," diye itiraz etti.

Joan, "Kocasını, babamı öldürdü," diye hatırlattı ona. Bu küçük haber öğrendiğinde oldukça şok ediciydi. Annesi adama yumruk atmış, adam dengesini kaybetmiş, düşüp boynunu kırmıştı.

“Evet ama bu bir kazaydı. Annen babanı seviyordu. Gerçekten öyle yaptı Joan. Onu öldürmek istemedi.”

Joan bunu omuz silktilti. "Pek önemi yok. Finola'nın dediği gibi ben hanımefendi değilim. Bayan olmakla ilgili ilk şeyi bilmiyorum. Sanki bir rezaletmiş gibi alçak masada olduğumu söyledi ama ben alçak masanın ne olduğunu bile bilmiyorum. Ya da neden oraya oturmamam gerektiğini. Yani, bu masanın bundan daha alçak olduğunu biliyorum ama neden oturmayayım ki..."

“Soylular yüksek masada oturur,” diye mırıldandı Annabel sessizce. “Sondaki diğerlerinden daha uzun olan. Hizmetçiler ve halktan kişiler alt masalarda oturuyorlar.”

"Anlıyorum," dedi Joan yorgun bir şekilde ve ayağa kalktı. "Sanırım belki de ben..." "Joan," dedi Leydi Annabel, yanından geçmeye çalışırken kolunu yakalayarak. Finola'nın söylediklerinin seni üzmesine izin verme. Öğrenmen gereken sadece birkaç şey var ve bu yüzden Annella, Kenna ve ben seninle geldik. Bunları size öğretebiliriz ve öğreteceğiz."

Joan mutsuz bir şekilde, "Bu benim bir hırsız ve katilin kızı olduğum gerçeğini değiştirmeyecek" dedi. Hayır ama ben Kate'in kız kardeşiyim. Bundan utanç duyarak mı yürümeliyim?" ciddiyle sordu.

Joan hemen, "Hayır, elbette hayır" dedi. "Sen onun kurbanıydın.

"Bir bakıma sen de öylesin," dedi Leydi Annabel sessizce. Onu annen olarak seçmedin Joan. Ve onun yaptığı şeylerden kimse seni sorumlu tutmuyor. En azından önemli olan kimse yok.

Joan hemen, "Bunu bilmiyorsun," dedi. "Cam'in annesi ve babası için önemli olabilir. Aslında bilselerdi muhtemelen öyle olacağını sanıyorum."

Annabel hızla, "Bildiklerine eminim," dedi.

"Nasıl bilebilirler? Cam onlara nasıl tanıştığımız hakkındaki gerçeği bile söyleyemedi. Seyahat partim yoktu. "Cam burayı ziyaret eden kadınların yararına bunu söylemek zorundaydı. Yayılan dedikodulara karşı seni korumaktı Joan. Ama sonradan ailesine gerçeği söylediğinden eminim. Hatta muhtemelen babasının kendisi ve kardeşleriyle konuşmak istemesinin ve hepimizi göndermesinin nedeni de buydu. Hiç şüphe yok ki Cam'in misafirleri yüzünden hikayeyi biraz değiştirdiğinden ve gerçek hikayeyi istediğinden şüpheleniyordu.

"Joan," diye nazikçe devam etti, ellerini tutarak. "Sen annenin kızıydın, annen değil. Amcan ve ben, onun yaptıklarından seni sorumlu tutmuyoruz ve kimsenin de buna hakkı yok." Ellerini sıktı. "Cam'in ailesi iyi insanlar. Eminim seni de sorumlu tutmayacaklardır. Ayrıca," diye ekledi çarpık bir gülümsemeyle, "Leydi Sinclair, Cam'in nihayet evlendiği için o kadar minnettar ki, ne olursa olsun seni savunacağından şüpheleniyorum."

Joan içini çekti ve mutsuz bir şekilde başını eğdi, eteklerindeki bir noktayı fırçaladı. Annabel, "Sana daha çok elbise dikeceğiz," diye güvence verdi ona. "Bu arada Annella'dan birkaç tane ödünç alabilirsin. Ayrıca Leydi Sinclair'le sana bir hizmetçi

ayarlaması konusunda konuşacağız. Bunu MacKay'den ayrılmadan önce ben de yapardım ama her şey olup biterken zaman yoktu. Gerisi size bilmeniz gerekenleri öğretmekten ibarettir.”

Joan tereddüt etti. "Cam'i utandırmayacağımı bana ne kadar çabuk öğretebilirsin?" "Elimizden geldiğince çabuk," diye güvence verdi Annabel ve Joan hâlâ tereddüt ederken tekrar ellerini yakalayıp şöyle dedi: "Joan, lütfen, Finola'nın kendine olan güvenini tüketmesine ve burada şansın olduğu mutluluğu bozmasına izin verme. . Yapmak istediği şey buydu. Ona izin verme. Kendinize güvenerseniz ve buna bir şans vererseniz, Cam ve sen iyi bir hayata sahip olabilirsiniz. Elbette?"

Joan ciddiyetle başını salladı. Pek fazla seçeneği varmış gibi değildi. Artık evliydi. Kaçmaya çalışmaktan başka seçeneği, bunu yürütmeye çalışmaktı. İlk önce bunu yapacaktı. Gerekirse daha sonra da kaçabilirdi. "İyi." Annabel ona genişçe gülümsedi. "O halde neden yemeğinizi ve içeceğinizi üst kata çıkarmıyorsunuz? Ben gidip kızlarla konuşacağım ve onları derslerinize başlamaları için göndereceğim, ben de Leydi Sinclair'le sizin için bir hanım hizmetçisi hakkında konuşurken.

Başını sallayan Joan, hizmetçinin kendisine getirdiği maşrapayı ve yemeği topladı, sonra dönüp onlarla birlikte

aceleyle yukarı çıktı. Ancak Cam'in odasının kapısına ulaştığında durakladı ve kaşlarını çatarak elindeki eşyalara baktı.

"Yardım etmeme izin ver."

Joan hızla etrafına baktı, kısa boylu, kızıl saçlı biri merdiven boşluğundan ona doğru koşarken gözleri büyüdü. Bu, Leydi Sinclair'in Cam'in düşünmesi için buraya getirdiği kadınlardan biriydi.

Genç kadın yanına vardığında gülümsedi. "Ellerin biraz dolu."

"Evet, geç uyudum ve. " Joan çaresizce omuz silkti; artık kıyafetleri ve saç konusunda son derece

çekingendi. Kısa bir süre dudağını ısırıp ve sonra ağzından kaçırdı, "Aşağıya inmeden önce saçımı ve elbisemi düzeltmem gerekirdi, ama ben. " "

Ama sanırım haydutların saldırısında her şeyinizi kaybettiniz," diye tahmin etti hafifçe kaşlarını çatarak. ama sonra kolunu okşadı ve neşeyle ekledi: "Ama her şey yoluna girecek." Eminim Leydi Sinclair size bir hizmetçi ayarlayacaktır, belki ben ve diğer kızlar da yeni elbiseler dikmenize yardım edebiliriz," diye önerdi. "Eğer hepimiz bunun üzerinde çalışırsak, Sinclair'den ayrılmadan önce en azından birkaç tanesini tamamlamış oluruz."

Bu nazik öneri karşısında Joan'ın gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Teşekkür ederim. "

"Garia," dedi kız kararsızca durakladığında. "Adım Garia MacCormick." "Pekala, teşekkür ederim Garia," dedi sessizce. "Kibarlığın için müteşekkirim."

Garia omuz silkti. "Askerlerinizi, hizmetçilerinizi ve tüm elbiselerinizi haydutlara kaptırmak için çok acı çektiniz. Eğer sizin için işleri biraz daha kolaylaştırabilirsem,

bundan mutluluk duyarım.” Sonra dönüp kapıyı onun için açtı ve sonuna kadar itti. “Şimdi neden gidip orucunuzu açmıyorsunuz? Gidip kızlarla birkaç elbise dikme konusunda konuşacağım.

Joan onun yanından geçip odaya girerken, Teşekkür ederim, diye tekrar mırıldandı. "Bunu gerçekten takdir ediyorum, özellikle de buraya Cam'le evlenme umuduyla geldiğin ve ben bunu herkes için mahvettiğim için." “Bu benim için bir zevk.” Garia ona güvence verdi ve sonra sıırttı. “Rekabet edebileceğim bu kadar güzel hanım varken Cam'i kazanmayı zaten hiç beklemiyordum. En azından bu şekilde bir arkadaş edinmiş olacağım ve arkadaşlar çoğu zaman altından daha değerlidir, öyle değil mi?” "Evet, öyle," dedi Joan ciddi bir tavırla.

Garia başını salladı. "Daha sonra gelip diğer kızların ne dediğini size anlatacağım," diye söz verdi ve ardından Joan'ı yalnız bırakarak kapıyı kapattı.

CAM aceleyle içeri girerken BÜYÜK SALON'A bir göz attı ama işlerini yapan hizmetkarlar dışında oda boştu. Ancak kendisi de aynısını bekliyordu ve Joan'ın diğer hanımlarla birlikte orada olmasını bekleyerek merdivenlere ve güneş enerjisine doğru devam etti.

Ancak tartışırken yükselen kadın sesleri yaklaşırken onu yavaşlattı ve kendi adını ve Joan'ın adını duyduğunda koridorda görüş alanının dışında durdu ve dinledi.

"Campbell'in eve getirdiği küçük köylü için önlük dikilmesine neden yardım edelim ki? 'Hayır'ın bize faydası olmaz.”

Cam'in onun Finola MacFarland olduğunu anlaması için kimin konuştuğunu görmesine gerek yoktu. Dul kadın, çok yaşlı kocasının ölümü üzerine servetini ve şatosunu miras almayı bekliyordu ama bunların hepsini kardeşinin oğluna bırakmıştı. Yaralanmaya hakaret eklemek için, MacFarland vasiyetinin her şeyden önce okunmasını talep etmişti ve yeğeninin her şeyi kazanmasının ve kendisinin hiçbir şey almamasının nedeni olarak evlilikleri sırasındaki birçok sadakatsizliğini sıralamıştı. Bundan önce bencil ve dikkatsiz bir fahişeydi ama o zamandan beri sert, soğuk kalpli bir kaltağa dönüşmüştü. Şimdiki tutumu onu hiç şaşırtmadı.

Birisi ciddiyetle, "Zavallı kız kuzeye yaptığı yolculukta bu haydutlar yüzünden her şeyini kaybetti," diye tartıştı ve Cam kapının etrafından odaya bakmak için yaklaştı ve sadece müstakbel gelinlerin orada olduğunu ve konuşmacının ufak tefek kızıl saçlı bir adam olduğunu gördü. bilmiyordum. "Ayrıca hayır, sanki yapacak daha iyi bir şeyimiz varmış gibi. 'İkisi ailelerimiz bizim için gezici ekipler gönderene kadar zaman geçirmemize yardımcı olur ve 'ikisi de ona aynı anda yardım eder. Hoş görünüyor ve gerçekten yardımımıza ihtiyacı var.” Finola tiksintiyle, "Aptallık etme, Garia," diye çıkıştı. “Elbette hoş biri. O, soyluların masasına oturmasına izin verilen bir köylü. O kadar minnettar ki muhtemelen botlarını yalayacak. Ama bana şunu söyle, uzun süre dayanamayacak. Alçak masaya oturmayacak kadar bilgili değil. Campbell onu çabuk yoracak ve bir kenara atacak.”

Garia sessizce, "Onlar evliler Finola," dedi. "Onu bir kenara bırakamaz.”

Finola, "Evet, yapabilir," dedi muzaffer bir ses tonuyla. “Babası sıradan bir ahır

ustasıydı, annesi ise bir katil ve hırsızdı. Tek yapması gereken bunların hiçbirini bilmediğini iddia etmek ve böylece düğün iptal edilebilir.” Cam, kadının sözleri karşısında kasıldı ve kaşlarını çatı; Joan'ın annesi ve babası hakkındakileri nasıl öğrendiğini merak ediyordu. Ama o dönemde dedikodu konusu olan bu hikaye, daha sonra da uzun yıllar ocakta anlatılmıştı. Sonuçta Annabel'in kız kardeşini biliyordu, öyleyse Finola neden bilmesin ki? Aslında pek çok kişi hikayeyi biliyordu ve Joan'un ortaya çıkıp onunla evlenmesinden sonra dedikoducuların hikayeyi yeniden canlandıracağından hiç şüphesi yoktu. Yine de onun duymamasını ve bundan zarar görmemesini

sağlamalıydı.

Garia ciddiyetle, "Cam'in onu bir kenara bırakmayacağına eminim," dedi.

"Birbirlerini seviyorlar. Bunu birbirlerine bakışlarından anlayabilirsiniz."

Cam bunun üzerine gözlerini kırıştırdı. Garia aralarındaki aşkı mı görüyordu?

Aralarında aşk var mıydı? Kendi duygularından emin değildi. Yolculuklarının sonunda onu kaybetmek istemediğini, devam etmeleri gereken şeyin devam etmesini istediğini biliyordu. Ancak Joan bunu yapmamıştı ve Ross MacKay, karısının Joan'ın onu sevdiğini düşündüğünü söylemişti.

"Aşk!" Finola bu kelimeyi sanki ağzında acı bir tat varmış gibi tükürdü. "Onun nesini sevebilir ki? O sıradan biri. Eminim ki eğitim yok, beceri yok ve onunla konuşacak çok az şey var."

Aslında buraya yolculukları sırasında sık sık ve uzun süre konuşmuşlardı, diye düşündü Cam. Joan soylu bir kadının olacağı şekilde eğitim görmemiş olabilirdi ama yine de zekiydi ve gece ateşin yanında ilk sohbet ettiklerinde onun bir erkek çocuk olduğunu düşünse de konuşmaları ondan sonra da devam etmişti. onun bir kadın olduğunu öğrenmişti. Yolculuk sırasında, geceleri ateşin yanında birbirlerinin kollarında iyileşirken ve sabahları oruçlarını açarken böyle vakit geçirmişlerdi. Epeyce konuşmuşlardı.

"Hayır. Onların gözlerinde gördüğün şehvettir ve bu asla uzun sürmez. Onu çabuk yoracak ve sonra onu bir kenara bırakacak, dedi Finola kendinden emin bir tavırla.

"Tek yapmam gereken bana zaman tanımak ve o günü beklemek."

Garia sessizce, "Eh, istediğin kadar bekleyebilirsin," dedi. "Neyse, dikiş dikeceğim."

Finola kuru bir tavırla, "Evet, ama o zaman sen bir aptalsın," dedi.

Cam, kadının zehrini daha fazla dinlemeye isteksiz olarak topuklarının üzerinde döndü ve sessizce uzaklaştı. Ne yazık ki onun saçmalıklarını benimsemesini engellemek için yapabileceği çok az şey vardı. Şimdilik varlığını belli edebilir ve onu susturabilirdi ama gittiği anda, hiç şüphesiz tekrar içeri girerdi. Yapılacak en iyi şey bunu görmezden gelmek ve halkının onu götürmek için bir an önce gelmesini ummaktı. Her ne kadar açıkçası, evine kadar eşlik etmesi için yarım düzine Sinclair askerini ayarlamaya değer olsa da, diye düşündü ve ardından koridorda hızla ilerleyen ayak seslerine omzunun üzerinden baktı. Cam tereddüt etti ama sonra Garia'yı

tanıdığında durakladı.

"Ah, efendim." Ona kararsızca gülümsedi, ona ulaştıkça adımları yavaşladı. "Eğer Leydi Joan'a bakıyorsanız, o sizin odanızda teyzesi ve kuzenleriyle birlikte. Ben de ona iyi haberi vermek için o tarafa doğru gidiyordum. "İyi haberler?" diye sordu.

"Evet, diğer hanımlarla konuştum ve biri hariç hepsi yardım etmek ve biz buradayken ona birkaç elbise giymek istiyor" dedi, mutlu bir şekilde gülümsedi.

Cam'in yardım etmek istemeyen kişinin kim olduğunu sormasına gerek yoktu.

"Teşekkür ederim Garia. Fer eşimi savunuyor ve kadınları bu şekilde yardım etmeye ikna ediyor. Bunu takdir ediyorum.

"Ah, hiçbir şey değil, lordum. Joan'a yardım etmekten mutluyum. Çok hoş görünüyor ve ikinizin birbirini bulduğuna sevindim," diye güvence verdi ona gülümseyerek.

"Şimdi gidip ona iyi haberi vermeliyim ve ölçülerini almalıyım, böylece başlayabiliriz."

"Ah, evet, elbette," diye mırıldandı Cam, kaşlarını hafifçe çatarak dudaklarını çekti.

"Bir sorun mu var lordum?" Garia kararsızca sordu.

"Hayır, hayır" diye mırıldandı ve sonra zorla gülümsedi. "Ben sadece Joan'ı dışarı çıkarıp ona öğretecektim..." Aniden duraksadı. Joan'ı kaleden uzaklaştırmak ve biraz şaka yapmak için yalnız bırakmak için ona at binmeyi öğretme bahanesini kullanmayı planlamıştı. Ama Joan'a Garia'ya at sürmeyi öğretmekten bahsetmek istemiyordu.

Soylu bir kadına neden ata binmenin öğretilmesi gerektiğini merak ederdi. Başını sallayarak onu yürümeye devam etmesi konusunda teşvik etti ve bunun yerine şöyle dedi: "Ben sadece ona arabayla gitmeyi önerecektim. Ama bekleyebilir. Önlükler için onu ölçmek daha önemli.

Koridorda ilerlerken Garia kaşlarını hafifçe çatarak, "Ah," dedi. "Emin misin?

Başlamak için her zaman bekleyebilirdik ve..."

"Hayır," Cam hemen sözünü kesti. "Onun acilen önlüklere ihtiyacı var. İstedğim zaman onu gezdirebilirim. Kapıda durduklarında Garia, Tamam, diye mırıldandı.

"Eğer eminsen?"

"Evet," dedi ve kapıyı çalmak için elini kaldırdı, ancak kendisi yapamadan kapıyı açabildi.

"Ah!" Kapıyı açan hizmetçi gergin bir şekilde ondan Garia'ya gülümsedi. "Oda boşken şaka yapıyordum." "Boş?" diye sordu Cam, odanın gerçekten de boş olduğunu görmek için onun yanına bakarken. "Eşim nerede?" "Teyzesi ve kuzenleriyle birlikte avluya gitti. Sanırım okçuluk antrenmanı yapacaklardı," dedi hizmetçi.

Okçuluk mu yapıyorsun? Cam, Joan'ın daha önce hiç selam bile görmediğinden şüphelendi ama yalnızca başını salladı. "Teşekkür ederim."

Hizmetçi başını sallayıp yanlarından geçip aşağı indiğinde Garia'ya döndü ve gülümsedi. "Neden güneşe geri dönmüyorsunuz? Joan'ı bulup siz hanımların yanına göndereceğim."

Başını sallayan Garia döndü ve hızla uzaklaştı. Cam, güneş enerjisine geri dönene

kadar izledi ve sonra hanımların bu antrenman için nereye gitmiş olabileceğini merak ederek aşağıya doğru yöneldi. Adamların antrenman alanında olacağından şüpheliydi. Aslında kimsenin onları göremeyeceği bir yerde olduğundan

şüpheleniyordu ve Joan'ın ok ucunu tanımadığını fark etti.

Bölüm 12

"ŞİMDİ, HEDEFİ HEDEFLEYİN, NEFES VERİN ve bırakın," diye talimat verdi Leydi Annabel.

Başını sallayan Joan gözlerini kısarak hedefe baktı, derin bir nefes aldı, nefesi bıraktı ve oku serbest bıraktı. Daha sonra hayal kırıklığıyla sarktı ve sadece birkaç metre önünde yere düştü.

Teyzesi, "Sorun değil," dedi ve omzunu okşadı. "Sadece pruvayı biraz daha geriye çekmeniz gerekiyor. Gelin tekrar deneyin."

Joan iç çekerek başka bir oku çentikledi, derin bir nefes aldı, oku geri çekti ve nefesini bırakırken onu serbest bıraktı. Bu sefer çok daha iyisini yaptı. Ok çok yükseğe ve uzağa uçtu. Ancak hedefi vurmadı, bunun yerine hedefin on metre sağındaki ve yaklaşan kocasının ayaklarından sadece birkaç santim uzaktaki toprağa düştü. "Aman Tanrım," Annabel ile birlikte nefes aldılar ve adam aniden durup oka baktı.

Joan yayı indirdi ve Cam'in oku alıp onlara doğru ilerlemesini izlerken dudağını ısırdı. "Özür dilerim kocam. Ben..."

"Bu benim hatam," diye sözünü kesti. "Hedefe arkadan yaklaşmanın daha iyi olduğunu biliyorum. Burada, arka avluda pratik yapmak için bir hedef belirleyeceğinizi bilmiyordum," dedi alaycı bir tavırla. "Yapmam gerekirdi."

Hizmetçi sizin okçuluk antrenmanı yapmak için dışarı çıktığınızı söyledi ama bu bir saatten fazla zaman önceydi..."

"Bir saattir bizi mi arıyorsunuz?" Kenna geniş gözlerle sordu.

"Evet. Bakmayı düşündüğüm son yer burasıydı" diye itiraf etti. "Ve seni antrenman alanında bulamayınca okçuluk konusundaki fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündüm ama yine de daha dikkatli yaklaşmalıyım." Leydi Annabel sessizce, "Ona diğerlerinden uzakta eğitim vermenin daha iyi olacağını düşündük," dedi. "Ve hizmetkarlar dışında kimse buraya geri gelmez."

"Haklısın, elbette," diye mırıldandı.

Joan iç geçirerek, "Önemli değil," dedi. "Bir saatten fazla süredir buradayız ve henüz

hedefi bir kez bile vuramadım."

Teyzesi cesaret verici bir şekilde, "Ama her atışta daha iyiye gidiyorsun" dedi. "Yeterince pratik yaparsan başarılı olursun."

Cam hafif bir gülümsemeye, Korkarım antrenmanın artık beklemesi gerekecek, dedi. "Garia hanımları yeni elbise dikmenize yardım etmeleri konusunda ikna etti ve önleminizi almak için güneşte size ihtiyaçları var." "Ah, bu harika!" Annella, Kenna'yla birlikte oturdukları yerden sıçrayarak ağladı; anneleri Joan'a düz atış yapmayı öğretmeye çalışırken dikiş dikiyordu. "Onların yardımıyla önlükleri çok daha hızlı halledebiliyoruz." Leydi Annabel hafifçe gülümseyerek, "Bu harika bir haber," diye onayladı. "Ve bugün okçulukta yeterince pratik yaptık. Hadi içeri girelim ve hanımlar ölçülerinizi alsın, sonra müziğe ya da dansa geçeceğiz sanırım." Joan bu öneri karşısında yüzünü buruşturmamayı başardı. Garia'yı sevmesine rağmen diğer kadınlarla, özellikle de Finola'yla tanışmaya pek hevesli değildi. Ayrıca müzik veya dans eğitimine geçme konusunda da istekli değildi. Joan büyürken bu tür uğraşlara hiç vakti olmamıştı. Her zaman annesini takip ediyor, becerilerini öğreniyordu, bu yüzden bu eğlencelerde ok ve yayda olduğu kadar kötü olacağını çok iyi biliyordu. Gerçekte, bugünün ona şu ana kadar öğrettiği tek şey onun gerçekten bir köylü olduğu, hanımefendi rolü oynayan bir köylü olduğuydu.

"İşiniz bitti mi?"

Joan şaşkınlıkla Cam'e baktı, sonra da boş hendeğe döndü. Biraz daha sülün almayı düşünüyordu ama onsuz da idare edebileceğini düşünüyordu. Kilo almasına ve hanımların onun için planladığı gelinliklere uymamasına gerek yoktu. Bu düşünce onun hafifçe gülümsemesine neden oldu. Anlaşılan o ki, kadınlar arasında iyi olan tek kişi Garia değildi. Birçoğu öyleydi. Elbette bir çift de öyle değildi. Pek hoş olmayan bir kişiliğe sahip olan tek kişi Finola değildi, ama Joan o öğleden sonra teyzesi onu dans derslerine başlamak için uzaklaştırmadan önce çoğunlukla kadınlarla vakit geçirmekten keyif almıştı.

Bu düşünce Joan'ın gülümsemesinin büyüdüğü kadar çabuk ölmesine de neden oldu. Dansta okçuluktan daha iyi değildi. Gerçekten de kuzeninin ayak parmaklarına o kadar çok kez vurmuştu ki, kuzenleri gelecekte bu derslere yardım etmeyi reddetmeselerdi şaşırmazdı. Joan bunu yapsalar bile umursamazdı. Derslerden pek keyif almamıştı. Kendini tuhaf ve beceriksiz hissetmişti ve tüm bu zorlu süreç onu sıcak, terli ve perişan bırakmıştı.

"Joan mı?" Cam kaşlarını hafifçe çatarak dürttü.

Zorla gülümsemeye çalışarak başını salladı ve evet demek için ağzını açtı, işi bitti ama Leydi Sinclair adını çağırırken ağzını kapatıp etrafına baktı.

"Eğer yemeğin bittiyse canım, seninle biraz konuşacağım." Joan'ın gözleri büyüdü ve kararsızca Cam'e baktı.

"Devam et," dedi iç çekerek. "Bekleyebilirim."

Başını sallayan Joan ayağa kalktı ve kadın ayağa kalkarken masanın yanından kayınvalidesine doğru yürüdü. Leydi Sinclair, Joan'ı merdivenlere doğru

yönlendirmek için kolunu ona dolayarak, "Leydi Annabel ve ben bu

öğleden sonra sohbet ettik" dedi. "Ve bana bir bayanın hizmetçisine ihtiyacın olduğunu hatırlattı. Ben de hizmetçilerden birinden bizi Cam'in odasında beklemesini istedim, böylece onun bunu yapıp yapamayacağını görebileceksiniz.

"Ah," diye mırıldandı Joan boş bir sesle.

"Kız hiçbir zaman ana pozisyonu olarak hanımefendinin hizmetçisi pozisyonunu üstlenmedi, ancak geçmişte kendi refakatçileri olmayan misafirlerimiz olduğunda öyle davrandı. Şaşırtıcı derecede iyi olduğunu söylediler. Ve elbette hizmetçim, Edith ve Leydi Annabel'in hizmetçisi de, eğer onunla konuştuktan sonra onun bunu yapabileceğini düşünüyorsanız, onun eğitime yardım edeceklerdir."

Teşekkür ederim, diye mırıldandı Joan. "Çok naziksin."

Leydi Sinclair, "Hiç de değil canım," dedi. "Sana teklif edecek tam eğitilmiş bir bayan hizmetçisi olmadığım için üzgünüm."

Joan sessizce, "Sorun değil," dedi ve bu gerçekten de onu ilgilendiriyordu. Onun için eğitimde bir hizmetçi bulundurmaktan daha uygun ne olabilirdi? Sonuçta o eğitim gören bir kadındı.

Teyzesi ve kuzenleriyle paylaştığı yatak odasına vardıklarında Joan hâlâ bu düşünceyle gülümsüyordu. Leydi Sinclair'in söz verdiği gibi orada onları bir hizmetçi bekliyordu ve Joan'ın gözleri onu tanıyınca irileşti. Aşçının o sabah orucunu açmak için yemeğini getirmesini emrettiği kişi Jinny adındaki solgun yüzlü genç kadındı. Leydi Sinclair, "Sen onunla görüşürken beklemek için güneşe doğru gideceğim," diye duyurdu. "İşin bittiğinde beni orada bulabilirsin ve yapıp yapmayacağını bana bildirebilirsin."

Kayınvalidesi kapıyı kapatırken Joan, Teşekkür ederim, diye mırıldandı. Daha sonra hizmetçiye dönen Joan gülümsemeyi başardı, tereddüt etti ve ardından ateşin yanındaki sandalyeleri işaret etti. "Oturalım, olur mu?" Hizmetçi başını salladı ama onun yolu göstermesini bekledi. Oturduktan sonra sessizce birbirlerine baktılar, hizmetçi beklentiyle bekliyordu ve Joan şimdi ne yapması gerektiğini merak ediyordu. Sonunda boğazını temizledi ve sordu: "Benim için çalışmak ister misin?" "Ah, evet leydim," diye yanıtladı Jinny hevesle.

"Yapabilirdin?" diye sordu Joan, onun coşkısına belli belirsiz de olsa şaşırmıştı. "Neden?"

"Neden?" Jinny bu soruya aynı derecede şaşırmış görünüyordu. "Kaledeki her hizmetçi sizin leydinizin hizmetçisi olmayı çok ister leydim. Bu çok önemli bir pozisyon. Sadece sana cevap verirdim. Bir daha asla o sıcak mutfaklarda çalışmazdım ve aşçı sadece mutfaktaki kızlardan biri değil de hanımının hizmetçisi olsaydım kışımı çimdiklemeye cesaret edemezdi.

"Aşçı poponuzu mu sıkıyor?" Joan kaşlarını çatarak sordu.

"Evet. Ve daha kötüsü. O iğrenç, azgın bir ihtiyar..." Aniden durdu ve gözleri

korkuyla irileşerek ağzını kapattı. Bir süre sonra elini indirdi ve fısıldadı, "Ah, lütfen bunu söylemedim, leydim. Cook iyi. Ben sadece sizin için çalışmayı sıcak mutfaklarda çalışmaya tercih ederim, hepsi bu. Tamamen."

Joan ona ciddiyetle baktı ve sonra içini çekti. Ona başka ne sorması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kız onun yanında çalışmak istiyordu, dolayısıyla onu hanımın hizmetçisi olarak işe alması, onu tercih ettiği işten mahrum bırakmayacaktı. Aslında onun için önemli olan tek şey buydu. Ya da öyleydi. Artık kızın Sinclair aşçısının şehvetli ilgisinden kaçmasına yardım edeceğini biliyordu. . . işte bu da iyiydi. Zorbalara ve sahip oldukları gücü kötüye kullanan insanlara asla dayanamazdı. "Çok iyi," dedi Joan ayağa kalkarak. "Sen benim yeni hanımımın hizmetçisisin." Jinny gözlerini kırıştırdı ve ayağa kalktı. "Ben?"

"Evet."

"Ah." Jinny bu haber karşısında memnun görünmek yerine sıkıntılı görünüyordu. "Bir sorun mu var?" Joan kaşlarını çatarak sordu.

"Hayır, hayır, ben sadece. " Çaresizce omuz silkti. "Daha fazla soru bekliyordum sanırım."

"Ne tür sorular?" Joan merakla sordu, kendisi de ne sorması gerektiğini merak ediyordu. "Bilmiyorum," diye itiraf etti kız alaycı bir şekilde. "Biraz daha." Joan başını salladı. "Eh, aklıma başka soru gelirse, ilerledikçe sorarım. Elbette?" Jinny hızla başını salladı. "Evet hanımefendi."

"İyi." Joan kapıya doğru yöneldi. "Affedersiniz hanımefendi." Duraksayarak soruyla geri döndü.

"Temizliğe yardım etmek için mutfığa mı döneceğim yoksa. " Kararsızca etrafına baktı, belli ki burada ne yapacağından emin değildi.

Joan soru karşısında kaşlarını çattı ve sonra sordu: "Leydi Annabel'in hizmetçisi nerede?"

"Geldiğimde buradaydı ama Leydi Sinclair'in beni gönderdiğini anlattığımda, gidip biraz hava alacağını ve odayı bize bırakacağını söyledi."

Bu onu şaşırtmadı. Annabel'in hizmetçisi, kendisine ihtiyaç duyulduğunda karar vermekte ve ihtiyaç duyulmadığında kendini kıt hale getirmekte çok iyiydi.

"O halde hayır, mutfığa dönmeyeceksin. Sadece onun dönmesini bekle ve ne yapman gerektiği konusunda

ona önderlik et, diye önerdi Joan.

Jinny başını salladı, belli ki mutfığa geri gönderilmediği için rahatlamıştı ama kapıya dönerken onu tekrar durdurdu. "Hanımefendi?"

"Evet?" Joan bir kez daha arkasına dönerek sordu.

Hizmetçi tereddüt etti, ellerini ovuşturdu ve sonra yalvardı: "Dua et, aşçıya ne dediğimi söyleme." Biraz sinirli ve gerçekten o kadar da kötü değil. 'Bu onun yolu ve en azından bizi yenemiyor.'

Joan boğazında yükselen öfkeyi yuttu ve ciddiyetle başını salladı. "Söylediklerini tekrarlamayacağım." "Ah, teşekkür ederim leydim." Jinny ona rahatlamış bir şekilde gülümsedi.

Joan gülümsemeyi başararak odadan çıktı ve Leydi Sinclair'le konuşmak için güneş ışığına doğru ilerledi. Joan, incelemekte olduğu koyu kırmızı malzemeyi bir kenara bırakarak odaya girdiğinde Leydi Sinclair, "İşte buradasınız" dedi. "Ben sadece kızların senin elbiselerin konusunda ne kadar ileri gidebildiklerini görmeye çalışıyordum. Oldukça hızlı ilerliyorlar. Bu da iyi bir şey. Sanırım yarın üç ya da dördü bizi terk edecek ve diğer üçü de ertesi gün bizi terk edecek. Birkaçı daha uzun süre burada kalacak ama çoğu önümüzdeki üç gün içinde gitmiş olacak ve bu işi kendi başımıza bitirmek zorunda kalacağız." Ayağa kalktı ve beklentiyle gülümsedi.

"Kuyu? Jinny yapacak mı?"

"Evet," dedi Joan ve gülümsedi. "Teşekkürler kadını." "

"Bir şey değil canım." Leydi Sinclair ileri doğru ilerledi ve onu kapıya doğru itmek için kolunu beline doladı. "Bir bayanın hizmetçisine ihtiyacınız var. 'Ayrıca sana teşekkür etmeliyim. Oğlumdan asla torun göremeyeceğimden korkmaya başlamıştım. Artık o umut içimde yeniden canlanıyor."

"Ah," diye nefes aldı Joan, suçluluk duygusu anında yükseliyordu. Hala doğum yatağından korkuyordu ve Cam'in orada başka bir eşini kaybetme riskini almak istemediğini biliyordu, bu yüzden düğüne rağmen yabani havucu kullanmaya devam etmişti. Bu da Leydi Sinclair'in sendikadan çocuk çıkmaması durumunda büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağı anlamına geliyordu.

CAM ODASINA YAKLAŞIRKEN YAVAŞLADI, içeriden gelen uğultuları duyunca gözleri dehşetle irileşti. Sabahın ortasıydı, öğle yemeğine daha birkaç saat kalmıştı ve karısının derslerinden biraz zaman ayırıp onunla biraz ara verebileceğini umuyordu. Ancak odasından gelen sesler onun bu derslere şiddetle ihtiyacı olduğunu gösteriyordu.

"Hayır, hayır, dur canım," diyen Leydi Annabel'in sesi odada oluşan ahenksiz çığlıklara son verdi. "Kenna'yı tekrar dinle."

Kenna şarkı söylemeye başladığında Cam hafifçe gülümsedi. Bir hizmetçinin cesur bir savaşçıya olan aşkını anlatan yavaş, tatlı bir şarkıyı söylemeye başladığında, kızın bir meleğin sesine sahip olduğunu düşündü. Çok bilinen bir şarkıydı ama Cam onu ancak şimdi tanıdı. Joan'ın versiyonu kesinlikle tanınmaz haldeydi.

Kenna'nın sesi kesildiğinde Leydi Annabel memnuniyetle, "İşte," dedi. "Şimdi dene canım. Ama burnunuzdan değil, buradan, göğsünüzden şarkı söylemeye çalışın."

Bu kez daha önce çıkan genizden gelen sestten biraz daha alçak bir tonda ıslık sesi yeniden başladı ama yine de Cam'in irkilmesine neden olan akort dışı bir uğultuydu. Görünüşe göre şarkı söylemek Joan'ın en iyi yeteneği değildi, diye düşündü ama sonra aldırmadı. Kendisi pek de şarkıcı sayılmaz, diye düşündü ve kapıyı çalmak için elini kaldırdı:

"İşte buradasın."

Cam kapıyı çalmadan durakladı ve bu yorum üzerine yan tarafa baktığında Aiden'in merdivenlerden ona doğru ilerlediğini gördü. Kapıdan uzaklaşarak onu karşılamak için ileri doğru yürüdü. "Ne hakkında?"

Aiden, "Baban seninle konuşmak istiyor," dedi.

"Ah." Cam tekrar odasının kapısına baktı ve sonra içini çekti. "O nerede?"

"Aşağıda, ikinizin başına iki at eyerlenmiş ahırlarda," diye dalgın bir şekilde yanıtlayan Aiden, Joan'ın şarkı söyleme girişimi devam ederken bakışları onun üzerinden yatak odasının kapısına kaydı.

Cam başını sallayarak onun yanından geçerek merdivenlere doğru ilerledi ama en üst basamakta durup arkasına baktı. Aiden bir çeşit dehşetle yatak odasının kapısına bakıyordu. "Geliyor musun?"

"Ah, evet," Aiden dönüp ona doğru ilerledi ama o gelip omzunun üzerinden geriye baktı ve mırıldandı: "Orada ne halt ediyorlar? Bir kedinin derisini yüzmek mi?"

Cam sadece başını salladı ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Joan o kadar da kötü değildi. Yine de yeterince kötüydü, kabul etti ve şarkı söyleyip söyleyememesini umursamamasının iyi olduğuna karar verdi. "HAYIR canım. DUR," dedi LADY ANNABEL, gülümsemesi artık biraz zorlamaydı.

Joan hemen şarkı söylemeyi bıraktı ve bunu yaptığı için rahatladı. İçini çekerek başını salladı. "İşe yaramaz. Şarkı söyleyemem."

Teyzesi hemen, "Bu doğru değil," dedi. Neredeyse özür dilercesine, "Çok hoş bir sesin var, sadece şarkı söylerken çok fazla enerji harcamamayı öğrenmen gerekiyor," diye ekledi. "Şarkı söylemek yerine böğürüyorsun canım, bu da melodiyi taşımanı zorlaştırıyor."

Joan hiçbir zaman Kenna kadar güzel şarkı söyleyemeyeceğinden emin olarak başını salladı.

"Bir kez daha deneyelim. Ancak bu sefer olabildiğince yumuşak bir şekilde şarkı söyleyin. Hatta fısılda, sonra

biz de—" Durdu ve bir vuruş sesi duyulunca kapıya baktı. "Kenna, yapar mısın? . . . ?"

Leydi Annabel bu soruyu

bir kenara bıraktı, Kenna çoktan kapının yarısına gelmişti.

Kenna kapıyı açtığında Leydi Garia neşeyle, "Günaydın" dedi. Joan'u fark ettiğinde gülümsedi ve şöyle dedi: "Elbiselerden biri bitmek üzere ve biz de bitirmeden önce deneyelim diye düşündük."

"Ah, elbette," dedi Joan ve kapıya doğru gitmek için hızla ayağa kalktı. Şimdilik şan derslerini bırakmaya fazlasıyla istekliydi. Aslında bütün dersleri tamamen durdurmanın bir sakıncası olmazdı. Teyzesinin ve kuzenlerinin bir hanımefendi için bilmesi gereken bu kadar önemli olduğunu düşündüğü görevlerin hiçbirini yapamayacağını kanıtlamak son derece cesaret kırıcıydı.

"Sanırım hoşuna gidecek," dedi Garia, onu hızla koridordan aşağıya, güneş enerjisi odasına yönlendirirken. En azından öyle yapacağını umuyorum, diye ekledi alaycı bir

tavırla.

Joan, "Yapacağıma eminim," diye güvence verdi ve buna gerçekten inanıyordu. Şu anda Annella'nın ödünç aldığı başka bir elbiseyi giyiyordu ve her ne kadar çok hoş olsa da ödünç olduğunun her an bilincindeydi ve onu lekelememeye dikkat etmesi gerekiyordu. Kocasını geceleri çimlerin üzerinde yuvarlanması için arka avluya sürüklemeye devam ettiğinde beklenenden çok daha zor bir iş. O ve annesi dün gece aşağıya döndüklerinde diğerlerinin çoğu emekli olmak için yeni kalkıyordu. Cam onu bir kez daha iyi geceler öpücüğü ve kucaklaşması için kenara çekmiş ve herkes uyuduktan sonra onunla tekrar buluşmasını söylemişti.

Joan hevesle gitmişti ama dün gece havada bir hafiflik vardı ve Annella'nın elbisesi konusunda çok endişeliydi.

. . Pekâlâ, kızlardan birkaçı gittiğinde ve Cam'le tekrar aynı yatağı paylaşabildiğinde işler daha da kolaylaşacaktı.

"Ne düşünüyorsun?"

Joan güneş enerjisinin kapısında durup iki kadının kaldırdığı elbiseyi görünce gözlerini kırıştırarak düşüncelerini uzaklaştırdı. Kare yakalı ve düşük kollu, koyu kırmızının bir şaheseri idi. Göğsün altına ve kolların üst kısmına altın süslemeler eklenmişti.

Kadınlardan biri, "Biz de buna uygun bir tesbih yaptık," diye duyurdu, altın süslemeli kırmızı kadifeden bir çelengi her tarafı boyunca çapraz olarak kestikten sonra arkadan aşağı sarkıyordu.

"Ah," diye nefes aldı Joan. Gerçekten çok güzel bir elbiseydi. İğne konusunda ustaydı ama bu harika yaratımı tek başına asla başaramayacağını biliyordu.

Garia, "Deneyin," diye ısrar etti. "Böylece ne yapılması gerektiğini görebiliriz."

Joan öne doğru ilerledi ve hemen kadınlar tarafından kuşatıldı; hepsi önce hevesle onu soydular, sonra da aynı hevesle yeni elbiseyi başından aşağı indirip korseleri düzelttiler ve sonra herkes çabalarını değerlendirmek için geri adım attı.

"Aman Tanrım," Garia içini çekti ve bu yorumun ardından diğer kadınların birkaç mırıltısı ve iç çekişi geldi. Joan ellerini yavaşça yumuşak kumaşın üzerinde gezdirerek kendine baktı. Onun bakış açısından çok güzel görünüyordu ama resmin tamamını göremiyordu. Eteğinin çok uzun olduğunu fark ettiğinde hafifçe kaşlarını çattı ve yerde sürüklenmemesi için eteğini hafifçe kaldırdı.

Garia hemen, "Bu konuda endişelenmeyin," dedi ve eteğini serbest bırakmak için ellerini çekti. "İkisinin hâlâ çok uzun olacağını biliyorduk. Finola göğüs ve bel ölçülerinin seninle aynı olduğunu söyledi ve biz bunu yaparken senin yerine geçmeyi teklif etti.

"O yaptı?" Joan şaşkınlıkla sordu.

Garia, "Evet, biz de şaşırdık," diye itiraf etti ama sonra omuz silkti. "Yine de yapmak istediği tek şey buydu ve faydası da oldu. Ancak tam etkiyi elde etmek için onun boyuna kadar ulaştık, kenarını kesmeyi ve geri kalan kısımların tam oturduğundan emin olduktan sonra alt kısma altın kaplama eklemeyi planladık."

"Ve öyle de mükemmel." Joan konuşmacıya baktığında onun geldikleri gün merdivenlerde bayılan kadın olduğunu fark etti. Murine, Leydi Sinclair'in sarışın kadını aradığını düşündü.

"Evet," dedi minyon esmerlerden biri. Büyük kahverengi gözleri çabalarını eleştirel bir tavırla inceledi ve sonra şunu önerdi: "Ama kesinlikle mükemmel olduğundan emin olmak için onu giyerken kenar kıvrırmak için iğnelemeliyiz."

Her tarafta onaylayan mırıltılar yükseldi ve ardından Garia kaşlarını kaldırdı. "Etek kısmını tutturana kadar orada durmanın bir sakıncası var mı?"

Joan kabul etmek için ağzını açtı ama sonra tereddüt etti. Teyzesi onun derslere katılmasını bekliyordu. Teyzesi ve kuzenlerinin, kocasını ve oğlunu geride bırakarak eşyalarını toplayıp buraya gelmek için bu kadar zahmete girmelerinin nedeni buydu. Bu derslerden kaçması pek mümkün değildi ve...

"Elbette yapacak."

Joan bu duyuru karşısında şaşkınlıkla kapıya doğru baktı ve gözlerini iri iri açarak teyzesine baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Leydi Annabel gülümseyerek ve sonra yavaşça ona bakıp başını salladı. "Hayal edebileceğimden daha güzel görünüyorsun, Joan. Elbette bitirmelerine yardım etmelisin." İleriye doğru hareket ederek yanağını hafifçe öptü ve fısıldadı, "Maggie seni böyle görse çok gurur duyardı."

Joan, bu sözlerin gözlerine getirdiği yaşları gözlerini kırpıştırarak teyzesine sarıldı, bu da anında elbiseyi

buruşturacağı yönündeki protestolara yol açtı.

Leydi Annabel gülerек geri çekildi ve ellerini sanki onları savuşturmak istermiş gibi havaya kaldırdı. "Pekala o zaman kızlar, haydi başlayın ve başlayın; ben de tüm bu sıkı çalışmanıza karşılık hizmetçilerden birinin size hamur işleri ve elma şarabı getirmesini sağlayıp sağlayamayacağıma bakacağım."

Joan teyzesinin gidişini izlerken gülümsedi. "Ah canım," dedi Garia aniden arkasından.

"Bir sorun mu var?" Joan kadına bakarak sordu.

Garia yavaşça, "Yalnızca iki iğnemiz kaldı," dedi, arkasındaki küçük masanın üzerinde duran eşyalara baktı. "Geri kalanların hepsi başladığımız diğer iki elbisede kullanılmış gibi görünüyor." Elini kısa bir süre eteğine vurdu, sonra dönüp kapıya yöneldi. "Odamdaki göğsümde bir şeyler sakladığıma eminim. Ben gidip onları getireceğim."

Garia güneş enerjisinden çıktığında odadaki his biraz değişti, Joan'ı rahatsız eden garip bir sessizlikle doldu. Bir süre sonra dayanamadı ve ağzından kaçırıldı: "Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim. Öyle olduğunun farkındayım... yani hepiniz buraya Cam'le buluşmak umuduyla geldiniz. . ." Kocasıyla evlenme umuduyla geldiklerini söylemek yerine belli belirsiz el salladı. "Sonra o benimle birlikte ortaya çıktı ve yine de hepiniz. . ." Kısa bir süre dudağını ısırды ve sonra içtenlikle şöyle dedi: "Hepiniz

çok nazıksınız ve bunu gerçekten takdir ediyorum.

Ufak tefek esmer ciddiyetle, "Bir şey değil," dedi, sonra öne çıkıp elini uzattı. "Ben Saidh Buchanan'ım." Joan samimiyetle, "Sizinle tanıştığımıza memnun oldum" dedi, uzatılan eli tutup yavaşça sıktı.

Bayılma eğilimi gösteren solgun kadın "Murine Carmichael" diye kendini tanıttı.

"Edith Drummond." Daha sonra uzun boylu bir kızıl saçlı onun elini tuttu.

Daha sonra kendilerini birbirini ardına tanıttılar, Joan'ın da hepsinin kafasının döneceğini düşünene kadar ona isim üstüne isim verdiler. Sonuçta on iki kadın vardı.

Beyni ilk dört kadının adını hafızasında tutmayı başardı ama bundan sonra hatırlayabildiği tek şey Frasier ve Graham'ın soyadları ile Glenna ve Lorna'nın adlarıydı ve onların birlikte olup olmadıkları ve kimin yüzü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. isimlere uyuyor.

Şans eseri, Leydi Annabel'in getirmeye söz verdiği hamur işleri ve elma şarabıyla birlikte bir hizmetçi geldi. Kızların hepsi kendilerine bir içki doldurup bir hamur işi seçmek için koştular ama Joan yeni elbisenin üzerine kırıntı dökmekten veya elma şarabı dökmekten korktuğu için geri çekildi. Yine de susamıştı ve baştan çıkarılmıştı ama direndi.

"Onları buldum!" Garia bir an sonra odaya girdiğinde muzaffer bir edayla konuştu ve kızların masadaki tepsiden uzaklaştığını fark ederek ileri atılarak "Ooooh, ne güzel" diye bağırdı.

Ufak tefek kadın masaya doğru koşarken Joan çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Neden hâlâ iki kadeh var?" Garia sordu. "Bunlardan biri zaten kullanıldı mı, yoksa birileri almadı mı?" Murine, Joan'a bakıp arkasına bakarak, "Joan'ın içki içtiğini sanmıyorum," dedi.

Yüzünü buruşturarak, "Elbisenin üzerine herhangi bir şeyin dökülmesi riskini almak istemedim," diye açıkladı. "Ah." Garia ona ve arkasına baktı ve sonra sordu, "İçmeyecek misin?"

Joan yüzünü buruşturdu ve itiraf etti. "Susadım ama riske girmemeyi tercih ederim."

"Göğsüne bir bez koysak nasıl olur?" Murine önerdi. "O zaman güvenle içebilirdi."

"Evet, bu işe yarayabilir," diye onayladı Garia, ikinci bir içki doldurmak için dönerken.

"İşte bunlardan biri işe yarayabilir." Saidh bir sepet kumaş kalıntısını kazmaya başlamak için eğildi ve bir dakika sonra uygun olduğunu düşündüğü bir sepetle doğruldu. "Bunu boynuna sokacağız."

Joan, kumaşı elbisesi ile göğsü arasına sıkıştırmasını izlemek için aşağıya baktı ve ardından Garia, "Dikkatli Murine" diye bağırdığında arkasına baktı.

"Kusura bakma, sana çarptığımda elma şarabını mı döktün?" Murine endişeyle sordu.

"Hayır, sorun değil," dedi Garia, özür dileyen küçük bir iç çekişle. "Joan içkisini içerken yanında dikkatli ol, yoksa Saidh'in ona verdiği kumaşın hiçbir farkı olmayacak."

"Evet, elbette," dedi Murine mutsuz bir şekilde. "Senin için onun içkisini ona

götürebilir miyim?" "Evet. Lütfen. Böylece ikimize de hamur işleri getirebilirim," diye mırıldandı Garia.

"Kollarını kaldırabilir misin Joan? İyi olup olmadıklarını görmek için oradaki dikişlerinizi hiç kontrol etmedik." Joan, Saidh'in isteği üzerine etrafına baktı ve otomatik olarak kollarını kaldırdı, tıpkı diğer kadının yaptığı gibi dikişlere kendisi baktı.

Murine diğer yanından, "İçkini burada, yanındaki masaya koyacağım Joan, böylece hazır olduğunda içebilirsin," diye duyurdu.

Teşekkür ederim, dedi Joan tekrar ona bakarak.

"Kollarını yukarıda tut," diye emretti Saidh, etrafına bakarken kollarının biraz sarktığını fark etmesini sağladı. Kadın daha sonra onun etrafından dolaştı ve şöyle açıkladı: "Sadece arkada nasıl durduğunu görmek istiyorum."

Joan başını salladı ve sabırla bekledi.

"Kollarınızı indirin," diye talimat verdi Saidh ve bir dakika sonra "Kollarınızı tekrar kaldırın" dedi.

"Nasıl oluyor?" Garia ağız dolusu hamur işi sordu.

"Güzel," diye karar verdi Saidh.

"Harika!" dedi Garia neşeye, kırıntıları temizlemek için ellerini birbirine sürterek. "O zaman eteği tutturmaya başlayabiliriz."

"Sandalyeye çıkmalı mıyım?" Joan'a sordu. "Bu işini kolaylaştırır mı?"

Garia soruyu düşünmek için duraksadı ama sonra başını salladı. "Hayır, böylesi daha iyi. Yere olan mesafeye karar vermemiz gerekiyor ve sandalye eteğin altında değil, ayaklarınızın altında olacak."

Saidh başıyla onayladı ve Garia'nın değerli iğnelerinden bazılarını almak için elini uzatarak şunu sordu: "Bunu nasıl yapmak istiyorsun? Ben arkadan mı başlayacağım, sen de önden mi?"

Garia, "Hayır, belki de önden başlamalıyız, sen bir tarafa git, ben de diğer tarafa gitmeliyiz" diye önerdi. "Ne düşünüyorsun?"

Saidh başını salladı ve Joan'ın önünde diz çöktü. Garia ilk iğneyi takarken sessizce onlara baktı, sonra iki kadın birbirlerinden uzaklaşarak çalışmaya başladılar. Joan bir dakika kadar izledi ve ardından içkisine baktı. Joan, Murine'in koyduğunu söylediği masanın üzerinde duran elma şarabını dikkatle aldı, büyük bir yudum aldı ve neredeyse tükürecekti. Aman Tanrım, çok acıydı. Hiç de alışık olduğu bir şey değildi. Genellikle tatlıydı ve...

Garia, dudaklarının arasına yerleştirdiği iğnelerin arasından, "Hareketsiz durmaya çalış, Joan," diye mırıldandı. Joan ağız dolusu sıvıyı yuttuktan sonra özür diledi. Kadehini bırakıp, istemeden elbisesini hareket ettirmek yerine, kadehini tuttu. Çevresindeki kadınlara baktı ve bir süre sonra sordu, "Yani hepiniz nişanlınız yok mu?" Cevabı sessizce başını salladı ve Joan dudağını ısırды. Kimse ona suçlayıcı bakışlar atmıyordu ama yine de kendini suçlu hissediyordu. Buraya Cam'in ilgisini

kazanmayı ve onunla evlenmeyi umarak gelmişlerdi ama Cam daha onunla tanışmadan onu bir nevi çalmıştı. Joan onların bakışlarından kaçınmak için elma şarabından hızlıca bir yudum aldı ve acı sıvı dilinin üzerinden akarken hemen yüzünü buruşturdu. Ne kadar kötü olduğunu unutmuştu. Sıvıyı yuttu ve elbisesini hareket ettirme riskine rağmen kadehi yanındaki masaya koymak için uzandı. Kazara tekrar içmek istemedi.

Saidh şimdi ona "Finola dul kaldı" diye bilgi verdi. "Ama geri kalanımız hiç evlenmedik."

Murine hafifçe içini çekerek, "Ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak," dedi.

"Muhtemelen hepimizin sonu manastırlarda olacak."

"Kendi kendine konuş," diye tiksintiyle homurdandı Saidh ve kadına kaşlarını çatmak için iğnelemeyi bıraktı. "Asla yemin etmeyeceğim."

"Özür dilerim," diye çekingen bir nefes aldı Murine, sanki Saidh'in aniden bir kılıç çıkarıp onu kesmesinden korkuyormuş gibi eli boynuna doğru yükseldi. O da ayakları üzerinde sallanıyordu ve Joan ona endişeyle bakıyordu. Murine tatlı bir kızdı ama aynı zamanda bir tespih düştüğünde bayılma eğilimi de vardı. Dürüst olmak gerekirse, Cam yanında bir gelinle ortaya çıktığında ön basamaklarda bayılmıştı ve bir gün önce Joan'ı ölçerken aşırı heyecandan iki kez daha bayılmıştı. Joan endişeyle onun da artık aşırı heyecanlı görüldüğünü fark etti. "Otur Murine ve biraz daha elma şarabı iç. Belki tatlı bir şey seni bayılmaktan kurtarır."

Murine başını salladı ve sürahiye aldı ama aynı hızla yere bıraktı. "Elma şarabı gitmiş." Yüzünü buruşturdu ve endişesini ortadan kaldırarak yerine oturdu. "Sorun değil. Ben iyiyim."

"Hayır, solgunsun," dedi Joan kaşlarını çatarak ve sonra kendi kadehini masanın üzerine koyduğu yerden alıp uzattı. "Al, şunu iç o zaman. Yeterince sahibim. Benim için biraz acı."

"Emin misin?" Murine sordu.

Joan onu biraz daha yukarıda tutarak, "Elbette," diye güvence verdi. "Zaten susamış değildim." "Teşekkür ederim." Murine kadehi kabul etti ve bir yudum aldı, burnu kırıyordu. "Haklısın. Çok acı." "Gerçekten mi?" diye sordu Saidh. "Benimkini tatlı buldum, sevmediğim için biraz fazla tatlı."

"Belki de tüm tatlılar dibe çökmüştür ve iyice karıştırılması gerekiyordur," dedi Garia, eteğe bir iğne daha bastırırken dikkati dağılan bir ses tonuyla.

"Belki de," Saidh kendi kadehini alıp Murine'e uzattı. "İstersen onun yerine benimkini al."

Murine boştaki eliyle kadehi alıp Joan'ın kadehini uzatarak, "Teşekkür ederim," dedi. "O zaman buna sahip olmak ister misin? Belki daha çok hoşuna gider."

Saidh kadehi kabul etti ve bir yudum aldı, gözleri genişledi ve ağzı tiksintiyle büzüldü. "Ew, hayır, bu istediğimden daha acı. Tadı şöyle. . ." O, başını salladı.

"Kapalı falan."

Edith hafif bir gülümsemeyle, "Aptallık etme Saidh," dedi. "Bizimkilerin yaptığıyla

aynı s rahideen geldi ve benimki iyiydi. Bu kadar kötü olamaz.”

“Hayır mı? O halde dene,” diye meydan okudu Saidh, kadehi uzatarak.

Edith omuz silkerek bardağı aldı ve biraz yuttu, kadehi indirirken yüzünü buruşturdu. “ z r dilerim. Bu çok kötü.”

“Ah, bir bakayım,” dedi Garia, topuklarının üzerine oturup i kisine uzanırken. Edith bardağı uzattığında o da bir içki aldı, yüzü anında hoşnutsuzlukla buruştu. “Ah, evet, bu kötü. Ama i e eğimin tadı buna benzemiyordu.” Kadehini Edith'e geri vermeden önce sürahiye baktı ve başını salladı.  alışmasına devam etmek için geri dönerek şunu önerdi: “Belki de elma şarabını dökmeden önce kadehin dibinde bir şey vardı.”

“Belki de,” diye onayladı Saidh ve sonra başını eğerek sordu, “Kendini iyi hissediyor musun Joan?”

“Hmm?” Joan ne istediğini anlamakta yavaş davranarak ona baktı. “Kendini iyi hissediyor musun?” diye sordu. “Karnını ovuşturuyorsun.”

“Ben miyim?” diye sordu hafifçe, aşağıya baktığında gerçekten de karnını ovuşturduğunu gördü. Bunu neden yapıyordu? Joan merak etti ve sonra ağrıdığını fark etti. Hayır, tam olarak acıtmıyor, diye karar verdi. Bu yanlış kelimeydi. Oldu . . . Tükettiği her şeyi havaya kaldırıp atacakmış gibi hissetti. Ne tüketmişti? Ah, evet, sadece biraz elma şarabı içmişti -

“Joan, eğer düz bir etek çizgisi istiyorsan, hareket etmeyi bırakmalısın ve...” Garia ona bakarken durakladı. İfadesini endişe kapladığından yavaşça doğruldu. “Joan mı?” Joan iyi olduğuna dair güvence vermek için ağzını açtı ama daha kelimeleri söyleyemeden üzerine karanlık   km ş gibiydi.

Bölüm 13

“NE?” CAM inanamayarak sordu ama cevabı beklemedi. Bunun yerine, içeri girip Joan'ı görmek için çaresizce kale merdivenlerini çıkmak üzere kardeşinin yanından geçti. “O nerede?”

“Senin odan,” dedi Aiden, hemen peşinden gelerek. “Sorun değil, Cam. Leydi Annabel iyi olacağını söyledi. Hepsi yapacak.

“Onların hepsi?” Cam, kale kapılarını açıp içeri koşarken kafa karışıklığıyla yankılandı. “Kim?”

Büyük salonda hızla ilerlerken Aiden, “Hanımların birçoğu aynı anda hastalandı,” diye açıkladı. “‘Hayır’ sadece Joan, Hanımlar Carmichael, MacCormick...”

“Kimin kim olduğunu bilmiyorum, Aiden,” diye sözünü kesti Cam kaşlarını çatarak. Annesinin topladığı müstakbel gelinlerle tanışma zahmetine girmemişti. Bir karısı vardı. Zaten ilgileneceği söylenemezdi. “Kaç tanesi hasta?”

“Sanırım   ,” diye yanıtladı Aiden, sonra kaşlarını çattı ve “Hayır, dört” dedi.

Yukarıya çıkarken parmaklarıyla sayıyor gibiydi, sonra başını salladı. “Evet, dört. Ve Joan tabii ki beş puan alıyor.”

Cam açısından önemli olan tek kişi Joan'dı. Diğerlerinin hasta olmasına üzülüyordu

elbette. Ama bunlar onun için hiçbir şey değildi. Joan onun ana önceliğiydi. O onun karısıydı ve çoktan onunla uzun bir gelecek planlamaya başlamıştı. Bütün gün babasıyla yaptığı şey buydu. Kıyı boyunca bir kale olan ve Sinclair'lere ait üç kaleden en küçüğü olan Inverderry'ye doğru yola çıkmışlardı. Burayı yıllardır bir chatelaine işletiyordu ama babası bugün onu oraya götürdüğünde Cam, kendisinin ve Joan'ın oraya taşınıp işi devralacaklarının söylenmesini beklemişti. Bunun yerine babası onun yavaşlamaya ve daha az sorumluluk taşımaya hazır olduğunu açıklamıştı, tıpkı Cam'in annesi gibi. Ailesi Inverderry kalesine taşınmayı ve ana kalenin sorumluluğunu ona bırakmayı planlarken, Douglas üç kalenin ikinci büyüğü olan Dunlorna ile ilgilenecekti.

Aiden sonunda Inverderry'yi alacak, kız kardeşleri Aileen ise çeyiz olarak Lansend Evi'ni miras alacak, ancak o evlenene kadar ebeveynleriyle birlikte yaşamaya devam edecek.

Inverderry'den dönene kadar Cam'in aklı kendisi ve Joan'ın Sinclair Kalesi'nin Efendisi ve Leydisi olmasıyla ilgili planlarla doluydu. Bu yüzden Joan'ın hastalığa yakalandığını öğrenmek benim için büyük bir şok olmuştu. Onu son gördüğünde sağlıklı ve iyi görünüyordu ve derslerine devam ederken sesi kesinlikle yeterince dinç görünüyordu.

"Onları hasta eden ne?" Merdivenlerden inip sahanlığa doğru ilerlerken Cam kaşlarını çatarak sordu. Aiden özür dilercesine, Emin değilim, diye itiraf etti. "Daha yeni düşmeye başladılar. Leydi Annabel onlarla ilgileniyor."

Cam başını sallayarak odasının kapısını itti ve durdu. Joan yataktaki kürklerin üzerinde uyuyordu; giydiği koyu kırmızı elbisenin üzerinde yüzü neredeyse renksiz görünüyordu. Annella yatağın yanına oturdu ve içeri girdiğinde ona baktı.

"Ah, Cam!" Annella ayağa kalktı ve endişeli bir gülümseme sundu. "Çok şükür buradasın." "O nasıl?" Cam yatağın yanına giderek sordu.

Annella endişeyle, "Annem iyileşeceğini söylüyor ama henüz uyanmadı ve diğer kızlardan üçü de uyandı," dedi. Annabel odaya girerken sessizce, "Diğer kızlardan dördü," dedi. "Joan hâlâ uyuyan tek kişi."

"Ama uyanacak, değil mi?" Cam kaşlarını çatarak, yatağın kenarına oturup onun solgun yüzüne baktı.

"Öyle inanıyorum. Ama bence o diğerlerinden daha fazla içti," dedi Annabel kaşlarını çatarak. "Ama ona ciddi şekilde zarar verecek kadar değil sanırım."

"Ne içtin?" diye sordu Cam, soru sorarcasına kadına dönerek.

Annabel, "Elma şarabı" diye yanıtladı ve omzunun üzerinden Joan'a bakmak için yatağa doğru ilerledi. "Giydiği elbisenin kenarını yırtıyorlardı. Bir hizmetçiye biraz hamur işi ve elma şarabı almasını söyledim ve Joan kendisinininkinin tadının acı olduğundan şikayet etti. Hastalanan diğer kızlar da bunu denedi. Joan diğerlerinden daha fazlasına sahip olabilir. Murine kendisinin bundan iki kez içtiğini, diğer kızların ise yalnızca birer içki içtiğini sanıyordu."

"Elma şarabının içinde ne olduğunu biliyor musun?" Cam sordu.

“Kızların hepsi bayılmaya başladığında ve diğer kızlar kadehi temizlemesi için bir hizmetçi çağırdığında kadehi

devrildi. Hepsinin sahip olduğu tek şeyin bu olduğunu fark ettiğimde ve onu aramaya gittiğimde geriye hiçbir

şey kalmamıştı," dedi Annabel iç geçirerek ve başını salladı. “Ama onun da iyi olacağını düşünüyorum.” "Ama bundan emin değil misin?" Cam sordu.

"Hayır," diye mutsuz bir şekilde itiraf eden Annabel, bakışları Joan'a kayarken yüzündeki endişe kırıştı. "Keşke elma şarabının içinde ne olduğunu bilseydim."

"Sadece kadehinde miydi?" Cam kaşlarını çatarak sordu.

"Görünüşe göre," dedi Leydi MacKay omuz silkerek. "En azından kızlara göre tadı acı olan tek kişi onunkiydi. Ama hepsi aynı sürahidен içti."

"Yani sürahide değil, özellikle kadehinde mi?" Cam bakışlarını tekrar Joan'a çevirerek mırıldandı. "Evet," dedi Annabel ağır ağır. "Ben de bu sonuca vardım."

Cam'in ağzı gerildi ve sonra sordu: "Bugün kaç kız kaldı?"

Annenin umduğu gibi, Sutherlands, MacLeod'lar ve Fraser'lar dün onun mesajlarını aldılar ve bugün kızları için geldiler. Öğle yemeğine kaldılar ve öğleden sonra hepsi erkenden ayrıldılar."

Annella, Cam'in kafasını telaşla çevirerek, "Leydi Sinclair bize her birimizin odasını verecekti ama annem hayır dedi," dedi.

Leydi MacKay sakinleştirici bir tavırla, "Kardeşlerinizin odalarını geri almalarının adil olacağını düşündüm, bu yüzden kızlarımı ve beni, kızların paylaşabileceği bir oda kalana kadar bir odaya yerleştirmesini istedim," dedi. "Eşyalarımız Leydi Fraser'ın kullandığı odaya taşındı, seninkiler de buraya getirildi. En azından artık burada Joan'la kalabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi Cam rahat bir nefes alarak ve kardeşlerinin de kışladan çıkmaktan memnun olacağını düşünerek karısına bakmak için döndü. Burada Joan'la kalabileceğini bilmek kesinlikle mutluydu. En azından kendisi ve diğer kızların içtiği şeyin etkisinden kurtulacağından emin olsaydı öyle olurdu.

"Anne?"

Cam kadının yanından açık bıraktığı kapıya baktı. Kenna, Joan'a bakarken yüzünde belirsizlik ve endişeyle orada duruyordu.

"Evet canım?" Annabel kızının yanına giderek sordu.

"Kadınlardan biri benden kırmızı elbiseyi getirmemi istedi. Kenna sessizce, "Bunu sınırlamak istediklerini söyledi," dedi. "Joan uyandığında giymeye hazır olsa iyi olur diye düşündüler."

"Ah." Annabel, Joan'a baktı, sonra başını salladı ve yatağın yanına doğru ilerledi.

"Evet, bu güzel olurdu."

Cam bu çabaya yardımcı olmak için hemen ayağa kalktı ve ikisi çalışırken hızla Joan'un elbisesini çıkarıp onu çarşafın ve kürklerin altına soktu.

Leydi Annabel, elbiseyi kızının kollarına bırakırken, "Buyurun canım," dedi.

"Kadınlara bizim adımıza teşekkür edin. Eminim Joan kendine ait bir elbise giymekten memnun olacaktır.

Kenna başını sallayarak döndü ve hızla uzaklaştı. Leydi Annabel yatağa doğru döndü ama Annella'nın hâlâ orada olduğunu görünce durakladı. "Artık onunla oturmana gerek yok tatlım. Neden Kenna'yı temiz hava alması için dışarı çıkarmıyorsun? İkiniz de içeride mahsur kaldınız ve saatlerce hanımlara göz kulak olmaya yardım ettiniz." Annella tereddüt etti, bakışları kuzenine kaydı ama sonra başını salladı ve sessizce odadan çıktı. Leydi Annabel, kızının gidişini izlerken gülümseyerek, "İkisi de çok iyi kızlar," dedi. "Çok mutluyum."

"Evet," diye onayladı Cam ateşin yanındaki sandalyelere doğru yürürken. Birini onun için geri taşıdı ve sonra kendisi için diğerini aldı ve Joan'a göz kulak olmak için yerleştiler.

İlk başta ikisi de sessizdi ama bir süre sonra Leydi Annabel yatağın diğer tarafındaki sandalyede kıpırdandı ve "Campbell?" dedi.

Bir anda sertleşti. Kısaltılmış Cam yerine Campbell olarak anılması genellikle başının belada olduğunu ya da bir tür ders almak üzere olduğunu gösterirdi. Bakışlarını temkinli bir şekilde kadına kaldırarak, "Öyle mi?" dedi. "Ross seni Joan'la evlenmeye mi zorladı?"

Kadının yüzündeki endişenin yanı sıra soru karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Hayır," dedi sonunda. "Joan'ın, senin yeğenin olduğunu öğrenmeden önce benimle Sinclair'e gelmesini istedim."

"Onun metresin olarak gelmesini istemekle onunla evlenmek zorunda kalmak tam olarak aynı şey değil, değil mi?"

Cam kızardı ve bakışları tekrar Joan'a döndü. Bir süre sonra içini çekti ve itiraf etti: "Bu doğru. İlk başta onunla evlenmeyi bile düşünmüyordum. Bir daha evlenmemeye o kadar kararlıydım ki. . ." Omuz silkti. Ama onun senin yeğenin olduğunu öğrendiğimde, Ross bana bir şey söylemeden önce evlenmemiz gerektiğini düşündüm.

Annabel, "Demek onunla sırf yeğenim olduğu için evlendin," dedi, bu bilgi karşısında üzgün görünüyordu. "Hayır," diye temin etti onu, sonra kaşlarını çattı ve "Olabilir." diye itiraf etti. Emin değilim. Onun yeğeniniz olduğunu öğrendiğimde çok sevindim. Düşündüm ki, Ah ha! Artık benimle evlenip Sinclair'e gelmesi gerekecek."

"Yani istediğini elde etmekten memnun oldun?" yavaşça önerdi.

"Evet." Cam bunun kulağa nasıl geldiğini duyunca yüzünü buruşturdu. "Beni mutlu eden sadece bana yol göstermek değildi. Onu yanımda istedim." Durakladı, sonra başını salladı ve şöyle dedi: "Ama o bunu istemedi. Ona benimle gelmesini söylediğimde hayır dedi, sadece hayır dedi. İstemediğini söyledi." Bu anı, baygın kadına kaşlarını çatmasına neden oldu.

Leydi Annabel yavaşça, "Yaralandın," dedi, yüzündeki ifadenin farkına vardı.

Cam koltuğunda doğruldu ve bunu kabul etmek istemeyerek dikkatsizce omuz silkti. Leydi MacKay bir an sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi: "Joan bana, ondan seninle gelmesini istediğinde, dünyada her şeyden çok evet demek istediğini söyledi." Adam sustu, hatta kalbi bir anlığına duracakmış gibi göründü, sonra Cam yeniden öne oturup sordu: "Peki o zaman neden istemediğini söyledi?"

Leydi Annabel özür dilercesine gülümsedi. "Onun güvenine ihanet edip bunu sana söyleyemem. Korkarım o hazır olana kadar beklemek zorunda kalacaksın. Sana sadece seninle gelmek istediğini söyledim çünkü istemediğini düşünmenin ona karşı davranışını etkileyeceğinden korktum. Durakladı ve sonra ciddi bir tavırla şöyle dedi: "Tıpkı onun sadece koşullar gereği buna mecbur kaldığın için onunla evlendiğini düşünmesi de şüphesiz senin etrafındaki davranışlarını etkiliyor."

Cam arkasına yaslandı ve onun üzerinden kaydığını anladı. Joan'ın gerçekten burada olmak istemediğini düşünmesinin onun yanındayken davranışlarını etkilemediğini söylemek isterdi ama durumun böyle olmadığını biliyordu. Gerçekte, gece buluşmaları dışında ondan kaçıyordu. Ah, gün içinde onu görmek için birkaç gelişigüzel çaba göstermişti ama araya başka şeyler girince hemen pes etmişti. Onun dersleri ve buradaki sorumlulukları arasında, onunla yalnız kalmaktan kaçınmayı kolay bulmuştu. Ama buradaki yolculuk boyunca her anı birlikte geçirmişler, konuşmuşlar, gülmüşler ve birlikte çalışmışlardı; eğer Cam, Sinclair'e kadar kendisine eşlik etmesini isteyip de reddettiği o bir an olmasaydı, Cam onun bunu yapacağını biliyordu. devam etmesini sağlamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Ya da en azından onunla, tek başına olmasa bile, başkalarıyla birlikte ama yanındayken mümkün olduğu kadar çok zaman geçirebildiğini.

Örneğin, bugün babasıyla birlikte Inverderry'ye yaptıkları yolculukta yanında olmasını isterdi ve hiç şüphesiz bunun ona kaleden ve diğerlerinden uzaklaşmayı öğretmek için mükemmel bir şans olduğu bahanesini kullanırdı. sebep. Bunun yerine bunu önermemiştir bile.

Cam ayrıca ona hayır dediği için insanların ve olayların aralarına girmesine izin veriyordu. Annella ve Kenna'nın Joan'la evleneceklerini açıkladıklarını anladıklarında, onunla bizzat konuşması konusunda ısrar etmek yerine Ross'un onu göndermesine izin vermişti. Düğünlerinin olduğu gece, Ross nihayet bir şey söyleyene kadar merdivenlerden yukarı çıkmayı ertelemiş ve yukarı çıktığında konuşmaya zaman kalmadığından emin olmuş ve Ross ağzını her açtığında onu öpmüştü. duymak istemediği bir şey söyleyeceğinden korktuğu için. Ve sabahleyin onu uyandırmak ve muhtemelen konuşmak zorunda kalmak yerine, onu uyurken bırakmıştı.

Buraya geldiğinde de bu davranışını sürdürmüş, onun kendisinden ayrılmasına ve teyzeleri ve kuzenleriyle yatmasına izin vermişti. Cam, MacKay'in dışındaki açıklıkta birkaç dakika olmasaydı, güneşte geçici bir uyku odası kurmaları konusunda ısrar edeceğini ya da kendisinin ve Joan'ın Sinclair arazisindeki birkaç boş kulübeden biriyle bir süre idare edebileceklerini biliyordu. birkaç gece, hatta ayrılmaktansa diğer

kalelerinden birinde kalabilirler.

Unutmayın, onunla sevişmeden gidemezdi. Cam onu her gece bunun için sürüklemişti ama aynı zamanda her seferinde konuşma şansı bulamamasını da sağlamıştı. Sonra sabah erkenden kalkıyor, diğerlerinden önce orucunu açıyor ve o uyanamadan avluya çıkıyordu.

Eğer kendi davranışı onun onunla birlikte olmak istemediğini düşünmesinden etkilenmiş olsaydı, onunla sadece mecbur olduğu için evlendiğini düşünmesi onun davranışlarını nasıl değiştirirdi?

Leydi Annabel'e baktı. Benimle gelmek istediğinden emin misin?

Annabel ciddi bir tavırla, "Seninle gelmeyi çok istediğini söyledi," dedi. "Seninle geçirdiğim o iki hafta boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştı."

Cam yavaşça nefesini verdi ve büyük salondan artan gürültünün farkına varınca Annella'nın açık bıraktığı kapıya baktı. "Sanki akşam yemeği için toplanıyorlarmış gibi görünüyor. Aşağıya inip yemek yemelisin." Annabel tereddüt etti ama sonra ayağa kalktı. "Uyandığında bana haber verecek misin?"

Cam sessizce başını salladı ve bakışları karısına dönerek uyandığında ona ne söylemesi gerektiğini düşünmeye başladı. Onunla birlikte İskoçya'ya seyahat ettiği o iki hafta, aynı zamanda hayatının en mutlu haftasıydı ve aynı zamanda onun buraya kendisiyle gelmesini de umutsuzca istemişti. Ama sonra aynısını söylemişti; reddeden oydu. Cam neden onunla gelmek istemediğini söylediğini bilmiyordu ama eğer sorarsa belki açıklayabilirdi. Ve belki de tüm bunları çözebilirler ve MacKay'deki açıklıktaki o anlardan önce yaşadıkları kolay, mutlu ilişkiye geri dönebilirlerdi. Campbell, oturup Joan'ı izlerken onunla yapmak istediği konuşmanın birkaç farklı yaklaşımını düşündü ama sonunda gecenin geç saatleri ve sabahın erken saatleri onu yakaladı ve sandalyede uyuklamaya başladı. Bir süre sonra uyandığında ağzının taş gibi kuru olduğunu, çenesinin salyalarla kaplı olduğunu ve oturarak uyumaktan boynunun ağrıdığını gördü.

Yüzünü ekşiterek eliyle ensesini ovuşturdu, oradaki çıtırtıyı hafifletmeye çalıştı, sonra elini bırakıp Joan'a baktı.

Ateş kor haline gelmişti ve yatağın yanındaki mum da öyle yanmıştı ki artık zayıf bir alevle titreyen ve sönmek üzere olan bir balmumu birikintisine dönüşmüştü. Onun hâlâ uyuduğunu görmesi için yeterli ışık vardı ama hepsi bu. Karanlıkta oturmak istemiyorsa bir mum daha alıp ateşi yakmalıydı.

Uykulu bir şekilde esneyen Cam ayağa kalktı ve sessizce odadan çıktı. Koridorda, aşağıdaki büyük odaya bakmak için korkuluklara doğru yürüdü. Hizmetçilerden birinin dikkatini çekip kendisine yeni bir mum getirmesini istemişti ama büyük salon sessiz ve hareketsizdi, ateşler yanıyor, odayı neredeyse karanlık bırakıyordu. Buna rağmen Cam, hizmetkarların alt kattaki şiltelerin üzerinde uyuduğunu görebiliyordu. Herkesin emekli olmasına yetecek kadar geç oldu. Ne kadar süre uyumuştü?

Bir esneme bu endişeyi yarıda kesti ve Cam odasına dönüp yatağına girip uyumayı

tartıştı ama Joan henüz uyanmamıştı ve uyandığında onun yanında olmak istiyordu. Yine de uyanık olmak, onun yanında derin uykuda olmak istemiyordu, bu yüzden merdivenlere doğru devam etti, kapılardan biri açıldığında koridorun ilerisine bakmak için orada durdu.

Loş ışıktaki gözlerini kısarak bakan Cam, onun kim olduğunu görmeye çalıştı ama oluklardaki meşalelerden birinin önünde durup yanında taşıdığını fark etmediği bir mum yakana kadar onun bir kadın olduğundan pek fazlasını anlayamadı. Daha sonra mum önünde tutularak dönüp ona doğru devam ettiğinde Cam, Leydi MacFarland'ı tanıdı. Onunla uğraşmak istemediği için yoluna devam etti.

"Campbell."

Onun adını kullanmasına olduğu kadar ona seslenmesine de şaşırان Cam, pişman olacağından emin olarak durdu ve yavaşça dönüp onu beklemeye başladı.

JOAN UYANDIĞINDA BAŞI zonkluyordu. Yatakta olduğunu fark ettiğinde yüzünü buruşturarak doğruldu ve gözlerini kırıştırdı. Orada ne yaptığını, teyzesi ve kuzenlerinin nerede olduğunu merak eden Joan, yataktan kalkmaya başladı ancak çıplak olduğunu fark ettiğinde dondu.

Yatağa uzanıp çarşafı kendine çekti ve nasıl bu hale geldiğini hatırlamaya çalıştı ama kafasındaki zonklama bu çabasına yardımcı olmuyordu. Konuyu şimdilik bir kenara bırakan Joan tereddüt etti ama sonra kürkün altından çarşafı çekip kendi etrafına sardı ve ayağa kalkarken sabitlemek için ucunu öne doğru kıvrırdı.

Bu hale nasıl geldiği, başındaki ağrı dinene kadar bekleyebilirdi. O an bu daha önemliydi. Son derece önemli, diye düşündü, bir eli alnına gitti ve acıyı dindirmek için parmaklarını ovuşturdu.

İlaç çantası şöminenin yanındaki masanın üzerinde, bıraktığı yerdeydi ve Joan ona doğru ilerledi ama bitkilerini karıştırmak için bir içkiye ihtiyacı olacağını fark ettiğinde durakladı. Tabii bu şekilde aşağıya inemezdi. Joan ne yapacağını tartışarak kısa bir süre ayağa kalktı ama sonra kapıya doğru yöneldi. Bu şekilde aşağı inmek istemeyebilirdi ama belki koridorda bir hizmetçiyi gözetleyecek kadar şanslı olurdu. Bu düşüncüyü aklında tutarak kapıyı biraz araladı ve dışarı baktı; koridorun oldukça loş olduğunu ve sadece titreşen iki meşalenin hala yandığını görünce şaşırdı. Saatin oldukça geç olduğunu fark etti ve merdivenlerin yakınında bir hareketlenme olduğunu fark etti. Kim olduğunu görmek için gözlerini kısarak baktı ve koridorda ilerleyen bir ışığı fark ettiğinde yanlarına baktı. Mum taşıyan birinin giydiği elbisenin kırmızısını görebildiğini ama yüzünü göremediğini fark etti. O bunu fark ederken mumu kaldırdılar, elbisenin büyük bir kısmını ve ardından yüzlerini ortaya çıkardılar. Joan, kadını görüp onun Finola olduğunu anlayana kadar elbisesini tanıdı. Bu, elbisesinin nereye gittiğini açıklıyordu. Şimdi asıl soru, şeytanın kadını ondan nasıl kurtardığıydı?

Hatırladığı son şey, kızlar eteğini ona iğnelerken onu giydiği idi. Joan artık elbisenin eteğini göremiyordu, mum ışığı o kadar uzağa ulaşmıyordu ama kadınların onu iğnelemeye başlamasından önceki kadar uzun olduğundan şüpheleniyordu.

Lanet olsun, Finola elbisesini çalmıştı, diye düşündü Joan, ağzını kasarak. Finola, mumunun merdivenlerin tepesindeki adamın üzerine ışık saçmasını sağlayacak kadar yaklaştığında, kadının elbisesiyle ne yaptığını düşündüğünü öğrenmek için çarşaflarıyla dışarı çıkmak üzereydi.

"Cam," diye nefes aldı Joan, kadın vücutları birbirine yapışana kadar doğruca ona doğru yürürken bu isim neredeyse fısıltı gibi bir sestti. Finola ona doğru eğilirken elini kaldırıp onu ensesinden yakaladı ve onu öpmek için ayak parmaklarının üzerinde yükselirken onu aşağı çekti. . . ve Cam ona karşı çıkmıyordu.

Kapıyı sessizce kapatan Joan dönüp yatağa doğru yürüdü. Onun kenarına yerleşti, zihni tamamen boştu. Bu onun kabusunun gerçekleşmesiydi; Cam bir başkasına dönüyordu ve onun kenarda durup izlemek zorunda kalmasıydı.

Joan orada ne kadar oturduğundan emin olamıyordu ama bir süre sonra hala ketene sarılı olan kürklerin altına girdi ve gözlerini kapattı. Artık bir içki ya da ağrıyan başını dindirecek şifalı bitkiler istemiyordu; sadece bunların hepsi bir kabusmuş ve uyandığında bunların hiç yaşanmamış olduğunu anlayacakmış gibi davranmak istiyordu.

CAM, onu kısa bir süreliğine sabit tutan ve Finola'yı omuzlarından yakalayıp onu geri iten sürprizi atlattı. İçini soğuk bir öfke kaplayarak sordu, "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Finola baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyerek, "Ah, gelin efendim," diye mırıldandı. "Köylüyle evli olmaktan gerçekten hoşlandığınıza inanmamı beklemiyorsunuz herhalde, değil mi?" MacKay tarafından onunla

evlenmeye zorlandığını biliyordum. Ama iptal ettirebilirsin, sonra da beni alabilirsin." Hafifçe arkasına yaslandı

ve mumu kendine yaklaştırdı, böylece ışık başından dizlerine kadar yansıdı.

Cam ona cehenneme gitmesini söylemek için ağzını açtı ama sonra duraksadı ve bunu fark ettiğinde bakışlarının elbisenin içinde dolaşmasına izin verdi.

"Ben ondan daha güzel değil miyim?" Finola muzaffer bir gülümsemeyle sordu.

Hayır, dedi Cam soğuk bir tavırla. "Peki bu benim karımın elbisesi değil mi?" Finola gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Giydiğin elbise," dedi kısaca. "Karım hastalandığında bunu giyiyordu. Kenna'ya vermek için onu çıkardık çünkü o, kadınlardan birinin eteği dikmek istediğini söylediğini söyledi."

"Orada mıydın?" Finola telaşla sordu.

"Evet," dedi kuru bir sesle ve sonra başını eğdi. "Sanırım bunu isteyen kadın sensin. Ayrıca etek ucunu bitirmeyi hiç planlamadığınızı da tahmin ediyorum. Onun elbisesini çalıp sonra onu beni baştan çıkarmak için mi kullanmak istedin?"

Finola öfkeyle dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve sonra tersledi, "Eh, zaten bu onun için boşa gitti. Bana daha iyi görünüyor. Ve sen de benimle daha iyisini yaparsın. En azından onun yaptığı gibi seni ve aileni cehaletimle utandırmayacağım."

Cam, davranışının bir erkek için çekici olabileceğini nasıl düşünebildiğini çözmeye çalışırken ona inançsızlıkla şaşkınlık arası bir ifadeyle baktı. İlk başta, bir köy fahişesinden daha iyi davranmıyor, kendini onun üzerine atıyor, sonra karısına hakaret ederek ve kendi sözde güzelliğiyle övünerek onu kazanmaya çalışıyor? Bazen başkalarının muhakeme becerilerini veya söz konusu becerilerin eksikliğini anlayamıyordu.

"Leydi MacFarland," dedi Cam ciddi bir tavırla, "Joan gelecekte pekâlâ hatalar yapabilir, ama bunlar beni utandıramaz. Beni asla utandırmayacak. Siz ise davranışlarınızla kendinizi, klanınızı ve beni utandırılıyorsunuz ve cehaletiniz için mazeretiniz yok."

Finola, "Piç," diye tısladı ve ona tokat atmak için elini kaldırdı.

Bunu bekleyen Cam onu bileğinden yakalayıp uyardı. "Asla bir bayana vurmam Finola, ama sen öyle biri olmadığının kanıtladığın için seni adil bir şekilde uyaracağım; Eğer bana tokat atarsan, ben de sana tokat atarım."

Bir süre sessizce ona baktı ve sonra onu serbest bıraktı.

Finola ona aciz bir öfkeyle baktı, eli yumruk haline geldi ama sonra tek kelime etmeden elini indirdi.

Cam başını salladı. Yarın MacFarland'a kadar size eşlik edecek birkaç adam ayarlayacağım. Artık burada hoş karşılanmıyorsunuz," dedi sertçe ve sonra topuğunun üzerinde dönüp aşağı inmeye devam etti. Artık kadınla kaybedecek zamanı kalmamıştı ve onu kendi yoluna göndermek için sabırsızlanıyordu.

Cam, büyük salonda uyuyan insanların arasında dikkatle ilerlerken, Joan'ın o elbiseyi bir daha asla giymemesini sağlayacağına karar verdi. Joan bu kıyafetle gerçekten çok güzel görünüyordu ama kadının dokunuşuyla lekelediği bir şeyi giydiğini göremeyecekti.

Cam içeri girdiğinde mutfaktaki ateş sönmeye yüz tutmuştu. Üstünde asılı duran büyük bir tencerede nefis kokan bir şey köpürüyordu. Koku ona akşam yemeğini yemediğini hatırlattı ve Cam yanına biraz ekmek ve peynir alması gerektiğine karar verdi. Fakat şimdi değil. Almak istediği mumları aldıktan sonra kilerin kapısına doğru dönerek düşündü. Cam asma kilidi açtı, sürgüyü kaldırdı ve kapıyı açtı. Oda loştu, açık kapıdan arka duvarın yarısına kadar sağdaki bir rafta duran mumları görebilmesine yetecek kadar ışık vardı. İçeri adım atıp onlara doğru ilerledi ve tam elini birkaç mumun etrafına kapatırken kapı aniden arkasından kapandı.

Şaşırان Cam hızla arkasına döndü ve dikdörtgen açıklığın olması gereken yere baktı, sonra ileri atılarak kapı mandalını bulana kadar etrafı yokladı. Kaldırıp kapıyı açmaya çalıştı ama kapı kımıldamadı.

"Ne oluyor be?" diye mırıldandı, tekrar deneyerek. Hiç bir şey. Şimdi kapıya vurarak, "Alo?" diye seslendi. Orada biri mi var? Merhaba?"

Sessizlik onun çağrısını karşıladı ve Cam daha yüksek sesle vurarak ve bağırarak tekrar denedi ama kapı birdenbire açılmadı ve onu ışık ve özgürlükle yıkadı.

Duraklayıp geri çekildi ve tekrar denemeyi düşündü ama gerçek şu ki kimse onu

duymuyordu. Yaz aylarında mutfak personeli, tüm gün yemek pişirdikten sonra kalan ısıdan kaçınmak için diğer hizmetçilerle birlikte büyük salonda uyuyordu. Çok uzun ve geniş mutfakların arka tarafında bir odası olan aşçı dışında hepsi. Ancak adam uykuya daldığında uyanmasının imkansız olduğu biliniyordu. Cam bunun geceleri içtiği içkiyle çok ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Ancak Cook'un çalışmadığı zamanlarda ne yaptığı onu ilgilendirmiyordu ve genellikle sorun olmuyordu. Şu anda depoda kilitli olmak ve birinin onu dışarı çıkarmasına ihtiyaç duymak bir sorundu. . . ama aşçınıninki değil.

Cam içini çekerek yerde oturma pozisyonuna geçti ve raflara yaslandı. Mutfak personeli ayağa kalktığında dikkat çekmekte ve özgürlüğünü kazanmakta hiçbir sorun yaşamayacaktı. O zamana kadar burada sıkışıp kalacak gibi görünüyordu. . . bu da Joan'ın sabahtan önce uyanması halinde yalnız olacağı anlamına geliyordu. Bu düşünce onu duraklattı. Kapı kapatıldığında bar yerine düşebilirdi ama kendi kendine kapanamazdı. Birisi onu buraya kapatmış ve muhtemelen çubuğu da yerine koymuştu. Kasten. Neden?

Cam, Finola'nın bunu yaptığını göz ardı edemezdi. Onu baştan çıkarma ve kendisi adına evliliğini iptal etmeye

ikna etme planının başarısız olmasına kızdığına şüphe yoktu. Muhtemelen ona söylediklerinden de memnun değildi. Ve kalenin geri kalanı uyuyor gibi görünürken onun uyanık olduğunu biliyordu.

Düşünerek parmaklarını taş zemine vurmaya başladı. Finola'nın intikamı bu boyuta ulaştığı sürece bu işi bırakacak, eve dönüş yolculuğunu ayarlayacak ve onu yoluna koyacaktı. Ama bu sadece başka bir şey yapmadığı sürece geçerliydi. Ve onu endişelendiren de buydu. Başka ne yapabilirdi? Peki başka ne yapmıştı? Cam bir an bu konuda endişelendi. Joan ve diğer dört kadın, Joan'ın kadehinden içtikten sonra hastalanmıştı. Herkes gibi o da aynı sürahiden içiyordu, yani ya içkisi dökülmeden önce kadehinde bir şey olduğu ya da içkisi döküldükten sonra içine konduğu belliydi. Finola bu işin arkasında mıydı? Kendi yolunu açmak için Joan'ı ortadan kaldırmayı mı planlamıştı? Ve eğer öyle olsaydı Joan yalnız, bilinçsiz ve temelde çaresiz olduğuna göre şimdi ne yapabilirdi?

Finola'nın Joan'ın başına bir şey gelmesi durumunda ona başvuracağını hâlâ umabileceğini düşünmüyordu ama o acı ve iğrenç bir işti. Joan'ı incitmek için onu incitir miydi? Cam o kaltağın peşini bırakmazdı.

Ayağa fırlayarak el yordamıyla kapıya doğru ilerledi ve kapıyı yumruklayıp tekrar bağırmaya başladı, sonra birkaç adım geri çekilip kendini kapıya attı.

14.Bölüm

“Ah, leydim! KAYDINIZ!”

Joan pencereden döndü ve hizmetçisi Jinny'ye gülümsemeye çalıştı. “Evet. Uyandım

ve acilen kıyafete ihtiyacım var, Jinny. Sanırım dün giydiğim elbise hala güneşte. . .” Jinny ellerini kaldırıp dikkatini elindeki elbiseye çekerken sesi azaldı. Joan'ın önceki gün provaya giderken giydiği elbisenin aynısı. "Ona sahipsin." "Evet." Hizmetçi sırttı ve hızla ileri doğru ilerledi. “Dün gece hizmetçilerden biri onu odana getirdi, ben de kırıışıklarını gidermek için aşağıya götürdüm. Şimdi yeni gibi görünüyor.” "Evet, öyle," diye mırıldandı Joan, elbiseye dokunmak için ilerlerken. Bu Annella'nın elbiselerinden biriydi ve buna minnettardı. Bir daha asla kırmızı ve altın rengi elbiseyi giymeyecekti. . . Finola onu iade etme zahmetine bile girse. Şu ana kadar yapmamıştı. Henüz kocasını da geri getirmemişti.

Joan bütün gece uyanık yatıp beklemiş, Cam'in paylaşacakları odaya geri döndüğünde ne söyleyeceğinden ya da ne yapacağından emin olamamıştı. Uyuyor numarası yapıp hiçbir şey söylememekle, bunu gösterdiği anda yüzüne tokat atmak arasında kararsız kalmıştı. Ama sonuçta ikisi arasında seçim yapmak zorunda kalmamıştı. Geri dönmedi.

Güneş doğduğunda ve kendisi hâlâ dönmediğinde, Joan ayağa kalkmış ve avluya bakmak için pencereye doğru gitmişti. Kalenin hareketlenmeye başlamasını izlemiş ve neden ağlamadığını merak etmişti. Ağlaması gerekiyordu, hatta ağlamak istiyordu. Bu onu ele geçiren ve onu duygusal bir kozanın içine hapsetmiş gibi görünen uyuşukluğa son verebilirdi ama gözleri kemik kadar kuru kalmıştı.

Jinny elbiseyi de yanına alarak aniden uzaklaştı.

"Ben bunu sandalyenin üzerine koyacağım ve leğeninize su getireceğim. Onu koridorda bıraktım," dedi hizmetçi mutlu bir şekilde, elbiseyi bir tanesinin üzerine koymak için ateşin yanındaki sandalyelere doğru ilerledi. Sonra aceleyle kapıya doğru giderek ekledi: "Abdestinizi alırken size anlatacak çok şeyim var. O kadar çok şey oldu ki."

Joan'ın ağzı gerildi. Bu olaylardan birini zaten biliyordu. Kocasının ondan sıkılıp Finola'ya taşındığını bütün kale biliyor muydu?

Jinny suyla geri dönerken, "Leydi Finola öldü," diye duyurdu. Joan kasıldı ve sonra yavaşça döndü. "Ne?"

"Evet," dedi Jinny, leğeni ateşin yanındaki masaya koyarken neredeyse nefes nefese. “Bu sabah merdivenlerin dibinde bulundu. Onları yere düşürdü ve boynunu kırdı. Ve iğrenç inek bunu senin elbisenin içinde yaptı!” Jinny öfkeyle duyurdu. “Hayal edebiliyor musun? Leydi Annabel, Kenna gelip elbiseyi istemek için kendisinin ve kocanızın elbiseyi üzerinizden çıkardığını söyledi. Hanımlardan biri ona yaklaştı ve diğerlerinin siz uyanmadan önce etrafı saracaklarını söyledi. Görünüşe göre Leydi Finola, Leydi Kenna'ya bu hikayeyi anlatan kişiydi. Diğer hanımlar ise böyle bir planın olmadığını söyledi. Sen ve diğer kızlar için herhangi bir şeyi engellemeyi düşünemeyecek kadar endişeleniyorlardı. Leydi Finola öldüğünde onu giydiğine göre, elbiseyi senin sırtından çalabilmek için yalan söylediği çok açık!

Jinny, kadının yanağına vahşice kaşlarını çattı ve sonra şöyle dedi: “Şimdi onun merdivenlerden düşmesinin, onu çalmak için Tanrı'nın onu vurması olduğunu

düşünüyorum. Evet.” Kesinlikle başını salladı. “Tanrı onu günahlarından dolayı cezalandırdı.”

"Leydi Finola ne zaman düştü?" diye sordu Joan, aklında her türlü saçmalık vardı. Jinny omuz silkti. "Bu sabah, yani gecenin bir vakti onu bulduklarında taş gibi soğuk ve kaskatıydı." "Peki buna kimse tanık olmadı mı?" Joan isteksizce sordu.

“Hayır. En azından kimse bunu söylemeye gelmedi,” dedi Jinny umursamaz bir tavırla, yanına yaklaşp ona sabun ve bir parça çamaşır uzattı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Joan ve yıkanmaya başlamak için su dolu leğene doğru ilerledi. "Hanımefendi?"

"Hmm?" Joan çarşafı suya batırırken dalgın dalgın sordu.

"Yatak çarşaflarını almamalı mıyım?" Jinny sordu. "Çıkarmazsan ıslanabilir."

"Ah, evet." Joan uyandığından beri giydiği çarşafı açıp hizmetçiye verdi, sonra sabunu köpürtmeye başlarken kaşlarını çatarak suya döndü. Çalışırken misket limonunun ve şifalı otların kokusu ona kadar geliyordu. Bu sevdiği bir kokuydu ama pek farkına varmadı. Leydi Finola merdivenlerden mi düşmüştü? Ve kimse buna tanık olmadı mı? Leydi Finola'yı en son gördüğünde kadın kocasını öpüyordu. . . Merdivenlerin yanında, görünüşe göre düşmüştü. . . hiç kimse, kendisi bile buna tanık olmadan.

Başını yavaşça salladı. Bir şeyler çok yanlıştı. Joan, Jinny'nin söylediklerini hatırlarken aslında birden fazla şey olduğunu düşündü. Kadın bunu o kadar çabuk ağzından kaçırmıştı ki Finola hakkındaki haberlerle daha çok ilgilenmişti ama şimdi...

..

Jinny'nin yatağı hazırladığı yere dönerek sordu: "Kadınların benim ve diğer hanımların elbisemin eteğini kesmeyi düşünemeyecek kadar endişelendiğini mi söyledin?"

"Evet," dedi Jinny dalgın dalgın ve sonra başını kaldırıp onun iri gözlerine baktı. "Ah, tabi ki diğer hanımları bilmiyorsun. İlk hastalanan sizdiniz ve zaten diğer kadınlardan önce bayılmıştınız."

"Bayıldı mı?" Joan kaşlarını çatarak sordu. Kadının neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Elbiseyi denemek için içeri girdiğini ve iğneleyebilmek için ondan elbisenin içinde kalmasını istediklerini hatırladı. Elma şarabı ve hamur işleri getirildi, biraz elma şarabı içti ve sonra. Aslında bundan sonra hafızası biraz bulanıklaştı.

“Evet. Kötü bir elma şarabı yediniz ve bu da beşinizi hasta etti,” diye açıkladı Jinny, yüzündeki ifadeden endişe duyarak. "Hatırlamıyor musun?"

"Hayır," diye itiraf etti Joan iç geçirerek ama bu uyandığı baş ağrısını açıklıyordu.

Neyse ki uyandığından beri geçen sürede kendi kendine dağılmıştı.

Jinny bu haber karşısında kaşlarını çattı, ardından bir vuruş sesi duyulduğunda kapıya baktı. Yataktan doğrularak kapıyı açmak için ilerledi ve sonra reverans yaparak Leydi Annabel'in içeri girmesine izin vermek için hızla yana doğru bir adım attı.

"Ah, uyanıksın," teyzesi şaşkın görünüyordu ve sonra boş yatağa bakıp hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı. "Cam nerede? Uyandığında neden bana haber vermedi? Yapacağına söz verdi. Aslında buraya geldiğinde onun hâlâ burada seni izlediğini sanıyordum. O nerede?"

"Bilmiyorum," diye sessizce itiraf etti Joan, giyinebilmek için abdestini hemen bitirmek üzere su leğenine döndü. Teyzesi onu birkaç kez çıplak görmüştü ama bu onun bundan rahatsız olduğu anlamına gelmiyordu. "Bilmiyor musun?" Annabel şaşkınlıkla sordu ve sonra kaşlarını çatı. "Uyandığında burada değil miydi?" Joan başını salladı ama kocasının gecenin son yarısında uzakta olduğunu söylemedi. "Bu çok tuhaf. En çok senin için endişeleniyordu. O ve ben seninle saatlerce oturduk ve sonra beni gönderdi. Akşam yemeğini bile yemedi."

Joan yorum yapmadı ama bu haber onun kafa karışıklığını daha da artırdı. Endişelenmiş miydi? Onunla saatlerce oturup sonra dışarı çıkıp Finola'yı mı öpmüştün? Adil olmak gerekirse Finola'nın onu öptüğünü sanıyordu ama. artık Finola ölmüştü ve odalarına bir daha dönmemişti. Hangi cehennemdeydi o? Peki Finola'nın merdivenlerden düşmesiyle onun bir ilgisi var mıydı? Kendi düşüncelerine gözlerini devirdi. Önce onun Finola'yla çapkınlık yaptığını düşünerek saatler harcadı, sonra da kadını öldürdüğünden endişelendi. Joan'ın kafası çok karışık.

"Ona elma şarabının kötü partisinden bahsettim ama kendisi de hastalandığını hatırlamıyor," dedi Jinny aniden, sesinde bariz bir endişe vardı.

"Değil misin?" Leydi Annabel sordu ve pek endişeli görünmese de Joan sesinde kaşlarını çatıldığını duyabiliyordu.

"Hayır," diye itiraf etti Joan, çarşafı kaseye bıraktı, sonra elbisesini almak için döndü. Jinny hemen ona yardım etmek için yanına koştu.

"Sandalyeye oturursanız leydim, saçınızı düzeltirim" dedi Jinny, korsesini bağlamayı bitirdikten sonra fırçayı almak için harekete geçti.

"Yapacağım Jinny. Yine de Joan'la konuşmak isterim," dedi Leydi Annabel sessizce ve önerdi, "Neden gidip orucunu açmıyorsun?"

Jinny tereddüt etti, bakışları Joan'a kaydı.

"Sorun değil. Devam et, dedi Joan başını sallayarak. Jinny fırçayı Leydi Annabel'e verdi ve odadan sıvıştı.

Leydi Annabel ateşin yanındaki sandalyeleri işaret ederek, "Oturun," dedi hafifçe. Joan sandalyelerden birine yerleşti ve ocaktaki uzun, soğuk küllere baktı.

Annabel, fırçayı Joan'ın saçında gezdirmeye başlarken, "Fena bir elma şarabı partisi değildi," dedi. "Hizmetçilere dedikoduyu önlemek için böyle söylendi."

Joan kaşlarını kaldırdı. "O zaman neydi?"

Teyzesi, "Emin değilim ama bu yalnızca senin kadehinde olan bir şeydi," diye itiraf etti.

"Bana ait?" Joan şaşkınlıkla sordu. "Peki diğer kızlar nasıldı? . ." Kadehini Murine'e

teklif ettiğini hatırladığında

bu soruyu bir kenara bıraktı.

“Evet. Beşiniz de kadehinizden içtiniz. İki yudum içtin ve sonra onu Murine'e ikram ettin. Kızlar onun bayılmanın eşiğinde olduğunu düşündüğünüzü söyledi,” diye açıkladı teyzesi, şimdi hatırladığının farkında değildi. “Diğer kızlar da denedi çünkü ikiniz de acı olduğunu söylediniz. Sadece bir içki içtiler. İki tane vardı. İctikten sonra hepiniz bayıldınız ama diğer kızlar akşam yemeğinde uyanırken siz daha uzun süre uykuda kaldınız.”

"Zehirlendik mi?" Joan sessizce sordu.

"Öyle görünüyor" dedi Annabel ve sonra kaşlarını çatı. "Fakat içkinin içindeki şeyin seni öldürmek mi yoksa sadece hasta etmek mi olduğunu merak ediyorum. Sonunda hiçbiriniz çok hastalanmadınız, ben de bunun amacının sizi bir süreliğine uyutmak olabileceğini düşünmeye başladım, ama. ”

"Ancak?" Joan ne zaman durakladığını sordu.

Annabel iç çekerek, "Ama artık Leydi Finola öldü," dedi.

"Ölümünün bir kaza olduğunu düşündüm. Jinny öyle olduğunu söyledi,” dedi Joan ciddiyetle, kucağında duran ellerine bakarak.

Annabel, "Çoğu insan öyle düşünüyor," dedi. “Ama yapmıyorsun?”

"Herkes emekli olduktan sonra Leydi Finola'nın ayağa kalkıp şatoda tamamen giyinik bir şekilde dolaşması bence tuhaf."

Joan başını eğdi. Kadının o saatte ne yaptığını tam olarak biliyordu. kocasıyla öpüşüyordu ve kim bilir başka

neler vardı. Ancak pek fazla bir şey söylemedi.

"Ayrıca," diye devam etti teyzesi, "onu bulduktan sonra odasına baktım ve odasındaki mumlukta yalnızca bir mum vardı. Ancak bizim odamızda yatağın her iki yanında birer mum bulunan iki mum var, bu yüzden Leydi Sinclair'e sordum ve o da Finola'nın odasında da iki mum olması gerektiğini söyledi. Yok, yanında ya da merdivenlerde de mumluk bulunamadı.”

Joan başını yavaşça kaldırdı. Finola'nın koridorda Cam'e yaklaşırken elinde bir mum taşıdığını açıkça hatırladı. "Peki ya merdivenlerin tepesinde?"

"Hayır."

Joan dudağını ısır. "Birinin kadınlara saldırdığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır." Fırça saçında durdu ve sonra teyzesi özür dilercesine itiraf etti: "Birinin seni incitmeye çalışmasından korkuyorum."

"Ne?" Joan ciyakladı ve sandalyenin üzerinde dönüp ona baktı. "Ama beşimiz elma şarabı yüzünden hastalandık ve Leydi Finola da. "

"Beşiniz elma şarabını içmekten hastalandınız," diye belirtti Annabel sertçe. "Ve Leydi Finola da senin elbiseni giyyordu."

Joan ona boş boş baktı, zihni artık düşüncelerle dönmeye başlamıştı. Kızların hepsinin elma şarabını içmekten hastalanmış olması, birisinin bunu onun için planladığını gösteriyordu ve Finola da onun elbisesini giyyordu, bunu kendisi de

görmüştü. Cam'in de bunu gördüğüne şüphe yoktu ama eğer başkası onu merdivenlerden aşağı itmiş olsaydı. Finola'yı ilk gördüğünde mumu önünde alçakta tutuyor ve yüzünü karanlıkta bırakıyordu. Kırmızı ve altın rengi elbiseyi giydiği için birisi Finola'yı onunla karıştırabilirdi.

Ama Finola onu son gördüğünde Cam'le birlikteydi, diye düşündü yeniden. Mumu da almıştı ama artık mum da yoktu ve o da...

"Kocamı bulmam lazım," dedi aniden ve ayağa kalktı. Teyzesi, "Ama saçınla işim daha bitmedi" diye itiraz etti.

Joan geri çekildi ama yüzünü buruşturdu ve sordu: "Kadınların saçlarının her zaman kuş yuvası gibi tepelerinde toplanması mı gerekiyor? Başımı ağrıtıyor."

"Üzgünüm. Bir şey söylemeliydin. Belki de çok sıkı ayarlıyoruz. Ya da onu giymeye alışık olmadığın için olabilir." Yüzünü buruşturdu ve şunu itiraf etti: "Ama kadınlar saçlarını hep topuz yapar Joan, özellikle de evlendikten sonra."

Joan tereddüt etti ama sonra hafif bir teslimiyetle içini çekerek tekrar sandalyesine oturdu. Eğer evli kadınlar saçlarını topluyorsa kendisinin de öyle yapması gerektiğini düşünüyordu. Artık bir hanımefendi olması gerekiyordu.

Annabel, "Bugün işleri daha gevşek hale getirmeye çalışacağım," diye güvence verdi ona. "O zaman nasıl olacağını göreceğiz."

"OĞUL? OĞUL."

Birisi omzunu sallayınca Cam irkilerek uyandı. Gözlerini açarak karşısında duran adama boş gözlerle baktı. "Baba?"

"Evet. Depo odasında uyuyarak ne halt ediyorsun?" Cam ayağa kalkmaya çalıştı. "Joan."

"O iyi. Uyandı."

Cam, babasının yanından odaya bakan yarım düzine hizmetçiye baktı ve sözlerini bitirirken karısının hizmetçisi Jinny'yi tanıdı: "Leydi Annabel şu anda saçını düzeltiyor."

"Teşekkür ederim Jinny," dedi yorgun bir şekilde. Kapıyı yumruklamış ve saatler gibi gelen bir süre boyunca bağırmış, ancak sesini kaybetmeye başladığında pes etmişti. Sonra boğazı düzeldiğinde birinin dikkatini çekmeyi yeniden denemek niyetiyle oturup beklemek için oturmuştu. Bunun yerine raflara yaslanarak uykuya dalmıştı.

"Burada uyuyarak ne yapıyordun?" Babası daha önceki sorusunu tekrarlayarak sordu. Cam yüzünü buruşturdu ve sırtındaki kıvrımları gidermek için gerindi. "Taze mum almak için aşağı indim ve birisi kapıyı arkamdan kapattı. Bağırdım ve dövdüm ama herkes uyuyordu."

"Ne zaman oldu?" babası sert bir şekilde sordu.

Cam omuz silkti. "Geç. Büyük salondaki yangın neredeyse sönmüştü."

"Merdivenlerin dibinde Lady MacFarland'ın cesedine rastlamadınız değil mi?" "Ne?"

Cam şaşkınlıkla sordu.

“Önemli değil. Leydi Finola bundan sonra takla atmış olmalı,” diye mırıldandı Laird Sinclair neredeyse kendi kendine. "O saatte ne yapıyordu?"

"Leydi Finola mı düştü?" Cam hayretle sordu.

“Evet. Merdivenlerden düşerek boynunu kırdı,” dedi babası içini çekerek başını salladı. “İyi bir şey oydu ve diğer kızlardan hiçbiri yoktu. Bunu kabul etmek ne kadar üzücü olsa da MacFarland'lılar bu kızı özlemeyecekler.” Yüzünü ekşiterek ekledi:

"Aslında kimsenin bunu yapacağını sanmıyorum."

"Evet," diye onayladı Cam ciddiyetle. Kadın bildiği kadarıyla kendini kimseye sevdirmeye zahmetine girmemişti. Ve onun ölümünü duyduğuna üzülmeye gerekirken, onun saçlarından çekilmesine pek de üzülmemişti.

Babası onu kapıya doğru teşvik ederek, "Peki, hadi, geçirdiğin geceden sonra orucunu açmaya hazır olmalısın" dedi.

Cam başını salladı ama duraksadı ve ilk olarak dün gece almaya geldiği mumları toplamak için döndü. "Ben onları kaldıracam," diye teklif etti Jinny, kapıya ulaşırken öne doğru bir adım atarak.

Babası, "Haydi, onları kıza ver," diye önerdi. "Mesajı MacFarland'lara kimin iletmesi gerektiğini tartışmamız gerekiyor. Basit bir haberci böyle haberlere yetmez."

İçini çeken Cam isteksizce mumları Jinny'ye verdi ve babasını sehpalara kadar takip etti. Oturmak üzereydiler ki aniden etrafına baktı ve Jinny'nin merdivenlere doğru ilerlediğini fark ederek onu yanına çağırdı.

"Joan'ın iyi olduğunu söylediniz ama o ne kadar iyi?" hizmetçinin ona ne zaman ulaştığını sordu. Jinny soruyu kısaca düşündü ve sonra omuz silkti. "Yeni kadar iyi görünüyor."

"Benimle gezintiye çıkacak kadar iyi misin?" Cam sordu. Jinny başını salladı. "Bence de."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Cam ve masaya yerleşmek için döndü. Leydi MacKay'ın dün gece ona söylediklerini unutmamıştı. Kaleden ve halkından uzakta, karısıyla konuşması gerekiyordu. Onu uzaklaştırmak için binicilik derslerini bahane olarak kullanıyor ve sonra ona söylenmesi gerekenleri söylüyordu.

“Çok sessizsin, JOAN. AKLINDA NE VAR?” Annabel saçını örerken sordu. Joan tereddüt etti ama sonra ağzından kaçırdı: "Bir mumu vardı."

"Ne?" Annabel onun yüzünü görmek için eğilip döndü. "Kim yaptı?" Joan dudağını ısırarak, "Finola," diye itiraf etti.

Annabel, yapmakta olduğu örgüleri bıraktı ve onlar konuşurken yüzünü görebilmek için onun önünde hareket etti. "Dün gece?"

Joan başını salladı.

"Dün gece onu gördün mü?" Annabel sanki birbirlerini anladıklarından emin olmak istiyormuş gibi yavaşça sordu.

“Evet. Onu dün gece gördüm, dedi Joan yorgun bir şekilde ve başını eğdi. "Yalnız uyandım. Mumlar söniyordu ama kıyafetim yoktu. Nevresimi üzerime sardım ve koridora baktım. Mumları getirmesini istemek için yoldan geçen bir hizmetçiyi

çağırılmayı umuyordum ama salon neredeyse karanlıktı, 'herkesin emekli olduğu açıktı. . . ve sonra merdivenlerin yanında duran birini gördüm."

"Finola mı?" Annabel tahmin etti.

"Hayır. Kişi gölgedeydi, ilk başta kim olduğunu göremedim ve sonra koridorun ilerisinden merdivenlere doğru ilerleyen mum ışığı belirdi."

"Mumlu Finola mıydı?" Annabel durakladığında sordu. Joan içini çekti ve başını salladı.

"Merdivenlerin yanındaki kişi kimdi?" Annabel sordu.

"Cam," diye fısıldadı ve ardından hızla yoluna devam etti. "Finola mumu kaldırdı, onun olduğunu ve benim elbisemi giydiğini gördüm. Ve sonra o... o Cam'i öptü," dedi ve bunu söylerken sesi çatlayarak dışarı çıktı. Annabel ona sarılmak için eğilirken, "Ah, tatlım," diye mırıldandı. Sakinleştirici bir şekilde sırtını ovuşturarak,

"Ne yaptı?" diye sordu.

Joan başını salladı ve şunu itiraf etti: "Görmedim. Kapıyı kapattım ve yatağıma geri döndüm." Annabel ona anlayışla bakmak için doğrulurken boğazını temizledi ve ekledi: "Yatağına dönmesini bekledim ama o hiç dönmedi ve öyle olması gerektiğini düşündüm." . . "

Annabel uzanıp onun elini sıktı.

Joan bu destekleyici hareketi takdir ederek hafifçe gülümsedi. "Şimdi ne düşüneceğimden emin değilim. Finola öldü, Cam kayıp ve mum..." Ağzını kapattı ve kapı açıldığında hızla kapıya baktı. Jinny içeri girdi. "Bir sorun mu var, Jinny?" Joan yanaklarındaki heyecanlı kızarıklığı fark ederek sordu.

"Dün gece birisi kocanızı depoya kilitledi," diye ağzından kaçırdı, neredeyse ayakları üzerinde dans ederek. "Ne?" Joan ve Annabel birlikte sordular.

Hizmetçi heyecanla başını salladı. "Evet. Laird Sinclair birkaç dakika önce depodan bir şey almaya gitti ve kilidin açık olduğunu fark etti, ancak bar kapalıydı. Kapıyı açtığında kocanızı içeride rafların üzerinde uyurken buldu. Görünüşe göre dün gece herkes emekli olduktan sonra mum aramak için aşağıya inmiş ama birisi kapıyı arkasından kapatmış ve çubuğu yerine bırakmış. Vurduğunu ve bağırdığını söyledi ama herkes uyuyordu ve kimse onu dışarı çıkarmaya gelmedi."

Joan, Annabel'e baktığında onun da ona baktığını gördü.

"Ah, bunları gündeme getirmemi istedi." Jinny taşıdığı mumları havaya kaldırdı.

"Tutucuları temizleyip yenilerini yerleştirmeliyim."

"Yanında mumluk var mıydı?" Annabel aniden sordu, bakışları hâlâ Joan'ın üzerindeydi.

"Kocanız mı?" Jinny sordu ve başını salladı. "Hayır. Babası kilerin kapısını açtığında karanlıktaydı ve benim gördüğüm hiçbir şey yoktu."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Annabel ve saçına devam etmek için Joan'ın arkasına geçti, Jinny ise mumluklardaki erimiş donyağı hızla temizleyip içlerine taze mumları yerleştirdi.

"Cam'in Finola'yı merdivenlerden aşağı itmiş olabileceğini mi düşündün?" Joan, Jinny odadan tekrar çıkar çıkmaz sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Annabel sakince ve Joan omzunun üzerinden ona baktığında şunu ekledi: "Yine de bildiğini biliyordum ve bu sorunun cevabını duymam gerektiğini düşündüm."

Joan tekrar yavaşça öne döndü ve sordu: "Gerçekten onun öyle olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır," diye güvence verdi Annabel ciddi bir tavırla. "Ve Finola'nın öpücüğünü teşvik ettiğini ya da karşılık verdiğini sanmıyorum. Ama Campbell'ı hayatının büyük bir bölümünde tanıyorum. Onun nasıl bir adam olduğunu biliyorum. Onu yalnızca haftalardır tanıyorsun ve onun nasıl bir adam olduğunu iyi anladığını düşünsem de, başka bir kadının onu öptüğünü görmek gibi bir kanıt sunulduğunda elbette kendinden şüphe edeceksin.

Joan yavaşça nefesini verdi ve başını salladı. Gerçekte, kadının onu öptüğünü görmeden önce, Finola'nın merdivenlerden aşağı yuvarlanmasıyla Cam'in bir ilgisi olabileceğini asla düşünmezdi. Daha sonra bile bunu yapabileceğine gerçekten inandığını sanmıyordu, bu yüzden Leydi Annabel, Cam'in kilerde bulunduğu anda mumluğun yanında olup olmadığı sorusunu sorduğunda bu kadar şok olmuştu.

"Joan mı?"

"Hmm?" Kendini düşüncelerinden kurtardı ve soru sorarcasına omzunun üzerinden baktı.

"Cam ve ben uzun bir süre birlikte oturup senin uyanmanı bekledik ve o bunu söylemese de senin için derin duygular beslediğine eminim. Ve onun için derinden hissettiğini biliyorum.

"Öyle yapıyorum," diye itiraf etti Joan, sonra içini çekip başını eğdi. "Fakat Sinclair'e geldiğimizden beri benimle neredeyse tek kelime konuşmadı. Onu yalnızca şu an görüyorum..."

"Gece onunla buluşmak için dışarı çıktığında mı?" Annabel eğlenerek önerdi. Joan hızla etrafına baktı. "Biliyordun?"

"Evet," dedi eğlenerek. "En azından geceleri oraya kaçtığını sanıyordum."

"Evet, pekala," Joan yüzünü tekrar öne doğru çevirdi. "O zaman benimle de konuşmuyor."

Annabel yavaşça mırıldandı, "Onunla Sinclair'e gelmek istemediğini söylediğinde kırılmıştı," diye mırıldandı. "Duygularınızdan emin değil ve zorla evlendirildiğiniz için ona kızmanızdan korkuyor."

"Ne?" Tekrar şaşkınlıkla döndü. "Düşündüm ki..."

"Biliyorum," diye sessizce sözünü kesti teyzesi, başına bir tespih yerleştirdi ve Joan'ın saçını ördüğü örgüleri bunun içinden ördü. "İkiniz de birbiriniz hakkında aslında öyle olmayan pek çok şey varsayıyor gibisiniz.

İkinizin birbirinizle konuşması ve bu işleri halletmesi gerekiyor. Birisi sana zarar vermek istiyorsa ikinizin birlikte çalışması gerekir. Cam ile aranızdaki bu sorunların

özölmesi daha iyi olur.

"İşte," diye ekledi, Joan'ın saçıyla işini bitirirken bir adım gerileyerek. "Bu nasıl hissettiriyor?" Joan, "Daha az sıkı" diye itiraf etti.

Annabel iç çekerek, "Baş ağrıları sorununu çözeceğini umalım," dedi. "Şimdi gel. Aşağıya inip orucumuzu açmalı ve bilmemiz gereken başka bir şey olup olmadığını öğrenmeliyiz. Bu tür şeyler genellikle üçlü olur," diye ekledi kuru bir sesle, kapıya doğru ilerlerken.

15.Bölüm

"BU SABAH UYANDIĞINIZDA ORADA OLMADIĞIM İÇİN Üzgünüm."

Cam kulağına o özrü fısıldadığında Joan etrafına baktı. Teyzesinin yanındaki sehpa masasında oturduğu yerin arkasında duruyordu ve kendisi fark etmeden nasıl yaklaştığını bir an merak etti. Birkaç dakika önce Annabel ile birlikte aşağıya geldiklerinde o masada değildi ama babası, Cam'in ahırlarda kardeşini uğurlamak için gittiğini açıklamıştı. Görünüşe göre o ve küçük bir Sinclair savaşçısı grubu, Finola'nın ölüm haberini ve cesedini MacFarland'a taşıyacaklardı. Acı haberi sadece bir klan üyesinin değil, aileden birinin vermesi gerektiği düşünölüyordu. Douglas eylemi gerçekleştirmek için gönüllü olmuştu.

"Daha önce yemek yemedin, değil mi?" Cam sordu. "Hayır, yeni oturduk" diye itiraf etti.

"İyi." Gülümseyerek elini uzattı. "Benimle gel."

Joan tereddüt etti ama sonra kendisine uzatılan eli tuttu ve onun banktan kalkmasına yardım etmesine izin verdi. Beklendiği gibi onu serbest bırakmadı ama onu kale kapılarına doğru götürürken elini tutmaya devam etti. Bu gerçek yüzünden dikkati dağılmış olsa da, merdivenlerin dibinde bekleyen iki eyerli atı fark etmesi biraz zaman aldı. Ancak bunu yaptıktan sonra gözleri endişeyle büyüdü.

"Sorun değil," dedi Cam hemen. "Benimle geleceksin."

"O halde teyzemin ve amcamın bize verdiği kısrak neden burada?" diye sordu endişeyle. Cam nazikçe, "Selemin arkasına bağlı," diye belirtti.

"Evet ama neden?"

"Bir gezintiye çıkıp orucumuzu açarız, konuşuruz ve sonra belki geri dönene kadar hızlı bir binicilik dersi alırız diye düşündüm" diye açıkladı.

"Ben de bundan korkuyordum," dedi mutsuz bir şekilde ve Cam onun ifadesine kıkırdadı. "Her şey düzelecek," diye güvence verdi ona. "Yavaş gideceğiz."

Joan zorla gülümsemeye çalışarak başını salladı ve onun onu atına bindirmesine izin verdi. Daha sonra hızla onun arkasına atladı ve dizginleri eline aldı.

"Rahatla," dedi Cam, avludan çıkıp açık alandan ağaçlara doğru geçtiklerinde.

"Kütük gibi katırsın." Üzgünüm, diye mırıldandı Joan ve kendini rahatlatmaya çalıştı. Yine de zordu. Onu geren sadece binicilik dersleri konusundaki endişesi değildi.

Ayrıca bahsettiği yaklaşan konuşma konusunda da endişeliydi.

Konuşmaları gerektiğini biliyordu, Annabel bu konuda haklıydı, sadece konuştuklarında neler öğrenebileceği konusunda endişeliydi.

Cam aniden, "Joan, uyandığında orada olmayı gerçekten istedim," dedi. "Kaleye döndüğüm ve hasta olduğunuzu öğrendiğim andan itibaren yanınızda oturdum ama..." "Seni Finola'yı öperken gördüm," diye ağzından kaçırdı Joan.

Cam dizginleri çekerek her iki hayvanı da durdurdu ve sonra onu belinden yakalayıp kaldırıp kaydırđı, böylece kadın onun önünde yan bir şekilde oturuyordu ve Cam onun yüzünü görebiliyordu. Yumruğuyla çenesini kaldırıp ciddiyetle yüzüne baktı ve "Ben Finola'yı öpmedim" dedi. Beni öptü."

Kısa bir süre duraksadı ama Joan yanıt vermeyince şunu ekledi: "Cesaretiyle beni şaşırttı ve ben hemen tepki vermedim ama sonra onu ittim ve eşimden oldukça memnun olduğumu söylemesine izin verdim." ve çalıntı elbiseli bir fahişeyle çalıntı öpücüklerle ilgilenmiyorum.

Cam sessizce, "Bu konuda oldukça aşağılayıcı davrandım," diye itiraf etti. "Bana tokat atmaya çalıştı, bileğini yakaladım ve eğer bunu yaparsa ona tokat atmayı bekleyebileceği konusunda onu uyardım. Daha sonra ona artık Sinclair'de hoş karşılanmadığını ve bugün onu MacFarland'a geri göndermesi için adam ayarlayacağımı söyledim. Daha sonra onu sahanlıkta bıraktım ve ilk başta aramaya başladığım mumları almak için aşağıya indim."

Aniden, En azından onu orada bıraktığımı sanıyordum, diye ekledi. "Ama beni aşağıda takip etti ve deponun kapısını arkamdan kilitledi."

"Onu kapıyı kapatırken gördün mü?" Joan şaşkınlıkla sordu.

"Hayır, ama o olmalı. Herkes uyuyordu," diye mantık yürüttü Cam ve sonra kaşlarını çatarak ekledi, "Yukarı dönerken eteklerine falan takılıp düşmüş olmalı. Anladığım kadarıyla bu sabah onu merdivenlerin dibinde ölü bulmuşlar, boynu düşmeden kırılmıştı."

"Evet, duydum," dedi Joan düşünceli bir tavırla, onun söylediği her şeyi anlayarak. Ona inandı. Bunu sırf kendisi istediği için yapmış olabilirdi ama Joan ona inanıyordu ve şimdi Finola'nın onun düşündüğü gibi dengesini kaybedip merdivenlerden düşmüş olabileceği ihtimalini düşünüyordu. Onu depoya kilitleyen kişinin o kadın olduğunu aklından çıkarmazdı. Ona hakaret etmesi ve onu reddetmesi için bu iyi bir ceza olurdu ama bu, mumun ve tutucunun kayıp olduğunu açıklamıyordu.

"Finola takasınız sırasında mumunu yere koydu mu?" şimdi sordu. "Ne?" Cam şaşkınlıkla sordu.

"Dün gece sana yaklaştığını gördüğümde yanında bir mum vardı. Ancak bu sabah keşfedildiğinde ne yakınında ne de merdivenlerin başında bir tane bulamadılar" diye açıkladı Joan. "Bunu bir yere mi bıraktı?"

"Hayır," dedi yavaşça, belli ki dün geceki olayları düşünüyordu.

Joan, "Belki de Finola, ellerini depo kapısını kapatmak üzere serbest bırakmak için mutfığa bırakmıştır," diye önerdi.

“Evet, ama o zaman bunu geride bırakmazdı. Merdivenler tamamen karanlıktı. Yukarı odasına çıkmak için buna ihtiyacı vardı,” diye belirtti Cam, şimdi kaşlarını çatarak.

Joan, Cam'in onu merdivenlerin başında gördüğünde neredeyse gölgelerin arasında kaybolduğunu hatırlayarak ciddi bir şekilde başını salladı. Finola mutfaktaki mumu unutmuş olsa bile merdivenlere vardığında onu almak için geri döneceğinden emindi.

"Yanında mum olmadığından emin misin?" Cam kaşlarını çatarak sordu.

“Evet. Fark eden kişi Annabel Teyze oldu. Finola'nın odasına gittiğini ve yatağın yanında sadece bir mum olduğunu fark ettiğini söyledi. Bizimkinde iki tane var ve bunu annene sordu. Leydi Sinclair, Finola'nın odasında da iki tane olması gerektiğini, her odada iki tane olduğunu söyledi. Annabel Teyze merdivenlerin yanını kontrol etti ve sordu, ama kimse merdivenlerin ya da üst sahanlığın yakınında bir mum görmemişti, diye açıkladı Joan. "Finola'nın merdivenlerden düşerken yardım aldığını ve bunu yapan kişinin mumu da yanında götürdüğünü düşünüyor."

Cam bir an sessiz kaldı ama sonra yüzünü buruşturdu. “Eh, sanırım şaşırmamalıyım. Kadın en iyi zamanlarda bile sevimsizdi ve sanırım buradayken hiç arkadaş edinmemişti. O...”

"-benim elbisemi giyiyordu," diye sözünü kesti Joan.

Ona keskin bir bakış attı. “Evet. Kenna'ya hanımların kenarlarını sarmak istediklerini söyledi...”

"Biliyorum," diye araya girdi Joan tekrar. "Ama Annabel Teyze bunu elma şarabı olayıyla birleştirdi ve Finola'nın benim elbisemi giydiği ve benimle karıştırıldığı için merdivenlerden aşağı itildiğinden endişeleniyor."

Eyerde ondan uzaklaşırken Cam'in nefesi onu yavaş bir tıslamaya bıraktı ve sonra tıslayarak doğruldu, “Kahretsin. Bunu hiç düşünmedim.”

İkisi de bir an hareketsiz ve sessiz oturdular, sonra Cam kıpırdandı ve atı yeniden hareket etmeye zorladı. "Nereye gidiyoruz?" Joan'a sordu.

"Hiçbir yerde. Buradayız,” diye duyurdu ağaçların arasından geçip açıklığa çıktıklarında.

"Ah." Joan onu getirdiği küçük açıklığa baktı. Güneşten korunma sağlayan büyük yaşlı ağaçların ve içinden küçük bir derenin aktığı gölgeli bir yerdi. Oldukça güzeldi. Cam atından inip inmesine yardım ederken, şelale kadar hayranlık uyandırıcı olmasa da yine de güzel, diye düşündü.

Ona büyük bir hayvan kürkü uzatarak, "Al, bunu oturmamız için hazırla," diye talimat verdi.

Joan rulo haline getirilmiş nesneyi aldı ve etrafına baktı, ardından ruloyu açıp yerleştirmek için açıklığın ortasına doğru ilerledi. Bitirdiğinde Cam elinde küçük bir çuvalla oradaydı.

Oturup çantayı açarken, "Ekmek, peynir ve meyve getirdim" diye açıkladı. "Ben de bir deri elma şarabı getirdim ve..." Onun ifadesini fark ettiğinde aniden durakladı ve sonra alaycı bir şekilde şöyle dedi: "Ama belki de elma şarabı en iyi seçenek değildi."

Joan hafif bir kakhaha attı ve başını salladı. “Hayır. Sanırım bir süre elma şarabı olmadan idare edeceğim.” Gülümseyerek başını salladı ve elma şarabını bir kenara bıraktı, sonra ekmeği ikiye bölüp ona bir parça ikram etti. Daha sonra ona peynir de verdi ve yemeye başladılar. Sessizlik üzerlerine çöktü ve sanki büyüyordu. Joan bunu bozmak için söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı ama yapmaları gerektiğini bildiği sohbeti nasıl başlatacağını bilmiyordu ve çok geçmeden aralarındaki sessizlik neredeyse elle tutulur hale geldi. Bu, İskoçya'ya yaptıkları yolculukta yedikleri her yemekle keskin bir tezat oluşturuyordu. O zamanlar çok kolay konuşuyor gibi görünüyorlardı, gülüyorlardı, alay ediyorlardı ve gevezelik ediyorlardı. Ama o zaman durum farklıydı; ikisi de özgürdü ve anın tadını çıkarıyorlardı. Artık evliydim ve en azından incinmekten korkuyordum.

Belki Cam de aynı şeyleri hissediyordu ama durum ne olursa olsun, sessizlik Joan'ı yormaya ve iştahını etkilemeye başladı, öyle ki Joan sadece onun getirdiği yemeği yemeye başladı.

Cam'e bir bakış onun da hemen hemen aynı şeyi yaptığını gösterdi, ta ki sonunda yemeğini bir kenara bırakıp her şeyi hızla yeniden paketleyene kadar. Çantayı bir kenara bırakıp ona baktı, boğazını temizledi, ağzını açtı, kapattı ve içini çekerek, "Belki de binicilik derslerine başlamalıyız" dedi.

Joan'ın aslında neredeyse hevesle başını sallaması, yapması gerektiğini bildiği tartışmayı yapmak yerine şüphesiz muhteşem bir şekilde başarısız olacağı başka bir ders turunu tercih etmesi, ne kadar rahatsız olduğunu bir işaretiydi.

"Doğru," diye mırıldandı ve ayağa kalktı, sonra bineğinin bağlarını çözmek için kendi atının yanına gitti ve şöyle dedi: "İlk ders size gerçekten bir ata nasıl bakılacağını öğretmek olmalı. Ama geri döndüğümüzde bunu yapacağız."

"Bunun bakımı nasıl yapılır?" Joan'a sordu. Ayağa kalkıp onu takip etmişti ama şimdi birkaç metre geride durmuş, ata ihtiyatla bakıyordu. Atlardan pek korkmuyordu.

Joan'ın başka biriyle birlikte onlara binmesinde veya onlara bakmasında hiçbir sorunu yoktu ama bunu kendi başına kontrol etmeye çalışma fikri korkutucuydu.

Cam, dizginleri elinde tutarak ona dönerek, "Onu süpürmek, eyerlemek ve eyerden çıkarmak vb." diye açıkladı.

"Ama dediğim gibi, bununla başka zaman ilgileniriz. Şimdi, takma ve sökme işlemlerine başlayacağız."

Joan bunun üzerine biraz rahatladı. Cam yaralandığında onun atına tek başına binmişti. Bunu yapabileceğini düşündü, rahatlayarak kısırağının yanına gitti, eyeri kavradı ve ayağını üzengiye koymak için bacağını kaldırdı. Ne yazık ki son seferinde elbise giymemişti. . . Cam'in atı onun için hareketsiz dururken, eyerine biraz ağırlık verdiği anda kısırağı kişneyip hareket ediyordu.

Kocası sabırla, "Sorun değil," dedi. "Siz gerginsiniz ve at da bunu anlıyor. Sadece derin bir nefes alın, eteğinizi biraz yukarı kaldırın ve." Joan eteğini yukarı çekip belindeki kemere taktığında ve bacaklarını neredeyse

kalçalarına kadar çıplak bıraktığında sesi kesildi.

Joan gergin değildi; bunu daha önce yapmıştı, yine yapabilirdi. Kararlı bir şekilde eteğini kaldırması gerektiğini düşündü ve yeniden eyere uzandı. Bu sefer eteği engel olmadı ve ayağını üzengiye kolayca soktu ama kısrağı yine kişnedi ve kıpırdandı, bu sefer ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Ayağı üzengiye takılan Joan, düşmemek için sıçradı ve kararlı bir şekilde kendini yukarı doğru fırlattı, bacağını attı ve eyere indi. İşte o zaman dünyası altüst olmuş gibiydi. Kısrağın çıldırdı. Kısrağın, daha çok çığlığa benzeyen panik dolu bir kişneme çıkarıp şaha kalkana kadar, Joan daha eyere doğru düzgün yerleşmemişti bile. Joan kendini öne attı, elleriyle kısrağın kalçalarını ve boynunu tuttu, uyluklarını atın eyerine ve yanlarına doğru sıktı, kısrağın onu atmaya çalışırken canı pahasına tutundu.

Hayvan hâlâ çığlık atarak toynaklarının üzerine sert bir şekilde indi, sarsıntı Joan'ın vücudunda acı verici bir şekilde takırdadı ve sonra kısrağın yeniden şaha kalktı. Joan, Cam'in bağırdığını duyabiliyordu ve onun hâlâ elinde bulunan dizginleri çektiğini, bir yandan da hayvanı vuran toynaklarından kaçarken hayvanı geri çekilmeye zorladığını gördü. Daha sonra dizginler koptu. Kısrağın başka bir kemik sarsıcı sarsıntıyla aşağı indi ve ardından açıklıktan çıkıp ormana doğru koşmaya başladı.

Hâlâ canavara tutunan Joan gözlerini kapattı ama sonra bacağına bir şeyin sürtündüğünü hissettiğinde gözlerini aynı hızla tekrar açtı. Arkasına baktığında bir ağaç gövdesi olduğunu fark etti. At o kadar hızlı hareket ediyordu ki az farkla ıskalıyordu;

çok yakındaki başka bir ağacın yanından hızla geçerken Joan acıdan nefesi kesildi. Geçen sefere göre daha da yakındı ve bacağı gövdeye çarpmıştı. Bacağının dış kısmında kanın fokurdamaya başladığını gördü ve sonra bakışlarını ileriye çevirdi. Başka bir ağaç yaklaşıyordu ve kısrağı, sanki ona zarar vermek istiyormuş gibi, ondan kaçınmak yerine ona doğru yöneldi. Ya da onu sırtından kazıyın, diye fark etti Joan. ve bu sefer çok büyük

bir darbe alacaktı. Tahminine göre, sadece bir sıyrıkla kalmayacak, ağaç bacağının ön kısmının tamamına çarpacaktı. Eğer onu atın üzerinden sürüklemeseydi, bacağını koparırdı ya da ezerdi.

Bu seçeneklerin hiçbirisi kulağa iyi seçenekler gibi gelmiyordu ve Joan çaresizce kısrağını bırakıp kendini hayvanın üzerinden atmaya çalıştı. Bunu yaparken bile çok geç fark etti. Ama havada uçarken gözlerini kapatmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Sadece bacağı değil tüm tarafı ağaca çarptı, yine aynı hızda değildi ama yeterliydi.

Joan çarpma anında çığlık attı, gövde kalçasından hâlâ yukarı kaldırmış kolunun hemen altına kadar ona çarptı ve sonra karnının üzerine yere çarptı ve vücuduna çekemediği hava için nefes nefese yattı. Cam'in adını bağırdığını duyabiliyordu ama dikkati cevap veremeyecek kadar nefesini toparlamaya çalışırken dağılmıştı ve sonra Cam'in yanına diz çöküp onu ters çevirdi.

"Joan mı?"

Sırt üstü kayarken verdiği yanıt neredeyse havasız bir iniltiydi.

"Tamam. "Her şey yolunda," diye mırıldandı, önce yan tarafını, sonra da bacağını incelemek için eğilirken sakinleştirici bir şekilde. Onun küfrettiğini duydu ama sonunda hava içine girmeye başlamıştı ve neyin yanlış olduğunu soramayacak kadar büyük hava cereyanlarını emmekle meşguldü.

Cam içini çekerek doğruldu ve elini sıktı, nefes almasını bekledi. Nefesi hafiflediğinde elini sıktı ve bakışlarını kendisine çevirdi. "Seni almam lazım aşkım. Acıtabilir ve bunun için üzgünüm ama seni kaleye geri götürmem gerekiyor."

Joan bunu yapması gerektiğini bilerek başını salladı. Morlukları iyileşene kadar orada ormanda yatamazdı ve bu derslerde onu bir hanımefendi yapan son felaketten çoğunlukla bunu almıştı: sıyrıklar ve morluklar. Joan bundan oldukça emindi. Rüzgâr onu da uçurmuştu, ama el ve ayak parmaklarını, el ve ayaklarını, kol ve bacaklarını dikkatle hareket ettirerek zihinsel bir envanterini çıkarırken, hepsi bu, diye karar verdi. Hiçbir şey kırılmadı. Ama kahretsin, her şeyin acıdığını kabul etti; Cam kollarını onun altına kaydırıp onu kucakladığında acıdan nefesi kesildi.

"Üzgünüm aşkım," dedi Cam, onu atına taşırken sertçe.

Joan kendi atıyla onun peşinden koştuğunu fark etti ve atının toynaklarının gürlemesini nasıl duymadığını merak etti.

Bineğine yaklaştıklarında, "Çok üzgünüm," diye tekrarladı.

"Hayır, üzgünüm" dedi mutsuz bir şekilde. "İşe yaramaz. Bir hanımefendi olarak tam bir başarısızım." "Hayır, değilsin," dedi Cam kesin bir tavırla.

"Evet, öyleyim," diye ısrar etti perişan bir halde. "Dans edemiyorum, şarkı söyleyemiyorum, yay kullanamıyorum.

Alçak masaya oturmamam gerektiğini bile bilmiyordum ve eğer Finola pek de çekici olmayan bir şekilde bana bunu bildirmeseydi yine de oturmazdım."

"Bunun hiçbir önemi yok," diye güvence verdi ona.

"Cam," dedi yanağına dokunup kendisine bakmasını sağlamak için uzanarak.

"Üzgünüm. Seni seviyorum ama sana uygun bir eş olamam. Kale işletmek ya da hanımefendi olmak hakkında ilk şeyi bilmiyorum. Finola haklı, seni ve aileni utandıracağım ve sen de evliliğini feshetmelisin.

Yürümeyi bırakmıştı ve şimdi ona bakıyordu. Hatta o kadar uzun süre baktı ki kadın onun bir tür kriz falan geçirdiğini düşünmeye başladı ve sonra merakla, "Beni seviyor musun?" dedi.

"Ne?" diye sordu boş bir sesle. "Beni sevdiğini söyledin."

Joan başını salladı, "Hayır, ben..."

"Evet, yaptın," diye ısrar etti. "Seni sevdiğimi ama uygun bir eş olamayacağımı söyledin. Sen öyle dedin. Artık onu geri alamazsınız. Üstelik ben de seni seviyorum."

"Ben..." Gözlerini kırptırdı. "Siz yapıyorsunuz?"

Cam başını salladı. "Dün seni izlerken fark ettim. Leydi MacKay uyanmanız konusunda ısrar etti ama ben sürekli ya o yanıyorsa ve siz uyanmadıysanız diye düşünüyordum. İlk eşimin ölümünden dolayı kendimi çok suçlu hissettim ve pişmanlık duydum, Joan, ama bu, sen ölürsen hissedeceklerimin yanında hiçbir şey olmazdı. Bir parçam seninle birlikte ölecek ve geri kalanımın sensiz devam etmek isteyeceğini bile sanmıyorum."

"Ama beceriksizliğim yüzünden seni utandıracağım ve bunu yapmak istemiyorum. Aileni de utandırmak istemiyorum. Belki de sadece sevgili olmamız gerekiyordu. Belki de evliliğimi iptal etmeli, beni köye taşımalı ve ara sıra beni ziyaret etmelisin ve..."

"Joan," diye kesin bir şekilde sözünü kesti. "Evliliği iptal etmemin hiçbir yolu yok. Şarkı söyleyebilmen, dans edebilmen ya da okatabilmen umurumda değil. Bunları ya zamanla öğreneceksin, ya da öğrenemeyeceksin'. Benim için hiçbir önemi yok. Ata binmeyi öğrenip öğrenmemen umurumda bile değil. Gerekirse benimle binebilirsin. Kuzeye yolculuğumuz sırasında sizin hakkınızda değer verdiğim şeyler bunlar değil. Dürüstlüğüne, cesaretine ve ruhuna değer veriyorum. Akıllı olman ve güneşin altında her şey hakkında konuşup birlikte gülebilmemiz hoşuma gitti. Senden istediğim de bu. Bu yüzden yüzünüz darmadağın ve braies içinde olmanızı istedim. Her şeyin içinden parlayan bir iç güzelliğiniz ve ruhunuz var ve onu seviyorum."

Joan ona iri gözlerle baktı. Bütün vücudu ağrıyordu ve adamın kolları istemeden yaralı tarafına baskı yapıyordu, bu da başının dönmesine ve midesinin bulanmasına neden oluyordu ve tek düşünebildiği bu adamın ne kadar harika olduğuydu.

"Joan, bir şeyler söyle," dedi Cam sessizce.

"Ben..." Durakladı ve yutkundu, bilincini korumaya çalıştı. "Joan mı?" diye sordu endişeyle.

Ne yazık ki o da, istemeden de olsa ona olan hakimiyetini sıkılaştırdı ve ona dayanılmaz bir acı dalgası gönderdi. Dudaklarından bir inleme çıktı ve sonra bayıldı. Cam küfürler savurarak atına doğru son birkaç adımı attı ve sonra onu kollarındayken atına binemeyeceğini anlayınca kısa bir süre durakladı. Bunu yapmak zorunda olmasından hoşlanmadığı için onu nazikçe atının üzerine yatırdı, ardından hızla arkasına binip onu sırtından kaldırdı. Onu kucağına oturtuktan sonra topuklarını atının üzerine koydu ve onu olabildiğince çabuk kaleye geri götürmeye kararlıydı. Açıklık kaleden pek uzakta değildi ve yolculuk yeterince hızlı geçmişti. Ancak geri dönüş yolculuğu ona çok uzun sürecekmış gibi geldi. Cam bunun şüphesiz sadece endişesinin bir sonucu olduğunu ve geçen sürenin gerçek bir ölçüsü olmadığını biliyordu, ancak kapı kulübesinin altından iç avluya geçtiğinde çok rahatladı. Kalenin merdivenlerinde Joan'ın kısırağını, babasını ve ahır ustasının hayvanı sakınleştirdiğini gördü. Canavara duyduğu öfke, hayvana bakan Cam'in Joan'a duyduğu endişeye hemen katıldı, ancak kısırağın yanında dizginleri çektiğinde sağduyusu, içinde çalkalanan diğer duygulara hakim olmayı başardı.

"Birkaç dakika önce geri geldi ve biz de tam bir arama ekibi göndermeyi

tartışıyorduk," diye duyurdu babası, Joan'ı Cam'den almak ve atından inmek için etrafta dolaşırken kısırağın dizginlerini tutması için ahır şefini bıraktı. "Ne oldu?" Cam, yere düşüp karısını geri alarak, "Joan ona bindiğinde kısırak çıldırdı," diye duyurdu. Ata bakacak kadar uzun süre durakladı ve şöyle dedi: "Hayvanda bir sorun var. Onu ahıra koymadan önce dikkatlice kontrol edin," diye emretti ahır şefine. Laird Sinclair kaşlarını çattı. "Burada ters giden bir şeyler var oğlum. Önce Joan ve diğer kızlar hastalandı, sonra Leydi MacFarland merdivenlerden yuvarlandı, şimdi de bu mu? Kafasını salladı. "Bu bana göre çok fazla kaza." Bir elini omzuna vurarak şöyle dedi: "Kısırağa ben kendim bakacağım. Ne olduğunu çözeceğiz. Sen karına göz kulak ol."

Cam sadece homurdandı, çoktan onunla birlikte merdivenlerden çıkmaya başlamıştı. Cam, Joan'la birlikte içeri girdiğinde Leydi Annabel annesiyle birlikte şöminenin yanında oturuyordu. İki kadın

onu görünce ona baktılar ve gülümsemeye başladılar ama Joan'ı kollarında gördüklerinde bu gülümsemeler yerini alarma bıraktı.

"Ne oldu?" Leydi MacKay bağırdı, koltuğundan fırladı ve merdivenlere doğru giderken ona doğru koştu. Annesi diğer kadının hemen dibindeydi ve onun eteğine takılmamasına şaşırdı.

Cam sessizce, "Ona binicilik dersi veriyordum ve bir kaza oldu," dedi.

"Kafasını mı çarptı?" diye sordu Annabel, yürürken kafasındaki şişlikleri yoklamak için uzanarak. "Hayır," diye temin etti Cam onu. "Bu onun yanı ve bacağıydı."

Leydi MacKay sadece başını salladı ve onun önünden merdivenlere doğru koştu. En üst basamağa ulaştığında yatak odasının kapısını açtı ve içeride kayboldu. . .

Çarşafı ve kürkleri aşağı çekmek için bir an sonra karısını odaya taşıdığını gördü. Leydi Annabel, Joan'ı yatağa yatırırken, "Yan tarafını görebilmem için onu soymamız gerekecek," dedi.

Annesi hemen, "Yardım edeceğim," dedi ve onu yoldan çekilmeye zorladı. "Neden aşağıya inmiyorsun oğlum? Gelip size Leydi Annabel'in ne olduğunu anlatacağım..." "Hayır," Cam kesin bir şekilde sözünü kesti. Hiçbir yere gitmiyordu.

Annesi sabırsızca, "O halde git şöminenin yanında otur," dedi. "Burada yolunuza çıkacaksınız."

Cam yatağın ayakucuna çekildi ama gitmek istediği yer burasıydı. İki kadın hızla ve etkili bir şekilde karısını soyarken, annesinin omzunun üzerinden bakmaya çalışmadan dans etmesine gerek kalmadan her şeyi görmesine olanak tanıdı. Elbisesini ve altına giydiği tuniğini çıkardılar, sonra Joan'ı sağlam tarafına çevirdiler ve yanına bakabilmeleri için kolunu başının üzerine kaldırdılar. Hangi tarafının yaralandığını sormalarına gerek kalmamasına Cam şaşırmamıştı, bacağındaki sıyrık bir el büyüklüğündeydi ve artık serbestçe kanıyordu. Onun tarafına gelince, irkildi ve orada zaten oluşmaya başlayan morluğun büyüklüğünü fark ettiğinde dişlerini

birbirine gıcırdattı. Kolunun hemen altından kalçasına kadar geniş bir alanı kaplıyordu ve havanın gece kadar karanlık olacağını şimdiden görebiliyordu. Joan'ın teyzesi ona hızlıca baktı ve sonra doğrularak yatağın etrafında dolaşmaya başladı. "Suya, çarşafı, bandajlara ve ilaçlarıma ihtiyacım var."

Cam'in annesi, "Her şeyi alacağım," dedi ve ona karşılık verdi. "Siz burada kalın. Ne yapacağınızı daha iyi biliyorsun."

Leydi MacKay başını salladı ve yatağın kenarına doğru ilerledi, sonra eğildi ve kırık kaburgalarını yoklayarak ellerini Joan'ın yaralı tarafında gezdirmeye başladı. "At onu mu attı?"

"Evet, öyle düşünüyorum," diye yanıtladı Cam, ama ona neredeyse bir ağaca çarpmamak için atlamış gibi görünmüştü.

Annabel, şimdi oluşan morluğu inceleyerek, "Yere çarpmadı," diye mırıldandı.

"Hayır. Bir ağaca çarptı," diye itiraf etti.

"Ya bacağı?" diye sordu Annabel, dikkatini büyük aşınmaya kaydırarak. "At onu önce başka bir ağaca sürttü."

Annabel içini çekerek, "O halde onu iyice temizlemem gerekecek," dedi ve başını sallayarak doğruldu. "Çok çaballıyor ama bu dersler onu perişan ediyor."

"Onlara ihtiyacı yok." Şarkı söyleyip dans edebilmesi umurunda değil, dedi Cam sertçe. "Şarkı söyleyip dans edebilen bir kız isteseydim, biriyle evlenirdim. Onu istiyorum. Ve o aptal kadına uyandığında bunu tekrar söyleyeceğim. Herhangi bir iptal söz konusu olmayacak."

"İptal mi?" Annesinin nefesi kesildi ve döndüğünde onu yatak odasının kapısında donmuş halde gördü; yüzünde dehşet vardı ve arkasında bir sürü hizmetçi vardı.

"Değil demeliyim. İptalle ilgili kim bir şey söyledi?" "Joan," diye homurdandı. "Beni utandıracağından korkuyor çünkü şarkı söylemeyi, dans etmeyi ve bunun gibi saçmalıkları bilmiyor."

Annesi odaya doğru ilerlerken hoşnutsuzlukla, "Ah, bu çok saçma," dedi. "Geçen sabah Joan orucunu açmak için sofraya oturduğunda ona saldıran tüm bunlar Finola'nın hatasıydı. Aslında Finola evliliğin iptal edildiğine dair bir şeyler söylemişti."

"Bunu duydun mu?" Leydi Annabel şaşkınlıkla sordu.

"Evet. Cook'la konuşmak için mutfağa gitmiştim. Oraya giderken Joan'ı masada gördüm ve sanırım o zaman yüksek masayı açıklamalı ve onun harekete geçmesini sağlamalıydım, ama onu utandırmak istemediğim için hiçbir şey söylemedim. İcini çekerek başını salladı. "Eğer yapsaydım, bu onu Finola'nın saldırısının utancından kurtarırdı."

"Finola ona mı saldırdı?" Cam, cadının hala hayatta olmasını ve onu boğabilmesini dileyerek sertçe sordu. Annesi hemen, "Yumruklarıyla falan hayır" dedi. "O çok çok zalimdi, onu cahil olarak nitelendirdi ve hepimizi utandıracağını söyledi." Leydi MacKay'e baktı ve ekledi: "Merdivenlerden indiğini gördüğümde müdahale etmek üzereydim. Yine de bunu senin halledeceğini düşündüm ve Joan'ın sen ya da ben

olmasam daha az utanacağını düşündüm, bu yüzden mutfak kapısını yavaşça kapattım ve her şeyin bittiğini düşünene kadar bekledim.

Joan'a baktı ve dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni utandırmamak için iptal teklif ediyorsa,

seni seviyor oğlum. Sana bir eş bulmaya çalışıyordum ama sen kendine bunu buldun ve dahası, seni seven bir partner seni mutlu etmek için çalışacak. Ağzı gerildi. "İptal olmayacak" Cam ciddiyetle, "Hayır, olmayacak" diye onayladı.

"Bu kadar uzun süren ne var, Bearnas?" Artair Sinclair aniden kapı eşiğinde şikayet etti. "Cam'i cehenneme göndermen gerekiyordu!" babası Joan'ı fark ederek havladı. "Ne yaptın? Onu ziftle mi boyayacaksın?"

Leydi Sinclair sakince, "Oğlum, baban koridorda ve seninle konuşmak istiyor," dedi ve Joan kapı aralığından görülemeyecek şekilde yerini değiştirdi.

Cam'in ağzından şaşkın bir kahkaha kaçtı ve annesinin yanına giderek onu yanağından öptü. Ciddi bir tavırla, "Teşekkür ederim," dedi ve sonra babasını odadan koridora çıkarmak için harekete geçti.

Artair Sinclair sertçe, "O tam bir pislik," dedi. "Evet," diye onayladı Cam iç geçirerek.

Küçük bir nesneyi havaya kaldırarak, "Eh, işte nedeni bu," dedi sertçe. "Bunu kısırağın eyerinde bulduk." "Nedir?" Cam minik kılıcı alırken sordu.

"Bu bir şapka iğnesi," dedi babası sertçe. "Bunu biliyorum çünkü bir keresinde gezici bir tüccardan annenden bir tane almıştım."

"Peki kısırağın eyerinde miydi?"

"Evet, ağırlığı atı arkaya yapıştırsın diye eyerin alt tarafına yerleştirilmişti." "Yani Joan ata bindiğinde."

Babası kuru bir sesle, "At iğneye sıkıştı ve onu kurtarmak için can atıyordu," dedi.

"Peki bu annemin mi?" Cam inanamayarak sordu.

"Hayır. Onunkinin kabzası farklıydı, dedi babası hemen ve sonra kaşlarını çattı ve yatak odasından çıkarken su ve çarşafı getiren hizmetçilere yer açmak için yana kaydı. Hepsi aceleyle geçip aşağı inmeye başladıklarında babası devam etti: "Yine de annene gösterdim. İçeri girdiğimde mutfaktan çıkıyordu. Lady MacFarland'da da buna benzer bir tane olduğunu söylüyor."

"Finola," diye mırıldandı Cam.

Laird Sinclair başını salladı. "Ve bunun o olamayacağını da biliyoruz." "Hayır. O olamaz," diye kabul etti. "Ama birisi Joan'a zarar vermek istiyor."

Laird Sinclair hayal kırıklığıyla içini çekerek nefesini verdi. "Durumun böyle olup olmadığını merak ettim. Anneniz, elma şarabı onları hasta ettiğinde Leydi MacKay'ın kızlarla ilgilenmesine yardım etti ve bana Joan'ın elma şarabında bir sorun olduğunu söyledi. Ve sonra Jinny mutfaktan çıkıp Leydi Finola'yı görünce fahişenin Joan'ın elbisesini giydiğini söyledi." Hafifçe gülümsedi ve ekledi: "Kadının öldüğünden çok,

Joan'ın elbisesiyle gidip ölmesine üzölmüştü." Başını sallayarak Cam'in tuttuğı şapka iğnesini işaret etti ve ekledi: "Şimdi de bu." Artair iç çekerek elini saçlarının arasından geçirdi ve başını salladı. "Joan iyileşirken odanızın kapısını koruyacak adamlar ayarlayacağım, sonra da ayağı kalktığında bu sorunu çözene kadar ona her yerde eşlik edeceklerini ayarlayacağım. Eğer senin için sorun değilse, diye ekledi. "Evet." Cam onun korunmasına sevindiğini söyledi. Babası başını salladı ve arkasını döndü. "O zaman ona geri dönmene izin vereceğim. Durumu hakkında beni bilgilendirin." "Evet," diye mırıldandı Cam ve yatak odasına geri dönmek için döndü. Joan odaya girdiğinde annesi ve Leydi Annabel, çarşafı ve kürkleri örtüyorlardı. Leydi Annabel doğrudan ona baktı ve şöyle dedi: "Yarayı elimden geldiğince temizledim ve morlukların çabuk iyileşmesine yardımcı olmak için üzerine biraz merhem sürdüm. Artık yapabileceğimiz tek şey beklemek." "Ona göz kulak olacağım. Siz ikiniz yaptığınız işe dönün," dedi Cam, karısına bakmak için yatağı yanına giderek. "Emin misin?" Leydi Annabel sordu. "Onunla oturmaktan çekinmiyorum. "Hayır. Devam et. Ben iyiyim," diye güvence verdi ona. Annabel tereddüt etti ama sonra başını salladı ve eşyalarını toplamaya başladı. Odadan çıktıklarında Cam, Joan'a baktı, sonra silahlarını ve ekosesini çıkardı, karısının üzerini örten kürkleri kaldırdı ve yatağı yanına, yanına kayd. Eğer yine bekleyip ona göz kulak olacaksa, bu yatağı rahatlığında olacaktı. ve onu kollarında tutmaya karar verdi ve Joan'ın kolunu yakalayıp onu göğsüne yaslayacak şekilde çekti. Bu sefer karısının uyandığında gördüğü ilk şey o olacaktı.

Bölüm 16

JOAN GÖZLERİNİ AÇTI VE KENDİNİ kocasının uyuyan yüzüne bakarken buldu. Dudaklarında anında bir gülümseme belirdi. Bu, MacKay'e yaptıkları yolculuk sırasında birden fazla kez uyandığı ve her seferinde keyif aldığı bir manzaraydı. Cam uykudayken genç ve rahat görünüyordu; uyanıkken sırayla olabileceğı o vahşi savaşçı, gülen arkadaş ya da baştan çıkarıcı sevgili gibi değildi. Campbell Sinclair'in pek çok yönü vardı ve Joan bunların her birini beğendi. Kocasının sevmediğı bir yanı yoktu.

Adamın ona onu sevdiğini söylediğini hatırladı ve bu anı karşısında bir anlığına gözlerini kapattı. Cam onu seviyordu. Bu düşünce heyecan vericiydi ve neşeyle çılgılık atmak istemesine neden oldu ama onu bu şekilde

uyandırmak istemedi.

"Cam beni seviyor," diye fısıldadı hayretle. "Ve onu seviyorum."

Teyzesi evlendikleri gün bunu söylemişti ama Joan bu öneriye yalnızca omuz silkmişti. Bunu kabul etmeye hazır olmadığını ya da kendisi onu seviyorsa ve o onu sevmiyorsa kabul etmekten korkmuş olabileceğini düşündü. . . içerebileceği acının yıkıcı olabileceğini biliyordu.

Joan iç çekerek gözlerini açtı ve tekrar ona baktı, gülümsemesi yavaş yavaş soldu. Artık tek yapması gereken, tutkunun ilk ateşi söndüğünde aşkının söneceğinden ve gerçek hanımların yapmak üzere eğitildikleri şeyleri kendisinin yapamayacağını daha çok umursamaya başlamasıydı.

Bu düşünce moral bozucuydu ve onu hemen uzaklaştırmak istedi ama kendine izin vermedi. Bunun yerine bundan kaçınmanın yollarını düşünmeye başladı. Joan evliliğinin iptal edilmesini istemiyordu. Onu seviyordu ve karısı olmak istiyordu; sadece onun ihtiyaç duyduğu ve sahip olması beklenen eş olmayı öğrenmesi gerekiyordu. Ve eğer sıkı ve sık çalışırsa, her türlü çabayı gösterirse, o zaman dans edip şarkı söylemenin yanı sıra yay atmayı ve ata binmeyi de öğrenebilir miydi? Joan kendi kendine, bunu başarmak için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Ve ona göre, bu zamana sahip olmasını sağlamanın en iyi yolu, bu becerileri kazanana kadar erkeğinin kendisine olan arzusunu hararetli tutmasını sağlamaktı.

En azından bunun bir plan olduğunu düşündü Joan sertçe. Evliliğin iptali önerisine bir alternatif olarak ki bu hiç yoktan iyiydi, buna en iyi nasıl başlanacağına karar verdi ve düşündü.

Cevap açık görünüyordu. Zaten yataktaydılar ve Cam gömleğini giydiği halde ekosesine dair hiçbir iz göremedi. Joan her ikisini de örten çarşafları ve kürkleri aşağı doğru itmeye başladı, onları beline kadar getirdiğinde durdu ve o sabah aldığı hasara bir göz attı.

Lanet olsun, diye düşündü şaşkınlıkla. Onun tarafının her yeri siyah, mavi ve kırmızıydı. Morarma henüz tam olarak oluşmamıştı elbette ama Dişsiz'in onunla işi bittikten sonra yüzünün ne kadar kötü olacağını şimdiden görebiliyordu. Ancak daha az acı verici olmalı. En azından öyle olmasını umuyordu. Aldığı dayaktan sonra, her konuştuğunda, bir ifadede bulunduğunda ya da bilinçsizce yüzüne dokunmak için uzandığında, deli gibi ağrıyordu. Kendi tarafında aynı sorunu yaşamamalı. Tabii bol kıyafetler giydiği ve bir şeylere çarpmadığı ya da onlara dokunmadığı sürece.

Joan iç geçirerek çarşafları ve kürkleri aşağı doğru itmeyi bitirdi ve ardından yüzünü buruşturarak dizlerinin üzerine çöktü. Hareket etmek çok kötü değildi ama tamamen ağrısız da değildi. Yine de bununla yaşayabilir, diye düşündü Joan ve sonra etrafına baktı, gözleri komodinin üzerindeki bir merhem kabına takıldı.

Eğilip onu aldı ve koklamak için burnuna götürdü, kokuyu tanıdığında gülümsedi. Uyuşturucu bir merhemdi bu. Cam onu geri getirdiğinde teyzesi karıştırmış olmalı. Muhtemelen o zaman da uygulamıştı, diye düşündü Joan ve bunun ne kadar zaman

önce olduğunu merak etti. Sonunda bunun önemli olmadığına karar verdi. Daha fazla uygulamaktan zarar gelmez.

Joan parmaklarını suya daldırdı ve ilk dokunuşta yüzünü buruşturarak hızla yan tarafına sürmeye başladı. Ah evet, ona dokunmaktan kaçınmak iyi bir şey olur, diye düşündü sertçe, görev tamamlandığında rahatlamıştı. Küçük tencereyi tekrar masaya bırakan Joan, Cam'e döndü. Gömleği hâlâ üzerindeyken umduğu gibi ekosesi eksikti. O bunu fark ettiğinde bile uykulu bir şekilde mırıldandı ve sırtüstü yuvarlandı. Hemen dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Bu pozisyon amaçladığı şey için mükemmeldi.

CAM harika bir rüya görüyordu. O ve Joan kuzeye giderken kamp kurdukları şelalenin yanındaydılar. Adam ekosesinin üzerinde sırt üstü yatıyordu ve Joan da onun üzerine eğilmişti; gömleğini göğsüne doğru iterken uzun saçları karnına değiyordu.

"Vücudunu seviyorum," diye fısıldadı, nefesi teninde sıcakken ellerini kaburgalarının ve ardından göğsünün üst kısmının üzerinde gezdirirken kumaşı çenesinin ve kollarının altında toplanana kadar itti.

"Mmm," diye mırıldandı gülümseyerek, sonra eğilip alaycı bir tavırla göğüs ucunu yaladı. Cam onun bu alayına gülümsedi ve onu öpmek için ellerini saçlarının arasına sokmaya çalıştı ama o dokunuşundan kaçındı ve vücudunun daha da aşağısına kayd, saçları tekrar karnından aşağıya doğru kayd ve ardından kalça kemiğinin üzerinde süzöldü. durdu ve onun heyecan verici ereksiyonuna baktı.

"Burada ne var?" nefes aldı, iri, haylaz gözlerle ona baktı, sonra diliyle onu yeniden kırbaçlamak için aşağıya daldı, bu kez sertleşen aletin başının üzerinden hızla geçirdi.

Cam inleyerek tekrar uzandı, bu sefer parmaklarını onun saçlarının arasında kaydırmayı başardı ama sonra durdu, sadece başını avuçlayıp nefesini tutarken elini onun şaftına doladı ve yavaşça sıktı.

Bakışları tekrar ona doğru kalktı ve ciddiyetle gülümsedi ve ardından "Seni seviyorum, Cam" diye mırıldandı. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı, kendi sesiyle uyanıp gözlerini tam zamanında açarak Joan'ın onu ağzına aldığını gördü. Rüya gerçeğe dönüşürken gözleri inanılmaz bir şekilde büyüdü ve sonra ağzını onun şaftına doğru çekerken bir inlemeyle sıkılarak kapandı. Yolculuklarında bir kez ona bunu yaptıktan sonra, ona ağzıyla nasıl zevk verileceğini öğretmesini istemişti ve o da ona talimat vermeye çalışmıştı ama bu ilk çabalarda her zaman kararsız ve kararsız kalmıştı. Bu sefer kararlı bir kadındı ve Cam gözlerini o kadar sıkı kapattı ki ağzını onun üzerinde yukarı aşağı hareket ettirmeye başladığında neredeyse yıldızları görüyordu, saçları kalçalarını ve uyluklarını gıdıklıyordu, eli ağzının hareketlerini takip ediyordu, göğüsleri bacaklarını

dizlerinin hemen üstüne sürüyor.

Cam buna dayanabildiği kadar dayandı ama onu öpmeden ya da başka bir şekilde onu

memnun etmeden kendini orada, ağzının içinde kaybedeceğinden korkuyordu. Vicdanı bunu kabul edemedi ve onu kollarının üst kısmından yakalayabilmek için hafifçe ayağa kalktı ve onu vücudundan yukarıya doğru sürüklemeye başladı. Joan isteyerek geldi, onun ağzından kaymasına izin verdi ve vücudunu yukarı doğru hareket ettirerek kalçalarının üstüne çıktı ve ereksiyonunu vücutlarının arasında hapsetti. Kendini kaldırdı ve onu kendisine doğru yönlendirmek için eliyle tuttu ama Cam onu durdurmak için elini yakaladı. Ayağa kalktığında yan tarafındaki morluğu görmüştü.

"Ne yapıyorsun?" kaşlarını çatarak sordu.

Joan durakladı ve kararsızca ona baktı. "İstedim . . ."

Cam tereddüt edip kızardığında kaşlarını kaldırdı. "Kızım, bu haliyle senin yanında olmak istemen mümkün değil. Ve bacağı," diye ekledi, aşağı bakıp kadının eylemlerinin bacağı yeniden kanamaya başlamış olması gerektiğini fark ettiğinde. Bacağına sarılı keten bandajın arasından parlak kırmızı kan görünüyordu.

"İyiyim," diye güvence verdi, kalçalarını ona sürtünecek şekilde oynatarak.

Cam, içinden gelen zevkle kasıldı ama sonra onun ifadesini fark etti. Orada zevkten çok kararlılık olduğuna karar verdi sertçe ve onu kendinden uzaklaştırdı.

Yanında diz çökerek bacağına kalçalarının üzerine kaydırmaya çalıştı ve "Ama seni memnun etmek istiyorum" diyerek itiraz etti.

Cam sustu ve onunla göz göze geldi. "Aşk, beni şimdiden memnun ettin. Ama sen bu konuda hiçbir durumda değilsin. Bir yanınız ağrıyor olmalı ve bacağınız yine kanamaya başladı. Dinlenmeniz ve iyileşmeniz gerekiyor. "Hayır, iyiyim," diye güvence verdi ona ve elini hâlâ ereksiyon halindeki penisinin etrafına sarmak için uzandı. "Seni memnun etmeme izin ver kocam."

Cam inledi ama elini çekmeye zorladı. "Hayır, kadın. Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım var," diye ısrar etti, eli bir kez daha onu bulup sıkarken ve onu kaydırırken onu öpmek için eğildi. Cam onun öpücüğüne tepki vermiyordu ama zayıflıyordu. Bunu hissedebiliyordu. Onu durup dinlenmeye zorlamak istiyordu ama sikiinin başka bir sonucu tercih etmemesine lanet ediyordu. Hırlayarak ağzını ona açtı, sonra bir vuruş sesi duyulduğunda başını kapıya doğru çevirdi.

Boşta kalan eliyle yüzünü kendisine çevirmeye çalışan Joan sessizce, "Göz ardı et," dedi. "Başladığım işi bitirmeme izin ver. Ben... eeeeeee," diye bir ciyaklamayla bitirdi ve kapı aniden açıldığında onu çarşafların ve kürklerin altına dalması için serbest bıraktı.

"Ne şeytan!" Annesi, babası ve Joan'ın teyzesi ve amcası birbiri ardına odaya girerken Cam havladı, hepsi de asık suratlıydı. Ne oluyordu şimdi? diye merak etti. Peki bunu ona anlatmak için daha sonraya kadar bekleyemezler miydi?

Cam onun yanına çöktüğünde Joan kürklerin altından başını kaldırdı. Malzemenin kenarından içeri giren insanlara baktı, sonra şaşkınlıkla biraz doğruldu. "Ross Amca mı? Burada ne yapıyorsun?"

Ross, Annabel'e sırtıttı ve şöyle dedi: "Bana 'Amca' dedi. "

"Evet, artık çoğu zaman bana 'Teyze' diyor," dedi Annabel ona hafif bir gülümsemeyle.

"Ben ve karım yataktayken neden hepinizin buraya dalmaya karar verdiğinizi birisi açıklayabilir mi?" Cam bağırdı.

Annesi özür dilercesine, "Önemli haberlerimiz var" dedi.

Laird Sinclair başını salladı, ama sonra kaşlarını çatı ve şöyle dedi: "Tam olarak, gün ortası evlat. Sen ne halt ediyorsun Abed?"

"Annabel yaralandı," diye hatırlattı Cam ona sertçe.

"Evet öyleydi. Bu onunla neden yalan söylediğini açıklamıyor. Gözleri kısıldı.

"Zavallı kız bere içinde ve dövülmüşken, onunla biraz eğlenmeye çalışmıyordun, değil mi?" Bu saçmalığı kabul edecek durumda değil." Cam babasına kaşlarını çatı.

"Evet, bunu biliyorum! Hatta bana istediğini yaptırmaya çalıştığında ona bunu söyledim.

Joan inleyerek kürkleri başının üzerine çekti. Bu çok utanç vericiydi.

Ne söylediğini anlayınca küfrederek homurdandı Cam, "Bize buraya neden geldiğinizi söyleyin ve dinlensin diye gidin."

Leydi Sinclair sessizce mırıldandı, "Laird MacKay bu saatte haberlerle geldi," diye mırıldandı. "Evet?" Cam sordu.

"Evet," dedi Ross. "Siz Sinclair'e gittikten sonra adamlarımdan birini kumaş tüccarını bulması için gönderdim. Eşimi ve kızlarımı toplayınca yanıma alacağım malzemeyi almayı düşündüm."

"Malzeme?" Cam şaşkınlıkla sordu.

Rahatsız olmuş bir sesle, "Joan'a elbise getir," diye mırıldandı.

Joan, kürklerin altından çıkıp ona gülümseyerek, "Ah, amca, bu çok tatlı," dedi.

Adam gerçekten de kızardı ve daha da rahatsız görünüyordu.

Boğazını temizleyerek omuz silkti ve şöyle dedi: "Ne istediğinden emin değildim, bu yüzden rengine en çok

yakışacağını düşündüğüm şeyi seçtim. Adamlar hepsini bir arabaya yüklediler, biz de yanımızda getirdik. Şimdi boşaltıyorlar."

Teşekkür ederim, diye fısıldadı, nezaket karşısında gözlerinden yaşlar aktı. Joan kalkıp adama sarılabilmek için giyinmiş olmayı diledi.

"Bize anlatmak için buraya daldığınız bu kadar önemli haber kesinlikle bu değil mi?" Cam kaşlarını çatarak sordu.

"Hayır," dedi Ross doğrularak. "Tüccarla dönüş yolculuğunda adam yol kenarında bir adamla karşılaştı. Onu bir Sinclair olarak tanıdı, bu yüzden—"

"Hayır' Douglas?" Cam sertçe sözünü kesti.

"Hayır," diye güvence verdi babası hemen. "'Allistair'di. Douglas bildiğimiz kadarıyla iyi." "Ah." Cam içini çekti.

"Adamım bu Allistair'i eşyalarıyla birlikte geri getirdi. Cesede herhangi bir şiddet

uygulanmamıştı ve doğal bir ölümle ölmüş gibi görünüyordu, bu yüzden onlara onu bir arabaya koymalarını ve ertesi gün buraya geldiğimde onu Sinclair'e geri götüreceğimi söyledim ve sonra tüccarla ilgilendim. . Ama bu bittiğinde adamların savaştının çantasını geride bıraktıklarını gördüm. Onu almak için eğildim ve açtığımda parşömenlerle dolu olduğunu gördüm. Kime gittiklerinden veya acil mesajlar olup olmadığından emin olmadığım için sabaha kadar beklemektense hemen yola çıkmamızın daha iyi olacağına karar verdim.

Cam içini çekti. "Tahmin edeyim, mesajlar annemin buraya davet ettiği kadınların ailelerine gönderilmişti ve biz de korktuğumuzdan daha uzun süre bu fahişelerin arasında sıkışıp kalacağız."

Joan kaşlarını çatarak, "Ama kızlardan bazıları çoktan gittiler," dedi.

Leydi Sinclair, "Üç haberci gönderdim" diye açıkladı. "Kızlardan bazıları diğerlerinden daha yakın yaşıyor, bu yüzden onları süreci hızlandırmayı düşünen erkekler arasında paylaştırdım. Parşömenleri en yakın ailelere teslim edecek olan haberci çoktan geri döndü. Onlar zaten aramızdan ayrılan kızların aileleri."

"Ah," diye mırıldandı Joan.

"Yani sen bize bazı kadınların burada umduğumuzdan daha uzun süre kalacağını mı söylemeye geldin?" Cam yavaşça sordu.

Babası kuru bir tavırla, "Hayır, size habercinin zehirlendiğini söylemeye geldik" dedi. "Zehirlendin mi?" Cam dik oturdu.

Leydi Sinclair sessizce, "Evet, delikanlının zehirlendiğini anlamak için Leydi MacKay'e bir kez bakmak yeterli oldu," dedi.

Cam ve Joan ona baktığında Annabel, "Parmaklarının uçları maviydi," diye mırıldandı. "Evet zehir," dedi Joan ağzını kasarak.

"Ne tür?" Cam sordu.

Joan omuz silkti. "Bunu yapacak bir zehiri ezilmiş elma çekirdeklerinden, kiraz çekirdeklerinden, şeftali çekirdeklerinden elde edebilirsin. . ."

Annabel, "Defne yaprakları ya da çürüyen lahana da var," diye ekledi. Joan kaşlarını çatarak, "Ama çok hızlı etki ediyor," dedi.

"Ne kadar hızlı hareket ediyor?" Cam sordu. "Ayrılmadan önce zehir ona burada verilmiş olabilir mi?" Joan ve Annabel birlikte, "Hayır," dediler ve sonra Joan ekledi, "İçindeki zehri yedikten birkaç dakika sonra ölürdü."

Leydi Sinclair, "Yemeğinin içine konmuş olmalı," diye mırıldandı ve yüz ifadelerine dikkat ederek şöyle açıkladı: "Cook'a, eyerde yiyebilmeleri için ayrılmadan önce oğlanların her biri için birer torba yiyecek ve içecek hazırlamasını söyledim. yemeklerini almak için durmalarına gerek yok. Yüzünü buruşturarak şunu itiraf etti: "Kızların gitmesi konusunda biraz istekliydim."

Annabel düşünceli düşünceli, "Zehrin tadını kapatmak için güçlü aromalı bir şeye konmuş olması gerekirdi" dedi.

"Evet." Joan kabul etti ve Cam ona soru sorarcasına baktığında şöyle açıkladı: "Bu zehir acıdır. 'Tadını saklamak zor olurdu.'

Cam anladığını ifade ederek başını salladı ama ekledi: "O zaman onu yemek çantasına koymaları gerekirdi." Laird Sinclair sertçe, "Yani birisi Allistair'in taşıdığı parşömenlerin teslim edilmesini engellemek için büyük zahmete girdi," dedi. Cam'in gözleri büyüdü ve annesine döndü. "Kimin mesajlarını taşıdı?" Ross ekosesinden birkaç parşömen çıkarıp masanın üzerine bıraktı. Annabel Teyze hemen bir tanesini aldı ve parşömeni inceledi. "Bunun mührünün üzerinde sadece MF yazıyor."

Leydi Sinclair, "MacFarlands," diye duyurdu.

Laird Sinclair bir başkasını aldıktan sonra, "Bunun B harfi var" dedi.

"Buchanan," dedi Cam'in annesi ve ekledi, "Bu da diğer üçünün Carmichael, Drummond ve MacCormick olması gerektiği anlamına geliyor."

"Evet," dedi Leydi Annabel her parşömeni kontrol ederek. "Biri C, biri D ve diğeri MC ile işaretlenmiştir." Sonra

kaşlarını çatarak, "Bunların hepsi elma şarabından hastalanan kızların aileleri için." dedi.

"Ve Finola," diye belirtti Leydi Sinclair. "Ama hasta değildi."

"Evet," diye onayladı teyzesi ve sonra düşünceli bir tavırla şöyle dedi: "Finola'nın Joan'ın elma şarabını, kendisi kötü durumdayken elbiseyi ele geçirme umuduyla zehirlemiş olması mümkün."

Joan, "Finola içkime bir şey koymak için odada değildi" diye belirtti. "Ah, evet." Yüzünü buruşturarak başını salladı. "Bunu unutmuştum."

Joan mantıklı bir şekilde, "O halde haberciyi zehirleyen kişi elma şarabımı zehirleyen kişi olamaz" dedi. "Zehirlediği elma şarabını pek içmezdi."

Leydi Sinclair, "Diğerleri içtiğinde şüpheyi ortadan kaldırmak için kasıtlı olarak kadehten içmediği sürece," diye belirtti.

Joan bu öneri karşısında kaşlarını çattı ama bunun mümkün olduğunu düşündü.

Kendisine hastalanan dört kadını düşündü ve sonra şöyle dedi: "Sanırım en azından Murine'i göz ardı edebiliriz. Benden sonra ilk o içti ve bunu da ben ona biraz almasını önerdiğim için yaptım."

"Evet, ama sen hastalanınca reddetmek onun şüpheli görünmesine neden olabileceği için kabul etmiş olabilir," diye belirtti Cam.

Joan mutsuz bir şekilde içini çekti ve arkasına yaslandı. Elbette haklıydı ya da olabilirdi. Bunu nasıl halletmeleri gerekiyordu?

Cam aniden hayal kırıklığıyla küfrederek ayağa kalktı. "Açıkçası kim olduğu umurunda değil. Bütün bu kadınların buradan çıkmasını ve karımın güvende olmasını istiyorum. Ben diyorum ki, bugün hepsini eskort için adamlarımızla birlikte evlerine gönderelim."

Teyzesi ciddiyetle, "Neden böyle hissettiğini anlıyorum Campbell," dedi. "Fakat bu sorunu ortadan kaldırmayacak. Saldırıların sebebini bulamazsak ileriki bir tarihte, hiç beklemediğiniz bir anda başka bir saldırı girişimi söz konusu olabilir. Eğer o sırada

hazırlıksızsanız, başarılı olma şansı daha yüksektir.”

Ross Amca sessizce, "Ya da bu işi yapması için başka birine para ödeyebilirler," dedi. "Siz de bunu beklemiyordunuz ve buna karşı hazırlıklı olamazsınız."

Annabel, "Evet," diye onayladı ve başını salladı. "En iyi çözüm her şeyi halletmek ve suçluyu hemen bulmaktır." Cam bu öneriye kaşlarını çatdı, belli ki memnun değildi ama sonunda başını salladı. "İyi. Bunu nasıl halledeceğiz?"

Herkes bir dakika kadar sessiz kaldı ve ardından Annabel Teyze şöyle dedi: "Belki de bu kadınların yanında daha fazla zaman geçirmeliyiz, onları konuşturmalıyız ve umarım kendilerini açığa çıkaracak bir şeyler söylerler."

"Peki kadınları Joan'la aynı odada nasıl toplayacaksınız? Bugünkü olaydan sonra yatak istirahatine ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim," dedi Laird Sinclair ve sonra ağır bir şekilde ekledi, "Ve burada onu rahatsız edecek delikanlı da yok."

Cam babasına kaşlarını çatdı. "Size söyledim, o kişi ben değildim..."

"Dikiş partisi vereceğiz," dedi Leydi Sinclair aniden. "Ross bütün bu malzemeleri Joan için getirdi. Onlara bu son kazadan sonra moralinin bozulduğunu ve onu neşelendirmek için odasında bir dikiş partisi düzenlemek istediğimizi söyleyeceğiz."

Annabel düşünceli bir tavırla, "Bu işe yarayabilir," dedi, sonra başını sallayıp gülümsedi ve "Evet," dedi. Bunun işe yarayabileceğini düşünüyorum."

Laird Sinclair kaşlarını çatarak, "Hepsini bir araya getirebilirsiniz ama kızların her şeyi gözden kaçıracağını ummak mümkün," dedi. "Artık dikkatli davranacaklar, sözlerine ve her hareketlerine dikkat edecekler." "Belki," diye onayladı Annabel başını sallayarak. "Ama belki de değil. Herhangi bir şeyden şüphelendiğimizi bilmiyorlar. Bu odanın dışında Finola'nın ölümünün kaza olmadığından şüphelendiğimizi bilen var mı? Yoksa eyere takılan şapka iğnesinin mi bulunduğunu?"

Joan "Kimseye söylemedim" diyene kadar hepsi birbirlerine baktılar. "Ben de," diye duyurdu Cam.

O sırada herkes bu konuyu çevre dışından kimseyle konuşmadıklarını itiraf ederek konuştu ve Annabel başını salladı. "Çok iyi o halde. Bence Joan'un öğleden sonrayı hanımlarla geçirmesi en iyisi. Elma şarabı ve Finola'nın ölümü konusunu gündeme getirebilir ve herhangi birinin tuhaf tepki verip vermeyeceğini görebilirsiniz.

Leydi Sinclair aniden "Muhafızlar" dediğinde Joan sadece başını sallıyordu.

"Gardiyanlar?" diye sordu.

Cam sessizce, "Babam atla ilgili olaydan sonra kapımıza korumalar koydu," diye açıkladı. "Daha fazla saldırıya karşı sizi güvende tutmak için."

"Ah canım," dedi yüzünü buruşturarak. "Eh, bu muhtemelen onlara birinin iyi niyetli olmadığını bildiğimiz gerçeğini hatırlattı."

"Evet," diye onayladı Leydi Annabel iç geçirerek.

Bir anlığına hepsi sessiz kaldı ve ardından Joan şöyle dedi: "Belki de gardımı kaldırırsan ve..."

"Hayır," dedi Cam sertçe. "Kalıyorlar."

Teyzesi nazıkçe, "Onları göndermenin zaten bir faydası olmaz," dedi. "Saatlerdir oradalar. Eminim bütün kızlar odanızın dışındaki varlıklarını ya görmüş ya da en azından duymuşlardır. Bir şeylerin ters gittiğini zaten biliyorlar."

"Evet, ama eğer onları çıkarırsak ve..." "Hayır," diye tekrarladı Cam hemen.

"Kocacığım, lütfen beni dinle," diye rica etti sessizce. Cam tereddüt etti ama sonra gönülsüzce başını salladı.

Joan ona gülümsedi ve sonra diğerlerine döndü. "Muhafazayı gönderip onlara şapka iğnesini anlatabiliriz ve..." "Ne?" Leydi Sinclair bu kez sözünü kesti. "Fakat bizim onlara herhangi bir tehdit olduğunu bildiğimizi değil, bizim böyle bir tehdit olmadığını düşünmemizi sağlamamız gerekiyor."

"Evet," diye onayladı Joan sabırla. "Fakat bunu gardiyanlardan zaten biliyorlar, bu yüzden artık neden böyle düşünmediğimizi açıklamamız gerekiyor. Eyerimin altında bir şapka iğnesi bulunduğunu ve bu yüzden birisinin bana zarar vermeye çalıştığından şüphelendiğimizi ve elma şarabının bu yüzden Cam'in bir koruma ayarladığını söyleyeceğiz. Ancak Leydi Sinclair şapka iğnesini gördüğünde bunun Finola'ya ait olduğunu anladı ve şimdi her iki olayın arkasında onun olduğunu anlıyoruz. Hatta artık geceleri kalenin etrafında sürünerek yaptığı şeyin bu olduğundan şüphelendiğimizi söyleyebiliriz. Ahırlardan döndüğüne inanıyoruz. Bu nedenle tehdit oydu, tehdit ortadan kalktı ve her şey yolunda."

Cam ciddiyle, "Bu harika, aşkım," diye iltifat etti.

Joan kızardı ve başını eğdi ama hızla tekrar yukarı baktığında şunu ekledi: "Ama korumalarınızın olmasından hoşlanmıyorum."

Annesi, teyzesiyle fısıldaşmaktan vazgeçip, "Muhafızsız kalmayacak," diye güvence verdi ona. "Leydi MacKay ve ben bu sorun çözülene kadar her zaman onun yanında olacağız."

"Evet," dedi teyzesi sertçe ve ona gülümsedi.

"Orada!" Joan rahatlayarak söyledi. "O zaman her şey halledildi. Biz kadınlar bu işin sonuna varacağız." Bazı nedenlerden dolayı adamların hiçbiri bu duyurudan memnun görünmüyordu.

Bölüm 17

"Aman Tanrım, JOAN, SEN GERÇEKTEN EN ŞANSLI KIZIMSIN," diye nefes aldı Leydi Murine, Joan ve Cam'in yatak odasındaki ateşin yanındaki masanın üzerine yığılmış malzeme rulolarının üzerinde ellerini gezdirirken. "Laird MacKay kadar nazik bir amcaya sahip olmak. . . Bütün bunları sana satın aldığına inanamıyorum."

"Evet," dedi Saidh ciddiyetle, her şeyi anlamak için odada dolaşırken. "Burada yılın her günü elbise dikmeye yetecek kadar kumaşın var. Bir daha asla kumaş almak zorunda kalmayacaksınız."

"Evet," diye onayladı Joan yataktaki pozisyonundan malzemeye bakarken.

Hizmetçiler kumaşı içeri taşımaya başladıklarında heyecanlanmış ve memnun olmuştu, ancak ilk yükü bırakıp gittiklerinde ve tekrar tekrar geri döndüklerinde şaşkına dönmüştü. Adam, tüccarın yanında taşıdığı her dikiş kumaşı satın almış olmalı. Rulolar masanın üzerinde bir piramit şekli oluşturuyordu ama aynı zamanda duvarlara yaslanmış ve sandalyelerin üzerine yerleştirilmişti. Odada bir parça kumaşın sığmadığı bir yüzey yoktu. Yatağın bile ucunda birkaç rulo vardı.

"Pekala," dedi şimdi. "Şanslı olsam da bu kumaşlara kesinlikle ihtiyacım yok. Bu yüzden bana yardım ettiğiniz için her birinize birkaç cıvata hediye etmeyi düşündüm."

"Gerçekten mi?" Edith heyecanla sordu, ellerini bir top koyu mavi malzemenin üzerinde gezdirirken. "Evet, elbette," dedi Joan ciddi bir tavırla. "Hepiniz o kadar nazik davrandınız ki, iyi şansımı sizinle paylaşmaktan mutluluk duyuyorum. Ayrıca sana borçluymuşum gibi hissediyorum. Sonuçta hepimiz elma şarabımı içtiğiniz için hasta oldunuz."

Annabel Teyze, saldırılardan birinin konusunu gündeme getirme şekli nedeniyle ona onaylayan bir gülümsemeyle karşılık verdi, ancak Joan karşılık olarak gülümsememeyi başardı. Kadın kadına bakıp tepkilerini değerlendirirken bakışlarını ciddi tuttu.

Murine hemen, "Ah, bu senin hatan değildi," dedi, yatağın kenarına gidip ellerini kavuşturdu. "Bana bir içki ikram ederken nazik olmaya çalışıyordun ve diğerleri bunu denedi çünkü biz bunun çok acı olduğundan şikayet ettik." "Evet," diye onayladı Edith sertçe. "Hata, Finola fer'in içine koyduğu şeyi dozlamasında yatıyor."

Joan bakışlarını sert bir şekilde kadına çevirdi. "Sizce Finola elma şarabıma bir şey mi koydu?" "Peki bunu başka kim yapabilir?" Edith omuz silkerek sordu. "Ayrıca şapka iğnesini eyerine taktı."

Joan ciddiyetle başını salladı ve teyzesine ve Leydi Sinclair'e bakmaktan kaçındı. Görünüşe göre onun önerdiği açıklamaları sunma konusunda iyi iş çıkarmışlardı. Saidh, bunu daha önce birkaç kez tekrarlamış birinin öfkesiyle, "Finola elma şarabına doz vermiş olamaz," dedi. "Güneşte bizimle birlikte değildi."

Edith makul bir şekilde, "Eh, Joan da şapka iğnesi yüzünden atından atıldığında Finola orada değildi, ama biz onun bunu yaptığını biliyoruz," diye belirtti. "Belki de

hizmetçi mutfakta kadehleri ve elma şarabını toplarken Joan'ın kadehine bir şey düşürmüştür."

"Peki Joan'ın hangisini kullanacağını nasıl bilecek?" Saidh kuru bir sesle sordu ve başını salladı. "Hayır" dedi.

Garia, Edith'e özür dileyen bir gülümsemeyle, "Saidh haklı," dedi. "İğnelerle geri döndüğümde hâlâ iki kadeh vardı ve kadehlerin içinde hiçbir şey göremedim." Durakladı ve sonra mantıklı bir şekilde ekledi: "Gerçi itiraf etmeliyim ki bakmıyordum. Ama yine de kadehlerin birinde bir şey olsaydı. Aslında ikisinden birini de

seçebilirdim. 'Hayır yapmamam tesadüf oldu' Joan'ın aldığını seçtim. Zaten bunu senin seçmemen bir tesadüftü."

Murine, "O halde belki de kimin içtiği umurunda değildi," diye önerdi. Yüzünü ekşiterek ekledi: "Hayır, sanki Finola herhangi birimizden hoşlanıyormuş gibi." Kendisini hepimizden üstün gördüğünü açıkça ortaya koydu." Omuz silkti. "Belki de içimizden birinin hastalanmasını istiyordu ve kim olduğunu umursamıyordu." "Şimdi bu sadece saçmalık. Finola'nın içimizden birini rastgele hasta etmesinin ne faydası olabilir ki?" Saidh öfkeyle sordu ve ardından kendi sorusunu yanıtladı.

"Hayır, hiçbir şey."

Garia aniden, "Bilmiyorum," dedi, ifadesi düşünceliydi.

"Ah, lütfen Garia," dedi Saidh şaşkınlıkla. "Bu saçmalığa inandığınızı mı söylüyorsunuz? Siz genellikle üçünüz arasında daha mantıklı olansınız."

Garia, "Evet ama Finola merdivenlerden aşağı yuvarlanırken Joan'ın elbisesini giyyordu" diye belirtti. "Ya içimizden birinin hasta olmasını, oyalanmamızı, elbiseyi bitirme işine bir son vermemizi, böylece biz elbiseyi kıvrıp ona çok kısa koymadan önce elbiseyi kendi kendine çimdiklemesini istediye?"

Edith şaşkınlıkla, "Ah, söylesene," dedi. "Bu mümkün görünüyor."

"Kahretsin, öyle," Saidh homurdanmayı kabul etti ve başını salladı. "Sanırım burada Joan'a zarar vermeye çalışan iki kişinin olmasından daha muhtemel görünüyor."

"Evet," diye kabul etti Murine ve elini sıktı. "Joan düşman edinemeyecek kadar iyi biri." "Evet." Hepsi aynı fikirdeydi ve ona gülümsediler.

Joan da gülümsedi ama sessizce küfretti. Hiçbir lanet şeyi öğrenmemiştir. Daha sonra Leydi Sinclair ve teyzesine baktı, kendisinin anlamadığı bir şeyi anladıklarından umutluydu ama her iki kadın da onun hissettiği kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Joan sertçe, denemeye devam etmesi gerektiğini düşündü. Suçlu bu kadınlardan biriydi. Bu olmak zorunda. Yoksa tomarlarını taşıyan haberci neden zehirlenmiş olsun ki? İçlerinden biri daha uzun süre kalmak istiyordu ve Cam evliyken ve müsait değilken bunu kim isterdi ki? Tabii bunu değiştirmeyi ve onu tekrar müsait bir dul yapmayı planlamadıysa.

"Kanlı tempoyu bırak, delikanlı. Beni sinirlendiriyorsun," diye bağırdı Laird Sinclair

sinirli bir şekilde.

"Özür dilerim," dedi Cam kuru bir sesle. "Ama şu sıralar biraz endişeliyim.

Unutmuşundur diye söylüyorum, karım yukarıda kendisini daha önce zehirlemiş, bir bisiklet kazası ayarlamış ve başka bir kadını öldürmüş bir kadınla birlikte."

"Nasıl dölleyebiliriz? Eşlerimiz de onunla birlikte orada, dedi MacKay sertçe.

Maşrapasını masanın üzerinde çevirdi ve sabırsızca mırıldandı: "Bu, doğumu beklemekten daha kötü."

"Evet," diye mırıldandı Laird Sinclair, içmek için birasını kaldırırken.

Cam yorum yapmadı. Bu konuyu düşünmek bile istemiyordu. Bu onu daha da kaygılı hale getirirdi. "Dur!"

Cam, Laird MacKay'in bağırarak söylediği söz üzerine şaşkınlıkla etrafına baktı.

Daha sonra adamın bakışlarını merdivenlerin dibinde donmuş halde duran üç kıza doğru takip etti. Kız kardeşi Aileen ve Laird ile Leydi MacKay'in kızları Annella ve Kenna. Üçlünün üst kata gizlice çıkmaya çalıştığı belliydi.

MacKay, "İşte," diye çıkıştı ve yanındaki bankı işaret etti. "Şimdi."

Kızlar tereddüt etti ve sonra üçü de derin bir iç çekerek isteksizce masaya doğru ilerlediler. "Siz üçünüz nereye gittiğinizi sanıyordunuz?" Ross oturduklarında kuru bir sesle sordu.

Annella, "Jinny, hanımların kuzen Joan'ın odasında dikiş partisi verdiğini söyledi, biz de onlara katılmayı düşündük," diye açıkladı.

MacKay, "Onlara katılmayacaksınız" diye duyurdu.

"Ne?" Annella şaşırılmış görünüyordu ama babası kararlı bir şekilde başını sallayınca itiraz etti, "Ama baba! O bizim kuzenimiz ve ikimiz de—" Aileen'e özür dilercesine gülümsemek için durakladı ve sonra devam etti: "Üçümüz de iyi dikiş dikiyoruz. Biz de orada olmalıyız."

"Hayır," dedi MacKay kararlı bir şekilde.

Aileen hayır cevabının kendisini de kapsadığından emin değilmiş gibi dudaklarını büzdüğünde, Cam'in babası ona ciddiyetle baktı ve "Hayır" diye tekrarladı.

Aileen iç geçirerek koltuğuna çöktü.

Daha sonra üç kız da üzgün ve perişan bir halde orada öylece oturdular, ta ki MacKay sabırsızca kıpırdanıp "Git yapacak bir şeyler bul." diyene kadar. Elma falan seç. Belki Sinclair'in aşçısı seni fahişe yapar."

Annella perişan bir halde, "Olgun olanların hepsi zaten toplandı," dedi. "Cook, geçen gün kadınlardan birinin kendisi için bir sepet dolusu getirdiğini ve onlarla elmalı dondurma yaptığını söyledi."

Laird MacKay sabırsızca, "O halde gidip yapacak başka bir şey bul," diye önerdi.

"Atlarımızı gezintiye çıkarabilir miyiz?" Kenna umutla sordu.

"Hayır," dedi Laird MacKay kararlı bir şekilde. "İkinizin bugün yakın kalmasını istiyorum."

Onlar orada öylece oturup kıpırdanırken ekledi, "Ama hayır, bu kadar yakın." Dışarı

çıkıp bahçelere çıkın ve yürüyüşe çıkın.”

Üç kız iç çekerek ayağa kalktı ve kale kapılarına doğru yöneldi.

MacKay arkalarından "Ama binmek yok" diye bağırdı. “Daha sonra ahır şefine soracağım ve eğer bana karşı geldiğini anlarsam. ” Durdu, boş baktı. Görünüşe göre uygun bir tehdit bulamayınca sadece mırıldandı: "Sizi pişman edeceğim."

"Kızlar, öyle mi?" Cam'in babası mırıldandı.

"Evet," diye kabul etti MacKay ve Cam aniden ayağa kalkınca şaşkınlıkla ona baktı.

"Nereye gidiyorsun?" "Yukarı çıkamazsınız," diye ekledi babası kararlı bir şekilde, görünüşe göre karısını korumak için odaya hücum etmeyi planladığını düşünüyordu.

"Ahırlara," dedi Cam, daha fazla açıklama yapmadan sehpa masalarından aceleyle uzaklaşarak. MacKay'in kızlarına söylediği sözler, ahır şefine son zamanlarda hanımlardan herhangi birinin ahırın yakınında olup olmadığını sormayı düşünmediğini fark etmesini sağlamıştı. Adamın, Joan'ın bineğinin yakınında kimseyi görmediğinden şüpheleniyordu, yoksa kendisi ve babası, Joan'ın bu kadar çılgına dönmesine neden olabilecek şeyin ne olduğunu bulmak için hayvanı incelerken bundan bahsederdi. Ama hanımlardan birinin ahırda olduğunu söylemeyi düşünmemiş olabilir. Orada hepsinin atı vardı. Aslında hepsi yakın zamanda orada bulunmuş olabilir ama sormadıkça bilemezdi. ve öylece oturup beklemekten daha iyiydi. Hiçbir şey

yapmamak onu deli ediyordu.

Oraya vardığında seyis amiri Robbie'yi bir tezgâhı karıştırırken buldu ve hemen sordu, "Geç vakitte burada hanımlardan herhangi birini gördün mü?"

Robbie duraksadı ve başını sallarken onunla yüzleşmek için doğruldu. “Hayır.

Hanımınızın eyerinde o şapka iğnesini bulduktan sonra ben de aynısını söyledim.

Ama birkaç gündür buradaki kızlardan birini bile görmedim. Hepsinin atları var ve siz buraya gelmeden önce sık sık atlara biniyorlar, ama vardığınızda bir daha geri dönmediler.”

Hayal kırıklığıyla kabin kapısına yaslanan Cam, "Ah," dedi. Kendi kendine bunun uzak bir ihtimal olduğunu söylemişti ama yine de umut ediyordu. . .

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" Robbie işine devam ederek sordu.

Cam başını salladı ama şöyle dedi: "Senin seyis çocuğunun bunu yapması gerekmez mi, Robbie? Elbette ilgilenmen gereken daha önemli işlerin var mı?"

Robbie kuru bir tavırla, "Evet ama benim seyis çocuğum kayboldu, bu yüzden onun yerini alana kadar buna mecburum," dedi.

"Eksik?" Cam doğrulmasını istedi. "Ne zaman kayboldu?"

Robbie sertçe, "MacFarland kadını öldükten sonraki sabah," dedi. “Benden kendi atınızı ve hanımınızın atını hazırlamamı istediniz, ben de ona bunu yapmasını söyledim ve orucumu açmak için içeri girdim. Kaleden dışarı çıktığımda atlar merdivenlerin dibinde bekliyordu ama o gitmişti.” Kaşlarını çatarak sert bir ifadeyle ekledi: "Geri dönmedi." Ve bunu yaptığımda onu geri almayacağım. Burada güvenilir

bir delikanlıya ihtiyacım var, güvenilmeyecek bir uçucuya değil."

Cam bir an sessiz kaldı, düşündü ve sonra sordu: "Onu araştırdınız mı? Onu gören var mı?"

Robbie, "Ben sordum," diye itiraf etti. "Duvardaki adamlardan biri, onu atları kale merdivenlerine doğru yürütürken gördüğünü söyledi. Annenin buraya getirdiği kadınlardan birinin onunla birlikte yürüdüğünü söyledi ama merdivenlere vardıklarında onlara aldırış etmedi ve bundan sonra nereye gittiğini de bilmiyor."

"Hangi bayan?" Cam sertçe sordu. Robbie omuz silkti. "Hayır" dedi.

"Onları bir arada gören kimdi?" Cam sordu.

Robbie, "Tormod," diye yanıtladı ve sonra durup ona merakla baktı. "Neden delikanlıyla bu kadar ilgileniyorsun?"

Cam sadece başını salladı ve ahırlardan çıkmak üzere döndü.

Murine masadaki malzemeleri kesmeye başlarken içini çekerek, "NİŞANLIĞIM GENÇ VE YAKIŞIKLIYDI" dedi. "Onunla tanıştın mı?" Saidh ilgiyle sordu.

"Evet. Beni almaya gidiyordu ve öldüğünde Carmichael topraklarına yeni ulaşmıştı.

Cenazesini kaleye getirdiler. O kadar yakışıklıydı ki," dedi Murine üzüntüyle.

Saidh kuru bir sesle, "Benimki hayırdı" dedi. "Benimki yaşlı bir piçti."

Joan'ın ağzı kadının sözleri karşısında seğirdi. Saidh diğer hanımlardan biraz farklıydı. Sekiz erkek kardeşe büyümüştü ve muhtemelen bu yüzden kendisi de bir erkek gibi konuşuyordu.

"Bunu gerçek anlamda mı söylüyorsun? Yoksa sadece genel bir açıklama olarak mı?"

Garia, Joan'inkine benzer bir keyifle sordu. O da masaya oturmuş kumaş kesiyordu.

Göreve yer açmak için tüm cıvataları yere koymuşlardı.

"İkisi de," dedi Saidh kuru bir sesle. "Ferguson'un piç oğluydu o. Ferguson meşru oğlundan daha uzun yaşadı

ve her şeyi ona bıraktı. O bir domuzdu," diye ekledi yüzünü buruşturarak ve sonra

Garia'ya bakıp sordu, "Makasları kullanabilir miyim? İpliğim düğümlendi."

"Elbette."

Garia makası kapıp ona götürmek için ayağa kalktığında Saidh, Joan'a baktı ve ekledi: "Benimle evlendikten sonra gidip ölmesini beklemesinin daha düşünceli olacağı gerçeği dışında, bunu yapmıyorum." ' çok önemsiyorum.

"Hiç evlenmeyeceğiniz ve geri kalan günlerinizde bir manastıra gönderileceğiniz konusunda endişelenmiyor musunuz?" Garia makası bırakıp hızla koltuğuna dönerken Murine endişeyle sordu.

Saidh ipliğin düğümlü ucunu keserken bu düşünceyle homurdandı. "Kardeşlerim beni asla manastıra göndermezler. Eğer bunu yaparlarsa onları öldüreceğimi biliyorlar."

Joan şaşkın bir kahkaha attı ve ardından tiksinti dolu bir ses çıkardığında Edith'e baktı.

"Eğer babam için hayır olmasaydı, kardeşlerim beni hemen manastıra gönderirlerdi."

Ağzı mutsuz bir şekilde kıvrıldı ve ekledi: "Maalesef sağlığı iyi değil, bu yakında

olabilir."

Joan kaşlarını çatarak, "Bunu duyduğuma üzıldüm," dedi. Kendi isteği dışında kiliseye zorla girmeyi hayal bile edemiyordu. Eğer isteksiz olsaydı, elbette Tanrı'nın iyi bir gelini olmazdı, değil mi?

"Ya sen Garia?" Saidh küçük kızıl saçlıya bakarak sordu. "Manastır mı? Yoksa yaşlı hizmetçi mi?" "Hiçbiri," dedi Garia omuz silkerek. "Annemin zaten başka bir kocası var. Bunu daha önce ayarlamamış olmasının tek nedeni Cam'in benimle ilgileneneğini ve benimle evleneceğini ummasıydı." Tekrar omuz silkti. "O daha zengin ve daha güçlü."

Joan adamın kim olduğunu sormak üzereyken teyzesi aniden ayağa kalkıp yatağın kenarına doğru ilerledi. "Kendi tarafına daha fazla merhem sürmenin zamanı geldi," dedi sessizce. "Kolunu kaldır."

Joan suçluluk duygusuyla, "Ah, evet," dedi ve istediğini yaptı. Gerçekleştirmesi gereken görevi yerine getirememiş ve konuşmanın Sinclair'de gerçekleşen saldırılarla hiçbir ilgisi olmayan konulara kaymasına izin vermişti. Bunun teyzesinin hepsini konuya geri getirme yöntemi olduğunu düşündü. Nasıl kazandığını düşünmeye başladıklarından emin olmak için çirkin morlukları görmelerine izin vermekten daha iyi bir şey yoktu. Teyzesi, kumaşı kaldırmadan önce üzerine çektiği tuniğin yanını kaldırırken, umarım bu konu tekrar kendisine yapılan saldırılara döner, diye düşündü. "Ah!"

Joan o çılgınlık üzerine Murine'e baktı, tam da kadının bayılıp oturduğu sandalyeden kaydığını gördü. oturduğu yerden düştüğü için.

Saidh Murine'e baktı, başını salladı ve sonra ayağa kalkıp yürüyüp eteğini bacaklarını kapatacak şekilde aşağı çekti. Daha sonra doğrularak Joan'a bakmak için döndü, Joan'ın yanına yaklaşırken gözleri kocaman açıldı. "Tanrının dişleri, kadın. Her tarafınız günah kadar kara."

Evet, iğrenç görünüyor, dedi Garia endişeyle, masadaki koltuğundan kalkıp yatağa yaklaştı. Başını sallayarak Joan'ın bakışlarıyla karşılaştı ve şöyle dedi: "Şanslısın ki senin yanındaydı ve darbeyi kafan almadı, yoksa kesinlikle hayatta kalamazdın." Edith sertçe, "Muhtemelen Finola'nın niyeti buydu," dedi ve daha iyi görebilmek için onun yerine geçti.

"Belki de," diye kabul etti Joan yumuşak bir sesle. "Ama ben şanslı oldım. Kafamı değil yan tarafımı çarptım ve hayatta kaldım. Finola o kadar şanslı değildi."

Durakladı ama kimse bir şey söylemeyince ekledi: "Aslında Finola için oldukça üzülüyorum. Çok mutsuz olmalı."

Garia ona bakmak için koltuğunda durdu ve sonra başını salladı. "Özür dilerim, Joan. Onun için kendimi hiç de kötü hissetmiyorum. Ama siz kendinize karşı çok nazıksınız."

Saidh tiksintiyle, "Eğer o kaltak için gerçekten üzülüyorsan, aptallık noktasına kadar nazıksın," dedi. "Kadın zalimdi, iğrençti ve senin peşindeydi. . . onun da seninle evli olmasını umursamıyordu."

Joan tereddüt etti ve sonra teyzesinin masanın yanındaki sandalyesine oturduğu yere baktı. Leydi Annabel, kaşını hafifçe şüpheyle kaldırdığında, içkisini kaldırdı ve sert bir ifadeyle başını hafifçe salladı. Leydi Sinclair de bir sonrakine baktığında aynısını yaptı.

Joan iç çekerek başını eğdi ve ifadesini gizlemek için dikiş dikiyormuş gibi yaptı. Bu fikrin ne kadar aptalca olduğunu kabul ettiği için şu anda yüzündeki hayal kırıklığını saklamasının hiçbir yolu yoktu. Ya da belki bu konuda pek iyi değildi. Bu alıştırmadan hiçbir şey öğrenmiyorlardı. Şu ana kadar duyduğu hiçbir şey onlara her şeyin arkasında kimin olduğunu anlatmaya yardımcı olmadı. Bu kadınların hepsi hoş, normal kadınlara benziyordu. Hiç biri Finola'yı merdivenlerden aşağıya atabilecek ve Joan'ı onu öldürebilecek bir binicilik kazasına sürükleyebilecek soğukkanlı bir katil olduğuna dair işaret göstermiyordu. Belki kızlar haklıydı ve her şeyin arkasında Finola vardı. Belki de sırf dikiş işine son vermek ve elbiseyi ele geçirmek için şarabın dozunu arttırmıştı. Ve belki de o gece merdivenlerden düşmeden önce şapka iğnesini ata takmıştı.

Elbette bu, elinde tuttuğu mumun nereye gittiğini açıklamıyor, diye düşündü Joan, ama belki de bunun açıklaması, Finola'nın ölü bulunmasının ardından yaşanan tüm kaosu ortasında hizmetçilerden birinin mumu çimdiklemesi kadar basitti.

Joan iç çekerek yukarıya baktı ve Murine'in hiçbir kıpırdanma belirtisi göstermediğini fark ettiğinde kaşlarını çattı.

"Murine'in şimdiye kadar uyanmış olması gerekmez miydi?" diye sordu endişeyle.

"Genelde baygınlık halinde bu kadar uzun süre kalmaz."

"Evet, genellikle çabuk uyanır," dedi Saidh ve Joan, sesindeki hakareti duyunca ona sert bir bakış attı.

"Saidh mi? İyi misin?" diye sordu, hafifçe doğrularak. Kadının yüzündeki donuk bakışı fark eden Joan, hemen teyzesine baktı. "Annabel Teyze, bunda bir sorun var. . ." Teyzesinin sandalyede uyuyor gibi görüldüğünü fark ettiğinde sesi azaldı. Leydi Sinclair'in de öyle olduğunu fark etti ve dikkatini bir sonrakine çevirdi.

Bölüm 18

CAM, Tormod'un odanın diğer ucunda hizmetçilerden biriyle sohbet ettiğini görürken MUTFAK KAPISINI KAPATTI. Adamlardan biri savaştının bir mutfak hizmetçisinden hoşlandığını söyleyene kadar o piçi her yerde aramıştı ama hangisi olduğunu söylememişti. Bu onu sonunda buraya getirmişti.

"Tormod," diye bağırdı, ikiliye doğru yürürken.

"Ne... Ah." Tormod onu fark eder etmez doğruldu ve soru sorarcasına onunla yüzleşmek için döndü. "İstedğin bir şey var mı?"

"Robbie, dün seysis çocuğunun beni ve karımı kaleye götürdüğünü gördüğünü ve annemin buraya getirdiği hanımlardan biriyle konuştuğunu söyledi?" Cam başladı.

“Evet. Ama bundan sonra nereye gittiğini bilmiyorum ve bunu Robbie'ye de söyledim.” Cam bunu görmezden geldi. "Kadınlardan hangisiyle birlikteydi?"

"Ah," Tormod yüzünü buruşturdu. Onun adını bilmiyorum. 'Kısa boylu, kıvıll saçlı oladı. Onun bir MacCormick olduğunu düşünüyorum.”

“Evet. Bu Garia MacCormick,” diye duyurdu Cook, bakışlarını etrafa yönelterek.

"Biraz tuhaf ama yine de hoş bir kıvıll.”

"Özel eşya?" Cam sessizce sordu.

“Evet. Geçen gün bana bir sürü elma topladı. Güzel bir tart falan yapmak isteyebileceğimi düşündüm, dedi. Onun yerine elmalı turta yaptım, bence daha lezzetli ve...”

“Tuhaf kısma geçelim,” diye araya girdi Cam sabırsızca.

"Eh, o günün ilerleyen saatlerinde hizmetçilerden biri onu bahçede elmaların tüm çekirdeklerini toplarken gördü," dedi başını sallayarak ve sonra açıkladı, "hizmetçilere böyle şeyler attırıyorum orada toprağı daha zengin hale getiriyor ve...”

Cam daha fazlasını dinlemek için kalmadı. Buna gerek yoktu. Joan ve Leydi Annabel'in habercide kullanılan zehrin yapılmış olabileceğini söylediğı şeyler arasında elma tohumları da vardı. Ve Garia sadece elma çekirdeklerini toplamakla kalmamış, aynı zamanda atlarını kaleye götüren seyis çocukla birlikte yürürken de görülmüştü. Kadının elma çekirdeklerini istemesi için başka bir neden düşünemiyordu ve seyis çocuğunun dikkatini dağıtması ve onunla birlikte yürürken şapka iğnesini eyerin altına kaydırması onun için kolay olurdu. Cam suçlunun kendisinde olduğundan oldukça emindi.

Ne yazık ki babası ve Laird MacKay öğrendiklerini onlarla paylaştığında pek emin değildi. "Bilmiyorum oğlum" dedi babası dudaklarını büzerek. “Aşçı, bir hizmetçinin şöyle dediğini söyledi. . . ?

Hizmetçiyle bizzat konuştun mu? Bunu MacCormick kızının yaptığından şüphelenmek başka şey, onu bu kadar zayıf bir kanıtla suçlamak başka şey. MacCormick'ler güçlüdür. Yanlış kıvıll suçlayarak burada savaş başlatmak istemiyoruz.”

MacKay, "Evet ve Tormod kızın adını bile bilmedi" diye belirtti. "En azından hangi kadını gördüğünü söylemesini sağlamalısınız. O ve Cook iki farklı kadından bahsediyor olabilirler. Yoksa annenin buraya getirdiğı tek kısa kıvıll saçlı o mu?" Artair, "Hayır, iki kişi daha vardı" dedi. “Gerçi biri ilk gün ayrıldı, diğeri bu öğleden sonra. Geriye kalan tek kısa kıvıll saçlı Garia MacCormick.”

Cam sabırsızca, "Ve Allistair'in parşömeni taşıdığı tek kısa boylu kıvıll saçlı," dedi.

"Eh, bu yeterince doğru," diye itiraf etti babası düşünceli bir tavırla.

Cam sertçe, "Şu anda orada Joan'la birlikte," dedi.

Babası sakinleştirici bir tavırla, "Orada diğerkadınlara hiçbir şey yapmayacak," dedi. "Sanırım Tormod'u buraya çağırıp Cook'un, kıvıll elma çekirdekleri toplarken gören hizmetçiye göndermesini ve gördükleri kişinin MacCormick kıvıll olup olmadığını bize söylemelerini sağlamamız gerektiğini düşünüyorum. Bunu akşam yemeğinde

yapabiliriz,” diye karar verdi memnuniyetle. “Eğer bu aynı kızsı ve MacCormick kızsıysa o zaman onu oturup bazı sorular soracağız. Bu işin köküne ineceğiz.” Laird MacKay, "Eğer hanımlar o zamana kadar bunu yapmamışlarsa" diye ekledi. “Evet,” Artair başını salladı. "Eğer hanımlar o zamana kadar her şeyi kendileri çözemedilerse." Cam gözlerini kısarak iki adama baktı ve "Ne kadar biranız var?" diye sordu.

Babası bu soru karşısında sertleşti. “Hayır, dolu bir maşrapa bile, çok teşekkür ederim. Ne öneriyorsun?” "Daha önce ikinizin de eşlerimizin olası bir katille aynı odada olması fikrinden memnun olmadığınızı ve şimdi

ikinizin de oldukça umursamaz görüldüğünü düşünüyorum."

“Tabii ki endişeliyiz. Ancak tüm kadınlar bir aradayken yeterince güvende olmaları gerekiyor ve bu hassas bir konu. Güçlü bir klana mensup bir kızsı kulaktan dolma bilgilerle suçlayamayız, diye tersledi babası.

"İyi," diye karşılık verdi Cam. "O halde Garia'nın odasını arayıp kanıt bulacağım." Babası, "Ah, diyelim ki bu iyi bir fikir," yorumunu yaptı. "Ben de seninle geleceğim." Laird MacKay ayağa kalkarak, "Evet, ben de," dedi.

JOAN baygın teyzesine ve kayınvalidesine bakarken birdenbire vücudunun her yerindeki tüyler diken diken olmuş gibi görüldü ve sonra bakışlarını yavaşça odanın diğer tarafına kaydırıldı. Hâlâ yerde yüzükoyun yatan Murine'e, sonra sandalyesinden kalkmaya çabalayan ve yüzünde korkuyla geriye düşen Saidh'e, sonra kollarını masaya dayayarak uyuyan Edith'e ve son olarak ayağa kalkıp hareket eden Garia'ya. yatağın ucunda uyuyan kadınlara dar gözlerle ilgiyle bakıyordu.

"Garia?" dedi sessizce.

Kadın derin bir nefes aldı, omuzları yükseldi, sonra nefesini verdi ve bakışlarıyla buluşmak için döndü. "Evet, Joan?"

Joan tereddüt etti ve sonra sordu: "İçeceklerine bir çeşit uyku tozu mu koydun?"

Garia başını salladı.

"Ne zaman?" diye sordu. “Seni tepsinin yanında görmedim. Saidh sana kadehini bile getirdi.”

"Evet, öyle yaptı," diye onayladı Garia. “Saidh kaba konuşmasına ve tavırlarına rağmen şaşırtıcı derecede düşünceli. Ondan oldukça hoşlanıyorum. Bütün bunların içinde kötü adamın o olması çok yazık.”

"Kötü adam Saidh mi olacak?" Joan kaşlarını çatarak sordu ve söz konusu kadına baktı. Sandalyesine çöktü, gözleri yarıya dikti.

“Evet, tentürden etkilenen son kişi oydu ve senin dışında tamamen etkilenmeyen tek kişinin ben olduğumu fark etti. Hala tam olarak uyumuyor ve bakın, gözlerindeki aydınlanmayı görebiliyorsunuz. Benim olduğumu anlıyor," dedi Garia üzüntüyle ve sonra başını salladı. "Onu öldürmek zorunda kalacağım ve bunun nefsi müdafaa olduğunu, uyandığımda onun üzerinize eğildiğini, onu makasla bıçaklayarak sizi kurtarmaya çalıştığımı gördüğümü ama artık çok geç olduğunu iddia etmem

gerekecek."

Daha sonra masadan makası alıp Saidh'e doğru adım attığında Joan hemen sordu: "Hizmetçiler içki tepsisini getirdikten sonra uyku ilacını herkese nasıl verdin?" Garia arkasına dönüp uzun bir dakika boyunca ona baktı. Joan cevap verip vermemeyi tartıştığından şüpheleniyordu. Ancak sonunda omuz silkti ve şunları söyledi. "Murine kolaydı. Masada benimle birlikte otururken, sadece onun kesmeye başlamasını ve ardından hemen birazını kadehine damlatmasını beklemem gerekiyordu. Makası elime aldığımda Saidh'in içkisini dozladım, sonra da morarmanızı görmeye giderken Leydi Sinclair'in içkisini dozladım. O da ona bakıyordu ve oldukça dehşete düşmüş görünüyordu. Daha önce görmemiş miydi?" Joan sessizce, "İlk kez geri getirildiğimden beri," dedi. "Sanırım o zamanlar Annabel Teyzeme yardım etmişti." Garia şaşkınlıkla başını salladı. "Leydi Annabel'in kadehini koltuğuma dönerken üzerime dozladım ve Edith de burada hâlâ sana aval aval bakıyordu. . ." omuz silkti. "Ve sonra kimin düşeceğini görmek için bekledim."

"Sonraki?" Joan'a sordu. "Yani Murine'in bayılması baygınlık değil miydi?" Garia omuz silkti. "Öyle olabilir ama tentür onu bayıltacak."

Joan yavaşça başını salladı ama Garia yeniden hareket etmeye başlayınca sordu: "Peki bütün bunları ne amaçla yaptın?"

Garia biraz rahatsız bir nefes verdi ve tekrar ona bakmak için döndü. "Neden düşünüyorsun Joan?" "Çünkü sen Cam'i kendin için istiyorsun," diye tahminde bulundu.

"Evet, tabii ki anlıyorum," diye onayladı Garia. "Ve seni ne kadar çok sevsem de Joan, bir domuza elbise giymenin onu hanımefendi yapacağı gibi, şık giyinmen de seni hanımefendi yapmaz. Sen bir köylüsün. Annen bir hanımefendi olabilir ama baban halktan biriydi. Onunla evlendiğinde halktan biri oldu. Siz halktan biri olarak doğdunuz, sıradan biri olarak yetiştirdiniz ve her zaman halktan biri olarak kalacaksınız. Cam bundan daha iyisini hak ediyor."

"Sen olmak daha mı iyi?" diye kuru bir sesle sordu.

Garia, "Evet, öyle oldu," dedi. "Bir hanımefendi olarak doğdum ve büyüdüm. Bir bayanın bilmesi gereken her şey konusunda gerektiği gibi eğitildim. Bir kuş gibi şarkı söylerim, her dansa olduğu gibi, en rüzgarlı günde hedefin tam ortasına okla vurabilir ve bir savaşçı gibi at sürebilirim. Ben Sinclair'i yönetmek için doğdum, parası az olan ve pis, pis kokulu, yaşlı bir Laird'i olan sıradan bir adam değil. . . Bana her baktığında, ısırma için sabırsızlandığı bir koyun buduyum gibi dudaklarını yalayan bir toprak sahibi," diye ekledi tiksintiyle. "Annenin seninle evlenmeyi planladığı adam bu mu?" Joan, elinde tuttuğu küçük dikiş iğnesinin yanı sıra bir silah bulmak için gözlerini kendisine en yakın bölgede kaydırma konusunda bariz görünmemeye çalışarak sordu.

"Evet. Geri kalan günlerimde benimle aynı yüke binmek yerine beni o iğrenç yaratıkla evlendirmeyi tercih eder,"

dedi Garia, acı ve acı karışımı bir sesle.

"Manastıra kaçamaz mıydın yoksa..." Garia'nın ifadesi üzerine öfke patladığında Joan hemen ağzını kapattı ve ne söylediğini anladı. Düşünmüyordu, sadece bu durumdan bir çıkış yolu ararken konuşmayı sürdürmeye çalışıyordu. Ama şimdi düşünüyordu ve Garia elini makasın üzerine sıkıp Saidh'in yerine ona doğru hareket etmeye başladığında hiç şaşırmadı.

"Manastır mı, Joan?" öfkeyle dışarı çıktı. "Annen oraya kocasını öldürdüğü için ceza olarak gönderildi, ama hayatımın geri kalanını orada geçirmek isteyeceğim kadar hoş bir yer olduğunu mu düşünüyorsun?"

Evlenmedim, saçlarım kesildi, dizlerim üzerlerine çok fazla basmaktan çatladı. Asla kendi çocuklarım olmayacak mı?"

Joan bunun iyi bir şey olabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu ama o anda bunu söylemenin akıllıca bir şey olmayacağından şüpheleniyordu.

"Manastırda olması gereken kişi sensin. Senden önceki annen gibi. İskoçya'ya hiç gitmemeliydin. Neden gelip her şeyi mahvetmek zorunda kaldın?" diye homurdandı.

"Burada on iki kadın vardı Garia. Ne yapmayı planladın? İlgilendiği herkesi öldürecek misin? Joan hızla sordu ve yatakta yanlara doğru yavaşça ilerledi.

Garia tiksintiyle, "Onlar rakip değildi," diye çıkıştı ve yatağın yanında durakladı.

"Saidh o kadar kaba ki, onun bir erkek olduğunu düşünmeniz affedilir, Edith de onun akıllı olduğunu düşünmeyi seviyor ama kirli su kadar sıkıcı. Murine'e gelince, adamlarla konuşacak kadar uzun süre bayılmaktan kendini alamadı. Ve onlar grubun en iyisiydi! O, başını salladı. "Hayır. Eğer sen olmasaydın muhtemelen bana çoktan evlenme teklif ederdi ve ben de annemin yüzüne gülerdim. Onu kazanabileceğimi düşünmüyordu, diye ekledi acı bir ifadeyle. "Peki, sen öldüğünde ve evlendiğimizde ona göstereceğim."

"Finola'yı merdivenlerden aşağı mı ittin?" Joan konuyu daha az değişken bir şeye çevirmeye ve daha fazla zaman kazanmaya çalışarak sordu.

"Evet. İnek kendini Cam'in üzerine attı. Sen oradaydın, hasta yatağında yatıyordun ve o da kendini bir meyhane fahişesi gibi onun üzerine atıyordu," dedi öfkeyle.

"Cezalandırılması gerekiyordu." Duraklayarak kaşlarını çattı ve sordu, "İtilildiğini ve düşmediğini nasıl anladın?"

Joan sessizce, "Onun mumluğunu aldın," dedi, ondan biraz daha uzaklaşarak.

"Ah. Evet. Odamda. Bundan sonra onu onunkine geri koymak zorunda kalacağım, diye karar verdi Garia. "Şapka iğnesini ondan o zaman mı aldın?" Joan hızla yana bakıp kadehinin ona vurursa herhangi bir zarar verebilecek kadar sağlam olup olmadığını merak ederek sordu.

"Evet. Çok yazık. Şapka iğnesini gerçekten beğendim, ancak kullanılan iğnenin başka birine ait olması daha iyi görünüyordu ve onun iğnesini kullanmak, şüphelenmeye başlayan herkese tehlikenin geçtiğine dair güvence verebilirdi. Ben de öyle olduğunu düşündüm," diye ekledi ve sonra kaşlarını çattı. "Mumluğu hiç düşünmemiştim."

Omuz silkerek tüm dikkatini yeniden Joan'a çevirdi. "Ben seni bıçaklamadan yataktan çıkamayacağının farkında mısın?"

"Belki de," diye izin verdi Joan. "Ama deneyebilirim."

Garia hafifçe gülümsedi. "Ruhunu gerçekten seviyorum, Joan. 'Yerini hiç öğrenmemiş olman ve orada kalman çok yazık.'

Aniden makası ona saplamadan önce kelimeler ağzından yeni çıkmıştı.

Joan, yataktan kaçıp sırtından bıçaklanmak yerine, yaslandığı desteği yakaladı ve makası engellemek için yukarı kaldırdı. Bu onu çok rahatlattı ve işe yaradı ve tüy desteği her yere tüylerin uçuşmasıyla berbat bir şekilde ölürken kendisi zarar görmedi.

Joan o sırada yataktan kaçmaya çalıştı ama Garia onu saçlarından yakalayıp geri sürükledi. Yatağa sırt üstü düştü, Garia'nın makasın ucundaki desteği çıkarıp tekrar kendisine doğru attığını gördü ve iki eliyle hızla bileğini yakaladı. O da kafasını uçurarak bağırmaya başladı. Garia aniden yatağa çıkıp göğsünün üzerine çöktüğünde, ciğerlerindeki havayı acı dolu bir fişkırmayla dışarı attığında, homurtuyla son bulan bir ses.

Garia, "Bunu kendin için daha da zorlaştırıyorsun, Joan," diye sertçe konuştu ve makası göğsüne doğru indirmeye çalıştı.

Joan ona cehenneme gitmesini söylerdi ama ciğerlerinde bunu söyleyecek hava yoktu. Üstelik makası göğsünden uzak tutmaya çalıştığı için şu anda tüm gücü tükeniyordu. Bu çabasında fena halde başarısız oluyordu, hava eksikliği onu zayıflatıyordu ve Garia aniden irkilmiş bir homurtuyla onun üzerine çöktüğünde Joan ölmek üzere olduğundan emindi.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Joan, Garia'nın artık gevşek olan ellerinden makası aldı ve sonra onun arkasına bakmak için başını kenara itti.

Elinde şömineden bir kütükle orada duran kadını görünce şaşkınlıkla, "Murine," dedi. Jinny, hanımların istemesi ihtimaline karşı ateş yakmaya hazırlanmıştı ama hava yeterince sıcaktı ve bu onları rahatsız etmedi. Yine de kütüklerin işe yaradığını düşündü Joan belli belirsiz.

Murine sessizce, "Özür dilerim," dedi ve bakışlarını tekrar kendine çevirdi. Joan ona şaşkınlıkla baktı. "Ne için? Hayatımı kurtardın."

"Evet, ama çok uzun sürdü" dedi mutsuz bir şekilde ve şöyle açıkladı: "Bir süre önce baygın halde uyandım.

Verdiği içkiyi içmedim. Düz bir çizgi kesmeye çalışmakla çok meşguldüm. Ve sonra uyandığımda, kendimi yönlendirmem ve hareket etmeye çalışmam bir dakikamı aldı ve daha yapamadan onun ne söylediğini, ikinizin de ne söylediğini duydum ve çok korktum. Uyanık olduğum gerçeğine onun dikkatini çekmeden etrafıma bir silahla bakmaya çalışıyordum ve..."

"Murine," Joan nazıkçe sözünü kesti ve Garia'nın saçını sabırsızca yüzünden çekti.

"İyi yaptın. Beni kurtardın. Sen de Saidh'i kurtardın. Garia onu da öldürecekti ve

Saidh'in beni öldürdüğünü iddia edecekti. Yani ikimizi de kurtardın."

"Ah," dedi Murine şaşkınlıkla. "Yaptım, değil mi?"

"Evet," diye temin etti Joan onu ve diğer kadın kollarını bırakıp kütüğün yere düşmesine izin verdiğinde endişeyle şöyle dedi: "Lütfen bayılma. 'Garia üzerimdeyken nefes almak zor ve sanırım onu ortadan kaldırmak için yardıma ihtiyacım var.'

"Ah," Murine bunun üzerine ileri atılıp Garia'nın koluna uzandı ama kapı hızla açılırken dondu ve omzunun üzerinden baktı.

Cam, arkasında babası ve amcasıyla birlikte onlara doğru hücum ettiğinde Joan, "Murine değildi," diye hızla bağırdı.

Cam Murine'in yanından hızla geçerken kayınpederi, "Biliyoruz," diye güvence verdi. Adam daha sonra kaşlarını çatı ve amcası Annabel'e taşınırken karısına doğru koştu ve onu kontrol etti.

"O kişinin Garia olduğunu nasıl bildin?" Kocasını kendisinden çekerken Joan kaşlarını çatarak sordu. Cam sert bir tavırla, "Bahçeden elma çekirdeklerini toplarken görüldü ve seyis çocuğuyla birlikte kaleye doğru yürüdü," dedi ve Garia'nın Joan'a bakabilmesi için yere düşmesine izin verdi. "Yaralandın mı? Seni incitti mi?"

"Hayır," diye temin etti Joan onu ve sonra gülümseyerek ekledi, "Murine beni kurtardı."

Etrafına şaşkınlıkla Murine'e baktı ve Joan kadına gülümsedi, ardından ciddiyetle, "Teşekkür ederim Murine" dedi.

"Ah . . ." Yüzü kızardı ve el sallayarak teşekkür etti, sonra hemen bayıldı. Cam kaşlarını çatarak, "Kızda bir sorun var," dedi.

"Evet," diye onayladı Joan, onu kontrol etmek için yataktan kalkarak. "Ama sanırım Annabel Teyzem ve benim aramda bu sorunu çözebilir ve ona yardım edebiliriz."

Garia arkasından inerken o sustu ve sonra ihtiyatla kadına bakmak için döndü.

Bilinci yerinde kalmayınca Joan kaşlarını çatı ve ona şöyle dedi: "Finola'yı öldürdüğünü ve şapka iğnesini eyere koyduğunu itiraf etti." "Kadınlara ne verdiğini söyledi mi?" diye sordu amcası sertçe, bakışlarını hâlâ Annabel Teyze'nin üzerine eğilmiş, onu uyandırmaya çalıştığı yere çevirdi.

"Bir uyku ilacı," dedi Joan sessizce. "Bir süre uyuyacaklar ama iyi olacaklar."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Artair Sinclair, Cam'in annesine doğru dönerek.

Garia'ya kaşlarını çatarak sordu: "Seyir çocuğuna ne yaptığını söyledi mi?"

"Ahır çocuğu mu?" Joan şaşkınlıkla sordu.

"Kayıp," diye açıkladı Cam sessizce. "En son atlarımızı kalenin merdivenlerine doğru yürütürken görüldü. Garia da yanındaydı."

"Ah canım," dedi Joan iç geçirerek ve başını salladı. "Hayır, seyis çocuğu hakkında hiçbir şey söylemedi." Ross sertçe, "Uyandığında öğreneceğiz," dedi ve sonra odada baygın kadınlara baktı. "Verdiği şeyin etkisi geçinceye kadar herkesi odalarına koysak iyi olur."

"MacCormick kızıyla ne yapacağız?" Laird Sinclair sordu.

Cam, kadını almak için eğilirken, "Onu aşağıya götürüp başına bir koruma koyacağım," diye karar verdi. Kapıya doğru giderken, "Diğer hanımlara da yardım edecek birkaç adam bulacağım," diye ekledi. Ancak orada durdu ve Joan'a dönüp "Hemen döneceğim" dedi.

Joan ciddiyle başını salladı ve onun gidişini izledi. Amcası ve kayınpederi hemen arkasındaydı, eşleri kollarındaydı ve Joan, kadınlar uyanana kadar onları bir daha görmeyeceğinden şüpheleniyordu. Her ikisi de karılarına ilaç verildiği için son derece endişeli ve sıkıntılı görünüyordular. Bunu görmek kalbine iyi geldi. Cam'in onu bundan yirmi yıl sonra bile bu kadar önemseyecek kadar sevdiğini umuyordu.

"Joan."

Bu fısıltıyı duyunca etrafına baktı ve Saidh'e doğru gitmek için hızla ayağa kalktı. Kadın hâlâ sandalyesinde yığılmış haldeydi, gözleri sadece yarı açıktı ama bilincini tamamen kaybetmemişti.

Joan onun yanına çöktü ve ona gülümseyerek elini tuttu. "Sorun değil. Bu sadece bir uyku tentürü. Biraz uyuyacaksın ama hepsi bu."

"Özür dilerim," diye fısıldadı Saidh ve Joan kafa karışıklığıyla başını salladı. "Ne için?"

Saidh yorgun bir tavırla, "Sana yardım edemem," diye mırıldandı.

"Ah," Joan elini okşadı. "Sorun değil. Murine ikimiz için de günü kurtardı."

"Evet." Saidh'in yüzünde beliren ifadenin daha çok şaşkınlık mı yoksa diğer kadına duyulan saygı mı olduğunu

anlayamıyordu.

Joan, "Dinlen," diye önerdi. "Uyandığında konuşuruz."

Saidh'in gözleri yolun geri kalan kısmında aşağıya sarktı ve Joan içini çekerek doğruldu, ardından Cam arkasında birkaç adamla geri dönerken kapıya baktı.

Doğrudan ona doğru ilerledi, etrafına sarmak için yataktan bir kürk aldı ve erkekler sessizce uyuyan kadınlara doğru ilerlerken kürkü orada tuttu.

Erkeklerin kadınları kaldırmasını izlerken Cam aniden, "Ben onu aşağıya taşıırken Garia uyandı," dedi. Joan soru sorarcasına ona baktı. "Kayıp seysis çocuğu hakkında bir şey söyledi mi?"

"Evet. Bize cesedi nerede bulacağımızı söyledi," dedi sertçe.

Joan bu haber üzerine içini çekti ve başını salladı. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Tekrarlamaya degecek bir şey yok," diye temin etti onu, sonra kürkün uçlarını ellerine koydu ve kapıya kadar adamları takip etmek üzere harekete geçti.

Onlar dışarı çıkarken Cam, "Onları odalarına alınca hizmetçilerini onlara getirin, böylece yalnız uyanıp korkmazlar," diye emretti ve ardından kapıyı arkalarından kapattı.

Joan dönüp ona doğru yürürken, "Bu çok düşünceli bir davranıştı," diye mırıldandı. "Bunu düşünmeliydim." Cam sadece başını salladı, onu kucağına aldı ve yatağa taşıdı. Daha sonra kucağında olacak şekilde oraya yerleşti ve onu kollarının arasına

aldı.

"Joan," dedi bir süre sonra.

"Evet?" diye sordu, ona bakmak için başını geriye atarak. Başı geriye doğru eğilmiş, gözleri kapalıydı. "Seni seviyorum." "Seni seviyorum." diye karşılık verdi bir anda. Başını salladı, sonra başını eğdi, gözlerini açtı ve şöyle dedi: "Hayır, yani seni gerçekten seviyorum. Seninle ilgili her şey. Hiçbir şey öğrenmenize gerek yok. Seni olduğun gibi seviyorum."

"Ama kadınların şarkı söylemeyi, dans etmeyi ve ok atmayı bilmesi gerekiyor ve..."

"Evet, beklenenin bu olduğunu biliyorum," diye itiraf etti ve sonra sordu, "Ama bunların ne faydası var?" Soru karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ne anlatmak istediğinden emin değilim."

"Ya seninle tanıştığımda bunları bilseydin?" O sordu. Ne yapabilirdin? Ben ölürken bana tatlı şarkılar söyle ve sonra da mezarımın üzerinde dans et, öyle mi? Onu hafifçe sarstı. "Kendi değerinin farkında değilsin."

İyileştirme becerileriyle beni kurtardın. Bizi güvenli bir yere götürüp iyileşme yolunun dışına çıkaracak kadar bilginiz vardı. Cesaretiniz var ve henüz düzgün bir ok atamıyor olsanız da, o sapanla çok iyi atış yapıyorsunuz. Kısa bir süre durakladı ve sonra ekledi: "Bu arada, bu küçük partide bunu yaptığınızdan emin olmalıydık. Kendini daha iyi savunabilirdin." Ciddi bir tavırla ona baktı. "Bundan sonra onu her zaman taşımanı istiyorum." "Evet kocam" dedi sessizce.

Cam derin bir iç çekti ve sonra söz verdi, "Sana öğrenmek istediğin her şeyi öğreteceğim - ata binmeyi, ok atmayı, kılıçla dövüşmeyi - ama bunu yapman gerektiğini düşünmene izin vermeyeceğim benden bir şey öğren. Bence sen olduğun halinle mükemmelsin."

"Ah," dedi Joan titrek bir sesle, gözlerinde yaşlar birikti. "Ve bence sen de mükemmelsin."

Onu nazıkçe öpmek için eğildi, sonra tekrar başını kaldırdı ve sordu: "O halde artık evliliği iptal etmekten söz etmeyecek misin?"

"Hayır," diye kabul etti ciddiyetle.

"Güzel," dedi Cam aynı ciddiyetle ve sonra sırtarak ekledi: "Hayır, annem zaten buna izin verirdi. Senin de benim için mükemmel kadın olduğuna karar verdi."

"Öyle oldu, değil mi?" Joan eğlenerek sordu.

"Evet," diye güvence verdi ona. "Sanırım seni eş olarak seçmem onun saygınlığını arttırdı. Artık çok akıllı olduğumu düşünüyor."

Joan gülerek, "Ben de öyle," dedi ve sonra ifadesi ciddileşti ve onun yüzünü okşadı.

"Seni o kadar çok seviyorum ki Campbell Sinclair."

"Ve ben, sen, Joan Sinclair." Sonra onu öpmek için başını eğdi ve Joan her şeyin yoluna gireceğinden emin bir tavırla gülümsedi.

“KENNA VE ANNELLA, onları yanımızda getirmediğimiz için ÇOK Üzüldüler.” Teyzesinin bu yorumu Joan'ın onarmakta olduğu gömleğinden başını kaldırmasına ve kadına gülümsemesine neden oldu. “Onları neden getirmediğini bilmiyorum. Burada hoş karşılanırlardı. Odamız var.”

"Bebeğin geldiğine dair haber verdiğimizde Payton onları getirecek. Sadece yapmalarını istemedim. . . Yoluma çıkın," dedi Leydi Annabel.

Joan kuru bir sesle, "Yani onların doğumun dehşetini görmelerini ve bebek sahibi olmaktan korkmalarını istemediğini mi söylüyorsun?" dedi ve ardından doğumla ilgili düşünceleri hızla aklından uzaklaştırdı. Yabani havucun onu hayal kırıklığına uğrattığını ve hamile olduğunu öğrendiğinden beri bunu aylardır yapıyordu.

Adil olmak gerekirse Joan yabani havucun onu gerçekten yüzüstü bırakmadığını düşünüyordu. Sürekli kullanımda etkisi azalıyordu ve Cam'in dikkati oldukça sabit olduğu için onu oldukça sürekli kullanıyordu. Bu

onun umurunda değildi. . . ta ki hamile olduğunu anlayana kadar.

Tabii iyi tarafından bakıldığında o zamandan beri onu kullanmak zorunda kalmamışlardı. Zaten hamileyken çocuk sahibi olmaktan korunmaya gerek yoktu ve o ve Cam, hamile olduğunu öğrendiklerinden beri daha da ısrarcı olmuşlardı. Her ikisi de olacıklardan endişeliydi, sanki ölüyormuş gibi davranıyorlardı, her anı sanki son anlarından biriymiş gibi birlikte yaşıyorlardı ve tabii ki korktukları da buydu.

Doğumdan sağ çıkamayacağını ve zamanlarının sınırlı olduğunu.

Joan midesine kramplar girerken rahatsızca kıpırdandı ve kendini nefes almaya zorladı. Hava hafiflediğinde bakışlarını güneşte yanında oturan kadınlara kaydırды.

Teyzesi, kayınvalidesi, Murine ve Saidh. Aileen de gelmek istemişti ama Leydi Sinclair onu babasıyla birlikte, adam ana kaleyi ve toprak sahibi unvanını Cam'a devrettiğinde yerleştikleri Inverderry kalesine bırakmıştı. Joan, teyzesinin kuzenlerini evde bırakmasıyla aynı nedenden dolayı kızı da geride bıraktıklarından oldukça emindi. Hiçbiri kızların neyle karşı karşıya olduklarını bilmelerini istemedi ve bundan o kadar korktular ki çocuk sahibi olmaktan kaçınmaya çalıştılar. Murine ve Saidh ise son aylarda iyi arkadaş olmuşlardı. Birbirlerini sık sık görmüyorlardı ama epeyce ileri geri yazıyorlardı.

Şans eseri Cam da onları beğendi ve onun zamanının yaklaştığını düşündüklerinde onları gelip kalmaya ve destek vermeye davet eden kişi de oydu. Bunu sürpriz olarak yapmıştı ve Joan bu yüzden adamı seviyordu. Ya da en azından onu daha çok seviyordu. Sürekli bunun gibi düşünceli küçük şeyler yaptığını ve midesine yeniden kramp girerken, her olayın ona karşı olan hislerini daha da artırdığını düşündü.

"İyi misin canım?" Leydi Annabel aniden sordu. "Rahatsız görünüyorsun. Oturmak için yumuşak bir şeye mi ihtiyacın var yoksa...?"

"Hayır, iyiyim." Kramp sona erdiğinde Joan rahat bir nefes aldı. Zorla gülümsedi ve ekledi: "Üstelik artık hiçbir pozisyon rahat değil, çok büyüğüm."

Annabel başını salladı ama ona baktığında gözleri hafifçe kısılmıştı ve Joan kadının

çok geçmeden doğum sancısının başladığını anlayacağını biliyordu. Sonuçta o da eğitilmiş bir şifacıydı. Yine de bir süre bunu kendine saklamayı başarmıştı. Joan bütün sabah doğum sancısı çekiyordu, ilk kramplar onu şafaktan önce uyandırıyor, ama o zamanlar hafifti ve arada epey zaman geçmişti. O zamandan beri giderek daha sık ve rahatsız olmaya başladılar. Artık iyice acı vermeye başlıyorlardı. Ayrıca birbirlerine o kadar yakınlaşıyorlardı ki biri bitmeden diğeri başlıyordu. Joan, durumunu daha uzun süre saklayamayacağını düşündü ve dişlerini birbirine gıcırdattı, bir sonraki acı geldiğinde burnundan yavaşça nefes aldı. . . ve bu bir sersemleticiydi. "Uzanmak ister misin?" Annabel birdenbire yanına gelerek sordu.

Joan irkilerek yukarıya baktı, ağzı şaşkınlıkla açıldı ve o bunu durduramadan inlemeye döndü. "Sorun nedir?" Leydi Sinclair hemen teyzesinin yanındaydı, yüzünde endişe vardı. "Başladı mı?" "Ne başladı?" Murine kafa karışıklığıyla sordu ve bu soru için Saidh'in koluna bir darbe aldı.

"Ne düşünüyorsun?" Saidh, Joan'ın sandalyesinin etrafında diğerlerine katılmak için ayağa kalkarken tiksintiyle sordu.

Kramp sona erdiğinde Joan nefes nefese, "Lütfen oturun," dedi. "Ben iyiyim." Annabel nazıkçe, "Artık birbirlerine daha da yaklaşıyorlar canım," dedi. "Belki de sen hâlâ yürüyebiliyorken yatak odana gitmeliyiz."

Joan ona şaşkınlıkla baktı. "Ne zamandır biliyorsun?"

Annabel, "Bu sabah orucumu açmaya geldiğimden beri" diye itiraf etti. "Geldiğimde karnını ovuşturuyordun ve buraya gelmek için kalkmadan hemen önce hiç kıpırdamadan durdun ve bir anlığına başını eğdin."

"Peki neden bir şey söylemedin?" Leydi Sinclair gözlerini açarak sordu.

Annabel özür dilercesine, "Joan açıkçası kimsenin bilmesini istemiyordu, bu yüzden onun isteklerine saygı duydum," dedi.

"Peki, neden bilmemizi istemiyorsun?" Leydi Sinclair yaralı görünerek sordu.

"Bunun üstesinden gelmenize yardımcı olmak için buradayız. İşte bu yüzden geldik."

"Evet, seni aptal kadın," dedi Saidh başını sallayarak ve ardından kolunu tutmak için yukarı çıktı. "Haydi, kalkın. Hepinizi güzel ve rahat bir yatağa yerleştireceğiz ve ağrılar başladığında biz de sizinle birlikte çılgılık atana kadar ellerimizi sıkabilirsiniz. Leydi Sinclair hafifçe kaşlarını çattı ve şöyle dedi: "Belki de Leydi Saidh ve Murine burada beklemeli. Bunlar evli olmayan hizmetçiler. 'Bu doğru değil'..."

Saidh hemen, "Ah, saçma sapan," dedi. "Joan başka bir odada acı çekerken ben bu kadar yolu güneşte oturmak için gitmedim."

Joan arkadaşının sert tavrına kıkırdadı ve kalkmasına yardım etmesine izin verdi.

"Hadi o zaman," dedi iç çekerek. "Sanırım Annabel Teyze haklı. Hala fırsatım varken yatak odasına gitmeliyiz." Karnı büyüdükçe ayağa kalkmak giderek zorlaşıyordu ama eğer Saidh bir kolunu, teyzesi de diğer kolunu alıp onu kaldırmaya yardım etmeseydi, bu sefer ayakta durmak imkânsız olurdu. Nefes nefese ve nefes nefese ayağa kalktığında Joan etrafına baktı ve Murine'in yerde yattığını görünce durakladı.

Joan'ın yüzükoyun yatan kadına bakışını takip eden Saidh, "Bu kızın daha çok yemesi

gerekiyor," diye

mırıldandı.

Leydi Sinclair başını sallayarak, "Seni yatağa yerleştirdikten sonra hizmetçilerden birini ona yardım etmesi için geri göndereceğim," dedi. "Gel."

"Evet," diye mırıldandı Joan, yeni bir kasılma daha gelmeden diğer odaya geçmek için can atıyordu. Son seferinde ağlamayı zar zor başarmıştı ve bir kez serbest bıraktığında duramayacağından korkuyordu. Joan sahanlıkta çığlık atmak istemiyordu. Cam bunu duyacak ve başladığını anlayacaktı. Onu endişelenmekten ne kadar uzak tutabilirse o kadar iyiydi. Eğer şanslıysa, bu iş bitene ve umarım kendisi ona yeni bebeğini sunana kadar bunu bilmesine gerek kalmazdı. Öte yandan, eğer hayatta kalamadıysa. . . yani, onun bunu izlemek zorunda kalmasını istemiyordu. Adamı fazlasıyla seviyordu.

Onu kapıya kadar yürütmeye başladıklarında Annabel, "Yavaş yürü," diye tavsiyede bulundu. "İhtiyacın olursa durabiliriz. Acelemiz yok."

Joan başını salladı ama yine de başka bir kasılma gelmeden yatak odasına ulaşmaya kararlıydı ve kendini iki kadının kollarındaki tutuşu çekerken buldu. Bir sonraki kramp geldiğinde koridordaydılar ve yatak odasının yarısına ulaşmışlardı. Joan hemen yürümeyi bıraktı, elleri içgüdüsel olarak karnına uzandı. Bunun ayakta durmasından mı yoksa ayakta durmasından mı olduğunu bilmiyordu ama sanki biri aynı anda önünü, sırtını ve iç organlarını tekmeliyormuş gibi hissetti ve Annabel ile Saidh onu durduramadan sendeledi ve dizlerinin üzerine çöktü. İşte o zaman suyu geldi.

"Ne oldu?" Sıvı Joan'un etrafındaki ahşap zemin üzerinde biriktiğinde Saidh endişeyle sordu. Annabel sakın bir tavırla, "Bebeğin büyüdüğü su budur," dedi ve ona güvence verdi, "Endişelenme. Bu normaldir. Bebeğin çıkabilmesi için dışarı çıkması gerekiyor."

"Ah."

Bu zayıf çığlık, Murine'in güneş enerjisi kapısının hemen dışında yere yığıldığını görmeleriyle dikkatlerini çekti. Kendini yeniden kazanmış gibi görünüyordu. . . kısaca.

Saidh başını sallayarak, "Dürüst olmak gerekirse, bugünlerde düştüğünde kafasını o kadar sert vuracak ki kalkamayacak" diye mırıldandı. "Gerçekten başının tamamını kaplayan bir tür yastıklı şapka takması gerekiyor. Belki de ona bir tane yapmalıyım," diye ekledi düşünceli bir tavırla.

Joan acı dolu bir kahkahayla, "Yardım edeceğim," dedi.

Teyzesi yanına diz çökerek, "Evet, peki, belki önce bunu atlatabiliriz," diye önerdi.

"Hâlâ yürüyebiliyor musun yoksa Cam'i gelip seni taşıması için mi çağırayım?"

"Hayır! Cam'e söyleme."

Leydi Sinclair kaşlarını çatı. "Bilmesi gerek." 'Bu onun çocuğu.'

Joan hemen, "Evet, iş bittiğinde öğrenecek ama bu arada onun endişelenmesine izin

vermeyeceğim," dedi. Annabel özür dilercesine, "Ama yatak odasına gitmek için yardıma ihtiyacın olursa onu çağırarak zorunda kalacağız," dedi.

Joan kararlı bir şekilde, "Yürüyebiliyorum," dedi ve yeni bir kasılma daha geldiğinde kendini ayağa kaldırmaya başladı. Bu sefer sert ve hızlı bir şekilde geldi ve - beklenmedik bir şekilde- Joan durduramadan şaşkın bir çığlık attı. Bu da aşağıdaki büyük salondaki sehpalarda oturan adamlar arasında ani bir kargaşaya neden oldu.

"Ne oluyor?" Cam bağırdı. "Joan mı?"

"Sorun değil!" Leydi Sinclair hızla seslendi, "Joan..." Joan kolunu yakalayıp sıkıştığında durakladı, sonra içini çekerek sözlerini bitirdi, "Leydi Murine yine bayıldı."

Cam daha yakından seslenerek, "Ama Joan'ın çığlığını duydum," diye seslendi. Merdivenlerden çıkıyordu. Joan sıkıştığı dişlerinin arasından, "Durdur onu," diye tısladı.

Leydi Sinclair, "Murine düşerken içkisini düşürüp Joan'ın elbisesine döktüğü için çığlık attı," diye yalan söyledi. "Yaptığınız işe geri dönün. Burada iyiyiz."

Bir duraklama oldu ve sonra adamlar talihsiz Murine'den ve onun sürekli bayılmasından bahsetmeye başladılar; aşağıya doğru ilerlerken sesleri giderek zayıflıyordu.

Joan, hem Cam'in endişelenmeyeceğini hem de kasılmanın sona erdiğini düşünerek rahatlayarak gözlerini kapattı. Kayınvalidesine gülümsemeyi başararak, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve ardından minnettarlıkla şöyle dedi: "Sanırım kadınların en şanslısı benim. Harika bir kocam, güzel bir evim, harika arkadaşlarım ve sevimli bir ailem var." Leydi Sinclair'in kolunu tekrar sıkı ve gülümsedi. "Eğer doğum yatağında ölürsem, Tanrı'nın bana ilk olarak pek bir şey vermediğinden kesinlikle şikayet edemem. Kayınvalide olarak iyi ve nazik bir kadın da dahil. Ciddi bir tavırla ekledi: "Teşekkür ederim Leydi Sinclair. Geçen yıl bana Sinclair'i nasıl yöneteceğimi öğreten ve bunu bir azizin sabrıyla yapan bir melek gibiydin."

Leydi Sinclair ona sarılırken, "Hayır, bana teşekkür etme canım, benim için bir zevkti," dedi. Sonra gözlerinde filizlenen yaşları silip sert bir şekilde ekledi: "Ama artık ölmekten söz etmek yok. Ölmeyeceksin, yapamazsın. Cam beni asla affetmeyecek ve ben de kendimi asla affetmeyeceğim."

"Saçmalama, doğum yatağından sağ çıkamam bile bu senin hatan olmayacak.

Kendini suçlu hissetmeni gerektirecek hiçbir şey yok, dedi Joan ve başka bir kasılma başlarken başını eğdi.

"Bearnas mı?" Annabel tereddütle söyledi. "Ne yaptın?"

İçinde büyüyen acıyla boğuşan Joan, kayınvalidesine bakmak için başını kaldırdı, Leydi Sinclair'in yüzündeki

suçlu ifadeyi fark ettiğinde kaşlarını çatı.

Cam'in annesi tereddüt etti ama sonra ağzından kaçırdı, "Hizmetçim Jinny'den yabani havuç tohumunu öğrendi ve ben de onu değiştirmesini sağladım..."

"Seni müdahale eden kaltak!" Joan bunu haykırdığında herkes kadar şok olmuştu. Bunu harekete geçiren şey, ihanet ve birdenbire içini delip geçen acının birleşimiydi ve sonra, Annabel, Leydi Sinclair'in kolunu okşayıp onu sakinleştirmeye çalıştığında, kendisini bunaltan ıstıraptan dolayı fazla dikkat edemeyecek kadar tükenmişti. "Joan öyle demek istemiyor. Sadece acı çekiyor."

"Evet," diye içini çekti Leydi Sinclair. "Ama o haklı. Ben müdahaleci bir yaşlıyım. . . yani. . . kadın ve eğer o ölürse kendimi asla affetmeyeceğim."

"Bunu biliyordum!"

Joan, Cam'in merdivenlerden inip onlara doğru koştuğunu görünce korkuyla gözlerini kırıştırdı ve yüksek sesle küfretti.

"Bebegi doğuracaksın!"

"Eh, bu kadar suçlayıcı görünmene gerek yok. 'Sanki arkandan gizlice dolaşıp sensiz çocuk sahibi olmuşum gibi değil. Sen bunu yapmaya yardım ettin," diye çıkıştı Joan, acı ve hayal kırıklığı onu huysuzlaştırıyordu.

Teyzesi hemen, "Kırmaya niyeti yok, Cam," dedi ve şimdi kolunu okşamak için döndü. "Sadece acı çekiyor. Söylediği hiçbir şeye kulak asmamalısın."

Joan, "Annabel Teyze," diye başladı ve Cam onu kucağına alıp koridorda hızla ilerlemeye başlayınca şaşkınlıkla bağırdı.

Cam, "Bize bağırarak ve isimler takacaksanız, bunu yatağımızdan yapacaksınız," dedi, sesi biraz neşeli geliyordu.

Annabel onların peşinden koşarken güven verici bir tavırla, "Bu son derece normal, Cam," dedi.

"Evet. Merdivenlerin başında beliren Ross MacKay, "Annabel'in Payton'ı doğururken bana nasıl seslendiğini duymuş olmalısın," dedi. Cam onun yanından geçerken adam dudaklarını büzdü ve ekledi: "Ve Annella. Kenna da gelip bunun üzerinde düşünsün." Kafasını salladı. "Benim tatlı küçük Annabel'im bir balıkçı kadını gibi çılgılık attı ve bir savaşçı gibi küfretti."

"Teşekkür ederim kocam," diye çıkıştı Annabel, Cam'in peşinden giderken utanmış görünüyordu. "Neden sen ve diğer adamlar aşağıya inip beklemiyorsunuz? Cam'i de yanına al."

Cam koridorda ilerlemeye devam ederek, "Hiçbir yere gitmiyorum," diye kararlı bir şekilde duyurdu. Ross, "Pekala, eğer molaya ihtiyacın varsa babanla ben güneşte olacağız," diye duyurdu.

Artair Sinclair, "Uisge beatha ile" diye ekledi, elinde bir sürahi ile merdivenlerin tepesine ulaştı.

"İyi düşünmüşsün," dedi Saidh, yanından geçerken sürahiyi elinden alırken.

Gülümseyerek ekledi: "Eminim ki bu Joan'ın acısını dindirmeye yardımcı olacaktır."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Artair ve sonra dönüp aşağıya bakıp bağırdı, "Daha fazla uisge beatha getir, Aiden. O şımarık Buchanan fahişesi bizimkini çaldı.

Joan, Cam onu odasına taşıyıp yatağa yatırırken Saidh'in bu sözlere kıkırdadığını duydu.

Onu serbest bıraktığı anda kürkleri ve yastıkları toplayıp arkasından yığmaya başladı. Daha sonra yatağın kenarına oturup ellerini ellerinin arasına aldı. Joan onun ifadesini anladı ve kaşlarını çatı. Sanki son kez bakıyormuş gibi ona bakıyordu. İcini çekerek Saidh'e döndü; bir kadehe biraz uisge beatha döküp mideye indirdiğini görünce dudaklarından nefes nefese bir kakhaha döküldü. "Bunun benim için olduğunu sanıyordum."

Saidh kadehi indirdi ve şaşkınlıkla ona baktı. "Biraz istedin mi?" Joan gözlerini devirdi ve kuru bir sesle, "Canını acıtamaz," dedi.

Saidh başını salladı ve etrafına baktı, sonra başka bir kadehin durduğu şöminenin yanındaki masaya doğru ilerledi. Joan onun sıvıyı dökmeye başladığını izledi ama sonra başka bir kasılmayla sarsıldı ve başını eğdi, birbirine dolanan ellerine bakarak acı geçene kadar nefes almaya konsantre olmaya çalıştı.

Cam sessizce, "İstersen elimi sık," dedi. "Yardımcı olabilir."

Joan zorla gülümsedi ve iyi olduğuna dair güvence vermek için ağzını açtı ama bunun yerine uzun, yüksek sesli bir çığlık çıktı.

Saidh ses karşısında kalakaldı ve iri gözlerle ona baktı, sonra biraz yudumlamak için kadehi ağzına götürdü. "Bana ver. 'Tis fer Joan,' diye bağırdı Leydi Sinclair bıkkınlıkla. İckisini Saidh'den alıp yatağın kenarına doğru ilerledi ama sonra orada öylece durup Joan çığlık atarken çaresizce baktı. Kasılma sona erdiğinde ve sonunda çığlık atmaya bıraktığında Leydi Sinclair kadehi uzattı ama Joan sadece başını salladı ve nefes nefese Cam'in omzuna çöktü.

Leydi Sinclair tereddüt etti ama sonra kadehi ağzına götürdü ve içindikileri dikti. "Teyzem nerede?" Joan aniden orada olmadığını fark ettiğinde yorgun bir şekilde sordu.

Leydi Sinclair, "İlaçlarını alacağını ve hizmetçisine bazı eşyalar getirteceğini söyledi," dedi, kaşlarını çatarak boş kadehe baktı, sonra Joan yeniden çığlık atmaya başladığında, başka bir kasılma daha geldiğinde

şaşkınlıkla kadehi düşürdü.

"Ne yapabilirim?" Cam yüzünde panikle sordu.

Joan başını salladı ama sonra ellerini onun elinden kurtardı ve kendini dik tutmak için gömleğini ve ekosesini yakaladı.

"Ne yapıyorsun?" şaşkınlıkla sordu. "Neye ihtiyacın var?"

İhtiyacı olan şey dizlerinin üzerine çökmek ya da çömelmekti. İtiyordu ama yatarken bunu yapmak daha zordu ve vücudu çömelmek istiyordu.

"Çıkar şunu üstümden," dedi nefes nefese, elbisesini çekiştirirken.

Cam hemen onu çıkarmasına yardım etti ve onu sadece tuniğiyle dizlerinin üzerinde bıraktı. "Bana yardım et," diye mırıldandı, pozisyonunu değiştirmek için omuzlarını tutarak.

Cam, önündeki yatağa çömelmek için hareket ederken iri gözlerle ona baktı. "Bunu yapman mı gerekiyor?" Joan soluk soluğa, "Bebeğe dikkat edin," dedi.

"Kol saati?" kısa bir süre tekrarladı ve sonra şaşkınlıkla aşağıya baktı. "Ne yapayım?" Joan uzun bir yarı homurdanma, yarı bağırma ile onun sözünü kesti ve ona başka bir kasılma daha geldi ve o da aşağı doğru eğildi. Acı bu kez inanılmaz bir seviyeye ulaştı ve parçalanıyormuş gibi hissetti ve sonra aniden sona erdi ya da en azından kıyaslandığında neredeyse var olmayan bir şeye geri döndü.

"Lanet olsun. Onu yakaladım," diye mırıldandı Cam ve aşağıya baktığında onun çocuklarını ellerinde tuttuğunu ve onun gerçekten de bir erkek olduğunu gördü.

"Lanet olsun! Kaçırdım!"

Joan etrafına bakınca Annabel'in geri döndüğünü ve kapı eşiğinde yetersiz kaldığını, arkasında su, çarşaf ve çeşitli eşyalar taşıyan birkaç hizmetçinin bulunduğunu gördü. Joan kuru bir sesle, "Hepsi değil," dedi ve teyzesi başını salladı ve ardından emirler yağdırarak ileri atıldı. Cam, "O mükemmel," diye nefes aldı ve nasırlı parmağıyla oğlunun yanağını okşamak için uzandı.

Joan yorgun bir şekilde gülümsedi. Teyzesi, faaliyetin geri kalanı için Cam'i dışarı atmıştı ve Cam'in isteyerek gitmesi onu şaşırtmıştı. Belki o kadar da şaşırmamıştı. Doğum karmaşık bir işti ve o zamanlar solungaçlarının çevresi oldukça yeşildi. Ancak artık her şey bitmişti. Oğlu temizdi ve kundağa sarılmıştı, doğumu geçmiş, temizlenmiş, temiz bir tunik giydirilmişti ve kadınlar çarşafı değiştirirken şimdi ateşin yanındaki bir sandalyede oturuyordu. Teyzesi ancak o zaman Cam'in dönebileceğine karar vermişti.

"Evet, o mükemmel," diye onayladı Joan, kollarındaki tatlı yüzlü bebeğe bakarak. Leydi Sinclair sessizce, "Tekrar uzanmak istersen yatak hazır," dedi ve Joan'ın oturduğu sandalyenin yanında ayağa kalktı. İlk torununa bakıp usulca gülümsedi ve fısıldadı: "O çok güzel. Ona ne isim vereceğini biliyor musun?"

Joan, Cam'e baktığında başını salladı. "Bu senin seçimin. Bütün işi sen yaptın." Joan tereddüt etti ve sonra kayınvalidesinin gözleriyle karşılaştı.

"Bearnard," dedi sessizce. "Burada bulunmasından sorumlu olan hanımın onuruna. Teşekkür ederim," diye ekledi ciddi bir tavırla ve sonra özür dilercesine hızla devam etti, "Ve daha önce sana müdahaleci kaltak dediğim için özür dilerim. Teyzem haklıydı, gerçekten öyle demek istemedim. Sen olmasaydın Bearnard'ımız olmazdı. Leydi Sinclair, hem ona hem de bebeğe sarılmak için eğilerek, "Ah, sevgili kızım," diye bağırdı. "Özür dilemenize gerek yok ve bana teşekkür etmemek için dua edin. Asla karışmamalıydım ve her şeyin yolunda gitmesi beni çok rahatlatmıştı. Kolayca diğer tarafa da gidebilirdi ve o zaman çok sevdiğim birini kaybetmiş olurum. Leydi Sinclair doğrulurken Cam birinden diğerine kaşlarını çatmıştı. "Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?"

"Hiçbir şey," dedi Joan, annesinin ona nasıl müdahale ettiğini öğrenirse öfkeleneyeceğini bilerek hemen. Eninde sonunda ona söyleyecekti elbette. Ama ikisinin de yaşadığı korkuyu yenene kadar değil. Bunun uzun sürmeyeceğinden şüpheleniyordu ama her şey bu kadar mükemmelken bunu riske atmak istemiyordu. "Teşekkür ederim canım," Leydi Sinclair yanağını öptü ve sonra tekrar bebeğe bakıp

hayretle baktı, "Campbell'in bebekkenki haline çok benziyor."

"Onu tutmak ister misin?" Joan'a sordu.

"Lütfen," dedi Leydi Sinclair hevesle ve dikkatle onu elinden aldı. Ona baktı ve yavaşça sustu, sonra sormak için yukarı baktı. "Erkeklerin görmesi için onu güneş enerjisine götürebilir miyim?"

"Evet, elbette," dedi Joan hemen.

Leydi Sinclair başını sallayarak Bearnard'ı da yanına alarak hızla odadan çıktı ve Joan hafifçe gülümsedi, sonra Cam aniden ayağa kalkıp onu kollarına aldığı anda nefesi kesildi.

Onu odanın diğer ucuna taşıyarak, "Sizin için yatma zamanı," dedi. Ama onu yatağa yatırmak yerine kucağında olacak şekilde yatağa yerleştirdi, sonra çarşafı ve kürkleri her ikisini de örtecek şekilde yukarı çekti ve "Yorgun olmalısın" diye mırıldandı.

Joan alaycı bir tavırla, Korkarım öyle, diye itiraf etti ve sonra ona gülümsemek için başını geriye attı. "Yorgun ama mutlu. Doğum yatağından kurtulduk" diye belirtti. Cam, alnını onun kine dayayıp gözlerini kapatarak, "Tanrıya şükür," diye nefes aldı. "Bunu bir daha yapmayalım."

Bir bebek yeter."

"Ah, bilmiyorum," diye mırıldandı Joan. "O kadar da kötü değildi."

Cam geri çekildi ve ona deliymiş gibi baktı. "Kafanı kopartarak bağırıyordun, kadın."

"Peki acıdı. Ama buna değdi," dedi gülümseyerek ve sonra ekledi, "Ben de Bearnard'ın küçük bir kız kardeşe sahip olmasının iyi olacağını düşünüyordum."

Cam bir dakika sessizce ona baktı ve sonra "Küçük bir kız kardeş, değil mi?" dedi.

"Babasına benim kadar hayran kalacak sevimli küçük bir kız" diye ekledi.

Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Eminim çok güzel bir bebektin."

"Ve belki ona annemin adını Maggie koyabiliriz," diye ekledi usulca. Evet, belki yapabiliriz, dedi Cam ve onu öptü.

Joan da onu hevesle öptü. Şimdilik bundan daha fazlasını yapamazlardı ama o halinden memnundu. Doğum yatağından sağ kurtulmuştu, tüm el ve ayak parmakları olan güzel bir oğlu vardı ve bir gün ona katılacak küçük erkek ve kız kardeşleri olacaktı. Hayatının nasıl değiştiğine inanamıyordu. Gerçekten kadınların en şanslısıydı.

TATLI İNTİKAM kitabından bir alıntı için okumaya devam edin

ONLARI İLK GÖREN KYLA OLDU.

At arabasının arkasında yüzüstü yatarken, alnına bir yaprak uçtuğunda aralıklı bir uykuya dalıp uyanıyordu. Hafifçe kaşlarını çatarak kendisini örten kürkün altından uzandı ve eşyayı uzaklaştırdı. Daha sonra yeniden şifalı uykunun sıcak kozasına

yerleşmeye çalıştı ama rahatsızlığının buna izin vermediğini fark etti.

Üzerinde yattığı kürkler bulanık bir şekilde odaklandığında gözlerini zorla açıp kırıştırarak hafifçe kayd ve sırtında uyanmakta olan ağrıyı hafifletecek bir pozisyon bulmaya çalıştı. Bunun artan, yakıcı bir acı olduğuna ve güne berbat bir şekilde başlamanın bir yolu olduğuna karar verdi mutsuz bir şekilde, aklı hemen Morag'ın mucizevi merheminin düşüncelerine döndü. Bu madde sıcak bir yaz gününde tuvalet kokusu kadar iğrenç kokuyordu ama uygulandıktan hemen sonra sırtındaki ağrının kaybolmasını sağladı. En azından geçici olarak. Etkiler yalnızca birkaç saat sürdü, ardından akkor ıstırabını dindirmek için kötü merhemin yeniden uygulanması gerekti. Artık bu güzel uyuşturma etkisinin bir kısmını kaldırabilir, diye düşündü iç geçirerek, yanında uyuyan kadına umutla bakmak için dikkatlice yan tarafına kayd.

Kürk yana kayarken yağmur olduğunu sandığı bir damla yüzüne düştü ve onu sildi, parmağındaki pütürlülüğü hissedip aşağı baktığında bunun yağmur değil küçük bir şey olduğunu görünce öfkesinin yerini şaşkınlık aldı. çamur tanesi. Gözleri içgüdüsel olarak yukarı kalkarken, başının üzerindeki dallarda havada süzülen şekillere ağız açık baktı. Sessiz ve hareketsiz bir şekilde ağaçların arasında saklandılar, altlarında ilerleyen kafiye gergin bir şekilde izlediler.

Kyla, refakatçisine bir uyarıda bulunmak için ağzını açtığında uzun, yüksek sesli bir feryat havayı doldurdu. Kan donduran ve vahşice, ensesindeki tüyleri diken diken etti. İlk sese yüzlerce kişi daha katıldı ve atlı grup aniden durdu.

Kendini dengelemek için taşıtın kenarına tutunan Kyla, bir adamın yukarıdaki dallardan kıvrak bir şekilde düşerek kendisi ve Morag'ın arasına inmesini şaşkınlıkla izledi. Güneş ışığı ağaçların arasından sızıp tuttuğu kılıçtan parlayarak kızıl saçlarını ateşe çevirirken gözleri büyüdü. Bakışları giydiği ekoseye kayd. Bu açıdan ve öğleden sonranın erken saatlerinde esen meltemde dalgalanırken, çıplak bacaklarının uyluklarına kadar olan kısmını olağanüstü bir şekilde görebiliyordu. Ve duruma hiç uygun olmayan bir ilgiyle, bunların da güzel bir çift bacak olduğunu fark etti. Biçimli ayak bilekleri, kaslı baldırları, güzel dizleri ve güçlü kalçaları dikkatini dağıttı; ta ki gözlerini yukarı çeken uzun, yüksek sesli bir feryat daha çıkarana kadar. Kılıcını bir eliyle havaya kaldırdı. Gerçekten onu görmeseydi, onun feryatlarını cehennem çukurlarından yükselen ölümlerin çığlığı sanırdı.

Gürültülü, uzun ve kulak deliciydi; sanki kafatasının içinden beynine saplanıyor, sırtıyla yarışarak zonklamasına neden oluyordu. Sesine hala yukarıdaki dallarda bulunan diğerlerinin de katılmasının bir faydası olmadı. Ve diğerleri de aniden ağaçlardan düşmeye başlayınca, açıklıkta kargaşa çıktı. Kyla'nın çevresinden, evinin yanındaki nehirdeki bahar sel suları gibi şaşkın uyarı çığlıkları ve acı dolu feryatlar yükseldi ve ayaklarının dibinde duran adam aniden arabadan atlayıp gözden kayboldu.

Dişlerini gıcırdatarak kısa bir süre gözlerini kapattı, sonra kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine doğru itti. O küçük çabadan dolayı kolları titriyordu ve arabanın alt kısmı gözlerinin önünde yüzüyormuş gibi görünüyordu, ama derin bir nefes aldı ve

geriye çekilip kalçalarının üzerine oturmayı başardı. Kararlı bir şekilde başını kaldıran Kyla, içinden geçmekte oldukları sessiz açıklığı şimdiden dolduran bağırışlara ve çığlıklara metalin metale çarpma sesi katılırken etrafına baktı. Kyla etrafındaki aktiviteyi fark ettiğinde sırtındaki acı verici yanma ve zonklayan kafası anında unutuldu. Saldırı altındaydılar. Ağzının açık kalmasına ve gözlerinin inanılmaz bir şekilde büyümesine neden olan şey, zincir zırhlı eskortuna saldıran çılgın vahşilerin gerçekten de kazanıyor gibi görünmesiydi! Eskortunun birkaç üyesi zaten bineklerinden düşmüştü. Geri kalanlar atlarını arabaya yaklaştırıp etrafında

savunma amaçlı sıkı bir daire oluşturmaya çalışıyorlardı ama bu girişimleri birdenbire her yerdeymiş gibi

görünen artık binicisiz atların panik içinde şaha kalkmasıyla sekteye uğradı.

Boğazını sıkı korkuyu yutan Kyla, şaşkınlık dolu bir endişeyle yavaşça açıklığa baktı. Adamları yazın sonunda sinekler gibi düşüyorlardı. Zaten üçte biri çamurlu zeminde yaralı ya da ölmek üzere yatıyordu.

Silahlı adamlarından biriyle mücadele eden devasa bir adam, arabanın arkasına çarptığında bir kükreme gözlerini çekti. Kendini sarsıntıya hazırlamak için zaman kalmayan Kyla, vagonun dibine tekrar yüz üstü yatırıldı; yastıklayıcı kürklere rağmen çenesi arabanın zeminine sertçe çarptı.

Küfür ederek kendini yeniden kalçalarına doğru itmeye başladı ama refakatçilerinden biri arabanın yan tarafına geldiğinde başını zar zor kaldırmıştı. Onu tekrar güçlü bir şekilde yere itti ve bir kez daha kavgaya karışmadan önce hareketsiz kalmasını emretti.

Kaşlarını çatarak mırıldanan Kyla, kendisine söyleneni yaptı. . . tüm kalp atışı için. Tekrar oturma pozisyonuna geçti.

"Ne hakkında?"

Bu yolculuk boyunca yanında dinlenen kadını hatırlayan Kyla, isteksizce bakışlarını kavgadan ayırdı ve yavaşça arabaya gömüldü. Dikkatlice yan dönerek, hatırlayabildiği kadarıyla ona hizmetçi, hemşire ve anne figürü olan kadının buruşuk, yaşlı yüzüne endişeyle baktı ve sonra yalan söyledi: "Önemli değil. Hiçbir şey değil. Uykuya geri dön."

Soluk renkli bir çiçek kırışık yaşlı yanaklara öfkeyle renk verdi ve Morag'ın siyah gözleri kısıldı. "Yalan söylüyorsun kızım. Beni asla kandıramazsın.

Hizmetçi kendi başına bakmaya kararlı bir şekilde ayağa kalkmaya başladı ama Kyla hızla onu geri bastırdı. "Hayır, kalkma."

"Anlat o zaman!" sertçe emretti. "Ve bu sefer gerçek."

"Evet." Kyla içini çekti, yaşlı kadının yaklaşan korkusunu azaltmanın bir yolunu aradı, sonra omuz silkti. Hiçbiri yoktu. "Saldırı altındayız."

"Ne?!" Dehşet içinde nefesi kesilen Morag yeniden yukarı doğru çabalamaya başladı. Kyla, kadını arabanın yan taraflarının sağladığı güvenliğe geri itmeye çalışırken,

ikinci bir sarsıntı ikisini de durdurdu. Stilling, dönüp arabanın arkasında duran savaşıya baktılar. Bu, arabaya ilk inen adamdı ve daha önce olduğu gibi Kyla, onu görünce büyülediğini fark etti. Uzun. Güçlü. Muhteşem. Bir süre ayakta durup savaşı inceledi, vücudundaki ter güneş ışığında parlıyordu, sonra geldiği gibi aniden kılıcını vahşice sallayarak arabadan atladı.

"Aman Tanrım!" Sağlam eliyle kendini yelpazeleyen Morag, arabanın dibindeki derilerin üzerine çöktü. "Vahşiler!" diye öfkeyle mırıldandı. "Dağlılar. Ve Catriona da onlardan biriyle evleniyor. Sevgili rahmetli annen mezarında yuvarlanıyor olmalı." "Evet," diye onayladı Kyla, sonra Morag arabanın yan tarafından bakabilmek için kendini yukarı doğru iterken kaşlarını çatı.

"Ne yapıyorsun?" Kyla tısladı ve onu geri çekmek için doğruldu. "Kazanıp kazanmadığınızı görmek için izliyoruz."

Kyla bunun pek önemli olmadığını söylemek için ağzını açtı - Catriona'nın adamları kazansa bile kazanan o olmayacaktı - ama daha bu konuda yorum yapmadan, kavga eden iki İskoç vagonun yan tarafına çarptı ve her iki kadın da uzaktaki uçurumun kenarına doğru yuvarlandı. duvar. Tam Morag nöbetine devam etmek için tekrar ayağa kalkacakken, bir kılıç başlarının üzerinden geçti ve sonra arabanın tahtalarına takıldı. Bir adam acı içinde bağırdı.

Daha önce kısa süreliğine vagona inen İskoç, yüzünde öfkeli bir bakışla yan taraftan onlara baktı. "Başınızı aşağıda tutun, sizi geri zekalı harpiller!" Galce dilinde bağırdı. Kyla'nın gözleri şaşkınlıkla genişlediğinde adam emri İngilizce olarak tekrarladı. Açıkçası ilk seferinde emri anlamadığını düşünmüştü ama gerçekte kafa karışıklığının nedeni emri kendisinin vermiş olmasıydı. Onun eskortlarından biri değil, saldırganlarından biriydi. Onun yaşaması ya da kendini öldürtmesi onun ne umurundaydı ki?

Kaşlarını çatarak tekrar vagonun kenarından baktı; zırhlı eskortlarının her birinin düştüğünü görünce dehşete kapıldı. Savaşan adamların arasında hâlâ kimse ayakta durmuyordu. Hatta vagonun sürücüsü bile artık koltuğuna yayılmıştı, omzundaki yaradan dolayı fena halde kanıyordu. Kendisiyle yakalanması arasındaki tek savaşçı, nişanlısının onları sınırda karşılamaya gönderdiği İskoçlardı. Çok az kişi kalmıştı sanki.

Dövüşen adamlara baktığında, eskortlarından belki on beşinin hâlâ ayakta olduğunu tahmin etti. On dört, başka bir adam düşerken düzeltti. On üç.

"Ne hakkında?" Morag endişeyle hırladı. Kyla arkadaşına bakarken dudağını ısırıldı. Savunucularının sonuncusu da katledildiğinde, saldırganlar şüphesiz dikkatlerini onlara çevireceklerdi. Kyla o zaman ne olacağını düşünmeye istekli değildi. Bu vahşilerin, kardeşinin sarayındaki şövalyelere hiçbir benzerliği yoktu.

Kendi kendine mırıldanarak Morag'ın sorusunu ve kendi ağrılarını ve acılarını görmezden geldi ve hareket etmeye başladı. Arabanın kenarının üzerinden tırmanarak yere yığılmış sürücünün yanındaki koltuğa emekledi,

dizginleri onun gevşek ellerinden yakaladı ve sonra sertçe savurdu. Kan kokusundan ve etraflarında yaşanan kavgadan cesareti kırılan her iki hayvan da onun sessiz emrini yerine getirmekten fazlasıyla mutluydu. Kısa bir homurtu ve çılgınca şahlanma döneminin ardından hayvanlar yola koyuldu; toynaklarıyla altlarındaki nemli toprağı parçalayarak arabayı hızla yakın dövüşten uzaklaştırdılar.

Onun yanına doğru hareket eden Kyla'nın gözleri, bir önceki sürücünün vagonun sallanma hareketi nedeniyle koltuktan düştüğünü gördü. Adam yere çarptığında çıkan ses karşısında irkildi ama dişlerini sıktı ve dizginleri tekrar atların üzerine kaydırarak onları daha fazla hızlanmaya teşvik etti.

"Lanet olsun!" Kendini zayıf bir şekilde yukarı iten Morag, arabanın arkasından dışarı baktı. Arkalarında saldırganlar kaçışlarını fark etmemiş gibi görünüyordu. Kyla kaşlarını çatı ve onu yavaşça arabanın zeminine itmek için uzandı. "Yerde kal Morag. İyi değilsin."

Kadın bunun üzerine homurdandı ama isteyerek kürklerin arasına çöktü, ama daha sonra mırıldandı: "Ah, evet, ama sen öylesin sanırım?"

Kyla, alaycı yoruma aldırış etmeden, arabalarını girdikleri ağaçların arasında yönlendirmeye odaklandı. Atları fark ettiğinde fazla uzağa gitmemişlerdi. Yaklaşık yirmi tanesi. Hiç şüphe yok ki saldırganlara ait. Morag'ın kulakları sağır eden çılgılığı arabanın arkasından havayı yırttığında, o sadece hayvanlarla ilgilenecek birini bırakmış olabilecekleri fikrinden endişeleniyordu. Kyla tam zamanında döndüğünde ağaç dalından düşen bir figür gördü.

Çok büyüktü. Arkasına indiğinde tüm vagonu titreten gerçek bir dağ. Kyla'nın bakışları bir elinde tuttuğu parlak bıçağı buldu ve paniğe kapıldı. Kolu kırılmış ve kaburgaları kırılmış olan hizmetçi hemşiresi, böyle bir canavara karşı çaresizdi. Dizginleri bırakarak ayağa kalktı, döndü, kendi kamasını belinden çekti ve atıldı - hepsi birden. Hedefini vurması gerçekten çok şaşırtıcıydı, ama sadece onu vurmakla kalmadı, saldırganı arabadan geriye doğru gönderdi.

Kyla bunun inanılmaz derecede aptalca bir şey olduğunu fark etti. Mücadele ettiği kişiden başka tutunacak hiçbir şeyi olmadığından adamla birlikte arabadan yuvarlanmaya başladı. Sürücüsüz olan araba neşeli yoluna devam etti, Morag arkadan çılgınca çığlıklar atıyordu.

Vahşinin vücudu Kyla'yı en kötü düşüşe karşı korudu. Yine de bu biraz şansa rağmen, inişi sarsıcıydı ve bir an için sadece adamın üstüne uzanıp nefesini geri kazanmaya çalışabildi. Onu harekete geçiren şey, üzerindeki yaz yapraklarının arasından hassas bir şekilde ulaşan ve düşürdüğü bıçağın ucuna dokunan güneş ışığının parıltısıydı. Üzerinde yattığı kaslı adam aniden yüksek bir kükreme çıkardığında ve onu sırtüstü yuvarladığında, kamayı henüz kavramayı başarmıştı; bu hareket ciğerlerindeki tüm havanın dışarı fırlamasına neden oldu.

Acı içinde nefesi kesilen Kyla körü körüne bıçağını ona sapladı. Büyük ayının küfredip hemen oradan uzaklaşması onu çok rahatlattı. Bundan faydalanan Kyla,

hızla ondan uzaklaşıp karnının üzerine yuvarlandı ve içini yakan acı biraz hafiflediğinde içini çekti. Yine de, şimdi oturduğu yere bakarken, yan tarafında açtığı yarayı kavrarken şaşkınlıkla ona bakarken görüşü hafifçe titredi. Görebildiği kadarıyla pek de bir yara değildi; Onun saldırgan davranışına duyduğu şaşkınlığı atlattıktan sonra, şüphesiz ona tekrar saldıracaktı.

Kyla başını çevirerek etrafına baktı ve bakışları sağ elinden birkaç santim ötede düşmüş büyük bir dala takıldı. Doğada geçirilen zamandan dolayı yapraksız ve soluk kahverengiydi. Ona en yakın olan kısım belli ki uç kısmıydı ama ilerledikçe genişliyor, ucu kolunun üst kısmından daha kalın hale gelinceye kadar büyüyordu. Esneyerek parmaklarını onun üzerine kapattı ve elleri ve dizleri üzerinde debelenmeye başlarken onu kendine doğru sürükledi. Daha sonra onu iki eliyle kavrayarak ayağa kalkmasına yardım etmek için kullandı.

Adam, titreyen kollarıyla kütüğü kaldırıp ona doğru döndüğü anda onun niyetini anladı. Hemen ayağa kalkmaya başladı ama Kyla çoktan başını sallamaya başlamıştı. Tahta bir çatlakla birbirine bağlandı, ölü dal kafasına çarptığında ikiye bölündü. Kyla bir an için tek yaptığığın adamı daha da kızdırmak olduğundan korktu, sonra dudaklarından bir şaşkınlık mırıltısı döküldü ve adam geriye yaslanıp yaprakların ve çimlerin arasına gömüldü.

Kyla midesinin bulandığını hissetti, sonra Morag'ın çığlıkları dehşet içinde ona ulaştı. Düşmanından uzaklaşarak kaçan arabanın peşinden koştu; arabanın tam önündeki ağaçlardan başka bir figür düştüğünde neredeyse kalbi duracaktı. Korkmuş atlar şaha kalktı, araba devrildi ve Morag, Kyla'nın kanını donduran bir çığlıkla dışarı yuvarlandı. Araba doğruldu ve atlar korkuyla yere basarak durdular.

Tek görebildiği Morag'ın ileri doğru koşarken yerde yatan zayıf bedeni idi. Diğer adamı unutup hizmetçisinin yanına koştu; dizlerinin üzerine çöküp kösele yanağına hafifçe dokunduğunda bıçak gevşek parmaklarının arasından kaydı. “Morag mı? Morag!”

O yaşlı, beyaz kirpiklerin titreşmesi Kyla'ya dünyadaki en güzel şey gibi geldi. Nefes nefese bir hıçkırık bırakarak, narin bedene sıkıca sarıldı ve sessizce bir teşekkür duası sundu.

Ancak o zaman diğer barbarı hatırladı. Yukarıya baktığında şaşkınlıkla onun sadece bir çocuk olduğunu gördü. Ve ona en ufak bir ilgi bile göstermediğini. Onun yanından bakıyordu.

Bakışlarını takip ettiğinde onun umursamadığını hemen anladı. Savaş bitmişti. Savaşçılar yaklaşıyordu, ifadeleri sertti.

Morag'ı hızla geriye yatıran Kyla, düşürdüğü kamayı kaptı ve ayağa kalkarak yüzükoyun yatan kadınla yaklaşan erkekler arasında içgüdüsel olarak hareket etti. Ama tıpkı oğlan gibi savaşçılar da ona pek aldırış etmediler. Bunun yerine, aceleyle ölen yoldaşlarının yanına gittiler ve onu çevreleyerek onu gözden uzak tuttular.

Terli elindeki kamayı daha da sıkı tutan Kyla, bakışlarını bölgede gezdirdi. Morag olmadan buradan ayrılamayacağı için kaçışının olmadığı açıktı. Ayakta durmak ve savaşmak onun tek seçeneği idi. Aslında öyle olmamasını diliyordu. Bu şekilde ölmeyi hiç düşünmemişti. O kadar da genç değil.

Erkekler artık dikkatlerini ona yöneltmeye başladılar. Yasaklayıcı ifadelerle ileri doğru ilerlediler, onun duruşuna ve elindeki kamaya bakarken önünde yarım daire oluşturdular.

Kyla ani bir saldırı bekliyordu, adamların bir anda ona saldırması. Ona sadece bakmaya devam etmeleri, sonra da onun dili anladığından habersiz Galce konuşmaya başlamaları biraz sinir bozucuydu.

"Bonnie," diye yorum yaptı içlerinden biri, kadının temkinli bakışlarını ona yönelterek. Uzun boyluydu. Aman Tanrım, hepsi uzun boyluydu. Kendisi de ortalama boydaydı ve bu adamlar dev gibi görünüyordu. Önünde ağaçlardan oluşan bir orman gibi belirerek duruyorlardı. Geniş göğüslü, sağlam, güçlü ve korkutucu.

"Evet. Bonnie. Ama çok iyi." Bunu söyleyen adam lider gibi görünüyordu. Önünde durmak için yolu gösterirken diğerlerinin ona itaat ettiğini fark etmişti. O, arabanın arkasında duran, sonra ona harpi diyen ve başını aşağıda tutmasını emreden kıvrık saçlı adamdı. Aralarında en uzun olanlardan biriydi. Aynı zamanda en güçlü adamlardan biri gibi görünüyordu, ancak doğrudan yanındaki adam, ona ilk başta "bonnie" diyen adam çok daha iriydi. Yazık, bu adam uzaktan küçük bir binaya benzetilebilir, diye düşündü, bir anlığına kaşlarını çatarak, dikkatini tekrar lidere çevirdi. Adamların onunla aynı fikirde olduklarını ve pek de gurur verici olmadıklarını fark etti.

"Evet. Cılız."

"Pulin'."

"Bütün kemikler." "Kırılgan görünüyor."

"O da ölüm kadar solgun ve ayakları üzerinde sallanıyor. Bırakın sert kışlarımızı, eve dönüş yolculuğundan bile sağ çıkamayacağını düşünüyorum."

Lider bu gözlem karşısında başını salladı ve hepsi ona kasvetli bir şekilde baktı.

Liderin arkasında koyu saçlı bir adam parladı. "Belki de o değildir. Belki de yanlış tarafa saldırdık."

Bu sözler diğer adamların umut dolu bakışlarına neden oldu ama lider başını salladı.

"Hayır, Duncan. 'Sassenach'larla birlikte MacGregor'larla savaştık. En az ikisini tanıdım."

Kyla'nın hayal kırıklığı dolu iç çekişi adamlarınkine katıldı. Bir an için özgürlüğü görmüştü; Eğer yanılmış olsalardı mutlaka onu serbest bırakırlardı. Canlı? Ama evet, gruplarına eşlik edenler MacGregor'lardı.

Bunlardan yirmi tanesi onlarla sınırda tanışmıştı. Bu ek bir önlemdi ama Kyla o zamanlar Catriona'nın kırk adamının ona eşlik etmesinden dolayı bunun gereksiz olduğunu düşünmüştü. Artık ne kadar yanıldığını görüyordu; İngiliz silahlı adamları zırhlarında yavaş ve beceriksiz davranmışlardı. Bu vahşilere karşı hızla yenik düşmüşler ve onu korumak için MacGregor adamlarını yalnız bırakmışlardı. Bu

adamların aradıkları kişinin kendisi olduğunu sanıyordu ama bunun nedenini ömrü boyunca çözememişti. Tabii nişanlının tamamı onu kaleden uzaklaştırmak ve ona suikast düzenlemek için yapılmış bir hile değilse. Bu bir olasılıktı. Ve yengesinin hain aklının ötesinde değil.

Lider sonunda, "Eh, onu toplayıp yola devam etsek iyi olur," dedi ve dikkatini düşüncelerinden uzaklaştırdı. Bu işi başarmak için pek istekli görünmüyordu. Aslında yaptığı tek hareket ona bakarken ayaklarını kaydırmaktı. Yine de bu bile Kyla'nın temkinli bir şekilde kasılması için yeterliydi. Savaşmadan aşağıya inmezdi.

"Onun kılıcına dikkat et. Çok keskin. Onunla bana oldukça kötü bir çizik attı.

Bakışları hemen konuşmacıya döndü, fark ettiği adamın bir bina sanılabileceğini fark etti. Artık onun cüssesi yerine özelliklerine baktığında yüzü şokla kaplanmıştı; bıçakladığı ve sonra bayılttığı kişi oydu. Adam artık dimdik ve güçlü duruyordu; yüzünde hiçbir rahatsızlık yoktu ve gömleğiyle ekosesindeki kan dışında kadının onu incittiğini gösteren pek bir şey yoktu. Ve şimdi tiksintiyle bunun da pek olmadığını fark etti.

Ağzını sıkıyan Kyla, ağabeyinin göğüs göğüse dövüş sırasında yaptığı gibi ayaklarını daha da açarak dizlerini hafifçe bükte.

Lider başını yana eğerek ona kısaca baktı ve İngilizce şunu önerdi: "Kendine zarar vermeden bıçağı bıraksan iyi olur, küçük hanım."

Kyla'nın tek tepkisi sertçe çenesini kaldırmak oldu. Lider sakince ileri doğru ilerlediğinde artık onun için hazırды. Ya da öyle düşünüyordu.

Yavaş, dolambaçlı bir hızla iki adım attı, sonra aniden hamle yaptı. Bir eliyle bileğini yakalayıp havaya kaldırdı, utandırıcı bir kolaylıkla bıçağı parmaklarının arasından kaptı ve sonra bıçakladığı adama fırlattı.

Hayal kırıklığı içinde çığlık atan Kyla bacaklarına tekme attı. Kendini bir buğday çuvalı gibi kaldırılıp omzuna asılırken daha da öfkeli bir şekilde çığlık attı.

"Sakin ol!" Bu sert emre arkadan atılan bir tokat eşlik etti ve onu şok ederek sessizliğe büründü. "Sana ya da yaşlı cadıya zarar vermeyeceğiz."

Kyla yuvarlak bir şekilde küfrederek yumruklarını etkisiz bir şekilde geniş sırtına vurdu, sonra diğer adamlardan

birinin Morag'ı incelemek için eğilmesini endişeyle izlemek için durdu. Adam kadının kırılğan durumunu fark edip kendisini taşıyan adamı takip etmeden önce onu nazikçe kaldırmaya özen gösterdiğinde neredeyse rahatlamaadan ağlayacaktı.

Onu taşıyan barbar aniden durduğunda Kyla içgüdüsel olarak arabaya ulaştıklarını ve büyük olasılıkla onu arabaya bırakacağını biliyordu. Kendini gelecek olana hazırlamaya çalıştı ama dünyadaki hiçbir hazırlık onu arabanın arkasına inmeye hazırlayamazdı. Aşırı derecede kaba olduğundan değildi. Basitçe onun yaralanmasından haberi yoktu ve onu küçük bir çarpma ile vagonun dibine sırt üstü yatırdı. Sanki geniş bir tahtanın üzerine çiviler çıkmış gibi düşürülmüş gibi aynı etkiyi yarattı. Acı nefesini kesti, ağlayabileceği küçük bir nefes bile bırakmadı. Her

şey kararmadan önce ışıklar gözlerinin önünde kısa bir süre dans etti.

Yazar Hakkında

LYNSAY SANDS, Argeneau/Rogue Hunter vampir serisinin yanı sıra çok sayıda tarihi eser ve antolojinin ulusal çapta en çok satan yazarıdır. İlkokuldan beri yazıyor ve bundan bir kariyer yapabileceği için kendini inanılmaz derecede şanslı görüyor. Umudu, okuyucuların hikayeleri aracılığıyla günlük stresten uzaklaşabilmeleridir ve ara sıra kontrol edilemeyen kahkaha krizleri yaşanır, bu büyük bir avantajdır. Lütfen onu www.lynsaysands.net adresinde ziyaret edin.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

